COLECȚIA

Iubiri de poveste

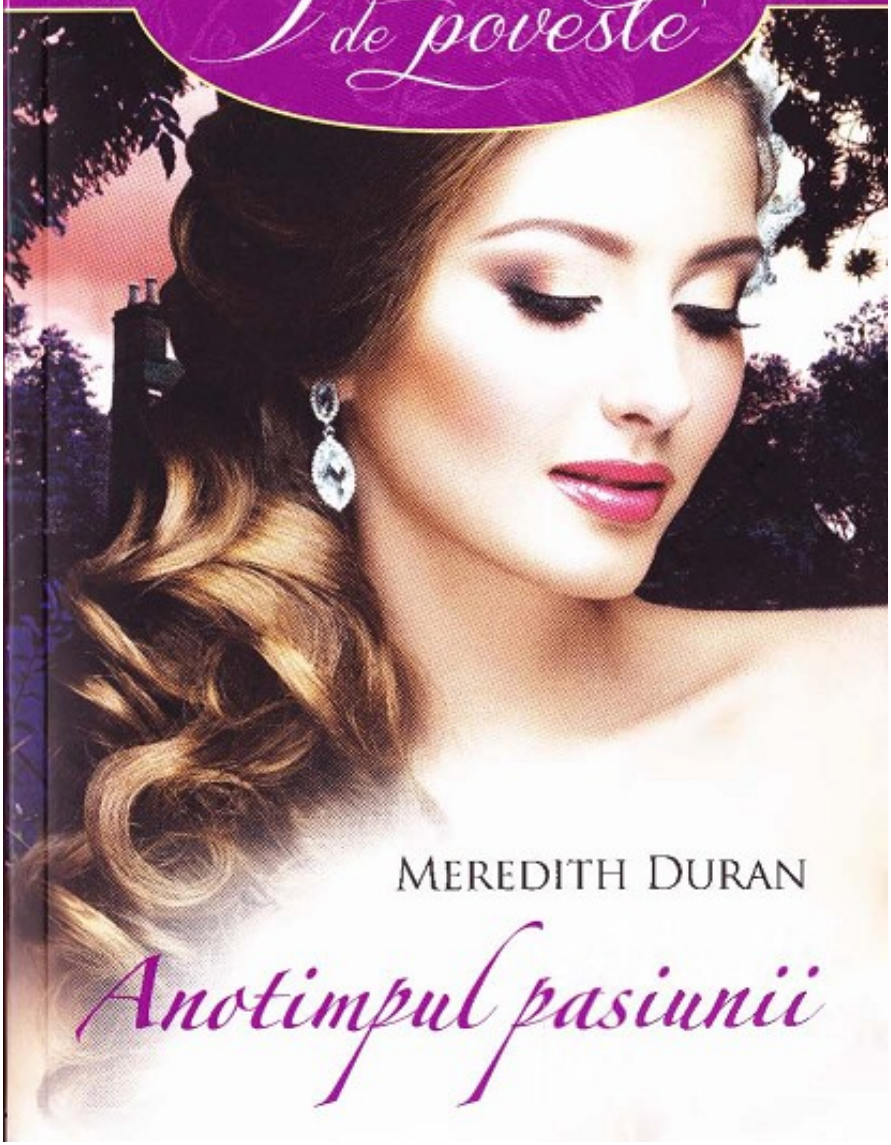

MEREDITH DURAN

Anotimpul pasiunii

MEREDITH DURAN
ANOTIMPUL PASIUNII

That Scandalous Summer by **Meredith Duran**

Copyright © 2013 Meredith Duran
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Anotimpul pasiunii
Meredith Duran
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DURAN, MEREDITH
Anotimpul pasiunilor / Meredith Duran.
Trad.: Graal Soft.
Traducere din limba engleză: Cristina Barbu

Pentru mătușa Jan,
O povestitoare înnăscută

Prolog

Londra, martie 1885

Casa de la oraş a fratelui său era ca un mormânt. Dincolo de foaierul intens luminat, lămpile erau stinse, iar obloanele de la ferestre erau trase. Nimeni nu ar fi crezut că soarele strălucea asupra Londrei.

Michael îşi scoase pălăria şi mănuşile.

— Cum se simte astăzi?

Jones, majordomul lui Alastair, fusese cândva un model de discreţie. Dar întrebarea aceasta devenise ritualul lor zilnic, iar acum nu mai ezita să răspundă.

— Nu bine, domnia voastră.

Michael încuviinţă din cap şi îşi trecu o mână peste faţă. Două operaţii matinale îl epuizaseră şi încă duhnea a dezinfectant.

Vreun vizitator?

— Sigur, domnule.

Jones se întoarse să aducă tava din argint de pe bufet. Oglinda de deasupra lui încă era acoperită cu pânză neagră. Ar fi trebuit să fie dată jos deja, trecuseră mai mult de şapte luni de la moartea soţiei fratelui său. Dar lunile acelea scoseseră la iveală o serie de revelaţii. Infidelitate, minciuni, dependenţe – fiecare nouă descoperire sporise durerea pierderii ducesei lui şi o transformase în ceva mai ameninţător. Părea un lucru potrivit ca oglinda să rămână acoperită. Era o reflexie fidelă a stării de spirit a lui Alastair, se gândi Michael.

Luă cărţile de vizită de la Jones, studiind numele. Fratele lui refuza să primească vizitatori, dar dacă nu răspundea la mesajele primite, bârfa avea să sporească. Michael căpătase obiceiul de a împrumuta trăsura ducală şi pe unul dintre lacheii fratelui său, aşteptând la cotitură o

ocazie să lase cartea de vizită a lui Alastair fără să fie văzut. Dacă situaţia nu ar fi fost atât de sumbră, ar fi privit-o ca pe farsă excelentă.

Michael se opri la un nume.

— A trecut Bertram pe aici?

— Da, acum o oră. Domnia sa nu l-a primit.

Mai întâi, Alastair se izolase de prieteni, suspicios din pricina posibilei lor implicări în aventurile răposatei sale soţii. Acum, din câte se părea, îi îndepărta pe apropiaţii politici. Era un semn foarte rău.

Michael pomi spre scări.

— Mănâncă, măcar?

— Da, strigă Jones. Dar mi s-a poruncit să nu vă primesc, milord!

Asta era o noutate. Şi nu avea sens, mai ales după biletul pe care Alastair i-l trimisese noaptea trecută, conştient fiind că avea să provoace un răspuns.

— Ai de gând să mă dai afară? întrebă el, fără să se oprească.

— Mă tem că sunt prea neputincios ca să reuşesc, sosi răspunsul.

— Bună idee.

Michael îşi continuă drumul, urcând câte trei trepte odată. Alastair trebuia să fie în biroul său, cercetând ziarele amiezii, disperat să se asigure că veştile despre înclinaţiile soţiei lui nu scăpaseră în presă. Sau, poate, disperat să *afle* veşti – şi să afle, dincolo de orice urmă de îndoială, cine îl mai trădase.

Dar nu avea să afle numele astăzi. Michael deja verificase el însuşi ziarele.

Un val de furie fierbinte îl străbătu. Nu îi venea să creadă că fuseseră reduşi la asemenea măsuri – reduşi *din nou,* după o copilărie în care căsnicia părinţilor lor explodase lent şi public, în titluri de ziare cu litere de-o şchioapă, stârnind naţiunea vreme de ani buni. Era

împotriva bunului-simţ să gândeşti lucruri rele despre cei morţi, dar în acest caz, Michael avea să facă o excepţie. „Să te ia naiba, Margaret.”

Intră în încăpere fără să bată la uşă. Fratele lui stătea la biroul masiv de lângă peretele îndepărtat, lampa de lângă cotul său fiind un ajutor insuficient împotriva întunericului. Capul blond rămase aplecat asupra a ceva ce citea, apoi spuse:

— Pleacă.

Michael deschise o draperie în timp ce porni spre el. Soarele inundă covorul oriental, luminând firicelele plutitoare de praf.

— Lasă pe cineva să facă curăţenie aici, spuse el.

Aerul mirosea a fum şi a ouă clocite.

— La naiba! Alastair puse jos ziarul. O carafă de coniac stătea destupată lângă cotul lui, cu un pahar pe jumătate gol alături. I-am spus lui Jones că nu sunt acasă!

— Scuza asta ar fi mai convingătoare dacă ai pleca vreodată de acasă.

Alastair arăta de parcă nu ar fi dormit de o săptămână. Semăna cu răposatul lor tată, cu părul negru, în timp ce Michael era blond şi avea tendinţe de îngrăşare. Dar nu şi în ultima vreme, totuşi. Chipul fratelui său era teribil de sfrijit, iar cearcăne negre îi înconjurau ochii injectaţi.

Un isteţ îl poreclise odată pe fratele lui Făuritorul de Regi. Era adevărat că Alastair avea darul de a exercita puterea – politică sau de orice alt fel. Dar dacă duşmanii lui l-ar fi văzut acum, ar fi râs de uşurare, dar şi din răutate. Bărbatul acesta nu părea în stare să aibă grijă nici de el însuşi.

Michael trase şi următoarele draperii. De mult – din copilărie, când avea impresia că e un pion în jocurile părinţilor lor – nu se mai simţise atât de neajutorat. Dacă suferinţa lui Alastair ar fi fost fizică, poate ar fi reuşit să îl

vindece. Dar boala era în sufletul fratelui său, şi niciun medicament nu putea să o trateze.

Întorcându-se spre el, îşi văzu fratele tresărind din pricina luminii.

— De cât timp n-ai mai ieşit din casă? O lună? Mai mult, cred.

— Ce contează?

Fiind a noua sau a zecea oară când aveau acest dialog, impulsul să îi răspundă tăios era puternic.

— În calitate de frate al tău, cred că asta contează foarte mult. Ca doctor al tău, sunt convins. Să dai soarele pe băutură este o idee al naibii de proastă. Începi să semeni cu un peşte nu prea bine gătit.

Alastair afişă un zâmbet subţire.

— O să ţin cont de asta. Deocamdată, am afaceri de rezolvat…

— Nu, nu ai. Eu mă ocup de afacerile tale zilele astea. Singurele tale ocupaţii sunt băutura şi mahmureala.

Folosind asemenea cuvinte dure, Michael spera să provoace o ripostă. Alastair fusese întotdeauna conştient de autoritatea lui în calitate de fratele cel mare. Până recent, asemenea înţepături nu ar fi fost aruncate. Dar tot ce primi drept răspuns fu o privire stinsă.

La naiba!

— Ascultă, spuse el. Încep să fiu… extrem de îngrijorat pentru tine. Dumnezeule, avea nevoie de un limbaj mai convingător. Luna trecută eram îngrijorat. Acum aproape că am înnebunit de grijă.

— Curios. Alastair îşi întoarse privirea asupra ziarului. Mi-aş fi închipuit că ai alte preocupări.

— Nu este nimic în ziare. Am verificat.

— Ah.

Alastair puse jos ziarul *Times* şi privi plictisit în depărtare, în tăcerea lui, semăna cu o marionetă cu sforile tăiate. Lipsită de vlagă.

Michael vorbi pentru a sparge tăcerea:

— Ce este mesajul ăsta pe care mi l-ai trimis?

— Ah. Da. Alastair îşi scărpină nasul, apoi îşi fricţionă colţurile ochilor. L-am trimis, nu-i aşa?

— Cherchelit, nu?

Mâna coborî pe birou. Încruntarea lui Alastair era încurajatoare.

— Destul de treaz.

— Atunci, explică-mi-l. Nişte aberaţii despre bugetul spitalului.

Michael trase şi ultimele draperii, descoperind astfel sursa mirosului: o tavă cu micul dejun, abandonată pe podea. Jones se înşelase; Alastair nu se atinsese de mâncare. Probabil că servitoarele erau prea speriate să o ia de acolo şi prea temătoare ca să îi spună lui Jones să o facă.

— Oricine ţi-a spus că ducem lipsă de fonduri n-a fost foarte bine informat, spuse el întorcându-se spre fratele său.

La naiba cu bârfele astea! Nu ar fi trebuit niciodată să permită acelui jurnalist să intre în spital. Dar Michael crezuse că articolul avea să abordeze povara sărăciei, nevoia de reforme legale. În schimb, ziaristul se concentrase obsesiv pe spectacolul reprezentat de fratele unui duce care se îngrijea personal de drojdia societăţii. De atunci, spitalul fusese copleşit din toate părţile de interes nedorit – matroane plictisite crescute cu poveşti despre Florence Nightingale[1]; escroci mărunţi care vindeau remedii false pentru orice boală existentă pe lume; şi, mai presus de toate, oponenţii politici ai fratelui său, care batjocoreau eforturile lui Michael în articole menite să îl rănească pe Alastair. Dacă atenţia lui nu ar fi fost îndreptată spre problemele fratelui său, ar fi fost de-a dreptul furios.

---

1 Celebră reformatoare socială din secolul al XIX-lea, fondatoarea serviciului sanitar modern (n.tr.)

— Ai înţeles greşit, spuse Alastair. Nu a fost un zvon. A fost o informaţie. Eşti pe punctul de a-ţi pierde sponsorul principal.

— Dar tu eşti sponsorul meu principal.

— Da. Îmi retrag investiţia.

Michael încremeni în drum spre scaunul din faţa biroului.

— Scuză-mă… ce faci?

— Îmi retrag banii.

Surprinderea îl reduse la tăcere pe Michael. Se aşeză pe scaun şi încercă să schiţeze un zâmbet.

— Ei, haide. E o glumă proastă. Fără sponsorizarea ta, spitalul…

— Trebuie să se închidă. Alastair împături ziarul cu mişcări delicate. Tratarea celor săraci are un inconvenient. Nu au cu ce să plătească.

Michael îşi căuta cuvintele:

— Tu… nu poţi vorbi serios.

— Vorbesc serios.

Se priviră în ochii, dar ai lui Alastair erau pustii. „Dumnezeule!” Michael ştia despre ce era vorba aici.

— Spitalul n-a fost ideea ei!

Da, fusese numit după Margaret, dar asta fusese sugestia lui *Alastair.* Da, Margaret îl încurajase pe Michael în privinţa ideii, dar fusese proiectul *lui.* Creaţia *lui.* Singurul lucru pe care el putea să îl facă, şi fratele său nu.

— Spitalul este al *meu.*

Rezultatul unui deceniu de trudă şi sudoare, cu cea mai scăzută rată a mortalităţii dintre toate instituţiile comparabile din ţară.

— Doamne, Dumnezeule! Doar pentru că ea a sprijinit proiectul…

— Ai dreptate, spuse Alastair. Nu are nimic de-a face cu ea. Dar m-am gândit mai bine. Şi am decis că era o investiţie nechibzuită.

Michael scutură din cap. Nu îi venea să creadă.

— Visez, spuse el.

Alastair bătu o dată cu degetele în birou.

— Nu. Eşti cât se poate de treaz.

— Atunci, asta este o *prostie.* Michael lovi cu palma în birou şi se ridică. Ai dreptate – ea nu merită vreo moştenire! Voi chema chiar astăzi zidarii. Vom scoate numele ei de pe blestemata aia de faţadă. Dar nu poţi…

— Nu fi copil. Cuvintele lui Alastair ar fi putut fi sculptate din gheaţă. Nu vei face aşa ceva. Presa ar avea o zi de pomină făcând tot felul de speculaţii.

Michael râse aproape sălbatic.

— Şi crezi că nu o va face când spitalul se va *închide* brusc?

— Nu. Nu dacă tu te ocupi de asta cu puţină subtilitate.

— A, acum vrei să bagi şi pe mine în nebunia asta? Michael îşi trecu o mână prin păr, trăgând tare, dar durerea nu îi limpezi gândurile, doar adăugă o latură tăioasă neîncrederii sale. Alastair, doar nu crezi că te voi ajuta să distrugi locul ăla – locul pe care eu l-am construit – doar ca să-ţi potoleşti tu setea de… Dumnezeu ştie! *Răzbunare?* Este *moartă,* Al! *Ea* nu va suferi din pricina asta! Singurii oameni care vor suferi sunt bărbaţii şi femeile pe care îi tratăm acolo!

Alastair ridică din umeri.

— Ai putea convinge altă instituţie caritabilă să-i preia pe cei mai bolnavi dintre ei.

Un sunet înăbuşit îi scăpă lui Michael. Nu mai exista un alt spital de caritate în Londra cu resursele necesare – resurse sponsorizate în cea mai mare parte de Alastair, cel de-al cincilea duce de Marwick – pentru a îngriji fiecare pacient nevoiaş. Iar Alastair *ştia* asta.

Michael îi întoarse spatele, păşind agitat în cerc pentru a-şi stăpâni acel sentiment sălbatic. Era mai mult

decât furie. Era un amestec fierbinte de şoc, furie şi *trădare.*

— Cine eşti? întrebă el poruncitor, întorcându-se spre fratele său.

Pentru că Alastair fusese întotdeauna un izvor de încurajare, atât verbală, cât şi financiară. Să studieze medicina? *O ideea minunată.* Să deschidă un spital? *Foarte bine, lasă-mă să îl sponsorizez.* Alastair fusese protectorul şi susţinătorul său… *părintele* lui, când era mai tânăr, pentru că, Dumnezeu fusese martor, mama şi tatăl lor fuseseră ocupaţi cu altele.

— Nu eşti tu cel care vorbeşte!

Alastair ridică din umeri.

— Eu sunt, aşa cum am fost dintotdeauna.

— La naiba cu asta! N-ai mai fost bărbatul acela de… luni bune! Michael tăcu pentru o clipă, gândurile gonindu-i nebuneşte, apoi continuă: Doamne! Atunci, asta va fi moştenirea ei? O să o laşi pe Margaret să ne despartă? *Asta* vrei? Alastair, nu cred că vrei să faci asta.

— Ţi-am anticipat durerea şi îmi pare rău.

Alastair îşi privea mâinile care se odihneau peste mapa de pe birou. Un birou *gol.* Nu se mai uitase peste registre şi nu îşi mai citise corespondenţa de săptămâni întregi. Toate astea, toate afacerile lui, fuseseră lăsate în mâinile lui Michael. Nu îl deranjase. Când era mic, Alastair îl protejase, iar Michael fusese bucuros să îşi plătească acea datorie. Dar acum… acum, gândul a tot ceea ce făcuse recent se simţea ca sarea pe o rană.

— Dumnezeule. Să-mi faci asta…

— Chiar tu eşti motivul pentru care o fac. Şi îţi voi oferi şi o soluţie, dacă vei fi destul de calm să o asculţi.

— Calm! Un râs straniu puse stăpânire pe el. A, da, haide să fim *calmi!*

Când Alastair îl privi tăios, Michael scrâşni din dinţi şi se aşeză din nou. Mâna lui simţea nevoia de a lovi ceva. Îşi

încleştă pumnul.

Fratele său îl privea din spatele acelui birou – acea monstruozitate de birou, exagerat de mare, de unde şi tatăl lor dominase lumea – asemenea unui rege care judeca un petiţionar plictisitor.

— Sunt gata să-ţi fac o donaţie considerabilă, suficient de mare cât să sponsorizeze spitalul pentru zeci de ani de acum încolo.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce era asta?

— Ar fi mai mult decât *considerabilă.*

Spitalul îi trata pe cei mai săraci cetăţeni din Londra şi funcţiona în întregime din donaţii caritabile.

— Da. Dar există condiţii.

Un sentiment straniu îi străbătu şira spinării. În urmă cu un minut, Michael se simţise de parcă nu l-ar fi recunoscut pe bărbatul din faţa lui. Dar poate că îl recunoştea prea bine. *Există condiţii.* Asta fusese vorba preferată a tatălui lor.

— Continuă, spuse el precaut.

Alastair îşi drese glasul.

— În general, eşti privit foarte călduros în cercurile înalte ale societăţii. Catalogat drept… *fermecător,* cred.

Presentimentul i se întări. Conform ierarhiei virtuţilor lui Alastair, disciplina şi spiritul antreprenorial erau pe primul loc; şarmul se situa undeva sub o strângere fermă a mâinii şi igiena de bază.

— Nu cred că o să-mi placă deloc ce urmează.

Gura lui Alastair se strâmbă, mai degrabă într-o grimasă decât într-un zâmbet.

— Poate *prea* fermecător. Probabil că-ţi cunoşti reputaţia. Să fii zărit în casa de la oraş a unei văduve înainte de amiază – câtă neglijenţă!

Se întâmplase *în urmă cu trei ani,* de fapt.

— Dumnezeule, ai o memorie de elefant! N-am mai fost atât de neglijent de atunci!

Nu mai dăduse nici unei iubite motive să se plângă. Ridicase discreţia la rang de *artă.*

— Dezinteresul tău în politică nu ajută deloc. Alastair îşi plimbă degetele pe marginea paharului cu coniac. Nu eşti luat… în serios, am putea spune. Dar asta trebuie să se schimbe. Ai treizeci de ani. A venit timpul să treci peste obiecţiile tale la adresa căsătoriei.

Michael nu mai putea fi deloc atent la această discuţie.

— Ce obiecţii? Nu am nicio obiecţie. Pur şi simplu, n-am întâlnit o femeie care să-mi inspire acel gând.

Poate că nu avea să întâlnească vreodată una. Părinţii lor îi oferiseră o lecţie foarte bună în această privinţă. Dar ce conta?

— Dacă mă însor sau nu n-are nicio legătură cu problema noastră!

— Nu e chiar aşa. Alastair ridică paharul şi bău restul de coniac. Are legătură cu familia noastră. Dacă nu te însori, titlul va merge la viitorul copil al vărului Harry. Iar asta nu este acceptabil.

— Stai puţin. Panica îi brăzda glasul. Cum rămâne cu viitorul *tău* copil?

Asemenea unei lumini stingându-se, chipul fratelui său se întunecă.

— Eu nu mă voi recăsători.

Iisuse Hristoase!

— Alastair, tu nu ai murit odată cu ea.

Fusese ca şi cum Michael nu ar fi vorbit.

— Aşa că alegerea cade asupra ta, continuă fratele său cu o asemenea cadenţă, de parcă ar fi recitat din memorie. Îţi cer să te căsătoreşti înainte să se termine anul. În schimb, vei primi donaţia menţionată, suficientă să protejeze spitalul până la moartea ta şi să-ţi facă viaţa destul de confortabilă. Totuşi, îmi rezerv dreptul de a aproba alegerile tale în materie de mirese. Gustul tău la

femei nu-ţi recomandă discernământul – şi nu te voi lăsa să repeţi greşeala mea.

Michael se simţea de parcă ar fi fost sub apă, auzind totul distorsionat.

— Permite-mi să fiu clar, spuse el. Trebuia să îi arate lui Alastair cât de *nebuneşti* sunau vorbele lui. Trebuie să mă însor cu o femeie pe placul tău. Altfel, vei închide spitalul.

— Întocmai, spuse Alastair.

Michael se ridică, podeaua de sub picioarele lui părând să se mişte.

— Ai nevoie de ajutor, Al. Mai mult ajutor decât ştiu eu să-ţi ofer.

Să îl ajute Dumnezeu, dar nici nu ştia unde să *caute* genul de ajutor de care avea Alastair nevoie. Un ospiciu? Fiecare instinct din corpul lui se crispa la acel gând. Şi cum ar putea să aplice un asemenea tratament? Fratele lui era afurisitul de *duce de Marwick.* Nimeni nu îl putea forţa să facă ceva.

Alastair se ridică la rândul lui.

— Dacă vei refuza condiţiile mele, preţul va fi mai mult decât spitalul. Va trebui să-ţi cauţi o nouă locuinţă; nu vei mai fi primit în apartamentul din Brook Street. Desigur, va trebui să-ţi cauţi şi o slujbă. Când îţi voi tăia indemnizaţia, vei avea nevoie de un venit.

Michael râse, dar râsul era ca o lamă în gâtul său. Nu mai fusese tratat astfel – intimidat şi tratat de sus – de la moartea tatălui său. Şi să îndure asemenea tratament de la *Alastair,* dintre toţi oamenii.

— Nu-mi poţi lua alocaţia. Mi-a fost dată prin testament de tata.

Alastair oftă.

— Michael. Ai fi surprins de câte pot să fac. Acestea fiind spuse, nu mă aştept să dureze prea mult. Când vei simţi gustul sărăciei, fără îndoială îţi vei revizui

intransigenţa.

Intransigenţa? Michael trase aer în piept.

— Haide să nu ne prefacem. Era atât de greu să îşi păstreze vocea calmă, să vorbească într-un mod care să îl poată convinge pe fratele său să asculte, când furia îl împingea să strige. Ameninţările tale, *intransigenţa* mea – n-au nicio legătură cu grija ta privitoare la moştenitori. Asta este despre *tine.*

Michael crezuse că izolarea fratelui său avea să fie o fază trecătoare, o manifestare stranie a furiei şi a durerii lui. Dar ca Alastair să facă asemenea ameninţări… sufletul lui era cel pentru care se luptau.

— Ai lăsat-o să câştige. Ai renunţat. La *viaţa* ta. Dumnezeule!

Fratele lui ridică din umeri.

— Trebuie să fac planuri pentru viitor. De îndată ce vestea se va afla…

Din nou chestiunea asta?

— Lasă să se afle! Lasă întreaga lume să ştie că Margaret de Grey era o mâncătoare de opiu – lasă-i să creadă că s-a culcat cu armate întregi! Şi ce dacă?

Zâmbetul palid al fratelui său îi trimise fiori pe şira spinării.

— Povestea tatei nu te-a învăţat nimic?

— Erau vremuri diferite. Iar el şi-a *meritat* soarta. O abuzase pe mama lor. Îşi etalase amantele şi îşi înmulţise datoriile. Propriile lui acţiuni l-au ostracizat, continuă Michael. Singura vină a lui Alastair fusese că avusese încredere în soţia sa. Ceea ce a făcut Margaret nu a avut nicio legătură cu tine. Tu eşti nevinovat în povestea asta!

Zâmbetul lui Alastair crescu, devenind grotesc de vesel.

— M-a transformat într-un fraier, fără îndoială. Dar eu i-am îngăduit să facă asta. I-am spus secrete pe care le-a împărtăşit cu amanţii ei şi am pierdut alegerile de două ori

din cauza asta. Dumnezeu ştie – poate am pierdut mai mult de-atât. Avea o pasiune pentru ruşi, dacă îţi aduci aminte. Aşa că spune-mi, Michael, chiar eşti atât de naiv încât să crezi că voi scăpa viu şi nevătămat?

Michael îşi muşcă buza. Avea să fie greu. Avea să se işte un scandal.

— Dar ai aliaţi…

— Nu contează. Ce e făcut e bun făcut. Alastair arătă cu degetul spre ziar. Îţi recomand să o iei în considerare pe fiica lordului Swansea. Mama ei este adecvată şi, după toate spusele, fiica este frumoasă şi manierată. Dacă vor ajunge la mine veşti că participi la balul dat de ei vinerea asta, voi privi asta ca pe un semn al cooperării tale.

Se aşternu tăcerea. Michael nu putea fi de acord cu aşa ceva. Nu avea să fie de acord. Dar ceva – *ceva* trebuia făcut, şi repede. Alastair nu putea continua astfel.

— Voi participa la bal, spuse el, deşi cuvintele alunecară tăioase pe gâtul său. Dar am şi eu o condiţie: trebuie să vii cu mine.

— Nu. Clauzele mele nu sunt deschise pentru dezbateri.

Dumnezeule din ceruri!

— Ieşi din casă cu mine chiar acum – la aer curat – şi voi participa.

— Vai.

Alastair ridică din umeri.

Michael îşi pierdu cumpătul. Se repezi la fratele său şi îl apucă de braţ.

— Vii afară!

Alastair încercă să se elibereze.

— Ia-ţi mâinile de pe…

Cu o forţă brutală, îl trase pe Alastair un pas spre uşă. Apoi încă unul. Alastair se trăgea înapoi, înjurând şi zbătându-se. Dar trei luni de izolare nu fuseseră de folos forţei unei bărbat. Michael îşi încleştă braţul în jurul capului

fratelui său şi îl trase după el.

Pentru secunde îndelungate, înaintă. Din ce în ce mai aproape de uşă.

Un pumn îl lovi în bărbie. Se împletici înapoi, încă ţinându-se de reverul lui Alastair. Pânza se rupse cu un sunet prelung şi ameninţător.

Alastair îl lovi cu dosul palmei.

Lovitura îl dădu cu un pas înapoi. Se clătină, apoi îşi recăpătă echilibrul, acoperindu-şi ochiul cu mâna.

— Ieşi din casa mea, spuse încet Alastair.

Şocul îl paralizã. Apoi îşi lăsă mâna să cadă. Nu avea sânge pe degete. Măcar era ceva, în sfârşit.

— Bravo, spuse el cu gura amorţită. Fiul tatălui tău.

Cuvintele, adevărul lor, îi făcură stomacul să se învolbureze.

Pentru o clipă, se temu să nu vomite pe podea. *Fiul tatălui tău.*

Înghiţi în sec. *Nu.* Alastair nu era deloc precum tatăl lor. Asta era doar o nebunie temporară, o boală. Putea fi vindecată. Avea să fie vindecată.

Alastair trecu pe lângă el şi se întoarse la birou. Sticla scoase un clinchet. Coniacul fu dat pe gât.

Michael respiră adânc.

— Ascultă-mă. Nu voi permite…

— Tu nu te plictiseşti de vocea ta? Vorbele lui Alastair erau tăioase. Du-ţi ameninţările plictisitoare în altă parte, la cineva care te confundă cu un bărbat care are puterea de a le pune în aplicare.

Michael trase adânc aer în piept.

— Aici te înşeli. Articolul din ziarul ăla îmi dă toată puterea de care am nevoie.

Alastair se întoarse spre el. Michael înaintă un pas, şi Dumnezeu să îl ierte dacă retragerea lui Alastair nu satisfăcu ceva foarte întunecat în sufletul lui.

Niciun bărbat nu avea să îl lovească. Vreodată. O

jurase când era mic, când plecase de lângă tatăl lui preferând siguranţa şcolii. Acum că era pregătit pentru posibila violenţă, fratele lui nu va mai avea vreodată putere asupra lui. Dacă ecoul acelui gând îl crestă ca o lamă, dacă, pentru o clipă, uimirea şi durerea trecură prin el ca o otravă, nu lăsă să se vadă.

— Spitalul este un mare avantaj pentru tine. O reclamă ţipătoare pentru politica ta. Spune-mi, acum că se apropie alegerile, cum crezi că se va vedea asta când lumea va afla că eşti responsabil de distrugerea lui? Pentru că eu însumi voi scrie ziarelor şi le voi anunţa care este rolul tău aici. Spitalul meu, credibilitatea partidului tău – moştenirea mea şi a ta – vor eşua împreună. Din nou, vei provoca înfrângerea partidului tău.

Zâmbetul lui Alastair pieri.

— Impresionant, spuse el. Dar iartă-mă că nu sunt convins. Vezi tu, eu mă gândesc la preţioşii tăi pacienţi. La urma urmei, vei ceda – de dragul lor, dacă nu de al tău.

— Pune-mă la încercare. Pentru că acum vorbea serios: nu avea să îi mai facă pe plac în nebunia lui nicio clipă. Şapte luni acum – nu ar fi trebuit să permită să se ajungă atât de departe. Sigur, continuă el, poate ar fi o uşurare pentru tine dacă dezvălui povestea asta. Nu ai mai aştepta ca adevărul despre Margaret să iasă la iveală. Numele tău va fi distrus cu mult înainte să se întâmple asta, împreună cu credibilitatea partidului tău.

Alastair trânti paharul pe birou.

— Vei pleca acum. Ia-ţi lucrurile din apartamentul de pe Brook Street, altfel voi scăpa eu de ele.

Dumnezeule, asta umplu paharul.

— Am o idee mai bună. Voi pleca din Londra. Dă-i înainte, distruge spitalul. Oferă-i publicului un spectacol minunat. Eu nu voi fi aici să îl văd.

O umbră întunecată străbătu chipul fratelui său, schimonosindu-i gura într-un zâmbet sălbatic.

— O, vei fi aici. Unde ai putea să mergi? *Toate* proprietăţile mele vor fi închise pentru tine.

— La naiba cu tine!

Michael se întoarse spre uşă.

— Deşi… ar fi amuzant să te văd încercând să te ascunzi, îţi dau trei săptămâni. Poate patru. Nu-ţi dai seama ce înseamnă să-ţi croieşti drumul în lume fără influenţa mea. Habar n-ai cum să continui.

Comentariul fu ca o lance fierbinte care îi străpunse pieptul. Sau mândria. Michael se opri, strângând mânerul uşii, şi trase adânc aer în piept. Camera aceasta. Întotdeauna o urâse. Era locul unde tatăl lui se simţise cel mai bine. Stăpânul conacului. Tiranul extraordinar.

— Nu sunt marioneta ta, spuse el. Şi nu voi dansa după cum îmi cânţi tu. Pentru bine *tău,* Alastair, ca şi pentru al meu.

Ieşi din încăpere, trântind uşa în urma lui. Zgomotul asurzitor îi declanşă o durere în piept, o rană care i se răspândi adânc sub piele.

Pentru binele fratelui său, vorbise serios: avea să părăsească oraşul. Şi să rămână plecat până când Alastair avea să iasă din casa asta uitată de Dumnezeu ca să îl găsească.

Capitolul 1

Bosbrea, Cornwall, iunie 1885

O beţivă sforăia întinsă în tufele lui de trandafiri. Îi părea inexplicabil de familiară, deşi Michael nu credea că putea uita un asemenea chip. Era una dintre cele mai frumoase femei pe care le văzuse vreodată, cu pielea catifelată şi părul lung, ondulat şi castaniu – şi părea să fie

îmbrăcată pentru un bal.

Michael o privi pentru un moment îndelungat. Cât de ciudat! Era insuportabil de frumoasă şi…

„Este o capcană.”

Michael făcu un pas în spate înainte să se dezmeticească. Dumnezeule, ce gând aberant! O *capcană?* Fratele lui nu era chiar *atât* de machiavelic.

Tiara ei cu diamante, spera el, era făcută din mucava. Michael îşi drese glasul:

— Hei, spuse el. Trezeşte-te.

Niciun răspuns.

El îşi frecă ochii, simţindu-se nu destul de treaz pentru a se confrunta cu asemenea ciudăţenie. Mireasma de pere pergamote încă zăbovea în palma lui de la ceaiul de dimineaţă. Nu era încă ora şapte – nu era un moment al zilei în care să fii beat. Iar ea *era* beată, nu-i aşa? Michael nu credea că duhoarea de whisky era emanată de flori.

Aruncă o privire în grădină, dar nu se întrezărea niciun servitor. Fiind miercuri, grădinarul şi ajutorul lui erau amândoi la casele lor din sat în acea dimineaţă. Între timp, în jurul lui, soarele se strecura luminos printre frunzele verzi şi lucioase, iar păsările cântau printre ramurile înflorite ale cameliilor. Nu era anotimpul pentru beţii, serios. Vara în Cornwall era mai potrivită pentru o limonadă.

Corpul femeii tresări cu un sforăit – nu un sunet slab sau jucăuş, ca de pisică, ci un sforăit sonor, cu atât mai uimitor cu cât cutia ei toracică nu părea destul de mare cât să producă o şoaptă. Era atât de încorsetată încât părea să se lupte pentru viaţa ei.

Michael se încruntă. Moda asta putea să se ducă la naiba. Jumătate dintre pacientele lui s-ar fi însănătoşit instantaneu doar dacă ar fi fost dispuse să scape de corsete.

Frumoasa Adormită sforăi din nou. Braţul i se zbătu.

Zgârietura însângerată ce îi brăzda cotul avea nevoie de îngrijire. Ei bine, măcar leşinase într-un loc potrivit. Mai bine în tufişurile unui doctor, decât în ale unui brutar. „Sau ale unui lumânărar”, bombăni mintea lui obosită.

Doamne, Dumnezeule, provincializarea îi degrada spiritul.

Păşi înainte pentru a cuprinde încheieturile femeii, care purta o singură mănuşă, lungă, până la cot, din dantelă. Cealaltă lipsea.

O presimţire rea puse stăpânire pe el, simţind-o până în creştetul capului. Dar era un instinct absurd. Femeia se îmbătase din prostie, iar apoi pornise împleticindu-se în josul dealului dinspre Havilland Hall, căutând Dumnezeu ştie ce. O toaletă, probabil.

O ridică în braţe, descoperind cu un gâfâit că nu era atât de uşoară pe cât părea.

— Mm, făcu ea.

Capul ei se sprijini pe umărul lui, iar Michael simţi cum balele îi udă haina. Scoase un hohot de râs. Ce efect avea asupra femeilor! Deschise cu piciorul poarta grădinii, apoi împinse cu umărul uşa din faţă.

— Domnul să ne ajute! Această exclamaţie şocată veni din adâncul coridorului. Doamna Brown apăru, vizibil uimită de femeia din braţele lui. Dacă nu e chiar doamna Chudderley!

Femeia din braţele lui era măritată? Ce fel de bărbat ar permite soţiei lui să hoinărească în starea asta? Şi unei asemenea femei…

Michael blocă accesul creierului său spre drumul pe care o pornise. Făcea o treabă foarte bună (se felicită pe sine) în a evita să o studieze prea atent pe femeie. Mănuşa lipsă, rochie scumpă, probabil bijuterii adevărate, corset foarte strâmt: aceste detalii aveau să îi ocupe mintea şi nu să o simtă în braţele sale, curbele fundului ei fiind surprinzător de generoase.

Fără femei. Nu până când fratele său nu îşi recăpăta raţiunea. Michael nu avea de gând să îi ofere nicio şansă să trişeze. Alastair va trebui să îşi facă singur moştenitorii.

Îşi drese glasul:

— Doamna Chudderley, spuneţi? Ei bine, atunci – trimiteţi după soţul ei.

Michael porni de-a lungul coridorului, foşnetul rochiei apretate anunţând că menajera îl urma.

— O, nu are soţ, spuse doamna Brown. Părea la fel de încruntată ca atunci când găsea praf pe şemineu. Nu citiţi ziarele, domnule? Este văduvă – şi una cu o reputaţie destul de proastă!

Spre ruşinea lui, recunoscu un fior de interes la auzul acestui anunţ. *Văduvă. Reputaţie proastă.* Atâtea cuvinte, atâtea feluri de a cataloga o femeie drept o pradă uşoară. Văduvele fuseseră întotdeauna genul lui preferat…

„Nu fi ticălos, Michael.”

Cu siguranţă, dacă doamna Chudderley avea o reputaţie îndoielnică, probabil că şi-o câştigase pe drept. O femeie care petrecea noaptea în grădina unui străin, salivând pe diamantele pe care le purta, se simţea în mod evident confortabil flirtând cu o soartă potrivnică.

În timp ce urca scările, scândurile scârţâiau asemenea unor mici creaturi torturate. Un gând îi trecu prin minte: „Trebuie să repar scările”.

Absurd. Nu avea să stea aici destul timp cât să aducă asemenea îmbunătăţiri. Şi, după cum îi amintea doamna Brown în mod constant, bugetul gospodăriei nu putea suporta asemenea lux. El închinase casa – cinci camere şi o grădină, fără alte terenuri – pentru şase luni; era tot ceea ce îşi putea permite cu micile economii pe care le avusese. Dar, cu siguranţă, doar de atât avea nevoie. Absenţa continuă a lui Michael avea să îl îmboldească pe Alastair ca un ghimpe în coastă. Avea să îl scoată din conacul acela dărăpănat şi să pornească în căutarea lui în curând.

Până atunci, Bosbrea era un loc ideal ca să se ascundă. Celălalt doctor din vecinătate avea peste şaptezeci de ani şi se bucura de ajutor. În plus, Michael nu avea nicio cunoştinţă în zona asta din Cornwall. Avea să îi ia destul timp lui Alastair să îl găsească aici – destul timp cât să îl scoată din sărite şi, spera Michael, să îl scoată din casa aceea.

„Îţi dau patru săptămâni”, prezisese Alastair. Nemernic încrezut! Michael spera că fratele său se bucura de ceea ce făcuse.

O aşează pe doamna Chudderley pe patul din camera din faţă. Somnul adânc în care căzuse femeia îl îngrijora într-un fel. Îi verifică pulsul cu două degete. Pielea ei era lipicioasă din pricina alcoolului care îi otrăvea corpul, dar bătăile inimii îi erau regulate şi puternice.

Buza ei superioară părea să fi fost desenată de mâna unui artist, atât de precis îi era conturul. Buza inferioară era… voluptuoasă. Ce culoare aveau ochii ei? Cafenii ca părul, presupuse el. O nuanţă bogată şi întunecată, asemenea ciocolatei pariziene. Dulce-amăruie.

Dar foarte comestibilă.

Dumnezeule mare! Michael făcu un pas înapoi, atât amuzat, cât şi uimit. În Londra, întotdeauna recunoştea când o femeie era dispusă să se distreze cu el. Dar aici, în provincia asta cuminte, învăţa multe lucruri despre sine. De exemplu: abstinenţa îl transforma într-un poet foarte prost.

— Prea drăguţă pentru binele ei, bombăni doamna Brown.

Michael se întoarse şi surprinse privirea stânjenită a menajerei sale chiar când aceasta şi-o feri. Probabil că el se holbase la văduvă, şi acela era comportamentul tipic în preajma ei. Următoarea remarcă a menajerei îi confirmă bănuiala:

— Fotografii cu ea, vândute pentru bani. Maxilarul încleştat al doamnei Brown sugera părerea sa despre

această industrie. Le vezi în toate magazinele din oraş. Ea este o… cum se spune? O *frumuseţe profesionistă,* îi spun ei.

— Ah, făcu el.

Aceasta era *acea* doamnă Chudderley. O cunoştea. Femeia se învârtea în cercul vicontelui Sunburne, un grup foarte frivol. Michael fusese la aceeaşi şcoală cu Sunburne, dar de atunci cercurile lor se intersectaseră destul de rar: chiar şi cu o alocaţie generoasă, lui Michael îi lipseau fondurile pentru a ţine pasul cu acel gen de oameni. Şi interesul, de asemenea. Petrecerile desfrânate nu îl atrăgeau.

Pentru ea totuşi, ar fi făcut o excepţie. Inconştientă, femeia arăta ca un personaj dintr-un basm, părul ei lung şi castaniu fiind potrivit pentru a fi înfăşurat pe încheietura unui bărbat, iar buzele ei rozalii şi uşor deschise păreau să invite la un sărut. Ceva mult mai palpabil decât o frumuseţe clasică. Michael se forţă să îşi ia privirea de la ea.

— După culoare, pare sănătoasă.

Ce mod patetic de a face ochi dulci unei femei care nici măcar nu era trează!

Afară, dincolo de fereastra deschisă, peste copaci, se zăreau turnuleţele conacului de unde plecase ea. Locuinţa Frumoasei Adormite. Arăta mai degrabă ca un castel în miniatură decât ca un conac, cu steaguri fluturând din turnuri şi un balcon ce înconjura acoperişul. Arhitectură vulgară, confuză – nu părea o casă veche sau prea folosită.

Michael zâmbi în sinea lui. Ce judecată superioară pentru un doctor de provincie.

— Să vă aduc trusa? întrebă doamna Brown.

— Vă rog. Mă aştept să aibă zgârieturi peste tot.

Peste tot.

Doamne, Dumnezeule. Faptul că gura i se uscă îl uimi pe Michael.

— Zgârieturi pe braţe, spuse el, clarificând situaţia.

De orice alte zgârieturi avea să îl lase pe domnul Morris să se ocupe. Morris era doctorul preferat de locuitorii din Havilland Hall. Michael era bucuros să i le lase lui. El trebuia să se ţină cât mai departe posibil de lumea fratelui său, deocamdată.

*

O durea capul.

Liza ţinu ochii închişi, deşi îşi venea în fire cu o viteză nemiloasă, raţiunea scrijelind ca un cuţit peste simţurile ei amorţite.

Amintirile aveau să revină mai lent. Ţinându-şi respiraţia, cu corpul încordat, aşteptă amintirea a orice s-ar fi întâmplat de căpătase o asemenea durere teribilă de cap. Avea să fie foarte umilitoare, era convinsă; părea să o fie o durere de cap ca urmare a două sticle, şi nimeni nu bea două sticle decât dacă nevoia este foarte mare. Deja simţea umilinţa strecurându-i-se pe sub piele, în aşteptare, pregătită să-şi înfigă ghearele.

— Bună dimineaţa, spuse o voce.

O voce plăcută, nu suficient de tare cât să îi amplifice durerea de cap; o voce joasă, masculină… pe care ea nu o recunoscu.

Deschise ochii şi respiraţia i se opri. Bărbatul care stătea aplecat asupra ei arăta precum un lup în sezonul cu pradă puţină: obraji supţi, păr negru, ochi arzători. Gura lui carnivoră îi oferi un zâmbet tulburător. Teama goni prin ea. Bărbatul era îmbrăcat doar cu cămaşă. Ea habar nu avea cine era.

— Frumoasa Adormită se trezeşte, murmură el, apoi zâmbetul îi dispăru, ca şi cum propriile cuvinte îl nemulţumiseră.

Fără zâmbet, chipul lui ascuţit deveni sever. Avea pometi teribil de accentuaţi şi un nas precum prora unui

vas.

Înghiţind agitată în sec, ea deveni conştientă de o sete fantastică. Îşi simţea gura ca un deşert. Cine era el?

— Ai nişte apă? şopti ea.

Când el încuviinţă din cap şi se întoarse, ea se ridică şi se sprijini într-un cot. De-abia atunci o văzu pe femeia înaltă care stătea în pragul uşii – o menajeră, judecând după inelul cu chei legat la şorţul ei. Femeia arăta vag familiar – un chip de prin sat, probabil. Privirea severă pe care i-o aruncă Lizei înainte să plece fu, de asemenea, familiară. Era plină de dezaprobare.

„Ei bine, asta e.” Reputaţia Lizei o ajunsese şi aici – oriunde ar fi fost *aici. Aici* era, în mod evident, un loc dominat de principii morale – privirea menajerei o dovedise –, aşa că nu avea de ce să se teamă nici de interlocutorul ei. Bărbaţii cu înclinaţii necurate nu angajau femei în vârstă, cu conştiinţă.

Doamne, Dumnezeule, capul îi bubuia! De ce nu îşi putea aminti…

Bărbatul reveni, iar ea încercă să schiţeze un zâmbet. El nu intră în încăpere, ci luă locul menajerei, în pragul uşii. Privirea lui – oarecum precaută – îi dădu strania impresie că nu voia să se apropie prea mult.

Pe măsură ce îl studia, îi era greu să îşi facă o părere clară. Nu părea genul care să fie intimidat de o femeie. Îngust în şolduri, lat în umeri, umplea pragul uşii. Puţin cam subnutrit, poate – obrajii aceia supţi sugerau o boală recentă. Dar nu era nimic ce o lună de fripturi să nu poată vindeca. Căuta o astfel de constituţie zveltă, cu muşchi alungiţi, la servitorii ei, dar îi era greu să o găsească. De asemenea, servitorii probabil că trebuie să aibă trăsături clasice şi o frivolitate naturală. Părul acestuia era de o nuanţă superbă de castaniu, întunecat şi lucios, şi cu siguranţă era moale la atingere – dar vâlvoi, ca şi cum şi-ar fi trecut des mâna prin el. Costumul lui nu doar că era

incomplet – unde îi era haina? ci de-a dreptul simplu. Vesta şi pantalonii, ambele de un cenuşiu trist, îi erau puţin cam mari.

Când inspecţia ei reveni asupra ochilor lui, descoperi că o priveau, expresia fiindu-le calmă şi indescifrabilă. Dintr-un anume motiv, inima ei bătu mai repede, într-un mod plăcut. Ei bine, şi zâmbetul lacom, de lup, desigur. Iar bărbaţii care nu se bâlbâiau în preajma ei şi nu îi acordau o atenţie exagerată – bărbaţi atletici şi stăpâni pe sine – erau genul ei preferat, deşi ştia că nu ar trebui. Dar cine putea rezista unei provocări?

Cum de nu îl cunoştea pe acest bărbat? Era o prezenţă remarcabilă.

— Unde mă aflu, domnule?

Întrebarea păru mai potrivită decât să se intereseze cum îl chema.

— Lângă Bosbrea, doamnă.

Adresarea lui respectuoasă îi potoli şi ultimele temeri.

— Atunci, probabil că sunteţi un vecin, spuse ea.

Satul Bosbrea era la o oră de mers pe jos de casă.

— Presupun că da.

Nu era prea vorbăreţ, nu-i aşa? Iar ea credea că îşi cunoaşte toţi vecinii. Aruncă o privire curioasă în încăpere. Cuvertura de pe pat era făcută din mai multe petice de material cusute împreună. Pe podeaua lustruită din lemn nu era niciun covor. Piese modeste de mobilier din lemn de nuc stăteau de pază de-a lungul pereţilor: un scrin, un cufăr şi un şifonier. Pe pereţi era un tapet de modă veche, mici buchete de flori care deodată năvăliră unele în altele.

Liza se încruntă şi închise ochii. Evident, nu se afla pe niciuna dintre moşiile vecine. Cum ajunsese aici? Noaptea trecută… noaptea trecută…

Nello plecase!

Desigur. Dumnezeule, cum de uitase? Ea îi dăduse veştile dezastruoase, apoi el i le împărtăşise pe ale lui. El

aşteptase să îi spună – toată ziua şi o mare parte din noapte, în timp ce îi mâncase mâncarea şi abuzase de ospitalitatea ei. Amintirea o invada acum precum greaţa.

Stai puţin – greaţa era *reală.*

Se ridică de pe pat atât de repede, încât îşi pierdu echilibrul. O strânsoare fermă îi cuprinse braţul şi o împinse într-o poziţie mai sigură, aşezând-o înapoi. Probabil că bărbatul traversase încăperea dintr-un singur pas. Foarte impresionant, fără îndoială, dar echilibrul nu avea nicio valoare pentru ea din moment ce stomacul ei încă protesta.

— O să… începu ea.

Bărbatul căzu în genunchi şi începu să cotrobăie sub pat. Se ridică cu o oală de noapte – curată, slavă Domnului, mirosind a oţet. Ea o luă şi o ţinu strâns în braţe, simţindu-i răceala chiar şi prin rochie, corset şi lenjerie. Apoi închise ochii şi se luptă să îşi păstreze demnitatea.

El plecase. Definitiv, de data asta. Ea îl alungase, pentru că în momentul în care Nello îi descoperise problemele financiare, el se decisese să o ceară în căsătorie pe acea… acea copilă, acea domnişoară timidă, care nici măcar nu îşi putea pronunţa propriul nume fără să se bâlbâie…

„Da, Elizabeth, o *inocentă.* Cu ce alt gen de femeie ar trebui să mă însor?”

Cât de nepăsător o spusese, în timp ce îşi studia unghiile, în acel moment – rănită de răceala şi de indiferenţa lui la lacrimile ei –, ea ştiuse că era mai bine să nu rostească răspunsul care îi trecuse prin cap.

Trase adânc şi sacadat aer în piept. „Trebuia să te căsătoreşti *cu mine.”*

— Ai dureri?

Vocea calmă era îngrijorată. Când ea deschise ochii, îşi dădu seama de motivul îngrijorării. O lacrimă i se prelingea pe obraz.

Doamne, Dumnezeule, ce dramă! Cât de umilitor.

Ştergându-şi lacrima şi simţind, cu părere de rău, cum se îmbujorează, Liza scutură din cap.

— Nu, spuse ea, apoi îşi drese glasul. „Fii veselă, Liza. Nimănui nu-i plac persoanele plictisitoare.”

Îşi ridică bărbia şi zâmbi. Drept răspuns, bărbatul se încruntă. Nu era prima dată când Lizei îi trecea prin cap gândul că sarcina de a fi fermecătoare îi revenea în general femeii.

„M-am plictisit de asta”, spusese Nello. Ca şi cum nefericirea ei avea rolul de a-l distra pe el! Ca şi cum nu ar fi *implorat-o* să se mărite cu el în urmă cu şase luni!

Bărbatul aştepta răspunsul ei. Liza trase adânc aer în piept.

— Iertaţi-mă, domnule. Zâmbetul ei nu voia să reziste; îi tot aluneca de pe buze. Este teribil de ciudat, având în vedere că suntem vecini, dar mă tem că nu vă cunosc numele.

Ochii lui erau fascinanţi, de un albastru-cenuşiu, iar pupilele îi erau încercuite de inele aurii. Fermitatea privirii lui părea tot mai critică.

— Sunt noul doctor, spuse el.

— Noul…

Ea nu ştia că prin zona aceea mai era şi alt doctor în afară de domnul Morris. El îi citi confuzia pe chip.

— Michael Grey, la dispoziţia dumneavoastră.

— Oh.

Liza îşi şterse din nou ochii, încă uimită de acel scurt moment înlăcrimat. Nello nu îi merita lacrimile. Ce escroc! Nu vorbise serios când făcuse toate acele promisiuni. Şi toate visurile pe care ea le avusese pentru viitorul lor… şi ele erau escrocherii. Liza nu ar trebui să plângă după ele. Era limpede acum că fuseseră la fel de goale precum o nucă seacă.

— Ei bine, domnule Grey. Îşi drese glasul. Ce mai faceţi?

— Deocamdată, sunt îngrijorat, răspunse el calm. Vă doare ceva în mod special?

— Poftim? Liza nu îşi putea închipui cum de nu îi observase ochii din prima clipă. O frumuseţe aproape imposibilă. Nasul lui, presupuse ea, îi eclipsase. Nu, sunt bine, spuse ea.

Nasul lui Nello era drept şi îngust, dar ochii lui erau de un căprui plictisitor. Culoarea rahatului de porc.

Sprâncenele negre ale doctorului se arcuiră, dezvăluindu-i scepticismul.

— V-aţi rănit în vreun fel care nu este vizibil? Nu este nevoie să fiţi ruşinoasă.

Evident, reputaţia ei *nu* ajunsese la el, altfel nu şi-ar închipui că ea ar avea vreo urmă de ruşine.

— Nu, spuse Liza, sunt bine. Dar bineînţeles că el nu părea convins, din moment ce o văzuse plângând. Doar că lumina este atât de puternică aici. În timp ce el aruncă o privire îndoielnică spre fereastră, ea se grăbi să continue: Şi sper că nu vă veţi face o părere greşită, dar vă mărturisesc că nu-mi amintesc *exact* cum am ajuns – „în patul tău” suna puţin cam nedelicat – aici.

Privirea lui se întoarse asupra ei. Chiar îi amintea Lizei de un lup sau de o creatură prădătoare. Nu atât de mult din pricina pometţilor ascuţiţi sau a tenului întunecat – pentru că era destul de bronzat –, ci din pricina dezinvolturii evidente cu care trata stinghereala ei.

— Nu pot să spun cum aţi ajuns aici, doamnă. Dar v-am găsit în tufişurile mele de trandafiri.

În *tufişurile* lui? Liza trase adânc aer în piept, luptându-se să îşi păstreze cumpătul. Dumnezeule, dormise afară, în rouă? Asta era… umilitor, chiar şi după standardele ei recente.

El încă o privea, fermitatea privirii lui fiind oarecum medicală. Liza se forţă să îl privească în ochi. Nu îşi putea controla îmbujorarea, dar cu siguranţă nu avea de gând să

îşi plece capul, asemenea unei fetişcane sfioase.

— În tufişuri, spuse ea vioaie. Cât de straniu!

El râse – un sunet jos şi aspru.

— Într-adevăr, spuse bărbatul. Straniu este cuvântul la care m-am gândit şi eu.

Râsul acela. Şi zâmbetul care i se aşternuse acum pe buze! Avea o tentă sfidătoare care – spre surprinderea ei – îi tăie răsuflarea. Liza se ridică puţin, iar capul lui se aplecă uşor, parcă pentru a o vedea mai bine, iar zâmbetul acela… continuă să se lărgească.

Dumnezeule! Dintr-un anume motiv, Liza îşi dădu brusc seama că el ştia *exact* ce efect avea zâmbetul lui asupra ei. În plus, îi făcea *plăcere.*

Ea înghiţi în sec. Cât de neaşteptat.

— Noul doctor, spuneţi?

— Pregătit să vă îngrijesc zgârieturile, confirmă el cu o plecăciune uşoară, parcă insultătoare.

Vocea lui joasă şi calmă făcea sarcina să sune în mod evident… indecentă.

Uluirea ei crescu. Asemenea prezenţă animalică şi dură nu era specifică doctorilor, de obicei. Acum Liza era perfect conştientă de ea, îi putea simţi efectul, pulsând în aerul dintre ei asemenea unor curenţi de electricitate întinzându-se spre ea.

Bărbatul acesta… ar spune lucruri foarte obraznice în pat şi ar râde de ea când ar protesta, şi ar face-o să îi placă oricum.

Liza respiră adânc. Evident, noaptea petrecută în tufişuri îi afectase simţurile.

— Sper că trandafirii nu au avut prea mult de suferit pentru că m-au găzduit, spuse ea, rugându-se la Dumnezeu ca acestui doctor să nu îi placă bârfele.

— Cred că vor supravieţui, spuse el.

Când se întinse spre mâna ei, contactul dintre pielea lui şi a ei îi făcu Lizei degetele să zvâcnească, ca şi cum ar

fi fost străbătută de un şoc. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Poate că atracţia asta se întâmpla doar în imaginaţia ei, pentru că expresia lui rămase neschimbată.

— Dacă mă urmaţi la parter, vă voi îngriji zgârieturile.

Liza îi permise să o ridice în picioare. Bărbatul era mai înalt decât Nello, iar umerii îi erau mai laţi decât ai lui. Şi picioarele acelea atât de lungi…

Le observă în timp ce îl urmă, punându-şi mâna pe perete pentru a-şi recăpăta echilibrul. Pantalonii i-ar fi putut fi mai strâmţi, dar în timp ce îl privea mergând, Liza primi mai multe indicii pentru a-şi forma o părere apreciativă despre musculatura lui. Nello arăta foarte bine îmbrăcat, dar bărbatului acestuia i-ar sta mult mai bine dacă ar scăpa de haine.

Liza îşi muşcă buza, uimită de ea însăşi. Dar… de ce să ezite? La naiba cu Nello! Ea avea nevoie de o distragere de la durere, iar acest vecin misterios ar putea să o distreze destul de bine.

Capitolul 2

Din fericire, domnul Grey era burlac: asta reieşea evident din salonul lui, care era mic şi curat, dar sărăcăcios mobilat. În plus, o doamnă nu ar permite prezenţa acelui covor cu flori. Era prea gros şi avea o culoare prea ţipătoare ca să nu fi fost nou.

Totuşi, era posibil ca lipsa obiectelor de valoare să-i încurajeze pe servitori spre o atitudine mai relaxată decât cea adoptată în casa Lizei, pentru că draperiile erau larg deschise, permiţând luminii să distrugă orice putea. Drept rezultat, atmosfera camerei era confortabilă, luminată şi veselă, în ciuda acelui covor oribil.

Conştientă de tendinţa ei de a căpăta pistrui, Liza se

aşează în singurul colţ din încăpere unde nu ajungea soarele, într-un fotoliu de catifea verde, capitonat atât de generos încât se simţi de parcă s-ar fi scufundat. Dacă nu ar fi avut corsetul, s-ar fi ghemuit acolo, ca o fiinţă fără oase.

Domnul Grey, stând în picioare lângă ea cu trusa în mână, se încruntă.

— Nu ar trebui să vă încorsetaţi atât de strâns, doamnă Chudderley. Vă va afecta sănătatea.

Dumnezeule! Liza îşi stăpâni râsul la auzul sincerităţii lui. Cât de adorabil de naiv! Evident, doctorul nu ştia prea multe despre moda londoneză. De fapt, nu părea să o ştie pe *ea.* În oraş, bărbaţii ar fi făcut coadă la uşă ca să o vadă în rochia asta. Liza putea doar să îşi închipuie reacţia lor la gândul că ea şi-ar putea mări talia cu zece centimetri.

Domnul Grey puse trusa pe podea, apoi îngenunche înaintea ei – şi începu să îşi suflece mânecile cămăşii. Liza aproape că rămase cu gura căscată. Ce gest grosolan! Era un sălbatic. Un sălbatic ale cărui braţe goale… făcură ca gura ei să se usuce.

Încheieturile lui erau late, uşor acoperite de păr. Braţele îi păreau sculptate doar din muşchi. Venele de pe ele ieşeau în evidenţă în timp ce el desfăşură un sul de tifon.

Adorabil de barbar! Liza îşi dorea să traseze urma acelor vene cu degetele. Cu siguranţă, braţele lui nu puteau fi atât de dure pe cât păreau.

Degetele i se încleştară în palmă. Nu putea asalta doctori inocenţi de provincie. Avea să facă pe indiferenta.

— Pare să fie o… zi minunată, spuse ea.

— Este.

Fără vreun avertisment, el îi luă braţele – un sunet i se blocă în gât în timp ce bărbatul le întinse pentru a le examina. El ridică privirea.

— Sunteţi bine? o întrebă.

Vocea lui era pură politeţe. Dar îi strânse braţele

goale foarte ferm, cu palma fierbinte şi uscată, şi puţin aspră.

— Da, spuse ea încet.

Ce naiba o apucase? Reacţia asta era aproape *animalică.* Încercă să îşi concentreze atenţia în altă parte. La covorul groaznic. Dar asta doar îi aduse în raza vizuală partea inferioară a corpului lui. Poziţia lui ghemuită făcea ca pantalonii săi de vară să i se muleze pe coapse.

Coapsele îi păreau chiar mai musculoase decât braţele.

Liza scuturǎ uşor din cap. Grosolanul şi ignorantul domn Grey dădea un înţeles cu totul nou expresiei de diamant neşlefuit.

— Nu văd nicio rană care să necesite vreo cusătură, spuse el.

Ea reuşi să râdă.

— Minunat. Mărturisesc că nu-mi plac acele. Goblenurile mele v-ar da coşmaruri.

— Da? Nu ştiam că par atât de laş. Trebuie să lucrez la asta.

Lizei tocmai îi scăpase un *chicot?* îşi muşcă buza, uimită. Ea era

Elizabeth Chudderley: ea nu *chicotea.*

— Nu, vă asigur, spuse ea. Este îngrozitor. Îmi propun să fac o simplă floare şi obţin o... ei bine, *pată* ar fi o descriere potrivită.

Zâmbetul lui fu scurt şi nu răspunse, plecându-şi din nou capul la sarcina sa.

Dezamăgirea ei se întrepătrunse cu uimirea. Poate că el nu se credea demn de ea, ca să flirteze. Dragul de el! Trebuia să îl corecteze.

Din nou, bărbatul îi întoarse braţul fără permisiunea ei. În pat cu o femeie, oare el i-ar manevra corpul în acelaşi fel? Dominant, dar nu nemilos; nici nu ar accepta timiditatea sau ezitările. Şi-ar face de cap cu ea, calm şi

fără grabă. *Metodic.*

Uşor şocată, Liza îşi analiză propriile gânduri. Nu îi stătea în fire să viseze la asemenea intimităţi cu un străin. În plus, în afară de soţul ei, Nello era singurul bărbat cu care…

Un junghi de durere o străbătu. „Nu. Nu te gândi la el. Nu merită nici măcar un gând. Măgarul, ticălosul, porcul!” Cum putea judecata să înşele atât de groaznic pe cineva? Fusese atât de convinsă că găsise în sfârşit dragostea. Atât de *convinsă!*

Nu ar fi trebuit să îi dezvăluie problemele ei. Nu ar fi trebuit să se încurce cu el, în primul rând. Toţi prietenii ei o avertizaseră în privinţa motivelor lui. *Vânător de averi. Afemeiat.* Dar chiar şi vânătorii de averi şi afemeiaţii se pot îndrăgosti. Aşa îşi spusese în sinea ei. Aşa crezuse.

„Proasto, e de neiertat!”

Chipul lui, când îi povestise despre problemele ei financiare… Liza nu mai văzuse niciodată un rânjet formându-se atât de repede.

Dacă Nello spusese povestea ei mai departe, ce urma ea să facă atunci? Pentru că nimeni nu era mai puţin popular în societate decât o văduvă disperată după bani.

— Nu aţi căzut pur şi simplu în tufişuri, doamnă Chudderley. S-ar părea că, odată ajunsă acolo, v-aţi rostogolit.

Când doctorul ridică privirea, o rază de lumină îi coloră ochii într-un albastru intens. Efectul se resimţi în stomacul Lizei. Se holbă la el. Nu era frumos, nu tocmai – dar chipul lui era plăcut. Pometi ascuţiţi. Ochii tulburători şi un maxilar ferm. Avea o gropiţă în bărbie care implora să fie atinsă.

Ceva chimic păru să clocotească în interiorul ei, o reacţie atât de violentă încât o ameţi. Liza avea să îi cedeze bucuroasă. Era mai bine decât să îşi plângă de milă.

— Câtă stângăcie din partea mea, spuse ea. Sunteţi

sigur că trandafirii nu au avut de suferit?

Se putea oferi să îi înlocuiască pe toţi cu alte flori din sera ei. De fapt, le putea aduce ea însăşi.

— Trandafirii sunt înfloritori, spuse el calm. Cu siguranţă sunt mult mai bine decât mâinile dumneavoastră.

— Într-adevăr. Liza încercă să adopte un ton seducător. O doamnă ar trebui să poarte întotdeauna mănuşi în timpul aventurilor nocturne. Probabil că mă credeţi o neruşinată!

El ridică din nou scurt din sprâncene, o expresie pe care ea nu o putea descifra. Sau poate că ea prefera ca privirea lui să fie indescifrabilă, pentru că îi amintea la fel de sonor ca nişte cuvinte că nu doar o găsise inconştientă în tufişurile lui, ci şi beată – o neruşinare mult mai mare decât lipsa mănuşilor.

Umilinţa o străbătu din nou.

„Nimeni nu îl poate învinui pentru că îţi dezaprobă comportamentul.”

Gândul părea să fie rostit cu glasul mamei ei. Liza se încruntă ţii privi spre fereastră, lăsând lumina soarelui să îi ardă ochii, până când reuşi să înghită nodul care i se pusese în gât. „Destul. Nu te gândi la asta acum.”

Mama nu l-ar fi plăcut niciodată pe Nello. Dar îl plăcuse pe Alan Chudderley, astfel că nici judecata ei nu se dovedise prea înţeleaptă.

„Cum am stricat totul.” Mama nu ar fi prevăzut niciodată asta.

„Fata mea de aur”, o numise ea pe Liza. Blânda, îngăduitoarea şi nechibzuita mama. Nimeni nu avea să o mai privească vreodată pe Liza cu asemenea încredere. Gândul era prea dureros, iar răsuflarea ei sacadată, prea zgomotoasă; îi atrase atenţia doctorului.

— Da, spuse el, aceasta este cea mai adâncă.

Vocea lui profundă avea o tendinţă liniştitoare, dulce – vocea, presupuse ea, unui bărbat menit să cânte. Într-

adevăr, vorbea foarte bine pentru un doctor. Liza nu îşi putea da seama care îi erau originile.

— Unde este locuinţa dumneavoastră, domnule Grey?

Liza avea să se concentreze pe a-l face pe el să se simtă confortabil, nu pe starea ei jalnică. Avea să îi arate că era în regulă să i se adreseze mai puţin formal şi profesional, mai mult... uşuratic. Ea avea nevoie de distragere.

El îmbibă o fâşie de tifon într-un lichid adus de menajera sa – un lichid cu un miros înţepător, aproape ca oţetul.

— La nord de aici. Înainte ca ea să insiste asupra unor detalii mai exacte, el adăugă: S-ar putea să usture.

Când puse lichidul peste zgârietura prelungă care îi brăzda braţul, ea trase adânc aer în piept. Nu o duru, desigur. Doar un nerod şi-ar închipui că avea să doară. Dar ea nu ar fi fost surprinsă dacă el o considera o neroadă.

„Comportamentul tău recent atrage tot felul de judecăţi nemiloase.”

Liza îşi muşcă interiorul obrazului pentru a împiedica următoarea rundă de lacrimi. Chiar şi după moarte, se părea că mama nu putea să îşi ţină gura. Oare vocea asta sâcâitoare nu avea să o lase niciodată în pace? Părea doar să devină mai puternică pe zi ce trecea.

Îndrăznea ea să îi ceară doctorului un păhărel de whisky? I-ar domoli durerea de cap. Se spunea că whisky-ul este ca un medicament, nu?

— Durerea de cap va trece, spuse domnul Grey, făcând-o să tresară, dându-şi seama că îşi freca tâmpla. Asiguraţi-vă că beţi multe lichide până se va întâmpla asta, adăugă el. Supă şi ceai, de preferat.

Dragul de el! îi oferise instrucţiuni de parcă şi-ar fi imaginat că aceasta era prima oară când ea băuse prea mult. Doar blândeţea din ochii lui o împiedică să râdă de el. Într-adevăr, privind în ochii lui, durerea din inima ei păru să

se domolească puţin.

— Sunteţi foarte amabil, spuse ea. Un adevărat gentleman, domnule.

Poate că aceştia făceau cu toţii parte din clasa din mijloc. Asta ar explica de ce gentlemenii erau atât de rari în lumea ei. Complimentul îl făcu să se încrunte.

— Sunt doctor, doamnă Chudderley. Cu asta mă ocup.

— Poate că aşa vedeţi dumneavoastră lucrurile.

Dar unii bărbaţi, dacă ar găsi o femeie inconştientă în toiul nopţii…

Liza îşi puse mâna peste a lui, acolo unde îi susţinea cotul. Degetele lui zvâcniră, fiind luat prin surprindere. Se simţeau uşor aspre. Desigur. Bărbatul *muncea* pentru a se întreţine.

Această idee trimise un val de căldură prin corpul ei. O creatură exotică. Cu mâini capabile, iscusite. Bărbatul acesta de-abia ştia cum să mânuiască puşti de vânătoare şi frâie. Păcat că adevăraţii domni şi conturile bancare generoase coincideau atât de rar.

— Mulţumesc, spuse ea.

Ochii li se întâlniră. Acel curent electric păru să se instaleze din nou în aer.

— Plăcerea mea, murmură el.

Liza trase adânc aer în piept, inhalându-i mirosul. Mirosea atât de… *masculin.* Un bărbat muncitor şi musculos, fără vreun simţ adecvat al modei, fără vreo bănuială că ea ar putea fi una dintre cele mai faimoase frumuseţi din ţară. Absurd, total absurd, dar Liza simţi un val brusc şi copleşitor de afecţiune. El era de-a dreptul *adorabil.* Păcat că nu putea să îl păstreze – să îl ia pur şi simplu cu ea în Havilland Hall, iar el să îi îngrijească braţele şi să se încrunte într-un mod adorabil la ea în *fiecare* dimineaţă când ea se trezea cu o durere de cap.

Uşa se deschise. Doctorul se desprinse de lângă ea şi se ridică în picioare. Dacă ar fi făcut ceva indecent sau

mişcarea lui ar fi fost mai puţin graţioasă, Liza ar fi putut la fel de bine să creadă că sărise ca ars.

— Splendid, îi spuse el menajerei, mulţumesc, doamnă Brown, şi făcu semn spre măsuţa de ceai.

Evident, era speriat. Altfel, de ce şi-ar imagina că servitoarea lui avea nevoie să i se arate unde să aşeze tava? Liza privi din ce în ce mai amuzată cum *el o* privea pe menajeră aşezând farfurioarele. Cu siguranţă, şi el simţise acea atracţie magnetică – şi îl tulburase.

— În regulă, spuse el aproape mormăind, fără să privească spre ea sau spre menajeră. Vă voi lăsa să vă beţi ceaiul în linişte, doamnă Chudderley…

Menajera îi aruncă o privire uluită. Liza se ridică în picioare.

— O, nu, spuse ea cu căldură în glas când el se întoarse spre uşă. Vă rog să rămâneţi. Aş vrea să aflu mai multe despre salvatorul meu.

Pentru o clipă, se părea că avea să o ignore şi să îşi continue evadarea. Dar menajera spuse pe un ton de-a dreptul uimit:

— Domnule?

El se opri şi îşi îndreptă umerii. Când se întoarse, doctorul zâmbea, ca şi cum interesul Lizei îi convenea de minune.

— Desigur, spuse el amabil. Se întoarse şi se aşeză vizavi de ea, zâmbetul acela fals încă zăbovindu-i pe buze.

Domnul Grey prefera ceaiul fără lapte şi cu două linguriţe de zahăr. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei peste marginea ceştii, apoi îşi feri privirea, ca şi cum ochii ei l-ar fi ars.

Căldura gâdila obrajii Lizei. Prin minte îi trecu un gând pe care şi-ar fi dorit să i-l împărtăşească: „Da, o simt şi eu. Minunat, nu-i aşa?”

Ce gafă teribilă ar fi! Liza se cutremură pe interior. Se trăsese de şireturi cu duci şi prinţese şi nu avea niciun

motiv să fie tulburată şi să comită gafe sociale din pricina unui doctor de provincie – indiferent cât de arătoase erau braţele lui. Dregându-şi vocea, ea spuse:

— Nu sunt surprinsă că un bărbat atât de fermecător ca dumneavoastră se trage dintr-un loc aflat la nord de aici. Când el o privi, încruntându-se uşor, Liza îi oferi cel mai amabil şi mai încurajator zâmbet. Sunt atât de multe locuri minunate în acea categorie – de fapt, aproape întreaga ţară, cred, continuă ea. La urma urmei, suntem în Cornwall.

Râsetul lui suna ruginit şi surprins.

— Aşa este, spuse el.

Nu era o contribuţie foarte utilă la conversaţie. Spre norocul lui, ea se simţea răbdătoare.

— Atunci, trebuie să ghicesc care parte din minunatul nostru nord a fost binecuvântată cu naşterea dumneavoastră?

— Partea cea mai rece, spuse el.

Ochii menajerei se plimbau de la unul la celălalt, ca şi cum ar fi privit un meci de tenis. Liza nu o putea învinui. Replicile eliptice ale domnului Grey anticipau un spectacol. Dragul de el era timid!

— Deci aţi venit în Cornwall pentru căldură, spuse ea.

— De fapt, pentru linişte şi pace.

Ochii lui coborâră pe corpul ei, întorcându-se atât de repede la chipul ei, încât era posibil ca Liza doar să îşi fi închipuit asta. Dar nu îşi închipuise. Pielea ei ardea în locul unde zăbovise privirea lui.

El era foarte conştient de ea ca femeie – şi nu îi plăcea asta.

Dezamăgirea ei păru să râcâie rana vie deschisă de trădarea lui Nello. Liza avea toată răbdarea din lume pentru timiditate, dar nu şi toleranţă pentru bădăranii moralizatori. Jurase la mormântul răposatului ei soţ: nu avea să îşi mai ceară vreodată scuze în faţa vreunui bărbat. Îndreptându-şi umerii şi arcuindu-şi uşor spatele, Liza se aplecă înainte.

Desigur, rochia asta formală nu era potrivită pentru un flirt în miezul zilei, dar cu siguranţă îi expunea foarte admirabil pieptul.

— Atunci, sper că nu v-am tulburat prea tare pacea.

Acum ochii lui îi întâlniră pe ai ei cu o fermitate care provocă un mic şoc ce explodă plin de căldură în stomacul ei. El ştia exact ce făcea ea.

— Mă aştept să-mi revin destul de repede, murmură el.

Acea privire sinceră şi pătrunzătoare nu putea să aparţină unui ruşinos. Pulsul ei o luă din nou la goană.

— Trebuie să vă mulţumesc pentru ajutor cu o invitaţie la cină – în seara asta, dacă sunteţi liber.

La urma urmei, era datoria ei socială să întâmpine nou-veniţii în zonă.

— Ce păcat, spuse el, am programată o întâlnire la parohie.

Vestea o făcu pe Liza să ezite. Nu era convinsă că era pregătită să flirteze cu un bărbat care socializa de bunăvoie cu oamenii lui Dumnezeu. Un asemenea angajament ar fi, fără îndoială, dominat de predici. Dar… ca să obţii recompense, trebuie să îţi asumi riscuri. O distracţie plăcută, un flirt nevinovat ar fi foarte bine-venit.

— Mâine, atunci?

Pentru un scurt moment, doctorul de-abia o privi. Apoi afişă un zâmbet straniu, cu jumătate de gură.

— Doamnă Chudderley. Nu cred că ar fi prea înţelept.

Ea clipi. Răspunsul fu atât de neaşteptat – şi, dacă îl interpretai într-un mod anume, atât de sincer şi de *neruşinat,* ca şi cum doctorul ar fi presupus că, dacă accepta, şi-ar face de cap cu ea până la desert – încât îi tăie pentru o clipă răsuflarea. Zâmbetul lui se lărgi într-un rânjet.

— Iar acum v-am şocat, spuse el şi puse ceaşca pe farfurioară cu un clinchet decisiv. Nu sunt o companie

plăcută, mărturisesc. Tocmai de aceea trebuie să vă refuz invitaţia: nu aş vrea să vă stric buna părere despre nord.

Doctorul se ridică şi schiţă o plecăciune care îi contrazicea cuvintele, pentru că demonstra politeţe şi o cunoaştere a rigorilor înaltei societăţi. Dar înainte ca ea să poată evidenţia asta – şi ar fi putut să o facă; el era intolerabil de direct, ceea ce însemna că ea ar putea fi directă la rândul ei – bărbatul se întoarse, rostind peste umăr cuvintele descurajatoare:

— Doamna Brown vă va conduce, doamnă.

Apoi plecă, lăsând-o uimită şi întrebându-se dacă ar trebui să se simtă groaznic de jignită sau decisă să răspundă acestei provocări – asta *trebuie* să fi fost. Pentru că nimeni nu îi spunea ei nu – mai ales bărbaţii care erau consideraţi o companie nepotrivită.

Capitolul 3

Acasă, în holul de la intrare, sunetul pantofilor majordomului răsuna în domul de marmură de deasupra. Fără îndoială, era o mustrare la adresa Lizei că nici el, nici lacheul nu păruseră surprinşi de înfăţişarea ei răvăşită, de lipsa pelerinei şi a mănuşilor, de absenţa ei vreme de şapte ore sau de lipsa ei de la micul dejun.

— Bună dimineaţa, doamnă, spuse Ronson.

Vocea majordomului era teribil de amabilă în timp ce făcu o plecăciune. Chipul lui, brăzdat de riduri care se adânceau atunci când se încrunta, arăta în acest moment ca şi cum ar fi fost sculptat cu un topor. Dragul de Ronson nu era de acord cu comportamentul ei.

— Văd că doamna Mather nu vă însoţeşte.

Secretara ei?

— Nu, desigur că nu.

Mather avea tendinţa să dispară atunci când se termina băutura – cu o noapte în urmă nu făcuse excepţie.

Liza îşi luă corespondenţa de pe tava din argint adusă de un servitor. Vreo zece plicuri, multe dintre ele fiind invitaţii sosite de la Londra. Ea închisese casa din oraş în urmă cu trei săptămâni, după acea întâlnire dezastruoasă cu avocaţii ei. Creditori ciocănind în stânga şi în dreapta… păreau să fie cu toţii în cârdăşie, întrucât criza se manifestase şocant de subit. Primul ei instinct fusese să fugă la adăpost. Să se ascundă şi să îşi refacă forţele.

Acum avea un motiv să stea deoparte. În Londra, înalta societate avea să îşi găsească o ocupaţie în a-i privi reacţiile în timp ce Nello îşi curta moştenitoarea sub nasul ei. Nu se putea întoarce în oraş. Avea să îşi petreacă vara în provincie.

Liza îşi drese glasul, trăgând adânc aer în piept pentru a alunga sentimentul de singurătate. „Nu contează. Las-o să îl ia ea.” Acum ştia cât valorau promisiunile lui. O, avea să fie plin de dulcegării la început. Nello îi promisese totul – luna, stelele, căsătorie şi dragoste veşnică. Iar ea, afectată de moartea mamei ei, îşi dorise cu disperare să îl creadă.

Dar, de asemenea, rămăsese şi văduvă de curând şi ştia cât de repede o căsnicie putea lua o întorsătură urâtă astfel încât să îşi ia un alt angajament atât de rapid. „Dă-mi timp”, îl implorase ea. „Am nevoie doar de puţin timp.”

Slavă Domnului pentru asta! Pentru că, la urma urmei, motivul lui nu fusese dragostea. Nu, el umbla după bani.

Probabil că şi ea ar trebui să facă la fel.

Simţi că îi era din ce în ce mai greu să respire. Ce opţiuni avea? Nu doar bunăstarea ei atârna în balanţă, ci şi a tuturor celor care îi munceau pământurile – deşi valoarea recoltelor lor continua să scadă; a tuturor celor care se aflau în slujba ei şi a copiilor a căror educaţie o sponsoriza, şi a parohiei, şi a şcolii din sat…

Cum putuseră câteva alegeri proaste să o înfunde atât de repede? Contabilii ei păruseră de-a dreptul uimiţi. „Cum este posibil ca avocaţii tăi să nu fi cercetat niciodată investiţiile răposatului tău soţ?” Dar avocaţii spuseseră că era datoria contabililor să facă asta. Cât despre rolul ei, îi venea să se pocnească singură pentru că presupusese că asemenea chestiuni nu necesitau supravegherea ei. Dar, să fim serioşi, ce ştia *ea* despre capital şi garanţii?

Tăcerea era apăsătoare. Liza ridică privirea. Sprâncenele ridicate ale lui Ronson cereau un răspuns.

— A, da, spuse ea. Vorbeai de Mather?

— Da, doamnă. Când doamna Hull nu a putut explica absenţa dumneavoastră de la micul dejun, domnişoara Mather a plecat să vă caute.

Liza oftă. O mustrase de o sută de ori pe Mather, dar fata avea darul să se agite inutil: la cea mai mică posibilitate de a apărea vreun necaz, pleca în căutare asemenea unui câine după mirosul osului.

— Aş fi vrut să o opreşti, atunci. *Ştiai* că sunt bine.

— Desigur, spuse Ronson amabil. Să trimit pe cineva să o găsească?

— Da, să-i spună că sunt bine. Deşi eu…

— Elizabeth!

O siluetă apăru în capul scărilor, ţinând mâinile împreunate în mod teatral peste inimă. Jane Hull era, la rândul ei, văduvă şi era o nouă prietenă pe care Liza o întâlnise când fusese în staţiunea balneară de la Baden Baden. O, ce iarnă grozavă! Habar nu avea atunci de necazurile care urmau să vină.

Dregându-şi glasul, adoptă un ton vesel:

— Bună dimineaţa, strigă ea.

Iar privelişte chiar o înveseli. Din acel unghi, Jane arăta precum un înger care plutea deasupra ei, pentru că purta întotdeauna alb, iar părul blond îi ajungea până la talie, desfăcut. O descoperire foarte încântătoare. Ar fi

foarte amuzant să o prezinte tuturor la următoarea petrecere. „Dacă voi fi invitată după ce se va afla vestea.” Liza alungă acel gând.

— Sper că nu mi-ai simţit prea mult lipsa seara trecută, continuă ea.

— Slavă cerului că te-ai întors în siguranţă! răspunse Jane cu o voce ascuţită şi tremurândă.

Un pufnet se auzi din direcţia lui Ronson. Liza se întoarse zâmbind către el, bucuroasă să vadă viaţă adevărată în expresia lui – dar majordomul îşi feri privirea, afurisitul. Cât de absurd era să se simtă rănită. La urma urmei, era doar un servitor. Liza ridică bărbia şi îi întoarse spatele.

Jane coborî grăbită scările şi veni să o îmbrăţişeze.

— L-ai găsit? îi şopti ea Lizei la ureche.

Obrazul îi era rece şi fin când îl atinse pe al Lizei, şi ea mirosea insuportabil de bine: apă de trandafiri, săpun şi lavanda pe care servitoarele o foloseau la spălătorie. Conştientă că ea însăşi nu mirosea atât de bine, Liza se retrase din îmbrăţişare – sau încercă să o facă; Jane nu voia să îi dea drumul.

— Vino, spuse tânăra, punându-şi braţul pe după talia Lizei şi conducând-o spre scări. Spune-mi tot. Servitoarea ta mi-a spus că domnul Nelson a plecat. L-ai dat afară? Sau – Jane coborî glasul, iar obrajii i se îmbujorară cu o nuanţă drăguţă de roz – ai fost cu el toată noaptea?

Liza era îngrijorată cu privire la manierele de inocentă ale lui Jane. Nu puteau fi considerate deloc rafinate.

— Niciuna, nici alta, spuse ea.

După nenorocirea din salon, Nello plecase. Pur şi simplu… plecase fără să privească înapoi. Cam atât despre inima *lui* frântă. Orice bătea în pieptul lui era probabil făcut din piatră. Cât despre ea însăşi, de-abia îşi amintea goana nebună prin pădure. Oare petrecuse ceva timp lângă lac? Da, aşa părea logic – privind luna şi gândindu-se la mama

ei în timp ce plângea cu atâta disperare, încât o durea chiar şi acum gâtul când îşi amintea. Iar apoi… cumva, îşi găsise drumul spre grădina domnului Grey.

Un fior o străbătu. Uneori era speriată de ea însăşi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane în timp ce urcau scările. Expresia ta…

Liza vorbi repede, pentru că nu voia să ştie nimic despre expresia de pe chipul ei:

— Am cunoscut un bărbat.

Regretă instantaneu mărturisirea, pentru că gândul la acel doctor îi declanşă un tremur fizic, un ecou al atracţiei pe care o simţise – care, în eleganţa şi liniştea casei ei, părea mult mai stranie şi stânjenitoare. *Un doctor de provincie.* Groaznic îmbrăcat. Care îi refuzase invitaţia la cină!

— O! Jane bătu din palme. O, te rog, povesteşte-mi! *Cine e?* Este deja îndrăgostit de tine?

Liza ridică din umeri.

— De fapt, cred că este exact opusul.

Jane se strâmbă.

— Atunci, probabil că este făcut din piatră.

— Sau este arogant, spuse Liza. Plin de sine. Să îi refuze invitaţia în faţă! Cât despre Nello, continuă ea, îmi închipui că a prins ultimul tren spre Londra. Şi călătorie sprâncenată din partea mea.

— Dumnezeule! Jane căscă ochii albaştri şi curioşi. Câtă vehemenţă!

— Da. Deodată, întreaga lume părea enervantă. Am terminat-o cu el.

— Înţeleg. Jane părea sceptică, ceea ce o cam înţepă pe Liza. Ei bine, probabil că eşti epuizată. O să-ţi pregătim baia şi vom bea ceaiul împreună, şi… Jane ridică din sprâncene. Îmi vei spune toată povestea? Despre arogantul ăsta obraznic?

Porniră spre camera Lizei, unde Jane o eliberă şi se

îndreptă spre o tavă cu ceai care era deja acolo. Priveliştea o făcu pe Liza să se oprească: Jane o aşteptase acolo? Asta era camera ei privată!

Jane ridică privirea.

— Te-am văzut pe fereastră din galerie, venind dinspre lac. M-am gândit că ai vrea să-ţi bei ceaiul în linişte – sper că nu te superi.

— A! Nu, desigur că nu. Cât de amabil din partea ta, draga mea.

Liza se aşeză la măsuţa de ceai, care era amplasată lângă fereastră, oferind o vedere asupra împrejurimilor parcului. În zilele senine, puteai să vezi până pe coastă. Liza îşi fixă privirea pe licărul îndepărtat şi oftă. Poate că era timpul să facă o călătorie pe mare. Unde putea să meargă? În America? O mulţime de milionari la alegere acolo. Dacă avea să facă asta – şi nu vedea o altă opţiune –, un soţ american ar fi la fel de bun ca oricare altul. De asemenea, din străinătate ar fi şi mai dificil să se intereseze de statutul ei financiar. Soluţia ar fi să îl facă să se îndrăgostească de ea înainte să afle adevărul.

Ce fraieră fusese că îi spusese totul lui Nello. Dacă el nu îşi ţinea gura, era distrusă.

— Dar spune-mi, zise Jane, turnând ceai în ceşti. Cine este acest bărbat arogant şi misterios pe care l-ai întâlnit?

Liza îşi drese glasul.

— A, doar un doctor. E nou-venit în provincie.

Jane încuviinţă şi merse la măsuţa de toaletă, scoţând capacul unei carafe de cristal, din care turnă un strop de whisky în ceaşca aburindă.

— Asta te va ajuta cu durerea de cap, spuse ea cu blândeţe. Atunci, este căsătorit?

— Nu. Liza luă recunoscătoare ceaşca. Mulţumesc, dragă.

— Câţi ani are?

— Cred că vreo treizeci.

— A, atunci e bătrân, spuse Jane nepăsătoare – necunoscând, presupuse Liza, vârsta gazdei sale.

Totuşi, comentariul o deranja. Jane se căsătorise la nouăsprezece ani şi rămăsese văduvă cu un an în urmă, la douăzeci şi doi. Dar nu toţi soţii aveau o sincronizare atât de bună. Unii dintre ei monopolizau o femeie ani şi ani, deşi nu arătau niciun interes pentru ea în pat, pentru prezenţa ei, pentru dorinţa ei de a-i fi prietenă… Nu, soţul ei alesese un drum diferit. Singurul lui interes fusese să o certe. *Nu trebuie să faci asta, nu trebuie să faci aia, e ruşinos, vulgar…* Următorul va trebui să fie mult mai înţelegător şi docil.

Liza luă o gură sănătoasă de ceai – fără zahăr, nu cum îi plăcea, ci cum cerea talia ei. Jane îi urma exemplul, deşi era cu câţiva centimetri mai înaltă şi deja suplă ca un ogar.

— Da, presupun că un bărbat la treizeci de ani *este* bătrân, confirmă Liza, parcă experimentând.

„Eu sunt bătrână acum?” Pentru că, dacă un domn era catalogat bătrân, o femeie de aproape aceeaşi vârstă – o femeie de treizeci şi doi de ani – probabil că era de-a dreptul *babă.*

Gândul o nelinişti. Trebuia să îşi găsească un soţ *repede* – înainte ca vestea despre necazul ei să iasă la iveală; înainte să înceapă să îşi arate vârsta.

— Dar este chipeş încă? insistă Jane.

Interesul ei părea straniu. O imagine trecu prin faţa ochilor Lizei: Jane, blondă şi cu ochi albaştri, ca o păpuşă de porţelan, mergând la căsuţa doctorului şi câştigându-l instantaneu cu tenul ei fără cusur şi rochiile albe, neprihănite – toate, aşa cum observase Liza, croite cu doi centimetri mai scurte decât cerea moda actuală.

— Ce contează?

Doctorii de provincie erau la fel de buni de însurătoare ca… mobila.

— Contează dacă vrei să îl îngenunchezi, spuse Jane.

Dacă este urât, va trebui să îi ataci intelectul, pentru că nu va crede niciodată că ai putut să îl observi astfel. Dar dacă arată acceptabil, atunci îl poţi păcăli să te iubească şi apoi să îi frângi inima!

Râzând, Liza puse ceaşca pe masă.

— Dumnezeule! Ce abordare crudă! Totuşi, vanitatea îi fu mângâiată de gândul că încă era considerată capabilă să frângă inimi. Nu ar fi mai bine să-l ignor complet?

— Dar a fost nepoliticos cu tine, spuse Jane. Deci, spune-mi: este chipeş sau nu?

Liza o privi pe fată pentru o clipă. Se simţi ciudat, ca şi cum ar fi privit cu zece ani în urmă, în propriul trecut, la un chip delicat, fără riduri, luminat de plăcere şi ambiţie, neumbrit de îndoieli. Anii care aveau să vină – deceniul care pentru Liza era pierdut – aveau să reprezinte cel mai mare triumf al lui Jane Hull. Urma să înveţe, fără îndoială, despre folosul bunătăţii; trecând prin propriile înfrângeri, va învăţa ce înseamnă mila pentru cei mai puţin binecuvântaţi decât ea. Dar, deşi dezamăgirea era un profesor bun, nu era nevoie să o însoţească toată viaţa. Avea frumuseţe, educaţie, iar în Liza, un model perfect de intrare în societate: de ce altceva avea nevoie ca să găsească dragostea?

Poate că, gândi Liza, aceste sentimente le-ar fi avut pentru o soră mai mică: speranţă şi nerăbdare şi protecţie la un loc. Se întinse spre mâna lui Jane, strângându-i uşor degetele fine şi micuţe.

— Draga mea. Ai încredere în mine, nu-i aşa?

Jane făcu ochii mari.

— Desigur, dragă Liza!

— Atunci, permite-mi să mă asigur că eşti fericită. Ea îşi risipise ultima şansă la dragoste. Dar avea să se asigure că Jane nu o va face. Cât despre doctorul ăsta, continuă ea, nu, nu este chipeş. Dumnezeule, adăugă ea şi râse. Este un *doctor.* Să-l lăsăm în pace pe bietul om!

Jane păru uşor dezamăgită.

— Atunci, nu vrei să-i frângi inima?

— O, n-am spus asta. Zâmbind, Liza eliberă mâna lui Jane şi se întinse din nou după ceai, care chiar îi domoli într-un mod minunat durerea de cap. Depinde în mare parte de cât de plictisită sunt, continuă ea.

Capitolul 4

Dacă cineva i-ar fi spus lui Michael în urmă cu trei luni că, în curând, cel mai constant tovarăş avea să îi fie un vicar, s-ar fi tăvălit pe jos de râs sau ar fi prevestit sfârşitul lumii. Religia, împreună cu alte aspecte sensibile, era mai bine să fie lăsată pentru primii născuţi, care îşi puteau permite asemenea interese nobile. Şi totuşi, iată-l aici, împărţind bucuros o halbă cu bere la cârciuma din sat cu un bărbat care purta gulerul de preot.

Lawrence Pershall era acel preot rar care ajunsese în această poziţie mai degrabă din pricina sorţii, decât a considerentelor financiare. Dar Dumnezeu nu apărea des în conversaţiile lor, iar astăzi, ca de obicei, politica şi sportul le însufleţeau discuţia. Aveau un interes comun pentru curse, întărit probabil de faptul că niciunul din ei nu îşi putea permite să participe la ele. Amândoi credeau – în tăcere, pentru că nu aveau tendinţe sinucigaşe – că rugbiul era un sport mai atletic decât crichetul. Iar în materie de imperiu, de asemenea erau de acord: chestiunea irlandeză devenise o mare povară, care putea fi rezolvată cel mai eficient oferind independenţă acelei naţiuni. Totuşi, armata era o instituţie al naibii de grozavă, orice ar fi.

— Armata a fost cealaltă chemare a mea, îi mărturisi Pershall în timp ce ieşeau din cârciumă în lumina strălucitoare a zilei. La paisprezece ani, eram convins că

într-o zi voi fi general.

— Îmi amintesc de faza aia, spuse Michael.

Nimic nu înveselea mai bine un băiat crescut cu idealuri de răzbunare decât perspectiva de a mânui o puşcă. Doar că, după cum subliniase Alastair, duelurile fuseseră declarate ilegale în urmă cu multe decenii – iar lupta nu ar fi fost echilibrată, tatăl lor fiind un bun trăgător la vremea lui.

— Şi ce te-a împiedicat?

Michael ridică din umeri.

— Am decis să salvez vieţi, nu să le iau.

Asta, şi faptul că, în cele din urmă, încercarea lui de a se înrola în infanterie fusese zădărnicită de intervenţia lui Alastair. În schimb, ceea ce îi aranjase fratele său – un post în garda călare, un regiment care rar se aventura dincolo de umbra palatului Buckingham – nu era potrivit pentru el.

Era al naibii de greu să îţi croieşti un drum în viaţă când fratele tău îţi cumpăra reuşitele. Ani buni, în timpul universităţii şi la scurtă vreme după aceea, Michael fusese sub supravegherea atentă a lui Alastair. Dar odată cu vârsta, căpătase o nouă perspectivă. În copilăria lor, Alastair jucase atât rolul mamei, cât şi al tatălui, protejându-l pe Michael de cele mai rele excese ale părinţilor lor. Era greu să îl facă să renunţe la un obicei atât de vechi. Dar, până recent, Michael fusese mulţumit să îl lase pe fratele său să îl protejeze.

— Ei bine, îl numesc noroc pentru amândoi, spuse Pershall. Dacă ne-am fi înrolat, fără îndoială că am fi murit de dizenterie în prima săptămână. Michael râse, iar el adăugă: Şi cum aş putea să mă plâng? Am sfârşit în propriul sat al lui Dumnezeu – dacă îmi poţi ierta blasfemia.

Michael urmări privirea lui Pershall, care cerceta peisajul. Bosbrea se întindea de-a lungul unei pante calcaroase uşor înclinate. Vitrinele luminoase ale magazinelor şi căsuţele împodobite cu flori erau grupate

de-o parte şi de alta a drumului principal, care urca spre vechea piatră de hotar ce marca vârful dealului Bosbrea. În direcţia opusă, cărarea de piatră cobora spre râul Cuby, un curs susurând de apă, care strălucea în soarele amiezii.

— Pitoresc, într-adevăr, şopti Michael.

Frumuseţea îl făcu să se simtă de-a dreptul nerăbdător – sufocat, aproape. Chemarea lui era în altă parte, alături de oameni care depindeau de el pentru că nu aveau niciun alt sprijin. Poate că Alastair fusese cel care sponsorizase spitalul, dar Michael era cel care salvase vieţi acolo şi concepuse metode care conduseseră la cea mai scăzută rată a mortalităţii din orice instituţie medicală din ţară.

La naiba, el voia să fie în Londra. Aici aerul era prea curat, locuitorii prea sănătoşi, iar timpul lui prea liber. Îl cunoştea pe fratele său destul de bine să ştie că misterul dispariţiei lui avea să îl împingă pe Alastair spre o furie sănătoasă, dar aşteptarea era grea.

Şi acum o limită fusese depăşită, ceea ce Michael nu putea tolera. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Pershall spuse:

— Vreo veste de la fratele tău?

Michael scutură din cap. Pershall ştia povestea în linii mari: o ceartă violentă, o cerere de neconceput, nicio opţiune în afară de retragerea cât mai departe cu putinţă de sfera de influenţă a fratelui său. Ceea ce nu ştia el era cât de largă era acea sferă.

— Nu ar fi nicio diferenţă dacă aş fi primit veşti de la el. Dacă vrea să ne împăcăm, trebuie să vină el însuşi după mine.

Pershall căscă ochii mari.

— Aşa de grav este?

O întrebare foarte bună. Michael nu credea că Alastair avea să îşi pună ameninţarea în practică. Pe parcursul disputelor şi al certurilor dintre părinţii lui, în timpul divorţului dezgustător dintre ei, care ţinuse publicul în

alertă – Alastair fusese tot timpul acolo pentru el: o stâncă într-o mare destul de furtunoasă. În ultimul an, Michael îşi dăduse silinţa să îi răsplătească acea favoare. Chiar şi faptul că acum se ascundea era tot pentru binele fratelui său. Cu siguranţă Alastair va înţelege asta în curând. Nu ar trăda încrederea dintre ei.

Totuşi, dacă o făcea… Amestecul în viaţa lui era uşor de suportat, atâta vreme cât era din dragoste. Dar să închidă spitalul nu ar fi nimic altceva decât o răutate brutală.

Iată un gând înfricoşător: s-ar putea ca Michael să nu îl poată ierta niciodată pentru asta.

— Să spunem doar că nu ar câştiga niciun premiu pentru popularitate sau simpatie, îi spuse el lui Pershall.

Vicarul pufni.

— Iar tu ai câştiga?

Michael, rânjind, era pe punctul de a-i răspunde, când un strigăt răsună în jur:

— Iată-te! Domnule Grey!

Vocea aristocratică îl luă prin surprindere. Michael se întoarse încremenit, gândindu-se pentru o clipă că – ei bine, că fusese găsit. Asemenea momente ironice tindeau să se înmulţească în viaţa lui.

În schimb, apropiindu-se de ei, era nimeni altul decât vizitatoarea sa neinvitată de săptămâna trecută. Stânjeneala puse stăpânire pe el. Doamnei Chudderley îi plăcea grozav să flirteze – era o tentaţie la fel de mare precum o plăcintă lăsată pe pervazul unei ferestre în timpul foametei. Când îi îngrijise braţele zgâriate şi murdare în urmă cu o săptămână, Michael se luptase cu tentaţia copleşitoare de a i le alina cu limba.

Deloc igienic, desigur. Se mulţumise să folosească doar un antiseptic.

— O privelişte din rai, oftă Pershall. Afrodita ieşind din valuri.

Michael îi aruncă bărbatului o privire confuză.

— Raiul greşit pentru biserica dumitale, spuse el. În plus, un om al lui Dumnezeu ar trebui să observe asemenea lucruri?

Pershall râse.

— Încă nu sunt mort, domnule Grey.

Doamna Chudderley venea parcă plutind spre ei. Era îmbrăcată într-un mod absurd pentru o plimbare pe străzile prăfuite ale satului, într-o rochie delicată şi vaporoasă, de culoarea piersicii coapte. În urma ei venea grăbită o servitoare roşcată şi înaltă, gâfâind şi vizibil supărată, ducând într-o mână un coş, iar în cealaltă o umbrelă de soare pe care o ţinea deasupra capului stăpânei sale. Obiectul caraghios, prea subţire pentru a proteja pe cineva de soare, era împodobită cu panglici fluturânde, care se asortau cu rochia doamnei Chudderley.

Michael dădu din cap spre servitoarea supraîncărcată înainte să facă o plecăciune înaintea văduvei. În privirea lui fu o mică împunsătură, dar văduva o observă: Michael văzu asta în felul în care ochii ei se mijiră uşor înainte ca zâmbetul să îi crească hotărât.

Nu fu nevoie de nimic mai mult, iar inima lui uită să bată pentru o secundă. *La naiba!* în urmă cu o săptămână, îşi închipuise că ochii văduvei erau la fel de cafenii ca şi părul ei, aşa că avu un şoc când ea îi deschisese şi îşi dezvăluise irisuri de un verde palid, straniu, de nuanţa jadului chinezesc când este ţinut în lumină. Un şoc avu şi acum, când îi privi şi îşi dădu seama că frumuseţea lor nu fusese doar în imaginaţia lui.

Îşi stăpâni respiraţia, care ar fi vrut să o ia la goană, şi imaginaţia, care ar fi vrut să fie eliberată. Ea nu avea să afle niciodată cât de mult îl supusese în salonul său săptămâna trecută. Fiecare mişcare a ei trimisese o briză de căldură parfumată spre el, făcându-i corpul să se încordeze ca un arc. Când doamna Brown îi dăduse ceaşca

aia blestemată cu ceai, mâinile îi tremurau.

I se întâmplase uneori să simtă o asemenea atracţie instantanee. Dar niciodată cu un *pacient.* Dumnezeule mare! Viaţa din provincie nu îi pria.

— Doamnă Chudderley, spuse el. Bună ziua.

Plină de graţie, ea îi răspunse la salut – apoi îl surprinse întorcându-se sprintenă spre vicar.

— Este totul în regulă cu animalele?

O briză blândă trecu pe lângă ei, legănându-i volanele din jurul gâtului, oferind frânturi din decolteul alb şi fin. Michael îşi înfipse arătătorul în pernuţa degetului mare, încercând să îşi distragă atenţia.

— Da, spuse Pershall. Şi deja am avut vreo douăsprezece comenzi de plăcinte. Bucătăriile din Havilland Hall au fost foarte ocupate pregătind delicatese pentru micul nostru bazar de mâine de la şcoală.

Tresărind, Michael îşi dădu seama că acest comentariu îi era adresat lui.

— Poftim?

— Da, plăcintele lor cu căpşune sunt faimoase. Şi pe bună dreptate!

— Domnul Grey ar şti asta, spuse doamna Chudderley, dacă mi-ar accepta invitaţia la cină. Poate îl puteţi convinge *dumneavoastră,* domnule.

Observând privirea întrebătoare a lui Pershall, un val de căldură inundă ceafa lui Michael.

— Doamna Chudderley dă cele mai bune mese din Cornwall, spuse Pershall. De fapt, chiar săptămâna trecută am mâncat cea mai moale şi mai suculentă prepeliţă pe care am gustat-o vreodată.

A, foarte bine. Acum, un om al lui Dumnezeu încerca să îl convingă să accepte o invitaţie care avea să se sfârşească într-un singur mod: cu Michael devorând gazda. Meditase asupra chestiunii în ultimele nopţi; ştia exact cum avea să o facă. Ar începe cu degetele ei, sorbindu-le unul

câte unul…

— Domnul Grey a fost invitat la aceeaşi cină, spuse doamna Chudderley, parcă tachinându-l cu zâmbetul ei. Vai, mă tem că el crede că dacă va sta la masa mea îşi va pune în pericol sufletul nemuritor. Fiind un expert în asemenea chestiuni, poate îl veţi sfătui dumneavoastră, domnule Pershall.

— A, dar nu cred aşa ceva.

La naiba, tonul lui fusese total greşit – jos şi uşuratic, potrivindu-se cu al ei. Michael vorbise din reflex, desigur. Fiul al doilea născut, cu nas exagerat de mare, trebuia să devină destul de priceput în arta seducţiei dacă voia să atragă interesul unei femei. Iar în mod normal… pentru numele lui Dumnezeu, Michael şi-ar fi dat toată silinţa să o prindă în capcană de aceasta.

Dar acum nu era o situaţia normală. Michael se încruntă şi îşi drese glasul. Nu înţelegea interesul *ei* faţă de *el.* Ea nu era genul de femeie care să aibă un interes personal pentru doctorii umili de provincie.

Conştient de atenţia curioasă a lui Pershall, Michael făcu din nou o plecăciune, străduindu-se acum să vorbească pe un ton potrivit şi serios.

— Doamnă, după cum v-am mai spus, singura mea teamă este că nu sunt o companie plăcută. „Amintiţi-vă că sunt un biet doctor.”

— O, mă îndoiesc de asta, spuse ea, ridicând din sprâncene. Apoi, când tăcerea se aşternu pentru un moment cam prea lung şi începu să pară la fel de tăioasă precum replica ei, femeia râse şi se întoarse spre servitoarea sa ca să ia umbrela. Mather, ştiu că ai nişte treburi în oraş, îi spuse ea. Dă-mi coşul ăla şi continui eu singură.

— Foarte bine, spuse servitoarea şi se descotorosi de coş în braţele stăpânei sale, apoi le întoarse spatele şi plecă.

Repeziciunea cu care plecase nu îl uimise doar pe Michael.

— Ciudată fată, spuse văduva întorcându-se spre ei – părând, spre surprinderea lui, mai degrabă amuzată decât iritată. Domnule Pershall, veţi primi veşti de la mine mâine-dimineaţă; vreau să trimit florile şi alte câteva fleacuri pe la ora zece.

— Vă mulţumesc. Dar, permiteţi-mi să spun, doamnă Chudderley, mi-ar plăcea să ne întâlnim curând într-o duminică. Congregaţia vă duce dorul.

— Ah, spuse ea încet, într-una din aceste zile, domnule, păcătoasa se va întoarce la turma ei. Iar atunci mă veţi putea reforma după bunul-plac! Domnule Grey, aţi vrea să mă însoţiţi?

„Foarte proastă idee.” Michael îi aruncă o privire lui Pershall, care radia asemenea unui băieţel ai cărui obraji tocmai fuseseră ciupiţi de cea mai durdulie lăptăreasă din staul. Nu avea să găsească ajutor la el.

— De fapt, este posibil să mă aştepte pacienţii…

— Dar tocmai asta este grija mea, spuse ea. Băiatul familiei Broward se simte slăbit. Sunt convinsă că ar aprecia părerea dumneavoastră profesională.

Michael o privi printre ochii mijiţi, bănuitor cu privire la cât de bine îşi pregătise ea momeala. Dar zâmbetul ei era luminos şi sincer, iar el ar fi părut un bădăran dacă ar fi refuzat-o. În plus, obligaţiile lui morale îi interziceau să refuze. Evitarea flirtului şi păstrarea virtuţii nu aveau prioritate înaintea copiilor bolnavi.

Trase adânc aer în piept. Cumpătare: va fi nevoit să exerseze cumpătarea. O adevărată noutate, la fel ca afurisitul ăsta de aer proaspăt de pe care îl inhala.

— Desigur, spuse el. Aş fi bucur să-l examinez.

— Minunat!

Femeia îi trânti coşul în braţe şi plecă fără să îşi ia rămas-bun. Rochia ei învolburată îi transformă mersul într-

unul mai... ţanţoş. Vântul se porni din nou, iar minţii lui febrile i se păru că zăreşte conturul unui şold coborând spre o coapsă armonioasă.

Înainte ca Alastair să vină după el, castitatea avea să îl ucidă.

*

Tânărul Daniel avea o febră uşoară, dar Michael se simţi destul de sigur pe sine cât să îl declare în curs de însănătoşire, mai ales după ce băiatul dădu dovadă de un apetit sănătos, atacând coşul cu tarte al doamnei Chudderley. Doamna Broward, însărcinată, insistă să îi trateze cu ceai, iar după o jumătate de oră şi două ceainice mai târziu, Michael stătea într-un fotoliu mic, încercând cu disperare să îşi aşeze picioarele în aşa fel încât să nu arate disconfortul groaznic pe care i-l provoca mobila croită pentru un om mult mai scund.

Sau poate că disconfortul lui se datora dizolvării treptate a celei mai bune apărări împotriva văduvei. Genul de Lady Bountiful[2] nu îl impresiona; prea des, bunele lor intenţii erau diminuate de aversiunea evidentă faţă de obiectul compasiunii lor. Totuşi, doamna Chudderley părea în largul ei în compania familiei Broward, iar atitudinea ei încuraja o atmosferă informală de bună dispoziţie. Doamna Broward, cu o mână pe burta ei imensă, întrebă dacă doamna Chudderley avea vreo sugestie de nume. Tânăra domnişoară Broward îi ceru părerea despre moda londoneză. Cei mici se agăţau de rochia ei. La un moment dat, un sunet ameninţător de material sfâşiat se auzi, dar, în timp ce doamna Broward se sperie şi luă ţâncul de lângă ea, doamna Chudderley doar râse.

---

2 Lady Bountiful - personaj din piesa de teatru *The Beaux Stratagem* a dramaturgului irlandez George Farquhar, înfăţişând o femeie bogată şi generoasă. (n.tr.)

Era evident că nu era prima dată când îi vizita pe aceşti oameni. Nici nu avea să fie ultima, judecând după invitaţiile sincere pe care le primiseră când îşi luară rămas-bun, toate concentrându-se asupra posibilităţii revenirii ei de îndată ce copilul se năştea.

— Ei bine, spuse el când ieşiră din nou pe cărarea din sat.

Deci ei îi plăcea compania fermierilor. Iar el o plăcea pentru asta. Nu conta. Circumstanţele îi porunceau să îşi ia rămas-bun de la ea cu atât mai repede din acest motiv.

— Trebuie neapărat să ajung la ceilalţi pacienţi, spuse Michael. La revedere.

Doamna Chudderley, absorbită în procesul de a-şi descâlci panglicile umbrelei, îi aruncă o privire piezişă.

— Fugiţi aşa de repede?

Michael ezită.

— Cam multe panglici şi fundiţe pe umbrela aia. Au vreun scop anume?

Ea râse.

— Frumuseţea, răspunse doamna Chudderley. Acesta este scopul lor.

Atunci, panglicile nu erau necesare. Ochii ei erau singura podoabă de care avea nevoie. Erau extraordinari, de o asemenea nuanţă pală de verde, şi se arcuiau uşor spre colţurile exterioare, îi aminteau, într-un fel, de statuile pisicilor din aripa egipteană din British Museum. Ochi străvechi, mult mai antici decât chipul pe care îl împodobeau.

Din senin, Michael îşi aminti lacrimile ei atunci când se trezise în patul lui, în urmă cu o săptămână. Ce, sau cine, o făcuse să plângă?

„Nu este treaba ta.”

— Oricum, spuse ea, casele noastre sunt în aceeaşi direcţie. Nu vreţi să mergem împreună?

Scuturând umbrela o ultimă dată, o porni în josul

drumului fără să privească înapoi – presupunând, aşa cum făceau femeile frumoase ca ea, că el avea să o urmeze.

Destinaţiile lor chiar erau pe acelaşi drum. Michael nu se putu gândi la nicio scuză pentru a se întoarce în sat. Aşa că, oftând, porni după ea – aşa cum făceau de obicei bărbaţii, presupuse el.

— Se pare că îi cunoaşteţi foarte bine pe cei din familia Broward, spuse el ajungând-o din urmă.

I se păruse neobişnuit. Mulţi dintre aristocraţii de provincie încercau din răsputeri să nu se amestece cu arendaşii lor.

— Într-adevăr, spuse ea. Eu finanţez educaţia fiilor lor mai mari. Flăcăi foarte inteligenţi, unul este la Harrington, celălalt la University College, în Londra. Şi îi cunosc pe Mary şi Thomas – doamna şi domnul Broward – de când eram copii.

— Ah. Aţi crescut în această provincie, deci.

— Da, iernile stăteam aici. Nu ştiaţi? Doamna Chudderley oftă. Iar eu care îmi închipuiam că nimeni din Bosbrea nu avea *alt* subiect mai interesant decât mine de dezbătut.

Zâmbetul ei trist oferi propriului comentariu un aer de autoironie, care lui Michael îi plăcea foarte mult. Instinctele lui superioare se războiau cu obiceiurile. Obiceiurile învinseră.

— Mi-e greu să îmi închipui asta, spuse el.

Recompensa fu o fluturare a genelor cafenii.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră. De fapt, sunt înrudită cu familia Broward prin intermediul mamei mele. Tata a cumpărat Havilland Hall ca să nu îi fie dor de casă.

O mezalianţă, deci. Uimit să o audă dezvăluind căsătoria atât de deschis, Michael spuse doar:

— Înţeleg.

Doamna Chudderley ridică o sprânceană.

— Da, sunt convinsă că înţelegeţi. Nu a fost cea mai potrivită căsătorie pentru *papa,* desigur. Familia lui a fost foarte nemulţumită. Dar... Zâmbi. Mama şi *papa* s-au iubit enorm, în cele din urmă, le-au câştigat de partea lor chiar şi pe cele mai neîndurătoare rude.

Cinicul din el se îndoia de asta. Dar era o poveste tocmai bună să circule în lume.

— Aşadar, sunteţi înrudită cu câţiva dintre arendaşii dumneavoastră. O situaţie predispusă la probleme.

Glasul ei deveni uşor tăios:

— Presupun că ar putea fi, dacă moşierul este nedrept.

În schimb, Michael se simţi uşor iritat de aluzia ei întâmplătoare: că propria lui familie se purta mai puţin corect cu oamenii lor. Desigur, ea îl credea pe el un simplu doctor. Totuşi...

— Cum preţul recoltelor scade, economia devine necesară. Am putea spune că acest lucru provoacă o tensiune inevitabilă între cei care deţin pământul şi cei care îl lucrează.

Doamna Chudderley râse uşor.

— Vorbiţi ca un lector universitar.

Doamne, Dumnezeule! De fapt, vorbea ca *Alastair.*

— Doamne fereşte, doamnă Chudderley.

— Sau... ca un bărbat care are ceva experienţă personală cu administrarea pământului? Pauza ei îl invită pe Michael să detalieze. Când el nu o făcu, ea adăugă: în nord, fără îndoială.

Ah! Zâmbetul lui Michael se lăţi. Evident, reţinerea lui o deranjase.

— Ce memorie excelentă aveţi. În nord, într-adevăr.

Ea mijii ochii.

— Acum cred că mă tachinaţi.

— S-ar putea să aveţi dreptate.

Michael simţi o satisfacţie prostească la gândul că el

era cauza îmbujorării ei – şi că era studiat îndeaproape de asemenea ochi magnifici. Ridică din sprâncene şi privi cum îmbujorarea ei creşte. Era surprinzător de uşor de tulburat pentru o frumuseţe profesionistă. Un bărbat îşi putea face o pasiune din asta.

— Acum vă holbaţi, spuse ea ţâfnoasă.

— Cu siguranţă, sunteţi obişnuită cu asta, spuse el. Îmi închipui că este aproape obligatoriu.

Nicio fărâmă de modestie la văduva asta: nici măcar nu clipi.

— Sunt obişnuită cu multe lucruri, spuse ea. Conversaţiile politicoase, de exemplu – care în general încep cu o discuţie sinceră despre locul natal al cuiva. Dar poate că asemenea amabilităţi sunt obişnuite doar în *sudul* ţării. O să vă rog pe dumneavoastră să mă luminaţi.

O, dar era inteligentă. Michael îşi amintea vag poveşti despre dezmăţul ei, dar niciuna despre spiritul ei. Nedreptate tipică.

— Este adevărat, noi, nordicii, suntem faimoşi pentru reticenţa şi primitivismul nostru. Dar vă asigur, ne-am abandonat majoritatea obiceiurilor grosolane odată ce picţii nu au mai deţinut puterea. Sunteţi în siguranţă cu mine.

— A, dar nu vă cred un sălbatic, spuse ea blând. De fapt, păreţi un specimen mult mai evoluat – un bărbat în ale cărui subiecte preferate nu se include pe sine. Nu cred că am mai întâlnit vreodată acest tip de om!

El râse. De fapt, doar o fărâmă de bun-simţ îi dezlegă limba şi îl făcuse să vorbească, întrucât, tendinţa unui bărbat, când atrăgea atenţia unei asemenea femei, era să vorbească la nesfârşit, ca nu cumva ea să găsească un motiv să privească în altă parte.

Dumnezeule, dar era frumoasă! Michael se întrebă cât de sălbatică putea deveni, mai exact. Avu o scurtă viziune cu ea dansând pe o masă, purtând doar un şirag de perle negre. Vai, părea puţin cam prea parizian, chiar şi pentru

ea.

— Vă par amuzantă?

Ea părea încântată de posibilitate.

— Îmi păreţi stăruitoare – mai ales în prezenţa unui nordic atât de grosolan.

Doamna Chudderley strâmbă din nas.

— Nu sunteţi nici pe-aproape *nordicul* care pretindeţi că sunteţi. Modul în care vorbiţi sugerează educaţie; modul în care mergeţi sugerează o viaţă de sportiv. Crichet, bănuiesc?

— Rugbi, răspunse el, înainte să se gândească mai bine.

— Ah.

Ea părea satisfăcută. Rugbiul era un sport practicat cel mai adesea pe terenurile şcolilor publice. Dar el nu se dăduse de gol.

— Un joc comun pentru nord, spuse el. Şi domnul Pershall juca rugbi când era mic.

— A, nu mă îndoiesc. Totuşi... da, înfăţişarea dumneavoastră mi se pare ciudat de *cizelată* pentru un om de la ţară. Hainele dumneavoastră, pe de altă parte... Doamna Chudderley scutură din cap. Ştiţi că avem un negustor foarte bun de haine bărbăteşti în Bosbrea, nu-i aşa? Tocmai aţi cunoscut-o pe soţia lui.

Acum Michael râse din toată inima, fiindu-i imposibil să se abţină.

— Ce femeie directă! Doamnă Chudderley, dacă genul meu este rar, al dumneavoastră este şi mai rar.

Zâmbetul ei deveni aproape un rânjet.

— Atunci suntem o pereche pe cinste! Dar dumneavoastră, cred, sunteţi decis să rămâneţi un mister, în vreme ce *eu* sunt o carte deschisă.

Ah, dar aceste minciuni îl făceau să se simtă stingher. Nu vinovăţia era cea care îl deranja, totuşi. Continuase această farsă ca fiind doar domnul Grey şi pentru binele

fratelui său: dacă şi-ar folosi adevăratul nume, în cele din urmă ar ajunge la Londra vestea că fratele ducelui de Marwick abandonase spitalul pentru a trăi liniştit în partea rurală din Cornwall, iar speculaţiile cu privire la motive ar zburda nebuneşte. Nu voia să îl arunce pe Alastair în toiul bârfelor până când şi doar dacă fratele lui nu îi dădea de ales. Din aceleaşi motive… să provoace asemenea bârfe ar însemna să piardă singurele arme pe care le avea în acest joc ridicol pe care îl jucau.

Dar faptul că motivele erau corecte nu îi uşura situaţia. Michael ar fi trebuit să fie în Londra acum. Această situaţie era extrem de absurdă.

— Din contră, spuse el, sunt aşa cum mă vedeţi. Singurele mistere din viaţa mea sunt cele medicale. Am avut parte de un mic mister săptămâna trecută, dar în zilele care au trecut de atunci, tufişurile mele de trandafiri m-au dezamăgit.

Michael aşteptă o replică timidă sau poate chiar o ripostă pornită dintr-un sentiment de jenă. În schimb, ea îl privi surprinsă, apoi izbucni în râs – iar lui i se opri răsuflarea. Aproape că se opri din mers pentru a o privi mai bine. Ce fel de râs era *ăsta?* Nu era un sunet politicos sau controlat, ascuns în spatele mâinii, aşa cum fac doamnele din înalta societate, ci un hohot surprinzător de puternic: un râset fără vreo urmă de sfială. Femeia râdea ca o hangiţă, cu întreg corpul.

Poate că era pariziană în adâncul inimii.

Pentru un moment, Michael îşi permise să simtă efectul acelei posibilităţi: o dorinţă arzătoare, frivolitatea fascinantă. Să se plimbe prin soare cu o femeie frumoasă, care îl privea de parcă ar fi fost cea mai fascinantă enigmă pe care o întâlnise vreodată, iar apoi să râdă ca şi cum nimeni nu ar fi putut să o distreze mai bine…

În următorul moment, Michael se controlă. Blestematul lui de temperament romantic îl băgase în

destule tărăşenii cât să îi ajungă pentru toată viaţa. „Perfecţiune”, decidea el după o conversaţie de cinci minute, doar ca să ajungă la concluzia, după două sau patru sau şase săptămâni, că perfecţiunea era doar o deghizare foarte bună pentru dezastru. Nu dura niciodată.

În plus, ea nu ştia nimic despre el. Îl tachina şi flirta pentru că era în firea ei, şi ar fi făcut la fel şi cu cel mai bădăran muncitor. Michael înţelesese asta şi era de acord. Doamna Chudderley nu era o snoabă. Se distra oriunde sau oricând i se ivea ocazia.

— Mai trebuie să mergeţi la alţi pacienţi? îl întrebă ea. Dacă nu, vă pot arăta zona.

Circumstanţe afurisite. În orice alt loc sau moment, el ar fi fost mai mult decât dornic să o distreze.

— De fapt…

— Va fi în avantajul dumneavoastră să fiţi văzut cu mine, spuse ea uşor. Dacă doriţi să obţineţi o clientelă pe aici. Veţi descoperi că oamenii de prin aceste locuri au tendinţa să nu se încreadă într-un străin, chiar tacă talentul lui medical îl recomandă.

— O ofertă foarte generoasă, pentru care vă sunt recunoscător. Dar…

— Şi sunt dispusă, pentru că este o zi atât de frumoasă, să vă arăt unul dintre locurile mele *preferate,* continuă ea, iar starea ei veselă şi lipsită de griji îi provocă şi lui un sentiment asemănător, făcându-l să vrea să râdă şi să ţopăie, simţindu-se mult mai tânăr decât în ultima perioadă.

Michael îşi dădu seama că rânjea.

Ei bine… de ce să nu o însoţească? Era plictisit; aici nu avea destui pacienţi şi nici cărţi suficiente ca să îl ţină ocupat. Atracţia nu îl obliga să *acţioneze.* Iar familiarizarea prelungită cu ea avea, cu siguranţă, să îi potolească interesul pe care îl simţea.

În plus, nu ar fi deloc înţelept să o jignească. Dacă cel

mai faimos cetăţean din Bosbrea îşi punea în cap să îi ponegrească numele, posibilii pacienţi ar fi descurajaţi să apeleze la el. Atunci chiar ar fi la ananghie.

O, da. O logică foarte bună, deloc egoistă. Michael îşi muşcă obrazul pe interior.

— Foarte bine. Dacă este aproape.

— Totul este aproape. Merseră unul lângă altul, trecând pe lângă ultimele case, şi ajunseră în câmp deschis. De fapt, pământul meu începe de la acest gard viu.

Michael privi în zare. Havilland Hall nu era vizibil din această poziţie, dar peisajul avea farmecul lui. Vara se întindea ca o briză caldă peste pământuri, iar fluturii dansau printre ierburile care fremătau.

— O bucată minunată de pământ.

— Mai mult decât o bucată, spuse ea. Aproape cinci mii de acri – toţi ai mei acum.

Cumva o umbră de tristeţe îi atinsese cuvintele?

— Nu aveţi alte rude, atunci?

— Fraţi, vreţi să spuneţi. Nu, am fost copil singur la părinţi. Un alt aspect în care mama a dezamăgit familia lui *papa.* Dar pe *papa* nu l-a deranjat niciodată. El m-a răsfăţat îngrozitor, aproape la fel de mult pe cât a răsfăţat-o pe ea.

Ah! Poate că ea nu exagera povestea căsniciei părinţilor ei.

La acel gând, Michael simţi imboldul unei vechi emoţii, neîncredere şi melancolie amestecate. Când era mic şi mergea în vacanţe pe la casele prietenilor, la cină sau în salon, privea cu uimire cum domnul şi doamna casei făceau schimb de priviri sau se atingeau uşor unul pe celălalt. Ce lucru rar şi minunat trebuia să fie să ai părinţi fericiţi.

— A fost o poveste de iubire nemaipomenită, din câte îmi spuneţi.

— Desigur! Dar eu sunt doar un critic obiectiv. Presupun că majoritatea copiilor îşi idealizează părinţii. Ea îi aruncă o privire veselă. Şi ai dumneavoastră au fost

perfecţi, fără îndoială.

Michael de-abia îşi putea închipui norocul de care era nevoie să producă o asemenea naivitate.

— De fapt, fratele meu m-a crescut.

În toate privinţele, Alastair îi fusese şi mamă şi tată. Expresia ei deveni brusc serioasă.

— Îmi pare atât de rău, domnule. Cât de îngrozitor pentru dumneavoastră!

Michael se gândi că ea îşi închipuia că fusese orfan. Nu putea permite o asemenea neînţelegere.

— Părinţii mei… aveau alte treburi. Ocupaţi cu propriul lor război, aveau puţin timp pentru copiii lor, şi atunci doar pentru că fiii lor erau pioni excelenţi. N-au fost prea mult prezenţi în viaţa noastră, continuă el. Fratele meu a avut grijă de… „Siguranţa mea. Psihicul meu.” Fără remarci politice. De bunăstarea mea, spuse Michael într-un final.

— Ah. Femeia se încruntă uşor. Ei bine… cine ştie, domnule? Poate că aşa a fost mai bine. Uneori, am bănuiala că o căsătorie fericită este un exemplu *groaznic* pentru un copil.

Cu siguranţă, o spusese ca pe o glumă.

— Unul minunat, mai degrabă, aş crede eu, zise Michael.

— A, pentru soţ şi soţie, fără îndoială. Dar închipuiţi-vă aşteptările pe care le produc! Că oricine poate avea o asemenea dragoste – sau că un bărbat care se îndrăgosteşte nebuneşte de o femeie o va iubi doar pe ea toată viaţa. Un copil crescut cu asemenea poveşti tinde să dezvolte cele mai *fanteziste* aşteptări.

Comentariul sincer îl luă prin surprindere pentru un moment scurt. În ultimele două luni, Michael descoperise că acest gen de intimitate se petrecea foarte des când oamenii îl priveau şi vedeau doar un doctor de provincie. Acolo unde reputaţia lui nu ajunsese, păreau să se

înmulţească prieteniile sincere.

— Cât cinism, spuse el. Cu siguranţă sunteţi prea tânără ca să fiţi atât de înţeleaptă.

Ea râse.

— Acum linguşirea dumneavoastră devine transparentă. Sunt, la urma urmei, o văduvă.

El deschise gura, dar tăcu. Oare ea spusese comentariul ca pe o invitaţie ca el să o întrebe despre căsătoria ei?

Dacă da… Dumnezeule sfinte! Deodată, curiozitatea deveni la fel de intensă precum o foame. „De ce te ascunzi aici în provincie?” Pentru că ea deţinea inima Londrei: chipul ei era pe vitrinele magazinelor; societatea s-ar arunca la picioarele ei dacă ar binevoi să îi binecuvânteze cu prezenţa.

Ce păcat că drumurile lor nu se intersectaseră mai devreme. Poate că el ar fi abordat-o deschis, cu o invitaţie sinceră. Relaţiile lui nu durau de obicei mai mult de câteva săptămâni, dar cu ea, Michael îşi închipuia că ar putea face o excepţie. Majoritatea frumuseţilor londoneze adoptau un aer sfios şi o reţinere misterioasă – sau opusul ei, o senzualitate exagerată care transforma orice alt cuvânt într-o invitaţie deghizată. Farmecul ei, pe de altă parte, părea să fie conectat cu sinceritatea sa. Michael găsi sinceritatea ei straniu de… înviorătoare.

Împreună cu lipsa timidităţii, onestitatea ar fi un mare avantaj când ar face dragoste. „Spune-mi ce îţi place”, ar spune el. „Arată-mi.”

— V-am şocat? îl întrebă ea.

Întrebarea îl amuză. Dacă ar fi ştiut încotro se îndreptau gândurile lui…

— Nu, deloc, spuse Michael.

„Ai grijă, băiete. Nu eşti disponibil pentru seducţie momentan.” Iar ea arăta prea plină de viaţă în rochia aceea, precum însuşi spiritul verii, cu câmpurile verzi

întinzându-se în spatele ei, pentru ca el să îşi închipuie că o prietenie între ei nu ar fi complicată de tentaţii primitive. Aşa că se forţă să facă o remarcă neutră:

— Lăsând deoparte realismul iubirii, presupun că probabil este util să ai un ideal în minte.

— Adevărat? Atunci trebuie să facem o dezbatere pe tema asta. Vă plac dezbaterile?

— Din când în când, spuse el.

Doamna Chudderley îşi lăsă capul pe spate; privea norii de deasupra. Această nouă privelişte dezvălui imperfecţiuni: o aluniţă pe maxilar; vârful nasului ei ciudat de drept. Michael bănuia că fotografiile ei nu erau făcute din profil. Aceasta era o privelişte care nu avea să fie arătată vreodată publicului.

Gândul îl fascina într-un mod straniu. Acestea erau secrete ce aşteptau să fie descoperite. Se trezi studiind-o şi mai îndeaproape, dornic să afle mai multe. Forma urechii ei nu era de scoică, lobul îi era puţin prea mare pentru acea formă drăguţă – întins, probabil, în urma purtării cerceilor greoi preţ de atâţia ani. Dar ideal pentru un sărut. Pistruii palizi de pe gâtul ei îi trimiseră un alt fior prin trup. Îşi dorea să îi atingă, să îi şoptească pe piele, „te-am găsit”. De fapt, gâtul ei implora să fie mângâiat. Mâna *lui,* înainte să îi cuprindă ceafa şi să o conducă uşor, cu spatele, spre un pat…

— Atunci, haide să dezbatem această chestiune, spuse ea veselă, fără să fie conştientă de… starea lui, care evolua rapid. Dragostea este unul dintre cele mai *periculoase* idealuri pe care îl poate avea o fată. Desigur, primul bărbat care îi va declara dragostea lui îi va părea în mod inevitabil ca fiind destinul ei, făcând-o să ignore complet *alte* argumente.

— Poate.

Michael vorbi încet, pentru că purta o bătălie între raţiunea şi corpul lui, care voia să îl facă de râs ca pe un

şcolar. Doamne, Dumnezeule! Nu fusese niciodată de acord cu bărbaţii care apelau la bordeluri, dar dacă celibatul însemna sfârşitul demnităţii sale… s-ar putea să îşi reconsidere gândirea.

— Sau poate… propriile aşteptări o vor conduce spre cea mai bună alegere şi o vor feri de acei crai care caută mai puţin decât iubire într-o căsnicie.

Cuvintele lui sunară foarte virtuoase. Michael zâmbi, mulţumit de sine. Înclinându-şi capul, ea spuse sec:

— Ce drăguţ. Dar chiar credeţi că dragostea este aşa de uşor de recunoscut? Un crai poate vorbi despre dragoste la fel de uşor precum ziarele de dimineaţă – mai uşor, de fapt, pentru că eu cred că nici unui crai nu-i place să citească.

Entuziasmul lui se stinse brusc. Spera că doamna Chudderley nu era o moralistă.

— Să înţeleg că soţul v-a dezamăgit, doamnă.

Ah, comentariul fusese prea tăios şi direct. Privirea pe care i-o aruncă ea se schimbă când ochii li se întâlniră; Michael se simţi de parcă ar fi *văzut* decizia ei de a pleca de lângă el în modul în care zâmbetul îi deveni rigid, asemenea unui perete care se înălţa.

— Vai, ce plictisitoare sunt, spuse ea. V-am promis că vă arăt un loc minunat, iar în schimb îndrug verzi şi uscate.

Forţa dezamăgirii lui îl uimi, urmată de o resemnare ambiguă. La urma urmei, ea nu căuta un confident, ci o ureche tăcută, un auditor care să nu îi răspundă. Doamnele de rangul ei nu se împrieteneau cu doctorii lor.

— Îmi închipui că foarte rar plictisiţi pe cineva, spuse el.

Ea se aştepta la galanterii, iar acestea erau uşor de oferit.

Zâmbetul ei tremură uşor. Ah, melancolia îi preschimba într-un mod minunat chipul. Deşi ea nu le-ar admira în oglindă, ridurile uşoare care răsăreau din colţurile

ochilor confereau frumuseţii ei o calitate umană care trezi în el cel mai straniu şi mai neaşteptat sentiment.

Dacă nu soţul ei, atunci cine o dezamăgise? Asemenea grosolănie era de neiertat; Michael i-ar distruge faţa acelui bărbat. Nu, ar face mai mult decât atât: ar cuprinde chipul ei în mâini şi şi-ar plimba degetul mare peste buzele ei, şoptindu-i: „Nu era demn de tine”. Apoi i-ar arăta ce merita: atenţie necontenită, un bărbat care înţelege cum funcţionează corpul unei femei, care să îi poată numi fiecare parte şi să o manevreze spre plăcerea ei…

„Dumnezeule, omule. Stăpâneşte-te!” Michael acceptase în urmă cu mult timp că acest caracter ar lui îl plasase printre cei mai nesăbuiţi şi pripiţi bărbaţi de pe planetă, dar aceste fantezii aveau o evoluţie foarte rapidă, chiar şi pentru ritmul lui natural.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, ea spuse:

— Suntem nişte străini, domnule Grey. Mă întreb de ce mă simt atât de confortabil în prezenţa dumneavoastră. Mi se pare că tăcerile sunt foarte greu de împărtăşit, nu credeţi? Dar nu cu dumneavoastră.

Femeii îi plăcea să flirteze. Asta era clar. Provoacă şi retrage-te; provoacă şi retrage-te. Era ritmul firesc al cochetelor.

— Cred că acesta este un compliment.

— Da, este. Aşa că haide să fim tăcuţi pentru câteva minute.

Şi îşi continuară drumul în tăcere, sub un cer care se transformă dintr-un albastru palid într-un azuriu intens în timp ce soarele coborî mai tare. Michael simţi un impuls absurd de a o lua de mână – simţea o mâncărime în degete, dorindu-şi să ştie cum s-ar fi simţit degetele ei împreunate cu ale lui, căldura şi delicateţea pielii ei. Îşi încleştă pumnul, apoi se grăbi să îl ascundă în buzunarul hainei, până nu pierdea controlul şi o lua de mână fără

permisiunea ei.

Un zâmbet apăru şi apoi se stinse pe buzele ei. Plecă uşor capul ca să îl ascundă de el, ceea ce îl făcu pe Michael şi mai curios să ştie ce anume îl provocase. Dragostea nebună, desigur, putea apărea în orice moment: el se îndrăgostise de femei pe care le văzuse doar pentru câteva clipe de la fereastra unui tren sau în săli de bal, sau pe chei, când vasul lui acosta. Şi la fel de uşor îi trecuse dragostea, pe măsură ce aceste femei îşi continuaseră drumul – sau, şi mai rău, odată ce ajunsese să le cunoască. Frumuseţea era toxică pentru raţiune, iar dragostea era aliatul ei – dar, pentru Dumnezeu, drogul era ameţitor când îşi făcea efectul. Umbrea alţi ochi, alte zâmbete, alte chipuri, până când doar al ei, în acest moment, rămase clar şi limpede pentru el.

Ah, dar creierul lui *nu* putrezise. Cu siguranţă, era statistic improbabil ca oriunde în lumea asta să mai existe o altă femeie al cărui zâmbet să se formeze cu atâta gingăşie. Michael ar accepta bucuros dezamăgirea inevitabilă pentru o şansă de a simţi acea gură peste a lui.

Trase în piept aerul plin de căldura pământului încălzit de soare şi mirosul fânului şi al trifoiului, apoi izbucni în râs. Nicio femeie până când Alastair nu se recăsătorea? Michael era *blestemat.*

Ea îl privi, dar nu întrebă care era motivul amuzamentului său.

— Aici, spuse ea, şi se întoarse spre o deschizătură în gardul viu, care dădea într-o cărare nepavată.

Aleea tăia câmpul pe diagonală şi ducea spre o pădure unde lumina soarelui era filtrată de ramurile copacilor, aruncând paiete sclipitoare pe un covor de muşchi şi frunze căzute, parfumate. Coborâră o pantă uşoară şi ajunseră la ceea ce se dovedi a fi malul unui lac foarte bine ascuns. Dând la o parte ramurile unei sălcii, doamna Chudderley îi făcu semn să o urmeze până la

marginea apei. Din acest punct, lacul se dezvălui în întregime, strălucind sub cerul lipsit de nori.

— Lacul Mai, spuse ea. Este numit astfel pentru că niciodată nu este mai frumos decât în luna mai, când înfloresc copacii. Dar chiar şi în iunie este minunat.

O briză uşoară se pomi, legănând ramurile sălciei, care se plimbau asemenea unor degete prin apă.

— Ah, spuse el încet.

Da, Michael înţelegea de ce pentru ea acest loc era special.

— Ah, spuse şi doamna Chudderley la fel de încet, iar privirea ei către el era radioasă şi înţelegătoare… şi ceva mai mult.

Michael o studiase pe femeie prea mult ca să interpreteze greşit acea privire.

Nu îi putea rezista. De ce ar trebui să o facă? Un scurt moment de îngăduinţă… pentru binele amândurora.

Michael se apropie uşor şi îi cuprinse braţul. Mai bine să se mişte încet, să îi transmită că îl putea refuza. Alegerea era a ei.

Ochii ei luminoşi rămaseră fixaţi pe ai lui. Buzele i se întredeschiseră uşor când Michael îşi plimbă mâna de la cot spre încheietura ei. *Dumnezeule!* Pielea ei goală, acea porţiune expusă, mică şi vulnerabilă, dintre manşetă şi mănuşă, era incredibil de catifelată. Îi mângâie încheietura cu degetul mare, o dată, de două ori. Un sunet uşor veni dinspre ea, răsuflarea îi deveni sacadată, un sunet la fel de semnificativ precum căderea pe podea a unei rochii din mătase. Aşa începea totul: aşa se lăsa o femeie în voia simţurilor.

Michael o trase lângă el. Ramurile sălciei şopteau şi se plimbau pe oglinda apei. Un mic flirt, atâta tot. Doi cinici, profitând de distracţia lor de vară atunci când li se iveşte ocazia.

Michael îşi apropie gura de a ei, respirându-i pe buze.

Nicio grabă. Stăteau unul lângă altul, gură lângă gură, în timp ce mâna lui urcă pe braţul ei, strecurându-se pe umărul mic, apoi coborându-i pe spate. Centimetru cu centimetru, degetele lui îi descoperiră delicata coloană vertebrală. Ritmul respiraţiei ei crescu pe buzele lui. Corpul ei revenea la viaţă lângă al lui, iar mesajul făcu trupul lui Michael să se încordeze, de asemenea. Îşi plimbă degetele în jos, pe coloana ei, apoi iar în sus, ajungând la căldura emanată de pielea gâtului ei, simţind greutatea cocului ei şi moliciunea părului său atingându-i degetele. Ochii ei erau precum o lumină în apele tulburi ale unei lagune. Verzi precum căminul sirenelor, mari şi uniţi cu ai lui.

Michael îi cuprinse chipul în mâini, mângâindu-i obrazul catifelat cu degetul mare. Spaţiul dintre trupurile lor – de un deget, nu mai mult – îi sugeră cât de potriviţi ar fi împreună. *Perfecţi.*

Închizând ochii, îşi lipi buzele de ale ei. Îi mângâie buzele uşor cu limba, şi asta îi câştigă intrarea. Gura ei se deschise. Avea un gust răcoros şi curat, precum apa proaspătă dintr-un izvor de munte.

Mâna lui se întoarse pe spatele ei, pe acea linie graţioasă de deasupra fundului ei. O mică întindere perfectă, demnă de adorare în orice limbă. Michael vru să îi simtă şi mai mult gustul, limba lui întâlnind-o pe a ei, iar ea se aplecă spre el şi începu să îi răspundă la sărut. O, era fierbinte şi făcea lucruri inteligente cu gura. Niciun moralist nu ar săruta astfel. Mâna lui se încordă; simţi materialul rigid al corsetului ei şi, sub el, o moliciune ameţitoare. Dacă ea purta vreo jupă, atunci probabil că era mai subţire decât aerul.

Deci, mai mult decât un sărut scurt. Mai senzual. Mai lacom. Totul la ea era comestibil. Michael voia să îi simtă gustul transpiraţiei. *Viaţa, chiar aici.* Viaţa era scurtă. Dulceaţa ei, pe care nu putea să o refuze. Nu era asta o filosofie dreaptă? Profită de plăcere acolo unde o găseşti.

Lasă argumentele mai complexe în seama altora.

Îi prinse buza inferioară între dinţi şi o supse, flămând după sarea pielii ei. Ea scoase un sunet jos care îl inspiră să îi traseze cu buzele linia maxilarului. Apoi gâtul. Dumnezeule, era *perfectă.*

Gândul îi distruse reţinerea. Sărutul deveni sălbatic; mâinile ei se încordară pe talia lui, degetele ei se încleştară, iar Michael răspunse cererii tăcute, siluindu-i buzele, gura şi gustându-i obrajii. Pielea lui pe pielea ei avea să vindece această foame. Michael se lipi de ea, iar ea se împinse în el; prea multe haine, Dumnezeule, mireasma ei, avea să o savureze bucăţică cu bucăţică, avea să înceapă de aici, de la gât…

— Ah!

Ea îşi lipi fruntea de a lui, îndepărtându-i gura. El încremeni, aşteptând, cu toate simţurile în alertă, cu răsuflarea sacadată, aşteptând să vadă dacă ea se răzgândise. Femeia nu se retrase. Dar nici nu ridică gura ca să o întâlnească pe a lui. Michael trase adânc aer în piept pe nas, încercând să se stăpânească. *Calm. Calm.* Mâinile lui o eliberară.

Respiraţia ei sacadată pe obrazul lui era un compliment. Îl făcu să se simtă ca un sălbatic plin de ambiţie. Dacă i s-ar da şansa, ar face-o să respire şi mai greu. Ar face-o să *gâfâie.*

— Dumne… zeule, spuse ea, cuvântul fiind despărţit în silabe de răsuflarea greoaie. Talentul tău se extinde dincolo de cel medical.

Michael râse încet şi se simţi ca şi cum ar fi fost beat.

— Mi-ar plăcea să vă demonstrez în continuare ce pot.

Suspinul ei avea gust de scorţişoară.

— A, aşa aţi face?

Ar face-o? Cu soarele blând mângâindu-i pielea şi căldura corpului ei lipit de al lui, tachinându-l, totul îi părea foarte clar lui Michael. Nu era un sfânt. Niciodată nu fusese

adeptul virtuţii sau al canoanelor bisericeşti. Femeile îl plăceau pe el; el le plăcea pe ele. Această femeie, mai frumoasă decât Venus, îl dorea. De ce să o refuze?

Văduvele erau libere să hoinărească pe oriunde voiau. Cochetăria nu stătea sub ameninţarea căsătoriei. O aventură nu ar răni pe nimeni, iar jurământul şi intenţiile lui ar rămâne intacte. Alastair nu ar afla niciodată.

— Trebuie doar să repetaţi invitaţia la cină, spuse el.

Doamna Chudderley se retrase şi îl privi în ochi. Zâmbetul ei părea uşor timid şi încântat, perfect pentru a încuraja un bărbat.

— Mâine, după bazar, trebuie să veniţi să luaţi cina cu mine.

Michael îi luă mâna şi o duse la buze.

— Doamnă, accept cu bucurie.

Capitolul 5

Bazarul era evenimentul preferat din an al Lizei – istoric vorbind, evenimentul la care nu trebuia să îşi facă griji dacă îşi rupea rochia sau dacă vreo neruşinată flirta cu Nello, în mare parte pentru că Nello nu se deranjase niciodată să vină. Dar acum, în timp ce stătea în capătul coridorului, era conştientă de o nemulţumire acută, care îi dădea o senzaţie de iritaţie pe piele.

Încruntându-se, cercetă din nou încăperea cu privirea, printre panglicile tremurătoare din şifon roz şi galben. Evenimentul anual, care strângea fonduri pentru ajutarea parohiei, atrăsese vizitatori tocmai din Matlock, situat la o jumătate de zi de mers spre nord. Mâncaseră toate plăcintele, cumpăraseră toate nimicurile – perniţe de ace cu motive cu floarea-soarelui şi batiste, şosete croşetate şi tabachere pictate manual, huse de scaun brodate şi picturi

în acuarelă. Micuţa Dolly Broward ascunsese în buzunare şi fusese obligată să returneze patru milieuri, spre umilinţa mamei sale. Tombola atrăsese o mulţime considerabilă în faţa încăperii.

Bazarul fusese un succes. Dar *el* nu era de găsit nicăieri.

Dacă nu ar fi fost atât de supărată din pricina absenţei lui, ar fi râs de ea însăşi. Când te gândeşti că sărutul unui doctor de provincie o ţinuse trează jumătate de noapte! Dar îi plăcea că un bărbat îşi recunoştea norocul de a-i fi câştigat atenţia. Admiraţia lui era exact ce avea nevoie orgoliul ei rănit. Şi nu merita ea o mică idilă, o distracţie scurtă şi nevinovată, înainte să se dedice obositoarei vânători de soţi?

Pentru că nu avea de ales în privinţa asta. Primise o altă scrisoare de la avocaţii ei, de data asta scrisă de comun acord cu contabilii ei de la Ogilvie şi Harcourt. Îi chemase pe administratorul şi pe secretara ei să o ajute să o descifreze, dar misterul ghinionului Lizei nu era atât de neclar, la urma urmei: investiţiile deloc înţelepte ale răposatului ei soţ, combinate cu o piaţă agricolă în scădere şi, ah, *puţină* indisciplină în propriile ei cheltuieli, o aduseseră aproape de marginea prăpastiei.

Ea nu avea să moară de foame. Nici măcar nu va fi obligată să vândă proprietatea – *nu încă.* Dar dacă vreo nenorocire s-ar abate asupra ei sau a prietenilor săi, sau a oamenilor din Bosbrea care depindeau de ea – iar dacă acea nenorocire s-ar întâmpla să necesite o sumă mare de bani… Ei bine, ar fi distrusă.

Curios cum cuvintele de pe o pagină de hârtie te pot face să te simţi de parcă pământul de sub picioarele tale nu mai este sigur. Pentru un scurt timp, îşi închipuise că fusese îndrăgostită de fostul ei soţ. Apoi învăţase să se mulţumească doar cu luxul pe care i-l oferea el. Dar acum, toţi acei ani petrecuţi cu Alan Chudderley păreau irosiţi. Cât

despre timpul petrecut cu Nello, care nu îi adusese nimic altceva decât suferinţă şi notorietate…

În comparaţie cu *acea* dovadă de judecată greşită, atracţia ei faţă de doctor era aproape virtuoasă. Cel puţin, noutatea interesului unui bărbat cinstit şi integru ar trebui să fie educativă pentru ea. *Medicinală,* chiar. O vaccinare înainte ca ea să se scufunde din nou în mocirlă.

— Vin cu daruri! Jane îşi făcu apariţia cu două pahare în mână. Uite ce-am găsit!

Liza râse în timp ce luă un pahar de şampanie.

— Şampanie? Dar de unde?

— I-am spus unuia dintre servitorii tăi să o pună la pachet – ca să putem sărbători salvarea parohiei. Un zâmbet răutăcios se ivi pe buzele lui Jane în timp ce îşi ciocni paharul de al Lizei. Sau să scandalizăm parohia, dacă preferi. Limonada aia a fost *foarte* slabă.

Odată cu prima gură de şampanie, nervii Lizei începură să se domolească. Totul avea să fie bine. Nu era nicio grabă *imediată,* aşa o asiguraseră avocaţii. Avea ceva timp la dispoziţie.

În următorul moment, fu copleşită de fericire: îl zări pe domnul Grey intrând pe uşa laterală.

Părea puţin cam chinuit, părul lui lucios fiindu-i ciufulit, iar el trăgea de mănuşi de parcă tocmai şi le-ar fi pus. Dar era aici! Venise. Costumul pe care îl purta în seara asta i se potrivea de minune, mulându-se pe umerii lui laţi şi pe talia subţire, iar lavaliera albă de la gât contrasta în mod splendid cu pielea lui bronzată. Avea structura osoasă a unui viking, decise ea – pometi precum prora unui vas şi buze atât de precis definite, încât o femeie le-ar putea trasa conturul în întuneric. Nu avea un chip drăguţ, ci unul brutal de atrăgător.

Liza îşi termină paharul, inima luându-i-o la goană.

— Unde este sticla? întrebă ea. Se simţea nesăbuită din pricina nerăbdării. Domnul Grey ni se poate alătura la

un toast.

Jane îi urmări privirea.

— Ah! *Acela* este doctorul pe care îl aştepţi la cină? Dumnezeule – îl cunosc!

— Adevărat? Ideea o făcu pe Liza să se simtă supărată, în mod inexplicabil. De unde?

Jane ridică din sprâncene.

— Nu prea pot să-mi aduc aminte. Arată *teribil* de familiar, dar…

Ei, bine. Jane şi-ar fi dorit să ştie totul. Liza îi înmână paharul fetei şi porni spre doctor.

Domnul Grey o văzu venind. Acele buzele prelungi şi talentate formară un zâmbet. La bătrâneţe, Lizei avea să îi lipsească modul în care apropierea ei îl putea face pe un bărbat să îşi îndrepte umerii, să înalţe bărbia, ca şi cum şi-ar fi dat silinţa să îi prezinte cel mai înalt şi mai bun sine. Îi oferea un simţ delicios al puterii.

Dar nu dorea să îşi exercite prea tare puterea asupra lui. Nu ar fi drept, el era doar un doctor. Iar ei chiar îi plăcea îndrăzneala lui; Liza nu o putea separa de stăpânirea de sine a lui, care o atrăgea atât de mult.

— Bună seara, domnule Grey! Se opri înaintea lui, rezistând impulsului de a-şi aranja părul. Micuţei Dolly cea hoţomană îi plăcea foarte mult să danseze, iar zbenguiala lor de mai devreme cu siguranţă o făcuse să arate ca o sperietoare. Mă temeam că nu ne veţi onora cu prezenţa. Mă bucur să vă văd!

— Doamnă Chudderley.

Michael schiţă o plecăciune, fără să îşi ia ochii luminoşi de la ea.

În sfârşit, Liza descoperi motivul principal al frumuseţii ochilor lui: genele îi erau atât de negre, încât arătau de parcă erau vopsite.

— Vă rog să-mi iertaţi întârzierea, continuă el, dar ochii lui transmiteau un mesaj mai fierbinte. Am plecat de

acasă la o oră rezonabilă, dar am dat peste un accident pe drum şi m-am oprit să ofer ajutor.

— Dumnezeule!

Un bărbat putea fi de *ajutor.* Un bărbat util!

— Sper că toată lumea este bine, spuse Liza.

Vocea ei suna precum a unei fetişcane aiurite.

— Da – o gleznă scrântită, câteva zgârieturi; nimic mai serios de atât.

Doctorul privi în urma ei şi făcu din nou o plecăciune.

Jane venise lângă ei, iar unul dintre servitori o urmase. Liza făcu prezentările, apoi o privi pe Jane cerând ca şampania să fie turnată în pahare.

— Un bazar foarte fastuos, spuse pe un ton neutru domnul Grey, apoi clătină din cap, refuzând paharul pe care i-l oferea Jane. Nu, mulţumesc, mă voi abţine.

Refuzul lui umbri uşor bucuria Lizei. Era o festivitate, nu-i aşa? Şi urma să continue acasă mai târziu.

— Doamnă Hull, îmi permiţi să ţi-l prezint pe domnul Michael Grey? De curând sosit aici din nord, adăugă ea cu un zâmbet amuzat.

Domnul Grey observă acel zâmbet şi i-l întoarse intenţionat, înainte să privească spre Jane.

— Încântat, spuse el, dar Liza de-abia auzi replica lui Jane.

Părinţii ei fuseseră pricepuţi la aceste intimităţi nerostite, aceste glume tăcute împărtăşite în doi. O durere stranie o străbătu, singurătate amestecată cu dor. Liza încercă să îşi păstreze zâmbetul pe buze.

„Nu îl iubeşti”, spuse vocea mamei ei. „Fără dragoste, va fi pustiu.”

— Domnule Grey, am sentimentul că ne cunoaştem, spuse Jane. Chipul dumneavoastră îmi este *şocant* de familiar. Totuşi, nu îmi vine în minte niciun Grey. De unde din nord veniţi?

— Din apropierea graniţei cu Scoţia, spuse el.

— Iar eu vin din York! Aşadar, probabil că avem cunoştinţe comune. Vă rog, spuneţi-mi, unde locuieşte familia dumneavoastră?

— Iertaţi-mă, doamnă Hull, dar nu cred că cercurile noastre se intersectează, spuse el, apoi îi aruncă Lizei o privire scurtă, impenetrabilă. Cu siguranţă, nu aş putea uita o cunoştinţă atât de minunată.

Jane îşi aranjă părul, mulţumită de compliment.

— Ei bine, eu simt că există o legătură pe undeva. Poate o vom descoperi la cină. Am auzit că ne veţi însoţi?

Pentru un moment ciudat, conversaţia ajunse într-un punct mort. Apoi domnul Grey îi spuse Lizei:

— Pot să vă vorbesc în privat?

Uimită, Liza îi permise să o conducă într-un colţ al camerei, în urma lor răsunau chiote în timp ce erau anunţaţi câştigătorii tombolei. Mâna domnului Grey pe braţul ei, la început ciudat de formală, deveni mai blândă; Lizei i se opri respiraţia când îi simţi mângâierea furişă a. Degetelor, dar apoi el se retrase.

— Din nou, mă văd nevoit să vă rog să mă iertaţi, spuse domnul Grey încet. Nu pot veni la cină în această seară.

Un fior tăios de dezamăgire o lăsă pentru un scurt moment fără cuvinte.

— Dar… de ce nu? O, Dumnezeule, sunase precum o şcolăriţă. Vreau să spun că am pregătit un meniu foarte rafinat şi eram… eram foarte nerăbdătoare să luăm cina.

— Ca şi mine, de altfel, spuse el sobru. De fapt, eram… Domnul Grey îşi drese glasul şi privi în altă direcţie. Ei bine, spuse el. Înţelegeţi.

Nu, nu înţelegea deloc. Părea atât de schimbat. Liza îi urmări privirea şi descoperi că era îndreptată spre Jane, care, în rochia ei albă, radia de tinereţe şi de sănătate. Pieptul ei dezgolit ridicase sprâncenele câtorva cârcotaşi în ultimele ore… şi provocase interesul mai mult bărbaţi cu

chipurile roşii. Jane le zâmbi veselă, apoi ridică întrebător din sprâncene. *Ce vă ţine acolo?*

— Este minunată, se auzi Liza spunând.

— Poftim? A, da. Domnul Grey părea distras. Un oaspete de-al dumneavoastră, presupun?

— Într-adevăr.

Deodată, Liza se simţi bătrână şi teribil de conştientă de ţinuta ei modestă – o rochie simplă din mătase, de culoare gri, cu un decolteu care ar fi făcut mândră o matroană de şaizeci de ani. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, era un *bazar caritabil.* Întotdeauna considera că se cuvenea să se îmbrace modest la asemenea ocazii, pentru a asigura confortul cetăţenilor în prezenţa ei.

— Să înţeleg că a intervenit o chestiune urgentă?

Dacă acele ultime cuvinte avuseră un ton tăios, Liza nu o regreta. O chestiune urgentă la ora zece seara, în pastoralul Bosbrea?

— Mă tem că da. Domnul Grey se încruntă uşor când îi întâlni privirea, apoi îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul, ca un băieţel. Desigur, aş dori…

Liza se luptă din răsputeri să nu lase cuvintele care îi veniră pe buze să evadeze.

„Ai dori să fi ales o altă doamnă pentru un sărut. Una mai tânără, poate.”

Vocea mamei ei îi răsuna în cap. „Frumuseţea este trecătoare, Liza. Ce vei mai avea atunci?”

Se îndepărtă cu un pas de el. Doamne, Dumnezeule. Deja venise timpul acela? Dacă da…

Nu. Se privise în oglindă astăzi. Ştia foarte bine că nu avea motive să se plângă. În timp ce trase aer în piept, incertitudinea i se transformă în supărare. Cine era el? Un doctor de provincie.

Un nimeni.

— Foarte bine, spuse ea. Vă doresc o seară bună, domnule Grey. Cred că au mai rămas câteva milieuri, dacă

doriţi să sprijiniţi mica noastră parohie.

Întorcându-i spatele, trecu pe lângă Jane şi se opri lângă servilor. Sticla de şampanie era încă pe jumătate plină. Era suficientă,

Cel puţin până ajungea acasă.

*

— Este foarte urât din partea domnului Grey.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Liza stătea pe terasă, cu Jane lenevind în dreapta ei, iar Mather stând cu stângăcie în cealaltă parte. Deasupra, luna croia o alee luminoasă printre norii împrăştiaţi pe cerul nopţii. Briza părea să şoptească secrete printre frunzele copacilor.

— Prea bine, spuse Jane după un moment. Dar eu cred că a fost nerecunoscător. A fost o mare onoare pentru el să fie invitat la cină!

Vocea lui Mather era la fel de formală precum a unui profesor:

— Poate că s-a îmbolnăvit cineva. Nu trebuie să judecăm fără să ştim toate informaţiile.

Jane pufni cu îngâmfare.

— Cred că voi judeca după cum vreau eu! Şi sunt convinsă că Liza este de acord cu mine.

Liza nu avea asemenea intenţii. Mather şi Jane se antipatizau reciproc, iar ea nici nu visa să descurajeze această antipatie: Dumnezeu era martor că viaţa rurală îi oferea destul de puţine distracţii. Se întinse după paharul ei, luând o gură de coniac. Arsura alcoolului se simţea precum vara în gâtul ei, o vară arzătoare într-un climat arid.

— Ar fi trebuit să călătoresc vara asta, spuse ea. În momentul când s-a ţinut ultimul bal…

Nu – cu mult înainte de asta. Cu un an în urmă. Din momentul în care murise mama ei.

— Ar fi trebuit să urc la bordul unei nave şi să plec către cel mai îndepărtat loc din lume, continuă ea.

O metodă pentru a economisi bani, de asemenea. Oriunde era mai ieftin decât în Anglia.

— Dar asta ar fi fost imposibil. Mather se întinse spre lampa de pe măsuţă. Când o aprinse, ochelarii ei reflectară lumina, două flăcări jucând în locul ochilor ei. Nu vă amintiţi? Au fost atât de multe aranjamente de făcut…

— Oare China ar fi locul potrivit? întrebă Jane în timp ce ridică mâna pentru a-şi studia unghiile sidefate la lumina lămpii. China pare foarte departe.

— Nu ştiu. Liza meditǎ pentru un moment. China nu era tocmai pe gustul ei; părea prea rigidă. Am citit că în China oamenii sunt devotaţi ordinii, spuse ea. Au un sistem matematic care ghidează chiar şi amplasarea paturilor lor.

Jane chicoti.

— Cât de straniu. Trebuie să consulţi un matematician înainte să te întorci pe partea cealaltă şi să sforăi?

Liza schiţă un zâmbet, pentru că Jane încerca să o înveselească. Era sarcina cuvenită pentru un oaspete, iar asemenea eforturi trebuiau răsplătite, chiar dacă erau eşuate. În plus, nu era *întocmai* vina lui Jane că era atât de abătută.

Briza se înteţi, fluturându-le şalurile.

— Doamnă, spuse Mather, dându-şi propriul şal de pe bărbie, aş vrea să intraţi înăuntru cu mine. Aerul acesta nu poate fi sănătos…

— Ce femeie bătrână este secretara ta, spuse Jane.

— Nu cu mult mai bătrână decât tine, mormăi Mather.

— Spune-mi, Liza, ai văzut-o vreodată dansând într-o noapte cu lună? Sau este mereu prea frig pentru ea?

Liza, aruncând o privire spre Mather, îşi suprimă un oftat. La muncă, fata excela, dar era adevărat că îi lipsea imaginaţia. Liza nu o *învinovăţea* pentru asta, nu tocmai – pentru că bănuia, din rarele aluzii ale lui Mather, că trecutul

fetei nu contribuia la un temperament vesel. Cu toate astea, era plătită foarte bine *acum.* Cu siguranţă îşi putea permite să cheltuie puţin din salariu pentru a se îngriji.

Dar poate că acea perspectivă o copleşea, întrucât erau atât de *multe* de făcut pentru a se redresa. Lumina lămpii evidenţia şuviţe rătăcite de păr roşcat, încreţindu-se în jurul chipului ei pătrăţos şi palid. Ochelarii ei erau îngrozitori. Iar îmbrăcămintea – o jachetă care nu îi venea deloc bine, şi căreia încercase să îi dea o formă cu ajutorul unei curele care avea o cataramă foarte mare, de forma unui papagal – putea fi folosită la o pantomimă despre sufragete[3]. Maxilarul ei sugera încăpăţânare: nu avea nicio intenţie să răspundă provocării lui Jane.

— Deci? întrebă Liza. *Dansezi,* Mather?

Secretara se încruntă la ea. Liza luă o gură de coniac şi aşteptă.

— Cred că dansam când eram mică. Aciditatea din vocea lui Mather părea promiţătoare. Dar după şaisprezece ore de muncă pentru a promova un bazar caritabil – nu, nu pot să spun că mai sunt în stare!

Ah. Liza scuturǎ din cap. O retragere atât de dezamăgitoare în superioritate morală.

— Bine! Jane se ridică, aruncându-şi şalul indian peste umăr, cu un dramatism exersat. Dacă aluzia este că *eu* nu am fost de ajutor astăzi, ţin să obiectez. Am prins copilul ăla care fura milieurile, nu-i aşa? Cred că şi asta contează câtuşi de puţin!

Doamne, Dumnezeule, se părea că ipocrizia era contagioasă.

— Dragele mele, spuse Liza.

Poate că era prea mult din partea ei să se aştepte să o distreze. Jane se afla aici doar de câteva săptămâni, dar

---

3 Partizană a mişcării femeilor din Anglia din a doua jumătate a sec. al XIX-lea şi de la începutul sec. XX, al cărei scop a fost obţinerea drepturilor politice pentru femei, (n.tr.)

parcă trecuseră secole. Cum naiba aveau să se împace pentru restul verii? Atât de repede după pierderea interesului domnului Grey, perspectiva de a rămâne izolată aici o îngrijora. *Frumuseţea este trecătoare.* Nu îşi putea permite să mai piardă timpul.

Observă cum coniacul era pe sfârşite, aşa că se întinse după clopoţel ca să i se aducă mai mult. „Este suficient, Elizabeth.” Mama ei nu fusese atât de enervantă când trăia. Liza se jucă uşor cu mânerul clopoţelului.

— Poate ar trebui să invit câţiva prieteni în vizită.

— O idee foarte bună, spuse Mather.

— Da, nu-i aşa?

Avea să alcătuiască o listă, în care să strecoare şi câţiva burlaci eligibili. Desigur, va trebui să îi ademenească într-un fel, din moment ce Cornwall era situat în direcţia opusă faţă de majoritatea itinerarelor de vară, care, fără nicio excepţie, sfârşeau în nord pentru vânătorile din august.

Ah! Nu voia să se gândească la *nord* acum. Sună din clopoţel.

— Pe cine vei invita? întrebă Jane. Îi cunosc?

— Nu, dragă.

Dar aveau să îi crească ei şansele de a se împrieteni cu ei – *împrieteni* fiind cuvântul cheie. Liza îşi puse în gând să nu uite să includă şi câţiva bărbaţi despre care ştia că nu preferă blondele. Jane va avea şi ea şansa ei, dar fiind atât de tânără, îşi putea permite să se mişte fără grabă.

— Vom da o petrecere acasă – una cu tematică. Să dureze cel puţin o săptămână, ca să merite timpul lor.

— O… săptămână? întrebă Mather. Asta ar necesita multe pregătiri…

— Poate două săptămâni, spuse Liza. Un servitor îşi făcu apariţia. Mai adu coniac, ceru ea.

— Dumnezeule! Chiar şi Jane părea nesigură. Crezi că va vrea cineva să stea atât de mult?

— Desigur că da. Liza strecură puţină asprime în voce în timp ce le privi pe cele două femei. *Eu* sunt gazda, nu-i aşa? În plus, le voi *garanta* că se vor distra.

Mather trase adânc aer în piept, apoi încuviinţă din cap, îndreptându-şi umerii.

— Cu o înştiinţare prealabilă de şase sau şapte săptămâni…

— Nu. Cel mult o lună. În luna august pielea i se pistruia teribil. Era mai bine să ţină petrecerea înainte de august.

— Ce temă vei alege? întrebă Jane.

Inspiraţia era atât de simplă, şi totuşi atât de genială, încât, pentru o clipă, Liza fu convinsă că îi fusese trimisă din cer.

— Am citit recent o carte despre misticism – ceva ce mi-a fost recomandat de vicontesa Sunburne în ultima ei scrisoare. Cred că vom avea o temă spirituală. Tot felul de experţi în domeniu. Demonstraţii, experimente, prelegeri – iar la sfârşitul petrecerii, ne vom decide care practică este cea mai credibilă!

Jane strâmbă din nas.

— O adunătură de predicatori! Ai luat-o razna?

Liza izbucni în râs.

— Dragă Jane, cât de supărată eşti! Nu, dragă, nu mă refer la oamenii lui Dumnezeu, mă refer la *mistici* – clarvăzători şi mediumuri şi aşa mai departe.

— Asemenea pregătiri pot dura mai mult de o lună, mormăi Mather.

— O, cât de inteligent! Jane ţopăi pe scaunul ei. Iar domnul Nelson va fi nebun de gelozie pentru că va fi exclus!

Îi luă Lizei un moment să înţeleagă cuvintele lui Jane. Nello era ultima persoană la care se gândea acum. Cât de interesant. Se testă pe sine, aşa cum cineva şi-ar plimba limba peste o măsea cariată. Durerea era încă acolo, dar

mult mai redusă. Liza îşi spuse că nordicii bădărani erau buni la ceva, la urma urmei.

— Sentimentele domnului Nelson nu sunt grija mea, spuse ea. Aşa cum ale ei nu fuseseră grija *lui.* Mather, trebuie să începem degrabă pregătirile.

Trebuiau să trimită telegrame; camerele trebuiau aerisite; personalul trebuia să meargă la Londra ca să ducă invitaţiile.

— Da, doamnă. Mather se aplecă şi scoase din faldurile voluminoase ale fustei ei îngrozitoare un mic carneţel şi un creion. Presupun că vreţi să angajaţi şi o persoană care comunică cu spiritele… şi poate o ţigancă, să citească în cărţi…

— Un scriitor spiritist, sugeră Jane. Am văzut o demonstraţie foarte înfricoşătoare a acestui talent când mi-am petrecut iama la Bath, în urmă cu doi ani! îţi jur, Liza, bărbatul nu avea de unde să fi ştiut lucrurile pe care le-a scris!

— Pe scurt, spuse Mather tăios, varietatea obişnuită de ticăloşi şi escroci.

— Spiritişti, o corectă Liza. Ticăloşii, dragele mele, vor fi *exclusiv* pe lista de invitaţi.

Capitolul 6

Scrisoarea sosi în toiul crizei. Liza stătea în sala de bal, supraveghind aranjarea draperiilor din catifea pe care le comandase din Londra. Refuzase comanda de două ori; scrisori lungi şi telegrame zburaseră înainte şi înapoi; iar acum servitorul deschise cutiile, dezvăluind – *roşu de Burgundia.* Catifea de culoarea roşului de Burgundia.

Jane îşi pierdu răsuflarea.

— Îngrozitor!

— Mie mi se pare roşu, comentă Mather.

— Roşu! Tu numeşti asta *roşu!*

— Eu o numesc prostie, spuse calm Liza. Chiar trebuie să ţinem o prelegere publică despre definiţia exactă a diverselor culori?

— Cred că ar trebui să ţinem un priveghi pentru Madame Huse! Jane bătu din picior. Ai spus stacojiu – stacojiu sau roşu aprins, precum sângele proaspăt! Nu roşu de *bordel!* Arată…

— Sinistru, încheie Liza. Roşul avea o nuanţă prea distinctă de violet. Dar acum nu mai era timp să ceară un alt schimb, aşa că lumina va trebui ajustată. Lămpi franţuzeşti şi sfeşnice. Nu voi mai apela la Madame în viitor.

Apelase la Madame doar pentru că negustorul ei obişnuit îi trimitea cele mai *agresive* cereri de plată.

— O… Jane se încruntă, privind în jur. Lămpile franţuzeşti s-ar *putea* să meargă, dar într-un spaţiu de dimensiunea asta…

Liza înţelese ceea ce voia să spună. Încăperea era destul de mare cât să cuprindă două sute de oameni, fără să se calce pe picioare. Dacă le cerea servitorilor să ajusteze lămpile la fel de des pe cât era nevoie să împiedice ceara chiar şi uneia singure să se scurgă, nu ar avea timp nici să respire, darămite să aducă alte rânduri de şampanie. De asemenea, nu era timpul ca ea să înceapă să economisească?

— Lămpi cu gaz, atunci, spuse ea oftând. Dar mă tem că nu vor fi la fel de ambientale.

Decizând asupra lămpilor, deschise scrisoarea pe care i-o adusese Ronson.

Dacă i-ar fi anticipat conţinutul, ar fi citit-o în privat.

Sângele i se scurse din obraji într-o clipită ameţitoare. Se întinse orbeşte după braţul lui Mather, neputând să îşi ia ochii de pe hârtie.

— Ce s-a întâmplat?

Jane îi sprijini celălalt braţ. Liza nu putea exprima în cuvinte cât de recunoscătoare era pentru sprijinul dublu, care păru deodată să fie singurul lucru care o mai ţinea în picioare.

— Domnul Nelson şi-a anunţat logodna.

Liza îşi drese glasul. Probabil că făcuse cererea în căsătorie chiar când se întorsese în oraş. Sau… poate că deja o ceruse înainte de vizita lui aici, caz în care… plănuise de la bun început să o lase cu buza umflată. Problemele ei financiare nu aveau nicio legătură. Pur şi simplu nu o dorise pe *ea.*

— A!

Jane o îmbrăţişă, dar mirosul de apă de trandafir şi lavandă deveni brusc sufocant, de nesuportat.

Nepăsându-i de grosolănia gestului, Liza o împinse la o parte pe prietena ei.

— Nu pot – iartă-mă, trebuie să fiu puţin singură.

Strângând scrisoarea la piept, traversă sala de bal, trecând pe lângă doi servitori care derulau încă o fâşie din oribila catifea, ajungând în galerie şi ieşind pe uşile duble în aerul amiezii cenuşii.

Uşoara umiditate a aerului proaspăt şi blând fu ca o palmă care o ajută să îşi revină în simţiri. Încetini goana nebunească, paşii fiindu-i nesiguri pe pietrişul de pe alee. O gură de aer curat îi aduse gustul şi mireasma mării, al apei sărate şi al creaturilor marine. Deşi cerul era acoperit de nori, era o zi luminoasă, de o strălucire calmă, care ar fi putut fi cauza lacrimilor ce începură brusc să îi inunde ochii.

Trase aer în piept, despături scrisoarea şi o citi din nou:

Trebuie să îţi împărtăşesc logodna domnului Nelson cu domnişoara Lister. Oare mi-o vei lua în nume de rău dacă mărturisesc că sunt uşurată? El nu ţi-a recunoscut niciodată valoarea, Lizzie, nici nu a meritat vreo clipă de

atenţie din partea ta.

Să îi urez fericire domnişoarei Lister ar fi ca şi cum aş vrea ca luna să poarte un lanţ, pentru că ştiu că nu se va întâmpla niciodată. Biata fată! Sunt atât de recunoscătoare că tu nu ai căzut în capcană, căsătorindu-te cu el.

Domnişoara Lister. Liza nu putea uita acel nume. *Nu contează.* Ea nu îl voia pe Nello! Nimeni nu ar trebui să îl vrea pe acel fanfaron laş şi mincinos! Mereu pus pe ceartă, mereu nemulţumit…

Se întoarse şi făcu un pas spre casă, când îi veni ideea nebunească de a-i scrie fetei, de a o avertiza:

Nu te va iubi niciodată. Dacă pe mine nu m-a putut iubi după toată răbdarea cu care i-am îndurat prostul comportament, după toate dăţile când l-am iertat pentru modul grosolan în care s-a purtat cu mine, după toată toleranţa pe care i-am arătat-o când am aflat de trădările lui, atunci nu te va iubi în vecii vecilor.

Dar ce mesaj nemilos! Şi mai rău – dacă nu era adevărat? Dacă Nello chiar se îndrăgostise de fata aceasta? Dacă putea fi un bărbat cinstit, onorabil şi iubitor – cu altcineva?

„Dacă tu, pur şi simplu, nu poţi fi iubită?”

Mototoli hârtia şi porni orbeşte în josul aleii, scoicile zdrobite şi pietrişul străpungând tălpile subţiri ale pantofilor ei de casă. Durerea îi făcea bine. Păşi mai apăsat pentru a o simţi şi mai intens. Unii oameni o numeau cea mai frumoasă femeie din Anglia. Ea îşi spunea că este cea mai proastă. Ce erau cuvintele fără fapte care să le întărească? De ce îşi pusese inima în joc pe baza *cuvintelor* lui?

Liza ridică privirea spre lac, ascuns vederii de copaci. O briză legănă vârfurile ramurilor, ridicându-le spre cer, iar ea simţi, oarecum şocată, nemărginimea lumii: oceanul ca

o vastă gură deschisă, la vreo douăzeci de kilometri spre est; şi distanţa imposibilă şi nesfârşită spre cerul de deasupra, a pământului şi mării care înconjura globul; şi spaţiul gol de dincolo de el, un vid straniu în care erau împrăştiate stele.

Cât de mică era ea, stând acolo. Nimic mai mult decât un grăunte. Tot tumultul din pieptul ei era echivalent cu mişcarea următoarei pietricele lovite de pasul ei.

Oricum, ce era dragostea? Tăcută şi efemeră precum o suflare. Peisajul acesta din jur, care fusese martorul liniştii sufleteşti a părinţilor ei în timpul scurtei lor vieţi, avea să supravieţuiască mai mult decât toată lumea pe care o cunoşteau ei, şi decât copiii lor şi copiii strănepoţilor lor. De ce să te agăţi de dragoste? Era ceva bun de care să te prinzi în mijlocul torentului, dar toată lumea cădea în râu în cele din urmă. Purtaţi de curent, erau uitaţi cu timpul. De ce să goneşti spre suferinţă, să tânjeşti după aşa ceva? De ce să te deranjezi? Mai bine să cauţi confortul decât să pariezi pe un vis pentru care suferinţa era cea mai probabilă recompensă. Erau inutil să găseşti ceva de care să te prinzi. Iar ea oricum nu avea să găsească aşa ceva.

Liza trase adânc aer în piept. Foarte bine. Să fie practică avea să devină scopul ei de acum înainte. Nu va mai fi niciodată proastă. Îşi jură asta: o terminase cu dragostea.

Mototoli scrisoarea. Nici măcar nu merita să o ardă.

*

Stând în mijlocul drumului prăfuit, lângă oficiul poştal, Michael citi din nou cuvintele.

Secretarul lordului Marwick nu are niciun comentariu oficial, dar a confirmat că a fost desemnat un director interimar pentru a implementa un program atipic de

reformă la spitalul Ducesa de Marwick. Cât despre fostul director, fratele domniei sale, nu se aude nicio veste...

Michael trase adânc aer în piept. Ziarul era vechi de o jumătate de zi, trimis de la Londra cu trenul de dimineaţă. Dumnezeu ştia cu ce veşti avea să vină curierul din ziua următoare. Nu îşi putea explica de ce Peter Halsted, mâna lui dreaptă de la spital, nu îi scrisese nimic să îl avertizeze în această privinţă. Halsted era singurul care ştia unde se află. Până acum, fusese un corespondent fidel, care îl asigura constant că totul avea să fie bine. Dar ieri nu îi scrisese deloc.

Un orar uriaş era lipit pe fereastra oficiului poştal. Michael se trezi holbându-se la programul trenurilor. Gara era la o oră distanţă spre nord. Ar putea ajunge în Londra până la miezul nopţii. Să meargă direct la apartamentul lui Halsted. Alastair nu trebuia să afle.

Doar dacă Alastair nu reuşise cumva să îl atragă pe Halsted în treaba asta.

„Ai fi surprins de câte pot să fac.” Alastair deja dovedise asta, întrucât, în ciuda clauzelor din testamentul tatălui lor, conturile bancare ale lui Michael erau goale. Putea doar să îşi închipuie ce le spusese Alastair bancherilor. De fapt, îşi putea închipui prea bine. „Ce poate să facă? Să mă cheme la tribunal? Cu ce bani? Ştiţi de ai cui bani depinde banca voastră pentru a avea succes.”

Dacă Alastair putea intimida asemenea oameni ca să facă aşa cum voia el, de ce s-ar dovedi imun Halsted, un biet funcţionar cu trei copii şi al patrulea pe drum? Poate că nici nu fusese nevoie de ameninţări. O sută de lire în plus ar fi o mică avere pentru Halsted, şi lipsa ei de-abia s-ar simţi în buzunarul lui Alastair.

Michael încercă să îşi potolească gândurile. Spitalul rămânea deschis. Acest director *interimar* probabil că nici nu exista.

Era un şiretlic, o născocire gândită de Alastair pentru a-l scoate pe Michael din ascunzătoare. Ei bine, nu va funcţiona. Să fie al naibii dacă avea să îi cedeze atât de uşor victoria fratelui său!

— ... trebuie să insist. Nu poţi fi văzută în asemenea zdrenţe!

Vocea familiară îi întinse şi mai tare nervii. Se întoarse pentru a o vedea pe doamna Chudderley venind direct în direcţia lui.

Nu îl văzuse până atunci; era evident din modul în care chipul ei adoptă o mască de amabilitate lipsită de expresie, însoţitoarea ei – servitoarea roşcată – nu se deranja cu asemenea eforturi, aruncându-i o încruntare sinceră de antipatie.

Doamnele vorbeau cu servitoarele lor, desigur. Comportamentul lui de la bazar îi pătase numele în Havilland Hall.

— Doamnă Chudderley, spuse el. Bună dimineaţa.

— Domnule Grey. Femeia îşi ţinea singură umbrela de soare astăzi, confecţionată din mătase trandafirie, tivită cu galben, din nou asortându-se cu rochia ei. În timp ce o răsucea, ciucurii de culoarea lămâii tremurau. Ce...

Zâmbetul i se schimonosi, transformându-se în ceva mai tăios, abţinându-se în mod intenţionat de la a declara întâlnirea o plăcere.

— Ce ocazie, sugeră el – o încercare de a fi amuzant, care eşuă în timp ce tăcerea se aşternu între ei.

Michael oftă. Distrusese invitaţia la cină, dar blestemata insistenţă a oaspetelui ei, cum că se cunoşteau, îl luase pe nepregătite. Nu o recunoştea pe doamna Hull, dar era posibil să se fi întâlnit undeva – şi dacă aşa era, nu avea niciun interes în a-i oferi oportunitatea de a-l interoga sau de a-şi scotoci memoria în timp ce îl studia în voie.

Michael privi în urma ei.

— Doamna Hull nu vă însoţeşte?

Doamna Chudderley miji privirea.

— Nu, nu m-a însoţit. Şi presupun că întâlnirea noastră poate fi catalogată drept o *ocazie,* după cum spuneţi dumneavoastră. Dar, dacă preferaţi, am putea să o numim o întâmplare şi să ne vedem de drum fără vreun comentariu.

Ei bine, asta chiar era o replică tăioasă. Şi înviorătoare, în mod ciudat, după minutele îndelungate pe care le petrecuse gândindu-se la manipulările fratelui său.

— Poate dacă mi-aş cere din nou scuze pentru absenţa de la cină, spuse el, am putea transforma întâmplarea într-un eveniment.

— Acestea sunt cuvinte diferite, cu înţelesuri specifice, spuse roşcata tăios. Ca să fiu mai exactă, aş numi asta o întâlnire întâmplătoare.

— Aţi cunoscut-o pe domnişoara Mather? întrebă doamna Chudderley. Modul indiferent în care ridica din umeri îl făcu să se gândească la o felină care se întindea şi se pregătea de atac. Secretara mea şi o adevărată expertă în arta conversaţiei.

Acea glumă părea adresată domnişoarei Mather însăşi, care ridică din sprâncene.

— Cred cu tărie în semnificaţia specifică a diverselor cuvinte, zise ea afectată. Este o calitate apreciată la o secretară, aşa am auzit. A, acela este ziarul de dimineaţă? Doamnă, vă întrebaţi…

— Da, aşa este.

Doamna Chudderley ridică din sprâncene şi întinse o mână acoperită de mănuşă. Michael îşi dădu cu întârziere seama că trebuia să i-l dea. O făcu, conştient şi supărat pe faptul că nu se deranjase să împăturească ziarul. Strânsese atât de tare pagina încât degetului lui mare lăsase pete de cerneală pe margini.

Din păcate pentru el, doamna Chudderley era curioasă ca o pisică: ochii ei ageri se fixară pe această

dovadă a interesului lui.

— Bârfă medicală, spuse ea. Dumnezeule, nu ştiam că există asemenea lucru!

Michael luă înapoi ziarul înainte ca ea să poată citi mai departe.

— Da, spuse el, împăturindu-l, noi, doctorii, ne amuzăm cum putem. Presupun că dumneavoastră căutaţi secţiunea Societate?

— Poate căutam un articol militar, zise ea. Poate că strategiile noastre regale mă ţin treză noaptea.

El râse. Da, ea ridica sarcasmul la rang de artă.

— Sunt convins, spuse el. Cred că prima secţiune vă va mulţumi, atunci.

— De fapt, ultima secţiune este ceea ce o interesează, spuse domnişoara Mather, doar pentru ca apoi să închidă destul de brusc gura, în urma privirii tăioase pe care i-o aruncă stăpâna ei.

— Atunci, probabil căutaţi un anunţ. Michael răsfoi ziarul până ajunse la pagina respectivă. Naşteri, morţi – a, şi următoarea pagină: un bal public în onoarea reginei…

— Eu nu particip la baluri publice, spuse cu răceală doamna Chudderley.

Scuturând ziarul, Michael îi studie linia serioasă a gurii.

— Veşti despre o logodnă, atunci?

Tăcere. Doamna Chudderley aruncă încă o privire fulgerătoare spre secretara ei.

Oh, acum *el* se distra.

— Dumnezeule! Să nu îmi spuneţi că unul dintre *numeroşii* dumneavoastră admiratori şi-a îndreptat atenţia în altă parte. Acum, asta – şi cred că şi domnişoara Mather va fi de acord – ar fi un *eveniment.*

— Sunteţi foarte nepoliticos, spuse cu fermitate domnişoara Mather.

Michael o privi uimit – la fel şi domnişoara

Chudderley. Fata se îmbujoră aşa cum numai o roşcată putea să o facă, în mod violent, toţi pistruii ei întunecându-se.

— Bine, bombăni ea, apoi îşi frecă bărbia pătrăţoasă. Poate ar trebui să plec…

— Da, du-te, spuse doamna Chudderley. Şi nu te întoarce până nu găseşti ceva acceptabil de purtat împreună cu modista.

Lui Michael îi trecuse prin cap că fata era îmbrăcată ciudat. O bunică de optzeci de ani ar fi făcut materialul acela să pară învechit.

— Ceva indecent, spuse domnişoara Mather. Da, mi-aţi spus.

— Haide, n-am spus *indecent…*

Secretara plecă, lăsându-i pe amândoi încruntându-se, mai întâi la silueta ei care se îndepărta, apoi unul la celălalt.

Aproape imediat, doamna Chudderley îşi feri privirea de a lui. Se îmbujorase, iar lumina ce pătrundea prin umbrela ei din mătase adăuga o nuanţă şi mai intensă strălucirii rozalii din obrajii ei. Nici măcar cea mai stilată gazdă franţuzoaică nu ar fi găsit un cusur rochiei ei, o creaţie din mătase galbenă, de culoarea lămâii, care aluneca pe formele ei ca o mână iubitoare.

Michael îşi trecu greutatea de pe un picior pe celălalt. Rareori se simţea atât de stingherit în prezenţa unei femei, mai ales în prezenţa uneia pe care ar fi preferat să o sărute. Pentru că, da, după ce o văzu, dură doar o secundă să îşi amintească de ce îşi dorise să ia cina cu doamna Chudderley în primul rând, după o săptămână în care încercase să nu se gândească la ea. Iubea femeile spirituale.

— Îmi voi lua şi eu un ziar, spuse ea, întorcându-se pe călcâie.

— Nu, aşteptaţi. Secretara avea dreptate; era un

bădăran. Scoase secţiunea despre spital din ziar şi i-l dădu ei. Mă tem că l-am cumpărat pe ultimul.

Ea se opri, apoi se întoarse spre el, încetineala mişcărilor ei conferindu-le un aer răutăcios. Când luă ziarul oferit ca pe o ofrandă de pace, nu îl privi în ochi.

Asta îi scufundă şi mai mult corăbiile lui Michael. Făcuse multe stângăcii la vremea lui, dar niciodată înainte nu făcuse o femeie să ezite să îl privească în ochi – cu excepţia surprizelor plăcute şi neaşteptate, iar situaţia de acum cu siguranţă nu putea fi catalogată astfel.

— În legătură cu bazarul, spuse el. Îmi pare extrem de rău că mi-am încălcat cuvântul.

— Aţi mai spus asta. Aşadar, îl cunoaşteţi pe ducele de Marwick?

Michael aproape că se sufocă cu propriile cuvinte.

— Ah – de ce întrebaţi?

— Spitalul din bârfele alea medicale. Răsfoi ziarul, scuturând paginile. El este binefăcătorul acelui spital. Este hobby-ul fratelui său, să ştiţi.

Hobby?

— Ce mod interesant de a spune, zise el. Din câte am înţeles, au făcut progrese mari în prevenirea infecţiilor.

Michael ar fi trebuit să primească un premiu pentru stăpânire pentru că nu începuse să îi citeze din statistici.

— Adevărat?

Tonul ei neîncrezător îi zgândări orgoliul.

— Da. De ce vă surprinde?

Doamna Chudderley ridică din umeri.

— Recunosc, nu cred că şi-l imaginează cineva pe fratele domniei sale ca fiind un vizionar în ale medicinei. Dar poate că angajează un personal foarte bun.

Ce naiba? Femeia îl făcea să pară un amator!

— Îl cunoaşteţi pe fratele ducelui?

Ea clipi.

— Nu-mi amintesc dacă ne-am întâlnit. Dar am auzit

despre el. Zâmbetul ei slab, ca şi cuvintele, erau pline de condescendenţă. Londra este un loc mic, domnule Grey, pentru cei din cercurile mele.

— A, îmi pot închipui, zise el. Cu siguranţă el nu auzise despre *ea.* Iar reputaţia lordului Michael nu îl recomandă ca doctor? Asta vreţi să spuneţi?

Tonul lui tăios păru să o amuze. Zâmbetul femeii se lărgi.

— Mă rog. Presupun că, dacă o doamnă are nevoie de atenţii… *particulare,* ar fi bărbatul potrivit pentru asta.

Dumnezeule! Aveau să îl lase vreodată să uite acea singură judecată greşită? „Ieşi pe uşa din faţă”, spusese Lady Heverley. „De-abia s-a luminat. Cine să fie afară ca să te vadă?”

— Nu ştiam asta. Suna precum un cârcotaş bătos de optzeci de ani, dar un bărbat nu auzea în fiecare zi cum era bârfit ca fiind un dezmăţat.

— Mă bucur că v-am putut lumina. Doamna Chudderley îşi întoarse atenţia asupra ziarului. Dar îi recunosc un merit: spitalul are un ambient destul de plăcut. Plin de lumină. Poate că asta ajută cu… infecţiile şi altele.

Acum Michael se simţi uşor ameţit.

— L-aţi vizitat?

— Am mers la deschidere acum cinci ani. Ducele a găzduit o serată în rotondă.

— Eu… trebuie să fi fost minunat.

Fusese un coşmar. Să aibă întreg spitalul pregătit de deschidere, doar ca apoi să aştepte săptămâni întregi începerea sezonului social, totul pentru ca Margaret să îşi poată găzdui mai întâi petrecerea…

— A fost acceptabil, spuse doamna Chudderley trecând la următoarea pagină. Acum dădea un adevărat spectacol după modul în care studia ziarul. N-am stat mai mult de un sfert de oră, continuă ea. Decoraţiunile erau sărăcăcioase, şampania era ieftină, iar oaspeţii mă tem că

nu erau suficient de pretenţioşi pentru a-mi atrage atenţia. Dar, da, presupun că *dumneavoastră* vi s-ar fi părut minunat.

Michael se abţinu să nu râdă, pentru că ea nu îşi putea închipui cât de mult părerea ei se potrivea cu a lui – şi, la urma urmei, femeia încerca să îl insulte. Iar după bazar, el presupuse că îi datora satisfacţia de a crede că reuşise.

— Într-adevăr, spuse Michael. Fără îndoială, aveţi dreptate.

Măcar de-ar fi cunoscut-o *atunci.* Ar fi putut petrece timpul împreună, plângându-se unul altuia. După aceea, i-ar fi putut arăta şi cât de bine le trata pe doamnele care aveau nevoie de atenţii… *particulare.*

Replica lui nu o mulţumi. Doamna Chudderley ridică privirea şi se încruntă la el. Michael presupuse că ar fi trebuit să pară puţin mai supărat.

— Adică, sunt convins că aş fi fost copleşit de eveniment, spuse el. Această mascaradă deja îi afecta demnitatea.

Doamna Chudderley îşi reîntoarse privirea asupra ziarului.

— Da, mă rog. Presupun că nu v-aţi fi simţit confortabil în prezenţa unor asemenea oameni.

— Credeam că aţi spus că nu era o companie selectă.

Ea ridică din nou privirea.

— Prin selectă nu mă refer la origini, domnule. Mă refer la inteligenţă şi bun-simţ, zise ea şi zâmbi.

Orice reţetă complexă îi produsese acel zâmbet, făcuse o treabă minunată, amintindu-i lui Michael că el juca rolul unui bărbat mult prea nesemnificativ pentru a merita atenţia ei. Şi, pentru prima dată, se simţi iritat de acest lucru.

Îşi dorea ca scuzele să îi fie luate în serios. Voia, îşi dădu el seama, o altă şansă de a lua cina cu ea. Viaţa de

provincie era plictisitoare. Şi ce dacă Jane Hull l-ar recunoaşte? El nu ar fi prea bucuros – dar dacă ea reuşea să îi dezvăluie identitatea, Michael s-ar desfăta apoi cu expresia de pe chipul doamnei Chudderley. „Cred că aţi auzit despre mine”, ar adăuga el.

— Aţi căzut pe gânduri? întrebă ea pe un ton suav. Pot să repet comentariul.

— Nu este nevoie, spuse el. Cred că tocmai mi-aţi insultat originile. Am dreptate?

— Da, întocmai.

Doamna Chudderley trecu la următoarea pagină. Orice ar fi citit acolo o făcu să încremenească.

— Aţi găsit anunţul pe care îl căutaţi? întrebă el.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, apoi priviră peste umărul său şi se întoarseră asupra paginii.

— Da, spuse ea. Strângea hârtia atât de tare între degete, încât i se albiseră.

Poate că speculaţia lui despre un fost iubit nu fusese atât de departe de adevăr.

— Sunteţi bine?

— A, *foarte* bine.

Împături ziarul şi îl puse sub braţ. Într-adevăr, anunţul nu era despre o logodnă, ci despre un deces: decesul unei plimbări, asasinul fiind un nordic.

Dumnezeule, era splendidă când era supărată. Dacă ar fi avut o sabie în mână, Michael ar sângera chiar în acest moment.

— Iar acum se pare că întâlnirea noastră s-a transformat într-o dispută. Vă cedez victoria, doamnă.

Pentru un moment scurt, gura ei păru să tremure – dar apoi se curbă într-un zâmbet luminos şi aprig.

— Nu cred că cineva poate ceda ceva ce deja a pierdut, spuse ea. Dar nu vă descurajaţi; vă puteţi plânge de grosolănia mea diseară, la tavernă. Asiguraţi-vă că le spuneţi că nu v-am salutat de rămas-bun, domnule.

Doamna Chudderley ridică bărbia semeaţă şi trecu pe lângă el. Michael se întoarse pentru a o privi îndepărtându-se. Nu era doar în imaginaţia lui: umerii ei se moleşiseră, parcă devenind abătuţi. Ce văzuse în ziar de o descurajase?

La naiba! Michael trebuia să facă rost de un alt exemplar al acelui ziar.

Capitolul 7

Ciocănitul se auzi în toiul nopţii. Liza deschise ochii, apoi gemu din pricina junghiului de durere care îi străpunse capul. Prea mult vin la cină.

Ciocănitul se auzi din nou în uşa laterală.

Covorul era rece sub tălpile ei desculţe. Mâna îi cotrobăi îi căutarea clanţei. În urma ei, din budoar, se auzi un foşnet în timp ce servitoarea ei, Hanson, se trezi. Liza deschise uşa.

Mather stătea în pragul uşii, chipul fiindu-i palid în lumina lumânării pe care o avea cu ea.

— Doamnă, iertaţi-mă că v-am trezit.

Ceasul de pe coridor arăta trei şi jumătate, iar Mather era îmbrăcată. Teama o copleşi pe Liza ca un duş rece ca gheaţa.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— A venit un băiat – John Broward. Spune că aţi vrea să ştiţi că mătuşa lui este încă în travaliu.

Respiraţia i se tăie.

— Poftim?

Mary simţise primele convulsii în urmă cu aproape două zile!

Chipul lui Mather era sumbru.

— Se pare că a cerut să vă vadă.

Liza îşi simţi inima ca prinsă într-o menghină din

pricina semnificaţiei acelui gest. Prietenia ei cu familia Broward nu ajunsese niciodată la asemenea intimitate; în mod normal, ea nu avea ce căuta în casa lor într-un astfel de moment. Dar dacă Mary Broward se temea de ce era mai rău, atunci bineînţeles că ar fi vrut să vorbească cu binefăcătoarea familiei. Mary se gândea întotdeauna la binele copiilor ei…

Liza se întoarse spre servitoarea ei, care stătea cu gura căscată, ca o idioată.

— Hanson, îmbracă-mă repede. Pune să înşeueze un cal, îi zise ea peste umăr lui Mather. Va fi mai rapid aşa.

— Deja am dat ordinul, spuse Mather.

*

Nu din nou. Totul era prea familiar. Călătoria prin întunericul nopţii. Inima bubuindu-i cu teamă. Îşi aminti cum se urcase în tren la St. Pancras, cotrobăind orbeşte după biletul ei, şi privirea înţelegătoare a conductorului. Atunci ajunsese prea târziu. Mama ei deja murise. Iar acum…

Păşi în micul dormitor al familiei Broward. Aerul era greoi, mirosind a sudoare şi a sânge. Mary zăcea pe o grămadă de cearşafuri mototolite. Pânza care îi acoperea talia şi picioarele îl ascundea pe doctorul care o examina.

Această pudicitate prefăcută îi atrase atenţia Lizei. Un val neaşteptat de furie o inundă. Nici ea nu îl înţelegea, dar se simţea mai bine, mult mai bine aşa, decât cu sentimentul de teamă.

— De ce nu am fost informată înainte de asta? întrebă ea.

Prea tăios, prea tare. Capetele se întoarseră spre ea.

Apoi îşi dădu seama că micuţa încăpere era aglomerată. Soţul lui Mary era îngenuncheat lângă capul ei, cu ochii închişi şi mâinile împreunate, murmurând o

rugăciune. Iar domnul Morris… bătrânul doctor stătea lângă fereastră, trăgând adânc în piept aerul care intra prin geamul deschis.

— Doamnă Chudderley, spuse el, evident tulburat. Bărbatul de sub cearşaf, bărbatul care o îngrijea pe Mary, se îndreptă de spate şi se dovedi a fi domnul Grey.

Liza nu îl mai văzuse de o săptămână. Jignirea lui părea neînsemnată acum. Doar priceperea lui conta.

— Cum se simte? întrebă ea. O puteţi ajuta?

Domnul Grey avea cearcăne întunecate şi o privi doar pentru o secundă, înainte ca gemetele lui Mary să îi atragă din nou atenţia asupra ei.

— Ar trebui să plecaţi, îi spuse el.

— Ar trebui să luaţi cearşaful ăla ridicol de pe ea, spuse Liza. Să vedeţi ce faceţi!

— Doamnă Chudderley, începu domnul Morris cu asprime, dar Grey i-o reteză.

— Da, spuse el cu răceală. Aşa ar trebui. Cred că o voi face, doamnă, de îndată ce veţi părăsi camera.

— Doamna Broward a dat instrucţiuni foarte specifice, izbucni domnul Morris. A vrut să îi fie respectată intimitatea.

Liza nu înţelegea privirea sumbră pe care Grey i-o aruncă lui Morris, dar linişti ceva în interiorul ei. Doctorul avea să renunţe la cearşaf.

— Voi aştepta afară, spuse ea, şi ieşi în micul coridor, unde aşteptau ceilalţi membri ai familiei.

Genunchii îi tremurau. Recunoscătoare, luă scaunul pe care unul dintre fii îl eliberă pentru ea. Paul Broward, venit acasă de la şcoală. Băiatul făcu o mică plecăciune, căreia ea îi răspunse încuviinţând din cap. „Îl învaţă bunele maniere la Harrington”, gândi ea absentă. Contabilii ei încercaseră să o convingă să renunţe la asemenea cheltuieli. Ticăloşii!

Niciun sunet nu se auzea din dormitor. Tăcerea din

hol apăsa ca o greutatea imensă pe umerii ei. Daniel Broward, puştiul de nouă ani, veşnic murdar, îi cuprinse încheietura cu o mână mică şi transpirată.

— Mama este bine? Aţi văzut-o?

Liza îl privi prin întuneric. Podeaua din lemn scârţâi în timp ce cineva cobora scările. Nu mai fusese niciodată în această parte a casei. Le era rudă, dar nu o prietenă adevărată. Pentru ea exista doar salonul şi cele mai bune tacâmuri, şi cel mai bun ceai pe care îl aveau. Familie, dar nu familie *adevărată.*

— Da, spuse ea, va fi bine, dar vocea îi era sugrumată, iar băiatul simţi incertitudinea ei.

Mâna îi alunecă de pe a ei, încleştându-se în pumn, pe care şi-l băgă în gură. Domnişoara Broward, suspinând îndurerată, îl luă în braţe şi îl ţinu pe genunchii ei.

Aici era dragoste. Privindu-i, Liza se simţi copleşită de durere. Ce alinare putea găsi în faptele crude ale vieţii? Făcu o grimasă. Era prea devreme pentru această deznădejde. Deloc necesară. Furia ei se întoarse brusc împotriva sa.

— Doamna Broward va fi bine, spuse ea. *Aici* era fermitatea de care avea nevoie, în vocea ei de acum. Doi doctori o îngrijesc. Va fi bine, Daniel.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse domnişoara Broward. Părea răguşită, de parcă ar fi ţipat.

— Dacă aş fi ştiut, aş fi venit mai devreme.

— Desigur. N-am vrut să vă deranjăm. Apoi ea a cerut să vă vadă, dar…

Liza închise ochii. Durerea din capul ei se simţea precum o dovadă intolerabilă a propriei josnicii. Astă-seară stătuse în salon, plănuind o petrecere, bând şi toastând cu Jane pentru toate prostiile. Între timp, Mary zăcuse în acel pat, suferind…

O voce ridicată răsună prin perete, cuvintele fiind înăbuşite, dar dispoziţia lor era clară. În dormitor, bărbaţii

se certau.

Liza îşi drese glasul:

— Am crezut că va fi bine.

Luni, la piaţă, Mary simţise primele dureri. Dar păruse atât de calmă. Născuse deja şase copii. Nu avusese niciodată probleme cu vreo naştere.

— Da, spuse domnişoara Broward, apoi tăcu.

Uşa se deschise brusc. Domnul Broward ieşi împleticindu-se.

— Nu pot să privesc asta, spuse el, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. Nu pot. Iertaţi-mă.

În urma lui, apăru domnul Morris.

— Doamnă Chudderley, spuse el sobru. Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră, vă rog.

*

Domnul Grey îşi scotea instrumentele pe lada de lângă piciorul patului. Cu o agresivitate neobişnuită, domnul Morris o împinse spre el.

— Spuneţi-i ce aveţi de gând să faceţi. Dacă domnul Broward nu are curaj să îşi apere soţia, *ea* o va face!

Liza aruncă o privire confuză spre pat.

— Despre ce e vorba? Mary zăcea destul de nemişcată, singurul semn de viaţă fiindu-i genele care tremurau uşor şi luciul subţire de transpiraţie care îi acoperea pielea. Dumnezeule, este…

— Nu, spuse domnul Grey. Morris i-a administrat o cantitate mică de cloroform ca să îi aline durerea. Nu va dura mult.

Ochii Lizei căzură pe bisturiul din mâna lui. Domnul Grey îl scufundă într-un vas mic cu un lichid care clocotea. Putea exista un singur motiv pentru un asemenea cuţit.

— Vreţi să…

El ridică privirea. Ochii lui luminoşi păreau să o

evalueze.

— Copilul este blocat prea sus, în pelvis, spuse el. Operaţia este singura opţiune.

— O craniotomie este soluţia evidentă! izbucni Morris.

Liza îl privi când pe unul, când pe celălalt.

— Ce este asta?

— O procedură care i-ar salva viaţa doamnei Broward, spuse domnul Morris după o clipă.

Pauza aceea părea importantă.

— Şi copilul? întrebă ea.

Liza observă cum bătrânului doctor i se încordă maxilarul.

— Copilul… nu ar supravieţui. Dar ea, da. Ceva ce domnul Grey nu poate garanta, după planul *lui!*

— O craniotomie are riscurile ei. Grey se aplecă, scoţând din geanta lui neagră o bucată de sârmă argintie. Desfăcu sârma, cufundând-o în soluţie. În comparaţie cu agitaţia lui Morris, mişcările lui calculate păreau enervant de calme. Dimpotrivă, continuă el, o operaţie cezariană i-ar putea salva pe amândoi. Şi asta este preferinţa doamnei Broward.

Morris pufni batjocoritor.

— Preferinţa *ei* – da, foarte bine, haide să ascultăm de o femeie isterică din pricina durerii! Şi dacă tot eşti aici, spuneţi-i doamnei Chudderley despre riscul infecţiilor şi despre cât de des supravieţuieşte o femeie acestor infecţii! Ca să nu mai spunem de hemoragie! De ce…

— Suturi uterine, spuse Grey.

— Imposibil. Cum le veţi scoate?

Zâmbetul lui Grey era rece şi tăios.

— Nu este treaba mea să vă educ. Acum, din geanta de la picioarele lui, scoase un ac şi un sul de tifon alb. Sauminger a scris o monografie despre acest subiect în urmă cu cinci ani, continuă el.

— Nu. Morris scutura din cap. Vrei să trec cu vederea

nebunia asta pe baza tacticilor moderne ale unui *neamţ?* Nu, nici în ruptul capului!

Domnul Grey nu răspunse, concentrându-se pe sarcinile sale. Liza privi din nou spre pat, îngrijorarea încleştându-i gâtul. Nu înţelegea de ce *ea* fusese târâtă în cearta asta. Dar, cu siguranţă, Mary nu mai avea mult timp. Faţa ei era ca de ceară, aproape lipsită de sânge.

— Faceţi *ceva,* strigă ea. Unul sau celălalt!

— Vorbiţi cu domnul Broward, îi spuse Morris. Vă rog, convingeţi-l să oprească asta! Gândurile îi sunt confuze. Se va încrede în judecata dumneavoastră!

Liza înghiţi în sec.

— Dar *eu* habar nu am care... Domnule Grey, care este argumentul dumitale?

Domnul Grey ridică privirea.

— Domnul Broward a lăsat alegerea pe mâinile soţiei sale. Iar eu nu aş fi de acord cu ea dacă nu aş crede că aşa este cel mai bine. Ştiu care sunt şansele şi riscurile, şi mi le asum.

Vorbi scurt şi tăios, nu aşa cum ar vorbi un om care încearcă să fie convingător. Acest lucru, mai mult decât orice, o făcu să se decidă.

— Atunci, dacă familia Broward simte că aşa este cel mai bine, trebuie să le respectăm dorinţa.

Morris lovi aerul cu mâinile – o mişcare atât de violentă, încât Liza făcu speriată un pas în spate.

— Un croitor şi soţia lui! Un *croitor* – auziţi ce spuneţi? Aveţi încredere în el în privinţa croielii unei haine, dar aici este vorba despre viaţa unei femei, doamnă!

Sfidarea lui era mai tăioasă şi mai şocantă decât o palmă. Liza se holbă la el. Bărbatul se înroşi la faţă, dar nu îşi feri privirea.

— Eu nu voi lua parte la asta. Stropi de salivă îi zburau din gură. Mă auziţi? *Nu* voi asista!

În momentul de tăcere care urmă, teama se încolăci

în jurul plămânilor ei, până când Liza nu mai putu să respire. Deci asta era frica adevărată. Venise să o privească pe Mary Broward murind.

— Trebuie, şopti ea, dar Morris îşi feri privirea, muşcându-şi buzele.

— Nu este nevoie de dumneata, spuse domnul Grey.

Aerul reveni în plămânii Lizei. Ea se întoarse spre el, foarte recunoscătoare să vadă încrederea fermă de pe chipul lui, în timp ce Morris explodă în spatele ei:

— Prostii! Nu o poţi face singur!

— Mâinile dumitale nu sunt destul de ferme. Atenţia lui Grey căzu asupra Lizei. Voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Poftim? Şocul se transformă în groază pe măsură ce înţelese. Nu, nu putea vorbi serios Vreţi să vă *ajut?*

— E scandalos, spuse Morris. Va leşina la prima picătură de sânge!

Grey o studie cu o privire îndelungată, desfăşurând o fâşie de tifon.

— Mă ajutaţi?

Stomacul Lizei se încleştă. Nu, *nu.* El voia să o facă părtaşă la o operaţie care o putea *ucide* pe Mary?

— Nu pot! *Niciodată* nu am mai…

— Copilul. Vocea sugrumată venea dinspre pat. Vă rog… Morris, cu o înjurătură joasă, se întoarse cu spatele. Liza păşi spre pat, gândindu-se să vorbească cu Mary, dar o mână dură pe braţul ei – mâna lui Grey – o trase înapoi.

— Lăsaţi-o în pace, spuse el. Apoi îi şopti la ureche: Sunteţi speriată. Înţeleg asta. Dar trebuie să decideţi acum, repede. Aş prefera să nu includ vreun membru al familiei ei în operaţie.

Liza ezită, întorcându-se spre el pentru a-l privi în ochi. Un gând straniu, trecător: ea crezuse că ochii lui erau atât de frumoşi. Dar acum erau injectaţi, mortal de sobri. Nu recunoscu în el nimic din bărbatul care flirtase cu ea şi o

sărutase lângă lac.

— Dacă fac vreo greşeală… Când vreodată mai făcuse ea ceva atât de important şi de delicat? Nu cosea nici măcar *goblenuri.* Nici măcar nu se îmbrăca singură! Sunt *ultima* persoană căreia ar trebui să-i cereţi ajutorul.

O umbră străbătu chipul domnului Grey, prea trecătoare ca să o poată descifra. Dar expresia lui aspră se îmblânzi.

— Nu v-aş cere ajutorul dacă nu v-aş crede capabilă să o faceţi. Trebuie doar să îmi urmaţi instrucţiunile.

Liza nu putea face asta. *Nu.* Privi în altă parte – dar ochii i se fixară pe privirea rugătoare şi agonizantă a lui Mary. Gâtul i se încleştă. Cum putea să refuze?

— Da. *Dumnezeule.* Vă voi ajuta.

Îşi ridică mâinile pentru a le testa. Spre uimirea ei, domnul Grey avea dreptate. Nu tremurau.

*

De îndată ce Morris ieşi din încăpere, iar domnul Grey încuiase uşa, timpul păru să încetinească. Liza îşi spălă mâinile pentru ceea ce păru o eternitate, neîncrederea gonind ca o teamă prin sângele ei, iar mirosul înţepător al antisepticului provocându-i lacrimi în ochii obosiţi. Domnul Grey aprinsese lămpile. Totul deveni mult prea dureros de luminat. Inima îi bubuia ca un strigăt de luptă înainte de bătălie: ce făcea? Probabil că el era nebun de îi cerea ei să îl ajute. Ea era un fluture. O *frumuseţe profesionistă,* în numele lui Dumnezeu.

Când el îi întinse o cârpă îmbibată cu cloroform, Liza tresări.

— Nu mai este nimeni aici care să poată ajuta?

El o privi în ochi.

— Pot să trimit după cineva. Pershall ar trebui să sosească.

Dar ar putea dura prea mult.

— Nu pot să fac asta, spuse. Nu înţelegeţi.

El habar nu avea cine era ea. Dacă i-ar fi cunoscut reputaţia sau ar fi înţeles cât de săracă îi era judecata, nu i-ar fi cerut niciodată ajutorul.

„O voi ucide.”

— Puteţi să o faceţi, spuse el. Vă voi explica fiecare pas.

Liza înghiţi în sec, convinsă că avea să i se facă rău. Dar luă cârpa şi trecu lângă capul lui Mary, încercând să zâmbească măcar palid, aşa cum o făcea Mary – Dumnezeule sfinte, o încercare de a o asigura că va fi bine – înainte de a o pune cu grijă peste nasul femeii.

Ochii lui Mary se închiseră din nou. Apoi întreaga lume se reduse la acel pat, la mişcările tăcute ale lui Grey în timp ce sprijini genunchii lui Mary de pături.

— Acum antisepticul, spuse el. Aceasta este sarcina dumneavoastră. Eu voi pregăti furtunul.

Era uimitor că nu îi tremura mâna. Cum de ştiuse Grey că nu avea să îi tremure? Liza se concentră intens pe sarcina ei, limitându-şi conştienţa doar pe acel moment: pe linia arcuită a burţii lui Mary în timp ce o ştergea. Pe slăbiciunea înfricoşătoare a loviturilor din ce în ce mai lipsite de vlagă ale copilului.

Pe mirosul înţepător şi dulceag al cloroformului, în timp ce îi administra o nouă doză, sub îndrumarea domnului Grey. Pe mirosul ca de cupru al sângelui în timp ce el făcu prima incizie.

În tot acest timp, Liza se simţi liniştită de vocea lui – fermă, clară şi lipsită de îndoieli în timp ce o ghida. Vocea lui făcu posibil ca mâna ei să rămână fermă în timp ce îl ajută cu furtunul din cauciuc – „ca să controleze drenajul”, îi spusese el. Vocea lui o făcu să rămână calmă în timp ce îl privea dezvăluind secretele groaznice pe care pielea le ascundea vederii. Cumva, nimic din toate astea, din

sângele şi dezastrul din jur, nu îl afecta; cu fiecare pas, rămase la fel de calm şi de sigur pe sine; la fel şi Liza, respirând adânc, rămânând calmă, chiar şi când sângele se vărsa în voie şi bisturiul lui tăia din nou. Nu putea fi rău. Pentru că el nu părea îngrijorat.

Totuşi, când eliberă copilul din pântec – când i-l puse în braţe agitat şi plin de sânge, iar ea îşi dădu seama că era o fetiţă perfectă, cu gene şi unghii, toate intacte – o parte din ea se trezi brusc. Parcă se reîntoarse deodată în corpul ei şi începu să tremure în această mică încăpere, care duhnea a cloroform şi a sânge, în timp ce ţinea în braţe un copil viu, care fusese imposibil de aproape de a nu trăi deloc.

„Dumnezeule”, gândi ea. Privi de la copil la Mary, care încă dormea, împăcată în visele ei sedate, apoi la bărbatul care acum stătea aplecat asupra ei, mânuind acul şi firul argintiu. O cosea pe Mary strat cu strat, murdar de sânge până la cot, fără vreun alt semn pe chip decât o concentrare intensă.

Acelaşi bărbat care o sărutase şi râsese.

Nu putea să îşi ia ochii de la el. Domnul Greu nu renunţa. Salvase o viaţă şi acum se lupta să o salveze şi pe cealaltă.

Liza simţi cum rămâne fără suflare. Niciodată nu mai fusese martoră la ceva atât de serios. Niciodată nu mai văzuse un bărbat făcând un lucru atât de important. Un sentiment straniu o cuprinse, un fior în tot corpul, asemenea unei minuni. Strânse şi mai tare copilul la piept. „Ştiu care sunt şansele şi riscurile, şi mi le asum.”

Plânsetul supărat o făcu să tresară. Bebeluşul ţipă, înroşindu-se la faţă. Apoi se auziră paşi pe scări, uşa se zgudui, iar domnul Grey o privi, o privire dură care fu întreruptă când clipi, ca şi cum ar putut brusc să vadă din nou.

— Bravo, spuse el.

— Da, şopti ea.

— Daţi-le copilul, dar nu îi lăsaţi să intre – voi mai avea nevoie de ajutor încă o dată.

Liza merse la uşă.

*

Când operaţia se încheie, Liza se întoarse la Havilland Hall doar ca să se spele şi să doarmă. O aşteptau treburi nesfârşite la familia Broward, pentru că, în numele lui Dumnezeu, ea încă avea banii necesari pentru a le uşura viaţa. Trebuia să angajeze o doică, pentru că durerile lui Mary necesitau laudanum[4], ceea ce îi făcea laptele destul de periculos. Croitoria domnului Broward nu putea fi închisă, pentru că primea o livrare de materiale din Londra. Dar Liza alcătui un program pentru vecini, tineri chemaţi de la câmp ca să se ocupe de croitorie de îndată ce el primea materialele.

Aproape în momentul în care aceste chestiuni fuseseră stabilite, la o zi de la naşterea copilului, Mary făcuse febră. Pentru prima dată, domnul Grey păru îngrijorat. Iar asta o speriase pe Liza mai mult decât căldura care radia din corpul lui Mary.

A doua şi a treia zi trecură pe nesimţite: băi cu gheaţă pentru a reduce febra lui Mary; administrarea constantă de medicamente; supravegherea ei pentru a se asigura că îi rămân curate căile respiratorii. Aproape de amiaza celei de-a patra zi, Mary începu să delireze şi fu nevoie să o supravegheze din nou. La scurt timp după aceea, domnul Morris le făcu o vizită, cerând să o examineze el însuşi pe Mary. Fu scurt şi la obiect, furia lui nestingându-se. Dar domnul Grey îşi cedă cu amabilitate pacientul, iar după o scurtă conversaţie cu Morris, Liza merse să îl caute, nerăbdătoare să îi ştie părerile.

---

4 Substanţă narcotică din opiu, folosită ca medicament (n.tr.)

El stătea în grădina mică a casei, înconjurată de ziduri de piatră. Liza se aşează lângă el pe banca joasă; era destul de lată pentru încă doi oameni. Lumina delicată a soarelui şi căldura blândă, albinele bâzâind din floare în floare în jurul lor, le oferiră un răgaz bine-venit din întunecimea casei. Cineva, domnişoara Broward cel mai probabil, îi adusese domnului Grey un mic dejun simplu, cu carne rece de vită, brânză şi pâine. El îi întinse tăcut o bucată de brânză.

Ea muşcă din ea, dar mestecă fără prea mult entuziasm.

— Credeţi că îi va trece febra azi?

— Dacă avem noroc.

Domnul Grey ciuguli din pâine, încruntându-se.

— Este un semn rău, nu-i aşa? Că are halucinaţii?

Gura i se schimonosi, nu tocmai într-un zâmbet.

— Aţi vorbit cu domnul Morris?

— Dumnealui spune că trebuie să îi puneţi ventuze.

— Nu ar ajuta, spuse el calm. Cred că domnul Morris tânjeşte după anii 1830.

— Dar are dreptate că este un semn rău?

Domnul Grey oftă.

— Nu este un semn bun. Nu.

— În regulă. Liza trase aer în piept. Voi trimite vorbă la Havilland Hall că trebuie să rămân peste noapte aici.

El îi aruncă o privire pe care Liza nu o putu descifra. Şi domnul Grey se întorsese acasă, o dată sau de două ori, ca să se odihnească şi să îşi facă provizii. Dar după cearcănele de sub ochii lui, nu îşi permisese să doarmă prea mult.

— Nu este nevoie. Mă pot ajuta ceilalţi dacă este nevoie.

Era ciudat că Liza se simţi rănită de ideea că el nu avea nevoie de ea.

— Dar Paul se întoarce la şcoală astăzi, iar domnişoara Broward trebuie să aibă grijă de cei mici şi de

bebeluş. Iar domnul Broward este epuizat şi devine extrem de supărat când îşi vede soţia în starea asta. Va fi mai bine dacă aş rămâne, nu credeţi?

El se întoarse şi o privi. În lumina puternică a zilei, umbrele de sub pometii lui erau şi mai pronunţate.

— Ajutorul dumneavoastră este bine-venit, spuse el încet. Dar sunt convins că aveţi şi alte obligaţii.

Ea ridică din umeri. Mather şi Jane erau la zi cu pregătirile pentru marea petrecere – un lucru bun, pentru că Liza nu se putea gândi la asta acum. Cât despre altceva, Havilland Hall funcţiona ca pe roate: ea era doar un spectator inert al activităţii casei.

— Nimic important, spuse ea.

Domnul Grey nu răspunse. Nici nu îşi feri privirea, deşi îşi mişcă puţin capul, astfel că razele soarelui căzură brusc pe ochii lui, luminându-i. Se asortau cu cerul de deasupra lui, de un albastru dureros.

Liza se foi uşor pe bancă, jenată de o conştientizare bruscă. De câteva zile, el fusese o autoritate rezervată: doctorul, dând instrucţiuni, cel care trebuie ascultat. Dar acum, brusc, ea îl văzu din nou ca pe un bărbat, maxilarul lui puternic fiind ascuns de barba nerasă şi de părul lucios ciufulit peste măsură. Şi mai observă, de asemenea, că părul ciufulit i se potrivea, îi stătea bine aşa. Domnul Grey nu era chipeş într-un mod clasic, dar avea trupul unui soldat, înalt şi uscăţiv – şi o minte ageră şi informată, şi mâini late care salvaseră un copil şi apoi mângâiaseră blând capul unei femei suferinde în timp ce vorbea cu ea, şoptindu-i şi încurajând-o să creadă că avea să trăiască şi să îşi vadă copilul.

Ochii Lizei căzură pe acele mâini, bronzate, cu degete lungi şi competente, şi ceva fierbinte se agită înăuntrul ei, ceva de-a dreptul copleşitor şi îngrozitor de deplasat şi de nepotrivit. Când îl sărutase lângă lac, nu ştiuse *nimic* despre el. Admiraţia, atracţia ei fuseseră bazate pe surpriza

pe care o avusese: un provincial cu umor şi inteligenţă, un bărbat care mirosea delicios, ale cărui buze erau surprinzător de abile.

Dar apoi salvase viaţa unui copil şi pe a lui Mary. Iar acum se priva pe sine de odihnă ca să se asigure că Mary avea să trăiască în continuare.

Acum Liza îl dorea şi pentru aceste motive. Nu mai era o simplă distracţie. Era un bărbat care merita să fie dorit.

Iar el încă se uita la ea.

Liza îşi dădu câteva şuviţe rebele de păr după ureche, devenind deodată conştientă de cât de mult transpirase când îi ajutase pe ceilalţi să o imobilizeze pe Mary.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, încercând să îl înveselească. De ce mă priviţi aşa? Mi-a crescut încă un cap?

El îi oferi un zâmbet lipsit de vlagă.

— Cel pe care îl aveţi este deja suficient pentru a atrage priviri. Nu, doar mă întrebam… ce vă ţine cu adevărat aici?

Gâtul i se încleştă. Oare el simţise cumva schimbarea din starea ei? Simţise că fiecare centimetru din pielea ei tânjea să se apropie de el? Gândul era prea îngrozitor. Cu Mary atât de bolnavă…

— Aţi spus că febra ar putea fi ceva serios. Dar dacă preferaţi…

— Nu, spuse el imediat. Nu mă înţelegeţi greşit. Nu aş putea spera la un ajutor mai bun. Sunteţi calmă şi cu capul limpede; ascultaţi cu atenţie şi urmaţi metodic instrucţiunile.

Liza îşi putea simţi chipul încălzindu-se. Ce laudă stranie, să o impresioneze atât de profund.

— Nu au fost cele mai grele sarcini.

— Aţi fi surprinsă. A fost norocul domnului Broward, şi al meu, că aţi fost aici în acea primă seară. Dar mărturisesc

că sunt surprins că aţi rămas atât de mult. Ştiu că sănătatea lui Mary vă îngrijorează. Dar, mă întreb… vă temeţi de ce s-ar putea întâmpla în absenţa dumneavoastră? Sau sunteţi ţinută aici de… noutatea situaţiei?

Liza se încordă. Dar, după ce medită un moment, îşi dădu seama că în vocea lui nu era nicio urmă de critică, în ciuda aluziei lui că ea şi-ar putea oferi ajutorul din plictiseală – sau pentru faptul că se îndoia de capacităţile lui. Curiozitatea domnului Grey părea prea sinceră ca să se simtă jignită.

— Bineînţeles că am încredere că veţi avea grijă de ea, spuse Liza.

— Mulţumesc. Vocea lui era serioasă. Vă asigur că preţuiesc foarte mult încrederea dumneavoastră.

Cât de serios vorbea! Ca şi cum încrederea *ei* chiar însemna ceva ieşit din comun pentru el. Ideea o făcu să se simtă ciudat de ruşinată. Îşi plecă privirea, încercând să netezească cutele rochiei, care era mototolită peste măsură.

— Poate că un motiv *este* şi noutatea situaţiei, recunoscu ea.

Când avusese grijă de Mary se simţise… *utilă* într-un mod pe care nu îl mai experimentase vreodată. Înainte, le oferise bani celor nevoiaşi. Dar acum se implicase trup şi suflet. Ţinuse în braţe un copil care trăise şi datorită eforturilor ei. Cine dintre prietenii ei ar fi crezut-o capabilă de asemenea fapte? Nello ar fi râs în hohote doar la auzul ideii.

— Presupun, zise ea ezitant, că îmi place să mă simt ca şi cum aş fi… utilă.

În aceste ultime zile nu se simţise singură nici măcar o clipă. Nu auzise nici măcar o dată vocea dojenitoare a mamei sale. Dumnezeule. Ce motiv egoist!

— Deloc, doamnă Chudderley. Domnul Grey luă o

firimitură de pâine între degetul lui mare şi arătător şi o aruncă unei cinteze îndrăzneţe care ţopăia spre ei. Vorbiţi cu un om care a ales medicina drept un mijloc de trai. Nu este un drum obişnuit în viaţă, dar unul care mi-a garantat că serviciile mele vor fi preţuite. Asta a fost important pentru mine, să fac ceva ce… alţii nu pot să facă.

Ea ezită.

— Îmi puteţi spune Elizabeth. Este mai uşor, adăugă ea repede. Doamna Chudderley sună atât de greoi şi este atât de lung.

Brusc, Lizei nu îi mai plăcea că el îi spunea pe numele fostului ei soţ. Alan Chudderley nu avea nicio legătură cu ea acum. Nu avea nicio legătură cu *el.*

— Elizabeth. El rosti numele încet. Un numele elegant. Vi se potriveşte.

Dar el nu o invită să îi spună pe numele mic. Liza încercă să nu se simtă jignită din această pricină. Poate domnul Grey simţea că ar fi prea necuviincios pentru un bărbat de rangul lui.

— Atunci, tatăl dumneavoastră a fost implicat în alte afaceri? Când el îi aruncă o privire speriată, Liza repetă propriile lui cuvinte: Aţi spus că medicina nu este un drum obişnuit.

— Ah. Da, el a fost… Domnul Grey râse blând în timp ce cinteza ţopăi mai aproape de ei. Pasăre ridicolă. El îi aruncă încă o firimitură. Tatăl meu a fost un fel de… om de afaceri. Dar, desigur, acea moştenire a revenit fiului mai mare.

Vocea lui căpătă o notă stranie. Liza încercă să ghicească.

— Tatăl nu a fost de acord să deveniţi doctor.

— O, nu era de acord cu multe lucruri când venea vorba de mine. Mai puţin la sfârşit. Domnul Grey îşi plecă privirea spre bucata de pâine, răsucind-o în mâini. Gura lui frumoasă se încleştă, parcă pentru a împiedica următoarele

cuvinte, pe care le spuse foarte încet. Când s-a îmbolnăvit, nu i-a mai folosit atât de mult priceperea la cifre sau atitudinea moralizatoare, sau… loialitatea celorlalţi. În sfârşit, i-am fost de folos atunci. Doar eu am putut să-i alin durerea.

Liza îşi muşcă buza. Nu era nevoie de un ghicitor de gânduri ca să îţi dai seama că tonul lui neutru ascundea multă durere. Se întinse şi îi atinse braţul.

— Sunteţi un doctor minunat.

El ridică din sprâncene, privindu-i mâna pe braţul său, apoi privind-o în ochi. Şi, atât de simplu, atingerea ei inocentă nu mai păru atât de inocentă. Ca şi cum cineva ar fi apăsat un întrerupător, căldura pe care o simţi sub atingerea degetelor îi făcu trupul să se înfierbânte.

Cât de curios că impulsul ei instantaneu fu să îşi *retragă* mâna – să se retragă şi să stea cu mâinile încrucişate. Acum că îl cunoştea mai bine, această atracţie primitivă părea periculoasă, pentru că nu putea să ducă nicăieri. Viitorul ei şi viitorul unor băieţi ca Paul şi Harry Broward nu putea fi asigurat din venitul unui doctor. O scurtă distracţie, se gândise ea, nu ar face rău nimănui – dar dacă inima ei devenea implicată, avea să se lase cu multă suferinţă.

Deja inima ei fusese frântă de prea multe ori. Nu avea să şi-o frângă singură acum, de bunăvoie.

Totuşi, se luptă să îşi ţină mâna acolo unde era – rugându-se ca el să nu observe roşeaţa care începea să îi încălzească obrajii. Pentru că ea nu îşi dorea vreun moment stânjenitor între ei. Dacă judecata îi interzicea să îl ia de iubit, atunci, mai presus de toate, Liza îl voia ca prieten.

Da. Acesta era un lucru corect. Chiar şi mama ei ar fi fost de acord.

— Un doctor minunat, repetă ea cu fermitate. Suntem foarte norocoşi că aţi ales comitatul nostru, domnule Grey.

El o privi fix, gâtul mişcându-i-se ca şi cum s-ar fi

pregătit să vorbească – apoi îşi feri privirea.

— Mulţumesc, spuse el. Înseamnă mult pentru mine.

Acum Liza îşi retrase mâna, simţindu-se oarecum dezechilibrată – oarecum respinsă, deşi răspunsul lui era corect din toate punctele de vedere. Apoi domnul Grey adăugă:

— Deci, veţi rămâne. Sunt bucuros de ajutor.

Şi, cu atâta uşurinţă, dispoziţia ei se înseninã din nou.

Capitolul 8

Se lăsa noaptea când Michael ieşi din casa familiei Broward. Trăsura doamnei Chudderley aştepta la poartă. Michael îşi scoase pălăria, salutându-l pe vizitiu şi privi în josul drumului, în întunericul crescând. Vântul care sufla spre el purta o mireasmă de pământ proaspăt şi copaci verzi, iar greierii cântau ascunşi prin iarbă. O bufniţă îşi făcuse auzit ţipătul, nerăbdătoare pentru venirea nopţii.

Michael respiră adânc şi se simţi uşor precum aerul. Fie că era în Londra, în rusticul Cornwall sau în cel mai îndepărtat colţ al lumii – fie ca străin, ca frate al unui duce sau ca un călător necunoscut – putea ajuta. Oamenii apelau la el, iar uneori, când norocul era de partea lui, abilitatea sa făcea diferenţa.

Astăzi, el făcuse diferenţa. Febra se stinsese, iar Mary Broward avea să trăiască. Ca întotdeauna, în asemenea circumstanţe, credea că niciun peisaj nu arătase vreodată mai minunat decât acesta de dinaintea lui.

Ca la un semn, un tunet bubui în depărtare.

Michael se întoarse spre sunet. Norii împrăştiaţi, întinzându-se precum fâşii de tifon de-a lungul cerului slab luminat, nu puteau fi răspunzători pentru tunet. Aruncă o privire întrebătoare spre vizitiu, dar bărbatul era bine

pregătit, preocupat cu ignorarea lui.

Uşa din faţă se deschise. Pentru un moment scurt, doamna Chudderley se opri în prag, silueta ei mică şi sublim construită conturată pe fundalul valului cald de lumină din spatele ei. Michael simţi un şoc blând, ca şi cum începea să se trezească.

Dumnezeule, Pershall avusese dreptate. Sculptorii greci ar fi putut-o folosi drept inspiraţie pentru o zeiţă.

Ea închise uşa, iar rochia ei foşni peste pietrele pavajului în timp ce porni spre el.

— Mă bucur că v-am prins, spuse ea. Voiam să vă mulţumesc. Pentru… tot, presupun.

— Mulţumirile sunt reciproce.

Michael întotdeauna îi simţea pe cei care ar fi rămas calmi în situaţii de criză. Dar intuiţia în privinţa ei îl lovise brusc, chiar în momentul în care avea nevoie. Faptul că avusese dreptate păru surprinzător de-abia acum, când criza se încheiase, iar creierul lui putea din nou să se concentreze pe chestiuni mai plăcute – ca ea.

Elizabeth Chudderley îşi ascundea foarte bine curajul şi caracterul. Dar acum el văzuse dincolo de podoabele exterioare, de volane şi dantelă, şi de ochii de felină. Fusese un ajutor de mare nădejde, chiar şi în cele mai grele momente: calmă, veselă, neobosită. „Spuneţi-mi ce trebuie să fac.” O spusese atât de calm, noapte după noapte.

În întuneric, Michael avu straniul şi subitul sentiment că nu o mai văzuse niciodată cu adevărat înainte. Îşi drese glasul.

— Iar dumneavoastră, spuse el. Cum vă simţiţi, domnişoară Nightingale?

Ea râse încet.

— Dumnezeule. Foarte măgulitor, domnule Grey – mai ales venind din partea unui bărbat al cărui nume este slăvit în rugăciunile unei familii în această seară.

— Veşti excelente, spuse el. Am nevoie de tot ajutorul

posibil ca să pot echilibra balanţa.

Ea îşi înclină uşor capul, părând surprinsă.

— Aceasta este prima glumă pe care aţi făcut-o de când a început toată treaba asta.

— Sunteţi atât de sigură că este o glumă? Michael nu îi dădu ocazia să răspundă. Tind să fiu foarte hotărât şi serios când muncesc.

Era unul dintre motivele pentru care el nu căutase niciodată companie printre acele Lady Bountiful din spitalul lui. La muncă, Michael nu era fermecător şi şarmant. Deşi, poate dacă acele doamne din Londra ar fi fost la fel de competente şi minunate ca aceasta…

— Şi nu încerc să vă măgulesc, continuă el. Aţi fost de mare ajutor în acele ultime zile. Sper că ştiţi asta.

— Mulţumesc. Ea ezită. Mă întrebam dacă…

Încă un tunet răsună în depărtare. Ea privi într-acolo, la fel şi el.

— Este al doilea pe care l-am auzit, spuse Michael. Încep să mă tem ca nu cumva să fi avut loc vreun accident în mină, caz în care…

Lady Chudderley îl întrerupse cu râsul ei.

— O, nu, nu este asta. Sunt focuri de artificii. Dumnezeule, cum am putut să uit? Este ajunul solstiţiului de vară!

— Artificii pentru solstiţiu?

Ea întoarse capul spre el, fiind acum doar o umbră în întuneric.

— Noi îi spunem Goluan. Nu aţi văzut niciodată festivităţile noastre? Dar nu, desigur că nu – dumneavoastră fiind un sălbatic din nord. Amuzamentul se simţea în vocea ei, transformându-i insulta într-o tachinare prietenoasă. Vreţi să vă arăt? Aşa aţi putea scrie acasă, în nord, despre obiceiurile noastre barbare.

Amândoi erau epuizaţi. Aveau nevoie de somn şi de mâncare, în această ordine. Iar, de obicei, după o victorie,

el prefera să se scalde singur în propria satisfacţie.

Totuşi, stând atât de aproape de el, Michael interpretă căldura ei ca o invitaţie. Mirosea precum săpunul cu care *îşi* spălase mâinile de fiecare dată când se apropia de patul doamnei Broward. Era un miros banal, unul pe care Michael îl cunoştea mai bine decât oricare altul. Totuşi, pe pielea ei, devenea ceva mai… mult. Ceva ce îl făcea să vrea să tragă adânc aer în piept şi să se apropie mai mult de ea.

— S-ar putea să nu fiu cea mai plăcută companie, spuse el.

Se simţi ciudat de dezechilibrat, nesigur de propria abilitate de a recupera flirtul care existase între ei înainte de blestematul acela de bazar caritabil. El ştia cum să seducă femeile. Dar ea devenise, pentru un moment scurt, o colegă, oarecum. Respectul era un partener deloc confortabil al pasiunii.

— Ştiu că sunteţi obosit, spuse ea. Putem merge cu trăsura în Bosbrea. Aveţi putere pentru asta?

O, *mândria* lui nu era obosită: mai bine ar cădea mort decât să îi spună că nu avea energie pentru o plimbare de seară – sau, mai bine zis, pentru o expediţie montană.

— Desigur, spuse el. Să-i dăm bice, atunci.

*

Trăsura o luă de-a lungul drumului spre sat. Michael se aşeză în faţa lui Elizabeth, care privea pe fereastră, profilul ei fiind luminat de licărul lămpii vizitiului, care pătrundea prin geam. Huruitul roţilor trăsurii pe drumul pietruit producea o vibraţie ciudat de plăcută, care îl făcu pe Michael să se relaxeze şi să se cufunde şi mai tare în perna din pluş a banchetei.

În starea lui moleşită de satisfacţie, s-ar fi putut plimba astfel o veşnicie, privind-o, cu mintea lenevindu-i. Nu îşi putea aminti o altă femeie cu care tăcerea să fie atât

de plăcută. Ea comentase asupra subiectului odată.

— Priviţi, spuse ea în timp ce trăsura încetini. O procesiune.

Lumina ce pătrundea prin geam deveni brusc mai puternică, dezvăluind micile detalii ale frumuseţii ei: o şuviţă de păr care îi evadase din coc şi i se legăna pe tâmplă; micuţa aluniţă de pe maxilarul ei, ca un semn de frumuseţe dintr-un secol trecut.

Michael îşi drese glasul şi îi urmă privirea spre un şir lung de tineri cu torţe aprinse care se înălţau deasupra capetelor lor cu vreo treizeci de centimetri.

— Dumnezeule, spuse el. Cât de medieval.

Zâmbind, Elizabeth îşi lipi palma de geam. Drept răspuns, răsunară chiote, iar bărbaţii începură să fluture torţele în fel şi chip. Flăcările trasară o urmă arzătoare în privirea lui Michael; când închise ochii, văzu pentru câteva secunde simbolul infinitului.

Elizabeth bătu în trapă.

— Vom merge pe jos de aici, spuse ea. Altfel le vom sta în cale.

Până coborâră în aerul cald al nopţii, bărbaţii deja o luaseră înaintea lor pe drum. Merseră încet, fără grabă, prin noaptea blândă, însufleţită de muzica estompată a talgerelor şi a fluierelor şi de chiotele mulţimii îndepărtate.

După ce trecură de primele case din sat, o cotitură a drumului aduse la vedere culmea dealului Bosbrea. În vârful lui ardeau trei focuri, cele două mai mici flancând o flacără la fel de înaltă ca trei bărbaţi puşi la un loc. Se opriră să admire priveliştea. Acum, luminile care se aprinseră la ferestre o luminau din nou, dezvăluindu-i zâmbetul palid.

— Sper că îmi veţi explica obiceiul ăsta, spuse Michael. Sau trebuie să ghicesc?

— O, da, vă rog, ghiciţi!

— O mică revoluţie?

— Împotriva cui?

— A Tiranului local.

— Dar asta aş fi eu, spuse ea. Şi aţi observat că m-au întâmpinat foarte voioşi.

— Da, bine, sunt *bărbaţi,* la urma urmei.

Ea râse.

— Domnule Grey! îmi veţi face capul mare cu atâtea laude.

— Ar fi păcat, spuse el, pentru că deja are dimensiunea perfectă.

— Care este următoarea bănuială? întrebă ea după ce începură din nou să urce.

— Nimicirea depravatelor, spuse el. Apropo, nu-mi amintesc să existe în sat o brigadă de pompieri. Puteţi să spuneţi că sunt pesimist, dar ar trebui să luăm găleţi cu apă cu noi?

— Doamne fereşte! Sper să nu se ajungă la asta niciodată! Ar trebui să-mi îngrop în datorii moştenitorii până la a şaptea generaţie ca să reconstruim totul!

Pe Michael îl uimi cu câtă uşurinţă îşi asuma responsabilitatea pentru acel loc. La urma urmei, poate că Alastair ar fi plăcut-o. Gândul îi umbri uşor starea de spirit. Nu voia să se gândească la fratele lui în seara asta.

— Este o povară? întrebă el. Să ştiţi că întreg comitatul se bazează pe dumneavoastră ca fiind binefăcătorul lor?

— Ce întrebare ciudată! Nu aş vrea să fie altfel!

Şi acum auzi ecoul lui Alastair. Poate că lui Michael îi scăpa vreun lucru esenţial, pentru că aristocraţia care făcea acte curtenitoare îl bulversa întotdeauna.

— Mie mi s-ar părea foarte restrictiv, cred, să fiu atât de îndatorat.

Elizabeth îl privi încruntată.

— Ce absurditate! Sunteţi doctor! Numeroase vieţi depind de deciziile dumneavoastră. Nu-mi imaginez că

cineva poate fi mai îndatorat de atât!

— Dar este exact opusul. Nimic nu îl limita. Nicio fâşie de pământ nu îi putea defini scopul sau modela utilitatea. Poate că sunt lipsit de putere în a preveni o febră, dar, cu siguranţă, pot să prezic apariţia ei. Iar de acolo, deciziile mele îmi dictează drumul – nu grijile arendaşilor mei sau neglijenţa băieţilor cu torţele.

Ea se întinse – şi îl ciupi de ureche. În timp ce el o privi uimit, ea izbucni în râs.

— Nu vor fi neglijenţi, spuse ea. Vai, expresia dumneavoastră – îmi cer scuze, dar nu mi-am închipuit că sunteţi atât de pesimist!

Michael îi zâmbi în cele din urmă, pentru că meritase să fie luat peste picior.

— Iar acum mi-aţi aflat secretul, spuse el. Sunt o femeie bătrână cu o deghizare foarte bună.

În momentul în care rosti cuvintele, auzi sâmburele de adevăr din spatele lor. Întotdeauna îşi închipuise că el era echivalentul lipsit de griji al cumpătării rigide a fratelui său. Dar, pe lângă femeia aceasta, se simţea aproape cumpătat. Gândul nu îi făcea plăcere.

— Poate ar trebui să iau şi eu o torţă.

— Eu aş mai aştepta, spuse ea. Încă nu aţi văzut ce fac cu ele.

— Ce ameninţare!

Michael ar fi continuat să o tachineze, dar o uşă se deschise brusc în apropiere şi o femeie ieşi gâfâind cu două urcioare.

— Goluan! strigă ea. Dumnezeu să vă apere de rău, doamnă Chudderley! Dumnezeu să vă apere, domnule!

Cu o reverenţă scurtă, le puse urcioarele în mâini.

— Goluan! răspunse Elizabeth. Dumnezeu să vă apere!

Ridicând cana, bău până la fund, apoi i-o înapoie. Michael îi urmă exemplul. A naibii bere, atât de groasă

încât o puteai mesteca. Femeia îşi recuperă cănile, apoi se întoarse şi dispăru înapoi în casă.

— Cred că-mi place sărbătoarea asta, spuse el. O să fim îmbiaţi cu bere la fiecare uşă?

— Soţul doamnei Matthews este berar, zise Elizabeth. Dar nu cred că asta va fi ultima halbă de bere, dacă de asta vă temeţi.

Aproape de focurile din vârful dealului, prezicerea ei se dovedi adevărată: cei de pe marginea mulţimii îi împinseră spre o grămadă de butoaie, unde alte halbe li se puseră în mână. În jurul lor, fete cu părul lung se învârteau în cercuri vesele, iar mai departe, o trupă de muzicanţi cu viori şi fluiere acompaniau nişte tineri care dansau într-un cerc uriaş în jurul focurilor, flăcările torţelor lor adăugându-se norului de scântei care brăzda cerul nopţii.

Apoi, unul dintre ei se desprinse din horă şi se aruncă în focul mai mic – aruncându-şi torţa în flăcări înainte ca el să apară pe partea cealaltă, făcând o tumbă în praf.

— Ah, spuse Michael. Aveţi dreptate. Nu vreau o torţă.

Râsul ei fu cea mai dulce recompensă pe care avea să o primească vreodată acel act de laşitate.

— Da, este un talent specific din Cornwall; nu le recomand nordicilor să încerce.

— Poate că acest nordic n-ar fi trebuit să-şi lase trusa de doctor în trăsură.

— A, nu există medicament mai puternic decât mândria de a fi din Cornwall. Veselia dansa în vocea ei în timp ce se întoarse spre el. Nu se va arde nimeni în seara asta. Dar v-aş sfătui să vă treziţi devreme mâine, dacă puteţi. Atunci veţi avea destui pacienţi.

Michael nu mai văzuse pe nimeni care să se bucure atât de mult de distracţie. Ea avea un talent pentru fericire care îl surprinse, dintr-odată, ca fiind copilăresc. Avu o mică bănuială despre cum trebuie să fi arătat ea când era mai

tânără, stând lângă şemineu în ajunul Zilei Cadourilor[5], prăjind castane şi visând la cadourile de a doua zi.

Aerul nostalgic al acelei viziuni îl tulbură. Pe el nu îl interesau copiii şi, în mod sigur, nu o vedea pe ea ca fiind unul. Dumnezeule, nu. Lumina care cădea asupra ei trasă o umbră sub buza ei inferioară, iar sentimentele lui nu erau deloc paterne.

— Nu-mi pot închipui cum aţi fi la Londra, spuse el fără să gândească.

Veselia ei se domoli vizibil.

— Ce vreţi să spuneţi?

Ce putea să răspundă fără să se dea de gol? Un doctor de provincie nu ar şti că în înalta societate asemenea vivacitate nu ar fi apreciată – că înalta societate cerea o atitudine plictisită, nu plină de veselie, de la frumuseţile ei distinse. Cu siguranţă, zvonuri despre petrecerile lor cu fermieri nu le-ar ajuta reputaţiile.

— Locul dumneavoastră pare să fie aici, spuse el.

Iar asta era adevărat. Era o creatură tare ciudată. Michael întotdeauna se crezuse mai liber ca fiind al doilea fiu, eliberat de lipsa obligaţiilor faţă de moştenirea familiei. Totuşi, cumva, ea reuşea să găsească plăcere chiar în acele obligaţii care făcuseră ca viaţa fratelui lui să pară atât de încorsetată.

— Dar în Londra nu sunt aşa, spuse ea. Poate că nu m-aţi recunoaşte acolo.

Michael se întrebă dacă acea seriozitate din privirea ei era doar un efect al luminii flăcărilor din jurul lor.

— Cum sunteţi în Londra?

Un petrecăreţ o strigă pe nume, iar ea îi întoarse salutul cu un zâmbet absent şi o mişcare din cap.

— Nu… fericită, spuse ea. Nu recent, cel puţin. Aţi ghicit corect, să ştiţi – în ziua aceea, lângă poştă. Căutam

---

5 Sărbătoare tradiţională în Marea Britanie, celebrată pe 26 decembrie, când servitorii primesc cadouri de la angajatorii lor (n.tr.)

un anunţ matrimonial. Sau despre o logodnă, mai degrabă. Zâmbetul îi pieri. Şi l-am găsit.

— Ah.

Brusc, Michael nu era convins că voia să ştie povestea. Gândul că ea urmărea un alt bărbat îl făcea să se simtă… neliniştit. Se încruntă spre foc – apoi tresări când un alt tânăr idiot făcu săritura.

Totuşi, curiozitatea era prea mare şi îl făcu să spună cuvintele pe care ar fi preferat să le înghită mai degrabă.

— A cui logodnă era?

Elizabeth se strâmbă.

— A unui bărbat nedemn de cerneala irosită pe el – cu atât mai puţin de anul pe care l-am irosit, închipuindu-mi că se va dovedi a fi un om onorabil.

Dacă modul în care o spusese avea scopul de a-l linişti, avu exact efectul contrar.

— S-a purtat violent cu dumneavoastră.

— Nimic atât de barbar. Ea ridică din umeri. A fost vina mea, de fapt.

Michael se gândi din nou la fratele lui.

— Nu vă învinovăţiţi. Dragostea nu este un bun judecător al caracterului. Cel mai bine este să o evitaţi.

Ea râse încet.

— Într-adevăr. Şampania este mult mai rapidă, iar consecinţele ei durează doar o zi sau două.

Michael îi cuprinse braţul. Nu avea nicio intenţie: pur şi simplu voia să o atingă.

— Vreţi să facem o plimbare?

Începură să meargă prin mulţime, trecând de focuri.

— Atunci, asta este politica dumneavoastră? întrebă ea. Să evitaţi dragostea? Presupun că asta explică de ce un doctor integru este încă burlac.

„Dimpotrivă, draga mea. Căsătoria este cel mai rapid medicament pentru dragoste.”

Michael ţuguie buzele, simţindu-se straniu de iritat.

Spusese replica aceea multor femei, îndulcind-o cu un zâmbet şi făcând cu ochiul. Dar nu părea un lucru pe care l-ar spune un doctor de provincie. De fapt, părea mai degrabă un lucru pe care l-ar fi predicat un ticălos precum fostul ei iubit.

— Poate că este o chestiune de lene, spuse el. Cinismul, spre deosebire de dragoste, dezamăgeşte foarte rar.

— Trebuie să mărturisesc, dragostea m-a adus în câteva momente teribile, spuse ea încet. Momente publice, aş putea spune. Momente care… mi-au clădit reputaţia. Elizabeth îşi muşcă buza. Care nu este, dacă vreţi să ştiţi, una prea rafinată.

Dumnezeule, pe chipul ei se citea *ruşinea.* Frumuseţea profesionistă îşi făcea griji despre ceea ce ar putea crede el. Un sentiment straniu îl cuprinse – protector şi tandru, şi furios, toate laolaltă. Nu şi-l putea închipui pe nenorocitul care ar dezamăgi-o cu bună ştiinţă pe această femeie, dar cu siguranţă îşi putea închipui câteva pedepse potrivite pentru o faptă atât de stupidă.

— Oamenii spun tot felul de prostii. Cei înţelepţi nu le ascultă.

— A, nu mă înţelegeţi greşit, domnule Grey – nu-mi pasă ce spun oamenii. Asta este politica *mea.*

Elizabeth zâmbi veselă. Poate că altădată ar fi crezut-o. Dar ceea ce crezuse la început a fi un rafinament neobrăzat i se păru acum mai mult bravură. Era ceva familiar pentru el, întrucât şi Michael se folosise de ea cândva, pentru a putea îndura batjocurile colegilor de şcoală, care erau informaţi din ziare despre slăbiciunile speciale ale părinţilor lui.

Panta deveni mai abruptă sub picioarele lor. O siluetă diformă se zări pe cerul nopţii, un altar antic, ale cărui pietre în neorânduială erau un monument pentru cineva de mult uitat.

— Este o noapte frumoasă, spuse ea când ajunseră la grămada de pietre. Îşi eliberă braţul de sub mâna lui şi îşi puse urciorul pe pământ, apoi se întoarse spre el. Trăsăturile ei, în întuneric, fură estompate într-o paloare nedesluşită, devenind imposibil de descifrat. O noapte frumoasă, în care doamna Broward va trăi, continuă ea. Îşi întinse braţele şi îşi dădu capul pe spate. Îmi vine să strig la stele: bună încercare, dar v-am zădărnicit planurile! Firicelele astea de praf au învins, la urma urmei!

Michael râse.

— Atunci, faceţi-o. Strigaţi! Eu nu o să spun nimănui.

O auzi trăgând adânc aer în piept. Dar, după un moment, eliberă aerul şi îşi lăsă braţele să îi cadă pe lângă corp.

— Nu. Nu trebuie să provocăm soarta. Nu m-aş putea ierta dacă Mary ar primi pedeapsa mea.

Michael întinse mâna spre obrazul ei. Atât de fin.

— Nu-mi pot închipui de ce aţi merita vreo pedeapsă.

Mâna ei o acoperi pe a lui cu o presiune uşoară şi caldă.

— Dar nu ştiţi dacă ceea ce spun ei este adevărat. Din câte ştiţi... Michael îşi plimbă degetul pe obrazul ei şi îi simţi respiraţia oprindu-se. Din câte ştiţi dumneavoastră, continuă ea, sunt o femeie foarte păcătoasă.

Degetele lui se strecurară uşor în părul ei. Acum o putea aduce mai aproape de el... sau îi putea lăsa uşor capul pe spate pentru a-i expune gâtul spre gura lui.

— Sperasem la asta, şopti el. De când domnul Pershall v-a certat pentru că nu veniţi la biserică, aşteptările mele au luat-o razna.

Răsuflările lor se împreunară.

— Încep să cred că nu sunteţi deloc un nordic, şopti ea. Sunteţi prea fermecător.

Cuvintele ei erau şi ale fratelui său. Coincidenţa păru sinistră. O presimţire stranie îl atinse, asemenea unui deget

pe şira spinării.

Dorinţa de a o săruta încă îl copleşea. Dar asta nu l-ar face un ticălos la fel de mare precum bărbatul care o părăsise? Pentru că intimitatea născută între ei în ultimele zile o făcuse să îi divulge secrete pe care el nu le merita. O făcuseră să aibă încredere în el când nici măcar nu îi cunoştea adevăratul nume. *Domnul Grey,* îi spunea ea.

Îşi scoase uşor degetele din părul ei. Dumnezeule, ce încurcătură. Dacă s-ar fi întâlnit în Londra, fără secrete, ar fi avut-o în pat până acum. Spre satisfacţia *amândurora.*

— Numele meu este Michael, spuse el.

Era o bucată de adevăr pe care i-o putea oferi. Restul… trebuia să se mai gândească. Experienţa îi spunea că cineva împărtăşeşte secrete doar când este dispus să le audă răspândite.

— Dacă eu îţi pot spune Elizabeth, trebuie să-mi întorci favoarea, continuă el.

Ea îşi drese glasul.

— Aş fi onorată, spuse ea. Dar numai dacă… numai dacă îmi permiţi să te numesc şi prieten.

Elizabeth îi luă mâna într-a ei, iar atenţia lui fu împărţită, jumătate pe cuvintele ei, cealaltă jumătate pe atingerea ei.

— Ştiu că n-am fost mereu amabilă şi drăguţă cu tine, continuă ea. Degetele îi erau calde şi uşoare, precum atingerea unui fluture. Mă poţi ierta pentru asta?

Şovăiala din glasul ei îl fascina. Poate că adevăratul motiv pentru care el continua cu această mascaradă nu avea nicio legătura cu discreţia. Michael voia, pur şi simplu, să descopere cât de departe se putea întinde această afinitate stranie dintre ei. O frumuseţe din înalta societate şi un doctor de provincie… El ştia cum să se poarte cu femeile, dar era realist: ştia că relaţiile familiei sale îi erau de folos. Şi totuşi, ea, neştiind nimic despre acele relaţii, încă stătea aici, în întuneric, atingându-l…

— Haide, spuse el. Nu este nimic de iertat.

Când era jignită, Elizabeth îşi lua revanşa: lui Michael îi plăcea acest lucru la ea.

— Ai caracter; nu este niciun păcat în asta.

Degetele ei se încleştară. Ca şi statura ei, forţa lor era înşelătoare. Michael vorbise serios; în caracter, în forţă, ea era mai puternică decât lăsa să se vadă. Iar el era doctor, la urma urmei. Niciodată nu i se păruse atrăgătoare fragilitatea.

Îşi puse mâna liberă peste a ei, dorindu-şi cu o intensitate aproape animalică să îi mute mâna pe şoldul lui, să o simtă încleştându-se în timp ce ar trage-o spre el. La naiba, nu acolo voia să îi simtă mâna. Voia ca mâna ei să îi cuprindă mădularul în timp ce se apleca peste ea în pat, limba lui desfătându-se în gura ei. Dumnezeule, ce i-ar face.

Prieten era un cuvânt foarte, foarte slab.

Michael îi luă mâna şi o duse la buze, un gest suficient de decent pentru a fi făcut în public. Dar între ei, nu putea rămâne decent. El avea idei… iar în timp ce răsufla printre degetele ei, îi măsură pulsul cu degetul mare şi simţi cum începe să îi bată mai repede.

Abilităţi medicale: bune pentru multiple întrebuinţări.

Michael deschise gura şi o muşcă, foarte uşor, de pielea dintre degetul mare şi arătător. Auzi cum respiraţia îi devine sacadată.

— Poate…

Dar Elizabeth nu termină gândul; vocea i se stinse, transformând cuvântul într-o invitaţie.

— Poate, şopti el pe pielea ei, gustând-o din nou – uşor, trasând conturul degetelor ei cu limba, apoi muşcându-i foarte uşor vârfurile degetelor şi sărutându-le.

Sare şi piele. Aroma ei.

— Ah, şopti ea. Nu cred că…

Gânditul era problema. Amândoi o făcuseră prea mult.

Michael îi ridică mâna şi i-o puse pe ceafa lui, apoi îi cuprinse talia şi o trase lângă el. Din josul dealului se auzi o altă explozie; deasupra lor, lumini aprinse licăreau scurt printre stele.

Îi văzu chipul luminat de un licăr trecător – ochii ei mari, gura tremurândă. Îşi coborî gura pe a ei... Iar ea îşi feri privirea.

— Prietenii, spuse ea gâfâind, nu se... sărută.

Michael îi linse uşor lobul urechii.

— Atunci, poate că n-ar trebui să fim prieteni.

Gura lui Elizabeth se încleştă, transmiţând încăpăţânare.

— Ce altceva am putea fi, domnule?

Întrebarea părea vicleană. El nu ar trebui să fie nevoit să îi explice alternativele unei văduve, cu atât mai puţin acesteia. Un gând foarte neplăcut îi trecu prin minte.

— Atunci, încă îl iubeşti pe acest individ?

Ezitarea ei păru să dureze minute bune.

— Nu, spuse ea în cele din urmă.

Dar nu păruse convinsă de asta.

Michael o eliberă din braţe şi ea făcu un sigur pas înapoi. Dumnezeu să îl ajute, dar Michael voia să îl găsească pe nenorocit şi să îl strângă de gât.

— Cum îl cheamă? întrebă el.

Ea clipi nedumerită.

— De ce contează? Nu îl cunoşti.

— Chiar şi aşa, spuse Michael. Este genul de lucru pe care *prietenii* şi-l spun unii altora.

— A, excelent. *Suntem* prieteni, atunci? Braţul ei se strecură din nou după al lui, pornind să coboare din nou spre focuri. Ar trebui să te avertizez totuşi că sunt genul de prietenă teribil de băgăreaţă.

Ce naiba tocmai se întâmplase acolo? Michael îi putea simţi nervozitatea în modul în care degetele ei dansau agitate pe braţul lui. Doar din acest motiv, Michael îi

permise să îl tragă după ea în timp ce Elizabeth continuă să pălăvrăgească:

— Mereu o să fiu prin preajmă, spuse ea, bătându-te la cap, dorind să ştiu fiecare detaliu al meseriei tale. Va trebui să te obişnuieşti cu asta.

— Meseria mea, te asigur, este mai mult decât plictisitoare.

Doar dacă nu o implica pe ea. Pulsul sau pielea ei. Gura ei. *Prieteneşte.*

— Te voi cruţa de acele detalii, spuse el.

— Totuşi, eu voi insista să le aflu.

Păşind înapoi în lumina flăcărilor, Michael observă că ea îi oferea cel mai senin zâmbet al ei – cel pe care, începuse el să înţeleagă, îl folosea ca să domolească acele momente în care se simţea nesigură. Şi ea se simţea la fel de depăşită de situaţie ca şi el. Această atracţie dintre ei… niciunul nu ştia cum să se comporte. Iar acest lucru, mai mult decât cuvintele ei, îl făcu pe Michael să tragă aer în piept şi să se stăpânească. Întrucât confortul ei, descoperi Michael, era foarte important pentru el – şi văzând-o atât de agitată, în el se trezi un instinct straniu: nevoia să o protejeze.

— Foarte bine. Dacă asta fac prietenii.

*

Prietenii, află Michael, îşi terminau berile şi apoi mergeau cuviincios, braţ la braţ, înapoi la trăsură. Prietenii aveau conversaţii comode în drum spre casă şi îşi strângeau mâinile înainte să îşi ia rămas-bun. Prietenii îşi trimiteau scrisori în următoarele zile, întrebându-se reciproc de sănătate, făceau schimb de noutăţi: sănătatea doamnei Broward continua să se îmbunătăţească. Căpşunele de la Havilland Hall erau deosebit de dulci în această vară. Vremea continua să fie foarte frumoasă. Oare să ia ceaiul

împreună, vineri, la ora cinci?

Prietenii îşi făceau vizite. Aşteptau în foaier până când majordomul le confirma că stăpâna era acasă. Apoi îşi ascundeau surprinderea când erau conduşi la etaj, departe de saloane, într-un budoar decorat cu mătase roz, unde trei doamne stăteau în rochiile lor de dimineaţă, împăturind trandafiri din hârtie, brodând şi râzând atât de tare încât vocile li se auzeau până în hol.

— Domnule Grey! exclamă Elizabeth când el se opri în prag, înainte să intre în camera micuţă şi luminată de soare. Cât mă bucur că mă vizitezi. Acum, prinde!

El reacţionă la timp, prinzând din aer un trandafir din hârtie.

— Acesta este pentru tufişurile distruse de trandafiri, spuse ea. Ia câţi doreşti. Avem şi lipici, pe aici pe undeva, dacă doreşti să-i lipeşti.

Michael îşi puse trandafirul la rever în timp ce celelalte două femei chicoteau – secretara şi doamna Hull. Prezenţa lor nu ar trebui să îl dezamăgească. *Prieteniile* nu necesitau întâlniri intime. Deşi… cu siguranţă, nici vizitele unui doctor de provincie nu erau de obicei atât de informai primite.

Elizabeth îi făcu semn cu mâna către un fotoliu liber, apoi dădu din cap spre tava cu ceai de lângă ea. Michael încuviinţă în timp ce se aşeza.

— Sper că nu te deranjează că te primesc aici, spuse ea. După cum poţi vedea – gesticulă spre grămada de trandafiri din hârtie crescând la picioarele ei – sunt destul de înghesuită aici.

— În curând o să aibă nevoie de foarfece pentru grădină, spuse domnişoara Mather, care mânuia un ac şi părea să ducă un război împotriva broderiei. Modul în care broda era… agresiv.

— Aşa aş spune şi eu, zise doamna Hull, care plimba un creion pe o foaie de hârtie în timp ce îl măsură pe

Michael din cap până-n picioare.

Zâmbetul ei avea o tentă ironică – sau poate era doar un truc al chipului ei, care era îngust şi viclean, ca al unei vulpi. Michael se pregăti pentru încă un comentariu despre cum era posibil să se fi cunoscut deja. În schimb, ea spuse:

— Poate domnul Grey ne-ar putea ajuta cu regulile.

— Ah, da – din perspectiva unui domn, spuse Elizabeth.

— S-ar putea să nu fie de mare folos, bombăni domnişoara

Mather. Credeam că am exclus toţi domnii de pe lista de oaspeţi.

— Listă de oaspeţi?

Vorbise parcă pe un ton pompos, şi nu era de mirare. Fotoliul lui era tapiţat cu damasc roz. Covorul era de culoarea lavandei. Cineva se dăduse cu prea mult parfum. Două bufete pline cu porţelanuri îl flancau, fiecare umplut cu mici figurine reprezentând animale şi ţărani. Dacă Michael se mişca prea brusc, avea să spargă ceva. Sau dacă strănuta.

— Plănuiţi o petrecere? întrebă el.

Elizabeth puse jos foaia de hârtie pe care o împăturea.

— Dumnezeule, nu ţi-am spus? Da, o petrecere de societate, de modă veche, o săptămână plină de distracţie.

La care se părea că el nu era invitat. Michael îşi muşcă obrazul. Desigur că nu era invitat. Nimeni nu ar cere nobilimii să bea cot la cot cu un doctor banal.

— Cât de drăguţ din partea voastră.

— Drăguţ nu este scopul nostru, rosti cu înverşunare doamna Hull. Liza a plănuit cele mai grozave activităţi şi recepţii. O, şi oaspeţii! Le veţi recunoaşte numele, pot să jur. Lord Weston, Lord Hollister, vicontele Sunburne – câteva dintre cele mai faimoase familii din ţară!

Splendid. Îl cunoscuse pe Sunburne la Eton, iar

Weston îi era un prieten vechi. Pe Hollister nu îl cunoscuse, dar acesta îi făcuse câteva favoruri profesionale fratelui său, care, drept răsplată, îi susţinuse campania tăcută şi, în cele din urmă, încununată de succes, de a fi înnobilat.

— O săptămână, deci?

Era un răstimp destul de lung în care va trebui să stea în umbră, să îşi ascundă faţa.

— Poate mai mult, spuse Elizabeth. Poate vom pleca spre Paris împreună! Nu se ştie niciodată cu prietenii mei. Sunt o companie foarte bună – sau, adăugă ea cu o privire veselă către doamna Hull, ar trebui să spun cea mai *rea!*

Toate trei femeile izbucniră în râs. Fie trăseseră ceva la măsea în timpul prânzului, fie era o glumă foarte bună cu care el nu era la curent. Michael afişă un zâmbet complice.

— Aşadar, o petrecere. Cu regulament, vasăzică.

— O, da, cu regulament! Doamna Hull se aplecă înainte, cu ochii luminoşi. Să vă citesc ce avem până acum? Ne puteţi sugera îmbunătăţiri sau adăugiri, cum doriţi.

— O, bietul om, spuse domnişoara Mather. Chiar îl veţi supune la aşa ceva?

Bietul om? Michael nu era sigur că îi plăcea acest titlu.

— Nu-l deranjează, spuse cu indiferenţă Elizabeth. Este un prieten foarte bun.

Acum, Michael ar fi vrut să se încrunte. Niciun grup de femei nu mai tratase vreodată fratele unui duce cu o lipsă de formalism atât de degajată – ca şi cum nu ar fi fost un bărbat, ci o jucărie mai mare.

— Atunci, iată prima regulă, spuse doamna Hull. Farmecul este obligatoriu.

— Bunul nostru doctor corespunde regulii, spuse Elizabeth, zâmbindu-i.

— Da, este un început bun – ştacheta trebuie să fie foarte joasă la început, spuse Mather în timp ce străpunse din nou materialul cu acul.

Nu era singurul lucru pe care îl străpunsese. Era bine

de ştiut că Michael trecuse de cea mai joasă ştachetă. Îşi drese glasul:

— La ce se referă aceste reguli?

Dar nimeni nu păru să îl audă.

— Regula a doua, continuă doamna Hull. Cuvintele trebuie să se potrivească *tot timpul* cu acţiunile.

Elizabeth încuviinţă din cap.

— Aceasta este cea mai importantă. De fapt, cred că ar trebui să fie a zecea – ultimul obstacol de trecut.

— Nu sunt de acord. Eu cred că este un principiu general periculos. Domnişoara Mather rupse aţa cu dinţii, ca şi cum ar fi decapitat un duşman foarte mic. Dacă domnul ameninţă să vă zgâlţâie ca pe o păpuşă de cârpă? Sau vă spune că întotdeauna îşi va iubi câinele mai mult decât pe orice doamnă? Chiar trebuie să cereţi ca vorbele lui să se potrivească acţiunilor sale? Bietul câine!

Doamna Hull scoase un sunet sufocat şi violent şi izbi ceaşca de măsuţă.

— Dumnezeule, Mather! exclamă Elizabeth. Cred că ai omorât-o.

Doamna Hull dădea frenetic din mână.

— Doar tu – ridică un deget, tuşind, chipul devenindu-i destul de roşu. Doar *tu* îţi puteai face griji pentru aşa ceva! Câinele lui, *serios!*

— Dar are un argument bun, spuse Elizabeth. Atunci, adăugaţi o notă, cu următoarea însemnare: vorbim despre propuneri romantice. Dacă îşi făgăduieşte inima, trebuie, de asemenea, să îşi făgăduiască numele şi conturile bancare. Aţi înţeles?

Dumnezeule.

— Sunt reguli pentru *peţitori?* întrebă Michael.

Cele trei femei îşi întoarseră privirile spre el.

— Vă închipuiaţi că sunt reguli pentru animalele din ogradă? replică domnişoara Mather.

— *Peţitori,* spuse doamna Hull. Ce cuvânt drăguţ şi de

modă veche!

— Domnul doctor este nordic, spuse Elizabeth – ca şi cum asta ar fi explicat ceva.

— Dar cum i-aţi numi? întrebă el, conştient, şi fără să îi pese, că tonul îi devenise mai puţin amabil.

Probabil că trăia visul multor bărbaţi, fiind invitat într-un budoar ca să tragă cu urechea la şiretlicuri feminine. Dar dacă ele i-ar fi legat o fundiţă în jurul gâtului şi l-ar fi mângâiat pe cap, nu s-ar fi simţit mai mult decât acum ca un căţel de salon.

— I-aş numi candidaţi, sugeră doamna Hull.

— Bărbaţi de caracter, spuse domnişoara Mather.

— Amanţi, spuse Elizabeth.

Cuvântul provocă exclamaţii şocate din partea celorlalte două femei. Cu zâmbetul crescându-i, Elizabeth privi de la ele la el – sperând, presupuse el, să îi smulgă aceeaşi reacţie scandalizată. Michael îi întâlni şi îi susţinu privirea.

— Admir o femeie sinceră.

Zâmbetul ei şovăi.

— Deşi, dacă acest amant este ghidat de un regulament, aş sugera să ţintiţi mai sus. Privirea lui căzu pe gura ei.

Obrajii lui Elizabeth se umplură de culoare. Ea plecă privirea, spre trandafirul pe jumătate terminat din mâinile ei.

„Da”, gândi Michael. „Nu uita cât de mult ţi-au plăcut buzele mele odată.”

— Poate – Elizabeth făcu o pauză pentru a-şi drege glasul – poate ar fi mai bine să vorbim despre alte lucruri cât timp domnul Grey este aici. Nu am vrea să-l plictisim.

— O, dar sunt departe de a mă plictisi.

Michael se ridică, făcându-le pe domnişoara Mather şi doamna Hull să ridice privirile spre el, uimite. Elizabeth nu îi observă mişcarea, atenţia încă fiindu-i fixată asupra

propriilor mâini. Trecu pe lângă ea, atingându-i în mod intenţionat fusta rochiei în timp ce se întinse după ceainic.

— O, permiteţi-ne nouă, spuse doamna Hull, dar Elizabeth stătea cel mai aproape – iar când ea ridică privirea, nu făcu nicio mişcare pentru a-l ajuta.

— Ai vrea să auzi regulile mele? întrebă el încet – prea încet să audă celelalte femei.

Buzele lui Elizabeth se întredeschiseră. Se uită fix la el, iar el la ea. Ce altă opţiune avea Michael? Ochii ei erau cel mai minunat lucru pe care îl văzuse vreodată. În orice lumină, păreau să aibă o culoare uşor diferită. Chiar acum erau de un verde viu, aceeaşi nuanţă cu a rochiei sale.

Această prietenie nu avea să funcţioneze.

— Sau poate ar trebui mai întâi să aud regulile tale, spuse el. Ridicând glasul, Michael spuse: Continuaţi, doamnă Hull. Ce reguli mai aveţi?

Elizabeth privi în spatele lui, spre prietenele ei, care deveniseră tăcute.

— Eu cred că „amant” este un cuvânt foarte dezagreabil, spuse Mather după o clipă. Dar sunt de acord, poate că „bărbaţi de caracter” este prea forţat şi tras de păr.

— De ce nu „burlac eligibil”? propuse doamna Hull. Liza a invitat câţiva, să ştiţi!

Michael aproape că scăpă ceaşca din mână. Elizabeth se întinse să o prindă. Pentru un moment scurt şi arzător, degetele ei le atinseră pe ale lui. De când avusese treisprezece ani nu mai fusese lăsat fără suflare de o atingere atât de nevinovată. Drept răspuns, tot corpul i se încordă. Minunat! Exact ce avea nevoie: începutul unui erecţii într-un budoar, cu trei femei drept spectatori. Printre dinţii încleştaţi, spuse:

— Am prins-o.

Elizabeth se aşează din nou confortabil. Michael simţi atenţia ei zăbovind asupra lui în timp ce îşi punea ceai. Fu

tentat să îşi stropească pielea cu puţin lichid fierbinte. Poate că o arsură l-ar distrage.

— Ei, asta este o privelişte rară, comentă domnişoara Mather.

Dumnezeule. Doar nu se referea la…

— Rar vezi un bărbat turnându-şi ceai, continuă ea, iar el respiră adânc şi puse cu grijă ceainicul pe masă.

— Foarte adevărat, spuse Elizabeth. Poate că o regulă ar trebui să facă apel la utilitatea unui bărbat. Glasul i se înveseli, devenindu-i mai energic; îşi recăpăta calmul. Nu este minunat când un bărbat poate fi de folos?

Michael zâmbi în sinea lui în timp ce se întoarse la locul său.

— Acesta este un ideal grozav, spuse el. Să bem pentru asta. Luă o gură de ceai. Un Oolong[6] excelent.

— Este absurd, spuse doamna Hull. Poate că domnul Grey îşi toarnă singur ceaiul, dar domnii cărora li se adresează aceste reguli *nu* fac parte dintr-o clasă socială obişnuită să facă acest lucru.

Doamna Hull devenea din ce în ce mai enervantă cu fiecare minut care trecea.

— Într-adevăr? o întrebă Michael. Credeţi că bărbaţii din clasa aristocrată sunt aşa o adunătură jalnică încât nu nimeresc să toarne ceai într-o ceaşcă?

— Nu este vorba că nu nimeresc, domnule. Este o viaţă foarte diferită, ştiţi, printre cei ca noi. Bărbaţii, pur şi simplu, nu îşi toarnă singuri ceaiul. De fapt, cred că bărbaţii rar *beau* ceai, doar în compania femeilor.

Michael aproape că se înecă cu ceaiul.

— Într-adevăr, spuse el. Lichior la micul dejun, prânz şi cină, nu-i aşa? Şi apa, şi ea este rezervată pentru compania mixtă, pentru ambele sexe?

Doamna Hull afişă un zâmbet îngăduitor.

---

6 Varietate de ceai din SE Chinei, lăsat să fermenteze parţial înainte de a fi pus la uscat (n.tr.)

— Aţi fi uimit, spuse ea. Nu ştiţi cum se poate răsfăţa un bărbat pe sine, dacă are la dispoziţie timpul şi mijloacele necesare.

Doamne, Dumnezeule. Michael începu să se întrebe dacă nu cumva unul dintre motivele pentru care atât de multe căsnicii eşuau nu era ignoranţa generalizată a femeilor faţă de bărbaţi; şi ei aparţineau rasei umane, contrar credinţei femeilor.

— Atunci, aş vrea să vă propun o regulă, doamnă Hull. Orice bărbat demn de luat în seamă trebuie să vă toarne ceaiul atunci când îi cereţi.

Doamna Hull râse – un sunet înalt şi piţigăiat, pe care femeia îl înăbuşi în cele din urmă cu palma.

— Domnule Grey! Cred că aţi înţeles greşit scopul acestor reguli.

— De fapt, mie îmi place propunerea, spuse domnişoara Mather. O dovadă de cavalerism.

— Ei, haideţi, spuse Elizabeth. Cel puţin, cereţi să adauge şi laptele, şi zahărul.

Doamna Hull ţâţâi iritată.

— E foarte bine pentru un bărbat care *munceşte* pentru a se întreţine, aşa cum face domnul Grey. Dar eu şi Elizabeth avem nevoie de bărbaţi cu *educaţie.* Cu gusturi rafinate şi standarde! Nu de cineva priceput la a fi o *slugă.*

O tăcere scurtă şi deloc confortabilă se aşternu, timp în care remarca doamnei Hull răsună în încăpere, devenind o insultă evidentă la adresa lui. Apoi Elizabeth îşi recăpătă zâmbetul – luminos, foarte luminos în timp ce i-l adresă mai întâi lui, apoi celor două femei.

— V-am povestit cât de minunat s-a descurcat domnul Grey cu doamna Broward? Ce zi norocoasă pentru Bosbrea a fost aceea când dumnealui a decis să vină aici!

Şuşoteli aprobatoare din partea domnişoarei Mather şi a doamnei Hull – dar nimic capabil de a revigora conversaţia. Lui Michael i se făcu milă de ele şi se ridică.

— Trebuie să plec.

Şi Elizabeth se ridică.

— Permite-mi să te conduc.

Uşurarea ei evidentă nu îi îmbunătăţi starea lui Michael. Odată ajuns în hol, spuse:

— Nu contează. Pot găsi singur drumul de aici.

— Dar simt că… Oftă, împreunându-şi mâinile la nivelul taliei. Simt că te-am insultat. Nu asta a fost intenţia lui Jane, te asigur. O remarcă stupidă, rostită fără să gândească…

— Nu, deloc. Acum că ieşise din budoarul acela înghesuit, îl izbi cât de absurd era totul: nu doar mascarada lui, ci şi acest moment caraghios în care ea îşi cerea scuze fiului unui duce pentru că îi amintise întâmplător de statutul lui inferior. Niciodată nu mi-a fost ruşine cu faptul că muncesc pentru a mă întreţine, spuse el.

Într-adevăr, pentru prima oară în viaţa lui, chiar *muncea* pentru a-şi câştiga pâinea. Şi, drept rezultat, pentru prima oară, se simţea… sigur în totalitate de propriile abilităţi. Iată ceva pentru care trebuia să îi mulţumească fratelui său. Gândul îi uşură inima. Michael îi oferi un zâmbet sincer.

— Te rog să mă crezi, spuse el. Nu m-aţi jignit.

Elizabeth ridică mâna, apoi ezită, degetele încleştându-i-se în timp ce o coborî din nou pe lângă corp. Un moment grăitor: acceptarea tăcută că între ei nu puteau existe simple atingeri.

— Trebuie să-mi permiţi să mă revanşez, spuse ea. Vrei să vii la cină marţi seara? Ca să-mi cunoşti prietenii?

— Te referi la toţi acei burlaci eligibili?

Printre care şi Weston. Weston era eligibil din orice punct de vedere. La naiba cu el. Ea ezită, încruntându-se uşor.

— Eu… ei bine, da. Presupun că unii dintre ei ar putea fi catalogaţi aşa.

— Le vei spune despre regulile pe care le-aţi pregătit pentru ei? „Gata”, îşi porunci în sinea lui. „Tu nu eşti în competiţie pentru ea.” Le vei da lista la intrare, poate?

Încruntarea ei se adânci.

— Regulile sunt pentru doamne, spuse Elizabeth. Pentru doamne nesăbuite care şi-ar putea dărui inimile prea repede.

— Aşa cum ai făcut şi tu, spuse el. Cu acest ticălos al cărui nume încă nu mi l-ai spus.

Elizabeth afişă o expresie stranie şi se îndepărtă de el.

— Nu-l cunoşti, spuse ea. Care ar fi diferenţa dacă i-ai şti numele?

Care ar fi diferenţa? Răbdarea lui ajunse la limită. Avea să îi arate el care era diferenţa. Păşi spre ea prea repede ca Elizabeth să poată răspunde. Cuprinzându-i talia, o împinse în perete şi o sărută.

Capitolul 9

Presiunea buzelor lui o paralizã pe Liza. Doctorul ei blând, care stătuse în budoar şi le permisese să îl înghiontească la fel ca pe o pisică de casă, se transformase brusc într-un tigru. Încercă să vorbească, să îşi ferească faţa, să îi spună să îşi recapete controlul, dar el era de neoprit. Palmele lui îi încadrau chipul, ţinând-o astfel încât să nu se poată mişca, iar limba îi penetra gura.

Elizabeth se topi, atât de simplu fusese. Muşchii i se relaxară. Oasele i se dizolvară. Corpul lui mare şi lat o înconjura, strânsoarea lui fiind poruncitoare, dar nu dureroasă, iar buzele îi erau insistente şi aveau un scop. El voia să pună stăpânire pe gura ei. Iar ea nu avea niciun cuvânt de spus. Acesta era mesajul gurii şi al mâinilor lor.

Elizabeth se lăsă dominată. Cu două femei în camera

din spatele ei şi servitorii casei umblând pe coridoare, ea se relaxă în îmbrăţişarea lui şi îi răspunse la sărut. Simţi gustul ceaiului, al dulceţii zahărului; era gustul unei idei foarte proaste, pe care în curând avea să o regrete, dar nu acum. Nu acum, când el încă o săruta.

Mâna lui alunecă pe corpul ei, cuprinzându-i sânul. Elizabeth deschise ochii şi îl descoperi privind-o, cu ochii lui atât de albaştri, iar palma sa peste sfârcul ei întărit păru deodată să transmită un mesaj, de asemenea. Îndrăzneala atingerii lui, împreună cu sinceritatea şi cutezanţa privirii lui, o făcu să râdă de încântare.

Îl simţi rânjind peste gura ei. Mâna lui alunecă mai jos, înşfăcându-i talia şi trăgând-o mai aproape. Genunchii parcă îi erau făcuţi din ceară, topindu-se acum, incapabili să o susţină. Îşi puse braţele pe după gâtul lui, lăsându-l să îi susţină greutatea – şi se lovi şi mai tare de perete când el se împinse în ea. Acum era ţintuită din două direcţii: de corpul lui încordat, care era la fel de ferm precum peretele din spatele ei.

Michael o sărută din nou, mai intens, ca şi cum ar fi încercat să o convingă de ceva. De ce anume? Care era scopul încercării lui de convingere? Ea îl sărută înapoi cu înverşunare, el nu observa asta? Ea era aproape convinsă. Elizabeth îi găsi părul, moale şi puţin cam prea lung în locul unde îi atingea gulerul. Pielea de dedesubt era fierbinte şi fină. Palma ei îi cuprinse ceafa, apoi îl strânse tare în îmbrăţişare, înfiorându-se. Această nevoie pe care o simţea părea esenţială. Precum foamea sau setea.

Din holul de la intrare, de la parter, se auziră voci. Amândoi încremeniră. Elizabeth deschise brusc ochii. Ai lui erau foarte, foarte albaştri.

Cineva avea să îi vadă. Stăteau în plin spaţiu deschis.

Chipul lui se ascunse la baza gâtului ei. Elizabeth îl auzi, îl simţi, cum trage adânc mirosul ei în piept. Apoi vorbi foarte încet, barba lui uşor aspră zgâriindu-i pielea:

— Nu prietenie este ceea ce vreau.

Mâinile ei îşi pierdură controlul. Îi găsiră spatele, desfătându-se în lâna moale a jachetei lui. „Gândeşte!” Existau motive, motive foarte bune, să îl descurajeze. Bani: nu avea deloc. Putere: avea prea multă asupra ei. Doar că el nu îşi dădea seama de asta.

Elizabeth nu i-ar spune asta niciodată. Era un bărbat bun, dar era un *bărbat.* Ea învăţase să nu îi ofere unui bărbat armele, în speranţa fragilă că el nu le-ar folosi niciodată.

— Tu…

„Ţinteşti prea sus” erau cuvintele cu care l-ar face să-şi recapete cumpătul. „Nu îţi uita statutul.” Descurajări eficiente. Dar Elizabeth nu le putea rosti.

Îşi coborî fruntea pe umărul lui. În timp ce stăteau uniţi, ea deveni conştientă de tremurul care cuprinsese corpul lui. Un sentiment sălbatic de triumf o cuprinse. Se simţea departe de a fi feminină. Prea sălbatic. Prea intens şi flămând. Ea voia…

Voia să fie responsabilă pentru tot ce îl atingea. Statutul ei *era* mai presus decât al lui. Iar ei… îi plăcea asta. Fie că tremura sub atingerea ei sau râdea de logica ei – Dumnezeu să o ajute, când el luase o gură de ceai şi spusese că e excelent –, Elizabeth voia să ştie că ea era autoarea tuturor acelor senzaţii. Ce putere delicioasă, să îl înşface pe acest bărbat, mult mai înalt şi mai greu decât ea, şi să îl simtă înfiorându-se! Dar nu să îl umilească – nu ar face asta niciodată. Michael era prea frumos, prea capabil, prea puternic. Ca în noaptea aceea când îi pusese bebeluşul în braţe, iar ea îşi dorise să fie implicată în tot ce făcea el, întrucât totul părea atât de demn. Voia să îl ajute în toate acele sarcini.

Dar nu putea. *Nu* putea. Nu mai era femeia lipsită de grijă care fusese în urmă cu zece luni. Acum avea mai puţine opţiuni. Şi niciuna nu îl includea pe el.

— Ascultă, spuse ea, uşor răguşită. Nu suntem în siguranţă.

Suspinul lui îi arse urechea.

— Da. Ştiu.

Se despărţiră în etape: mai întâi el îşi retrase mâinile, apoi se îndepărtă uşor. Ea îi eliberă gâtul, mâna alunecându-i pe şira spinării, oprindu-se puţin pe talia lui, apoi căzând pe lângă corpul ei. Michael făcu un pas înapoi, iar Elizabeth îşi ridică fruntea de pe umărul lui.

Ochii li se întâlniră. Inima ei tresări o dată, cu violenţă. Apoi, ceva înăuntrul ei păru să se domolească, precum o cheie răsucindu-se într-un lacăt.

O întâlnire. Putea să se descurce cu asta. Putea să aibă asta pentru ea însăşi.

— Oaspeţii mei sosesc poimâine, spuse Elizabeth. Dacă mă voi putea strecura mai devreme…

O transformare subtilă îi schimbă expresia feţei: atenţia lui, care fusese concentrată în totalitate asupra ei, deveni chiar mai intensă.

— La botezul de mâine, spuse el. Ele – arătă din cap spre budoar – te vor însoţi?

— Nu, dar… Elizabeth îşi muşcă buza. Privirea lui căzu pe gura ei. Căldura o învălui. Îşi supse uşor buza, apoi îşi trecu limba peste ea.

Michael trase aer în piept, aproape şuierând.

— Dacă mai faci o dată asta, vom găsi o cameră aici.

Doctorul ei era un sălbatic. Elizabeth adora asta. Îi zâmbi, dorindu-şi să aplaude.

— Botezul, repetă el.

— Nu plănuisem să particip, spuse ea. Dar brusc…

— Eşti *naşa,* spuse el.

Ea se uită la el, tentaţia luptându-se cu laşitatea. De la înmormântarea mamei ei, nu mai pusese piciorul în biserica aceea. Dar era timpul. Iar cu o asemenea recompensă drept motivaţie…

— Voi veni, spuse ea grăbită, înainte să se poată gândi mai bine. Şi... după aceea, este o căsuţă lângă lac, pentru pădurar...

Michael îi ridică mâna. Ea privi cu sufletul la gură cum el îi muşcă uşor degetul arătător. Apoi i-l mângâie uşor cu limba, o atingere fierbinte şi umedă, care îi făcu stomacul să se încleşteze.

— Pe curând, spuse el, cu ochii arzând.

Îi sărută palma, apoi i-o lăsă foarte blând pe lângă corp, după care făcu un singur pas, formal, înapoi.

Nu făcu o plecăciune înainte să plece. Ea rămase nemişcată în timp ce el se îndepărtă, coborând cu paşi fermi scările. Doctorul ei de provincie se mişca acum cu aroganţa unui prinţ. Iar ea, fie era mai curajoasă decât ştia, fie cea mai mare idioată de pe faţa pământului. Dar ziua următoare, în sfârşit, avea să se ridice la aşteptările reputaţiei ei de văduvă veselă.

*

După două săptămâni de vreme frumoasă şi senină, norii se adunară pe cer la botezul celui mai nou membru al familiei Broward. Michael sosi târziu, luând loc în ultimul rând de bănci. Ferestrele fuseseră lăsate deschise pentru a permite intrarea aerului curat, iar în jurul lui picioare agitate se târşâiau pe dalele de piatră. Îşi frecă ochii cu mâna. Nu dormise mult. Îi fusese imposibil să adoarmă, ştiind ce avea să urmeze după eveniment – nu doar faptul că avea să facă dragoste cu ea, deşi Dumnezeu era martor că acela era evenimentul principal, dar şi... momentul adevărului.

Neştiind nimic despre adevărata lui identitate, Elizabeth îl dorea. Gândul îl uimise: una dintre cele mai faimoase frumuseţi ale Angliei era atrasă de el fără să aibă cea mai vagă idee despre adevărata lui poziţie socială. Dar

în ciuda acelei plăceri stranii, el nu putea, în mod conştient şi voit, să se culce cu ea până când Elizabeth nu afla totul.

Aşadar, el îi va spune totul. Iar de îndată ce şocul avea să dispară, îşi închipuia Michael – spera – ea avea să o vadă ca pe o glumă foarte bună. Era, la urma urmei, o femeie care ameninţase că va striga la stele; o văduvă cu o reputaţie nu tocmai onorabilă, care se simţea confortabil flirtând cu doctori de provincie. El avea să îi ofere o poveste minunată pe care să o împărtăşească prietenilor ei când urmau să sosească. Iar Michael avea să îi întâmpine împreună cu ea, ca iubitul ei.

Da, planul suna logic în toate privinţele. Plăcere pentru amândoi şi o replică pentru Alastair, care publicase acea poveste în ziar drept o provocare evidentă. Michael aşteptase prea mult aici ca fratele său să acţioneze. Dezvăluindu-şi identitatea, avea să se asigure că vestea ajungea la Londra, iar mesajul era clar: „Vrei o mireasă decentă, sfioasă? Iată femeia care îmi ţine companie: o văduvă notorie…”

Acesta era un imbold potrivit. Asta avea să îl scoată pe fratele său din bârlogul lui. Pentru că Alastair nu ar fi niciodată de acord cu o femeie ca ea.

Chiar în timp ce se gândea la asta, ideea îl înfurie. Nu îi plăcea să ştie că va fi judecată. Indiferent de ce s-ar întâmpla, el nu i-ar permite niciodată lui Alastair să vorbească urât despre ea.

Michael se aplecă în stânga şi în dreapta, încercând să o zărească. Dar nu putea vedea nimic din ce se petrecea în faţa altarului, cu excepţia umerilor laţi ai domnului Broward şi a unui văr care venise pe post de naş.

Bebeluşul începu să plângă. Un murmur de satisfacţie veni dinspre enoriaşi. Se ridicară în picioare, purtând cu toţii cele mai bune haine de vară, pentru a cânta un imn religios. Michael le urmă exemplul, deşi nu recunoştea cântecul – o omisiune care, în alte circumstanţe, i-ar fi

scandalizat pe oamenii din jurul lui. În schimb, toţi îi zâmbeau. De când Mary Broward se însănătoşise, aflase ce însemna o adevărată primire în Cornwall: pretutindeni unde mergea, străinii se opreau să îi vorbească, să îi ofere respectul lor.

Cântecul era frumos. Michael închise ochii, mai întâi pentru a admira cât de bine se potrivea melodia cu anticiparea lui. Dar apoi, mirosul pietrelor, al hârtiei umede şi al lumânărilor îi trezi o amintire din copilărie, dinainte ca scandalurile părinţilor lui să devină publice şi să nu mai fie bine primiţi în parohia lor. Pe atunci, îi plăcea slujba de duminică, pentru că fusese singura ocazie în care comportamentul lui câştigase aprobarea verbală a părinţilor săi. Încă putea auzi comentariul exasperat al mamei lui către fratele său: „De ce nu poţi să te porţi şi tu ca Michael? Uite cât de cuminte stă!”

Când deschise ochii, soarele ieşise dintre nori, iar singurul vitraliu de deasupra altarului răspândea fâşii aurii şi albăstrii peste capetele plecate din primele rânduri. Frumuseţea priveliştii îi făcu inima să tresară. Urmări cu privirea o rază de lumină care mângâia marginea unei bonete de vară, tivită cu o fundă albă. Boneta se întoarse, dezvăluind un profil atât de pur încât inima lui tresări mai tare. Niciodată nu avusese mijloace de apărare împotriva frumuseţii descoperite prin surprindere.

Ca şi cum gândurile lui o chemaseră, Elizabeth privi peste umăr. Poate că lumina îi făcea expresia chipului să pară atât de îngândurată. Când ochii li se întâlniră, Michael simţi cum îi scapă un zâmbet, iar apoi, după o clipă, ea îi zâmbi, de asemenea, înainte să îşi întoarcă privirea spre altar.

Boneta ei îi captă privirea. Arăta atât de… *tipic.* Exact genul care ar trebui purtată de o văduvă sfioasă, cumpătată şi calmă. Ce camuflaj fantastic! Iar în câteva ore – poate mai puţin – el avea să îi dea jos acea bonetă. Să îi

desprindă părul. Dumnezeule, deja putea să îl simtă printre degete. În dimineaţa primei lor întâlniri, îl văzuse în toată splendoarea lui. Atunci, păruse o cruzime să nu o poată atinge. Nu anticipase cât de dificil avea să devină acel act de reţinere.

Dar nu avea să mai dureze mult. Prânzul la familia Broward, apoi…

Ceremonia se încheie. Cei din jurul lui rămaseră aşezaţi pentru a le permite altora să iasă. Primii ieşiră copiii Broward, apoi domnul Broward, ţinându-şi braţul în jurul lui Mary, care era încă slăbită, dar mergea bine. Îşi strângea copilul la piept, iar când privirea ei îl găsi pe Michael, întoarse brusc capul, radiind de fericire spre el. Michael o salută cu o mişcare a capului.

Apoi urmă mica aristocraţie, în frunte cu Elizabeth, retrăgându-se într-un singur rând pe culoarul îngust, spre ieşire.

Michael avu o presimţire. Ea nici măcar nu privi în direcţia lui.

*

Liza ieşi din biserică, clipind în lumina soarelui amiezii. Oamenii treceau pe lângă ea, râzând şi vorbind, purtând cele mai bune haine de duminică. Botezul se încheiase, sărbătoarea avea să continue acum acasă la familia Broward. Dar Liza nu păşi spre drum. Ea avea o întâlnire cu Michael… deşi starea i se schimbase. Se temea că nu va fi o companie prea plăcută pentru el.

Ştergându-şi discret ochii, trase aer în piept şi se forţă să se întoarcă spre locul care îi ocupase gândurile în timpul botezului.

Cimitirul era la câţiva paşi în josul aleii pietruite. În ziua în care o îngropaseră acolo pe mama ei, fusese furtună. Prin vânt şi întuneric, cu ploaia bătându-i peste

faţă ca nişte ace de gheaţă, Liza simţise *nedreptatea* momentului atât de intens, încât îşi dorise să strige. Dar din poziţia asta, cimitirul părea şocant de liniştit, chiar vesel – cu iarba deasă şi verde şi pietrele funerare acoperite de trandafiri.

Nu se putea apropia de el, la fel cum nu putea ajunge la lună.

Trecătorii îi aruncau zâmbete, priviri curioase, saluturi din cap. Era obişnuită cu acest interes, deşi aici îl resimţea mai blând decât în Londra. Cu toate astea, îşi dori, şi nu pentru prima oară, ca vălurile să fie la modă. Oriunde mergea, oamenii o priveau şi şuşoteau. Era sătulă să fie nevoită să le zâmbească mereu.

Îşi ridică privirea spre cer, folosind formaţiunea de nori drept scuză pentru brusca ei oprire.

O mână îi cuprinse cotul. Elizabeth se smuci şi se întoarse, uimită, în timp ce o făcea, de lipsa de graţie a răspunsului ei.

Michael se dădu în spate, cu mâinile în sus şi cu palmele la vedere, străvechiul gest prin care spunea că nu avea nicio intenţie rea.

— Iartă-mă, spuse el. N-am vrut să te sperii.

Elizabeth avu cel mai înfricoşător impuls de a-l lua de mână, de a-i cădea în braţe, de a-şi ascunde faţa în umărul lui pentru a bloca priveliştea de dincolo de el. De parcă asta ar rezolva ceva. În schimb, spuse în mod stupid:

— Ai venit.

El se încruntă – pe bună dreptate. Se văzuseră în biserică.

— Desigur. Doar nu credeai că voi rata ocazia? Michael râse uşor. Dumnezeule, ce-aş fi declanşat? Un dezastru natural, te asigur.

Da, desigur. Niciun bărbat nu ar fi refuzat invitaţia pe care o făcuse ieri târfa.

Nu. Nu era drept; starea ei capricioasă era nedreaptă.

Şi ea îşi dorise această întâlnire la fel de mult ca şi el. Doar că, după ceremonie… acum părea cumva greşit.

Fără dragoste, este greşit.

Vocea mamei ei răsună mult mai tare aici, atât de aproape de locul unde o îngropaseră.

— Eşti bine? întrebă el.

Ea încercă să zâmbească, altfel el avea să o creadă nebună din pricina acestei stări ciudate.

— Sunt bine, spuse ea. Dar tu?

Iar în sinea ei spuse: „Atunci, va fi greşit. Aşa să fie”. Pentru că dragostea nu putea intra în ecuaţia asta. Pentru binele său, nu putea exista dragoste între ei. Dar ea îşi datora… ceva înainte să pornească din nou pe drumul serios al căsătoriei.

— A, sunt remarcabil de binedispus, zise el, tonul lui jucăuş fiind sugestiv. Şi dacă îmi permiţi să spun, ce alegere *foarte* bună au făcut pentru naşa copilului.

Lumina amiezii dezvăluia cele două cute care îi înconjurau gura şi radiau din colţurile ochilor lui. Aceste riduri vorbeau despre un bărbat care zâmbea des şi cu uşurinţă, fără ezitarea răutăcioasă pe care ea o simţea de atâtea ori, fără acel simţ obositor al obligaţiei.

Singurătatea se scurgea prin ea, un sentiment rece şi albastru, precum asfinţitul. Avea să caute mâine asemenea riduri pe chipurile burlacilor ei eligibili. Ar vrea un soţ care să râdă.

— Da, spuse ea, am fost onorată.

Michael ezită, studiind-o. Când el zâmbi din nou, ea simţi efortul din spatele gestului, uimirea lui din pricina stării ei.

— Am stat în spate şi nu am auzit prea bine. Ce nume i-au pus copilului?

Elizabeth se putea descurca mai bine. Trase aer în piept.

— Rosemary, spuse ea cu o voce groasă. Rosemary

Adele.

El făcu un pas spre ea, atingându-i uşor braţul. Fu un gest curtenitor, nimic care să trezească suspiciunea privitorilor.

— Eşti sigură că eşti bine? întrebă el cu blândeţe.

Lumina era blândă şi caldă pentru moment, iar un vânt brusc legănă ramurile copacilor din jurul lor. Umbrele acestor ramuri dansară pe chipul lui, conferindu-i iluzia de imobilitate perfectă: totul în jur se mişca, doar el nu. Părea… *solid* într-un fel care contrasta cu frumuseţea şi nazurile bărbaţilor din clasa ei socială. Nu avea să mai găsească pe cineva ca el.

Elizabeth nu putea suporta să se gândească la asta. În gât i se puse un nod; încercă să îl înghită.

— Rosemary o chema pe mama.

Fără îndoială că Mary Broward presupusese că va fi o surpriză plăcută pentru naşă. Pentru orice femeie normală, pentru orice femeie decentă, ar fi fost o surpriză plăcută.

Orice femeie decentă ar fi vizitat deja mormântul propriei mame până acum, de asemenea. Dar Liza nu o făcuse niciodată. Ca o laşă, trimisese servitori cu trandafiri şi cunune de flori.

— Mama este înmormântată aici, spuse ea.

— Ah. Expresia lui păru să se domolească, pielea din jurul ochilor lui relaxându-se vizibil. Îmi pare rău. Când a murit?

— În urmă cu un an. Elizabeth simţi cum i se încordează gâtul. A trecut destul de mult, presupun, ca să… îmi revin.

Să îşi revină? Uneori se temea că îşi revenise; că *asta* era normalitatea. Era singură. Nello se căsătorea cu domnişoara Lister. Şi ea va trebui să se mărite. Iar bărbatul acesta din faţa ei, cu care voia să se culce… era un străin, acesta era adevărul. Nu ştia nimic despre viaţa ei adevărată, despre prietenii ei, despre tot ce făcuse… Era

un domn onest şi burghez, care, fără îndoială, ar fi găsit asemenea fapte şocante. Certurile şi beţiile ei cu Nello; faptul că se prăbuşise din picioare din pricina alcoolului în toiului unui bal…

Se simţea bătrână pe lângă el.

— Se spune că asemenea pierderi sunt obişnuite, zise el blând. Inevitabile. Ca şi cum asta le-ar face mai puţin îngrozitoare.

Aerul pe care îl trase în piept o înjunghie ca un cuţit în gât. Elizabeth nu avea de gând să plângă. Nu mai voia să se gândească la asta. Nu era o conversaţie pe care să o poarte în public.

— Tu… Vocea i se stinse. Îşi drese glasul şi îşi încleştă degetele în palmă. Iartă-mă. A fost nepoliticos din partea mea să vorbesc despre aceste lucruri într-o zi ca asta. Sunt foarte fericită…

— Nimeni nu te va învinovăţi dacă nu mergi la familia Broward, şopti el. Pe chipul lui citea atâta milă acum; o durea să îl privească. Cât despre întâlnirea noastră… ei bine, mai există şi alte zile.

Nu, nu mai existau. El nu ştia că oportunităţile ei de a merge unde voia, de a face ce voia erau pe cale să fie limitate. O femeie la vârsta ei, în căutarea unui soţ, nu se putea comporta ca o văduvă bogată şi nesăbuită.

Dar până mâine, era liberă.

Invocă cel mai luminos zâmbet de care era în stare. Îi văzu efectul, aşa cum se întâmpla cu bărbaţii, în modul uşor uimit în care el clipise, ca pentru a o vedea mai clar după ce suferise o lovitură puternică la cap.

— Căsuţa pădurarului, spuse ea. Am aranjat-o pentru noi.

Lăsase o sticlă de coniac acolo. Aproape că îi simţea gustul; putea simţi nervii din corpul ei anticipând indiferenţa ameţită pe care avea să i-o inducă. Avea să se simtă mai bine după câteva guri de coniac.

— Poate, spuse ea, luându-i braţul, sărim împreună peste prânzul de la familia Broward.

*

Merseră în tăcere pentru câteva minute îndelungate, Michael aruncându-i câteva priviri pe furiş. Ea era pierdută în gânduri, păşind absentă printre pietrele şi bălegarul care punctau drumul. Nu era cel mai promiţător preludiu pentru nişte momente de pasiune. Dar orice s-ar întâmpla – sau nu s-ar întâmpla – odată ajunşi la destinaţie, el nu avea să o lase singură într-o asemenea stare şi cu o asemenea expresie pe chip.

Fiind zi de târg, cărucioare cu produse şi turme de oi împânzeau drumul spre Bosbrea. De câteva ori se opriseră pe marginea drumului ca să permite vehiculelor supraîncărcate să treacă. La un moment dat, în timp ce traficul înainta, vizitiul unei mici trăsuri trase de un cal, încetini şi îşi scoase pălăria, dezvăluind un smoc de păr alb.

— Doamnă Chudderley.

Domnul Morris privi în jos, spre ei, fără să zâmbească. Chipul lui scofâlcit îi aminti lui Michael de o caricatură a lui Scrooge. Înainte ca pielea lui lăsată să o ascundă, încăpăţânarea bătrânului doctor fu dată în vileag de încordarea maxilarului său. Ce păcat că prostia lui nu se dădea de gol atât de uşor.

— Sper că sunteţi bine astăzi, continuă bărbatul. Aş fi bucuros să vă conduc la oricare ar fi destinaţia dumneavoastră.

Michael râse în sinea lui. Se părea că avea un rival la atenţia lui Elizabeth, pentru că acea trăsură avea doar două locuri.

— Mulţumesc, spuse ea, sunt foarte bine, domnule, dar mă va conduce domnul Grey.

Un val de culoare cuprinse tenul ca de ceară al lui

Morris. Lui Michael îi trecu prin cap că timpul ar putea rezolva repede dilema ridicată de ignoranţa acestui om. Acel ten palid nu putea prezice longevitate.

— Hm, spuse el, şi smuci frâiele. Calul porni la drum, ducându-şi trăsurica în susul drumului.

— Nu cred că mă place, spuse Michael.

Un zâmbet straniu şi palid se ivi pe buzele ei.

— Nu trebuie să iei personal cuvintele domnului Morris. Ochii ei priveau peste umărul lui, zăbovind asupra unui obiect care nu părea să o intereseze prea mult. Este obişnuit să fie eroul nostru local, continuă ea. Acum că familia Broward te ridică în slăvi, probabil că mândria îi e rănită.

Michael îşi muşcă limba. Dar nu. Ea trebuia să ştie asta.

— Nu mândria lui mă îngrijorează pe mine, spuse el. Este incompetent în a practica medicina. Elizabeth îi aruncă o privire uimită, pe care el o ignoră şi continuă: înţeleg că familia ta i-a sponsorizat studiile. Cel care a făcut-o trebuie să fi fost bunicul tău, presupun, pentru că progresul medical din ultima jumătate de secol îi este complet necunoscut acestui om. Probabil că ucide la fel de mulţi pe cât salvează – dacă are noroc.

— Nu este adevărat. Elizabeth părea ciudat de zdruncinată. Poate că ai avut dreptate să te împotriveşti metodei lui la naşterea copilului, dar altfel este un doctor *excelent.* Am confirmarea de la înşişi doctorii Maiestăţii Sale.

Această veste absurdă îl făcu să îşi stăpânească râsul.

— Adevărat? Nu-mi pot închipui de unde a avut Morris atâţia bani cât să obţină un asemenea verdict.

Ea şuieră printre dinţi:

— Câtă insolenţă! Domnul Morris este doctorul familiei mele încă de dinainte să mă nasc!

Deci aşa stăteau lucrurile, nu? Protejatul familiei avea

să fie apărat şi la naiba cu toţi cei pe care îi măcelărea.

— Omul este un măcelar. Să sugerezi altceva înseamnă să-ţi pui loialitatea mai presus de binele fiecărei persoane din comitatul ăsta.

Palma ei îi lovi brusc obrazul.

Uimirea lui fu atât de mare, încât Michael făcu un pas înapoi. Ea îl privea încruntată, cu gura schimonosită – apoi se întoarse şi porni înainte cu paşi mândri. Înaintea lor se întindea gardul viu în care se deschidea poteca spre lac. Elizabeth se strecură prin el şi dispăru din raza lui vizuală.

Michael îşi ridică mâna la obraz. Dumnezeule, ce palmă zdravănă avea! Sau poate că el subestimase puterea femeilor. Din câte îşi amintea el, niciuna nu îl mai lovise înainte – deşi făcuse lucruri mai rele decât atât şi ar fi meritat.

— La naiba!

Nimeni nu îl lovea. Nici măcar o femeie. Se întoarse furios – apoi se opri brusc, privind în josul drumului.

Iisuse Hristoase! Habar nu avea ce o supărase. Dar înţepătura de pe obrazul lui nu lăsa loc de îndoială că ea era foarte tulburată.

Prietenia nu era *tot* ce îşi dorea el. Dar fusese de acord să fie prietenul ei. Iar prietenii nu se abandonau unul pe celălalt în vremuri de restrişte, indiferent de provocare.

Trase adânc aer în piept şi porni după ea.

Capitolul 10

Fosta căsuţă a pădurarului era curată şi bine măturată, şi proaspăt aprovizionată cu apă şi mâncare. Ţinând sticla de coniac în mâini, Liza luă loc pe singurul scaun de lângă fereastră, rămas de pe vremea domnului Pagett. Îi plăcea să stea acolo şi să privească lacul. Să o

privească venind, glumea el. Nu le fusese de mare folos părinţilor ei, care vânau foarte rar. În schimb, domnul Pagett servise pe post de spirit al pădurii, o creatură blândă care era pregătită întotdeauna să distreze o fetiţă curioasă, care îi vizita adesea căsuţa, însetată de limonadă după o dimineaţă lungă de hoinărit prin pădure.

Era dus de ani buni deja. Camera nu mai păstra nimic care să îi amintească de el.

Mulţi oameni treceau prin viaţă asemenea unor fantome, iar amintirea lor dispărea atât de repede. Dar ea şi-l amintea pe domnul Pagett, deşi nimeni altcineva nu o făcea.

Se auziră paşi. Elizabeth ridică privirea şi îl văzu pe Michael, stând cocoşat în pragul unei uşi construite pentru o generaţie mai scundă de bărbaţi.

— N-ar fi trebuit să mă urmăreşti, spuse ea, dar chiar în timp ce rosti cuvintele, îşi dădu seama că se simţea uşurată că nu era singură. Iar această realizare aduse cu sine propria durere. Se simţea atât de singură, încât era recunoscătoare pentru compania unei persoane cu care tocmai se purtase îngrozitor.

Michael ezită.

— Pot să intru?

Ea dădu aprobator din cap, privind cum el se apleacă şi trece pe sub pragul de sus al uşii. Se deplasa cu o uşurinţă care emana putere – prea masculină ca să fie graţioasă, dar plăcută, în acelaşi timp. Îndemânare, se gândi ea. Asta marca fiecare gest al lui.

Elizabeth nu putea suporta să se gândească la adevărul celor spuse de el despre domnul Morris.

Michael privi în jur. O făcu şi ea. Locul acesta fusese întotdeauna numit căsuţă, dar, de fapt, era o singură cameră, căci domnul Pagett se opusese mereu măririi spaţiului. „Îmi plac lucrurile simple”, spusese el. „Un pat, o sobă şi o masă, sunt singurele lucruri de care are nevoie un

om.”

Când privirea lui Michael reveni asupra ei, Elizabeth observă roşeaţa uşoară de pe obrazul lui, acolo unde îl lovise. În poală, mâna i se încleştă atât de tare în pumn, încât o dureau degetele. Până acum, îl lovise doar pe Nello – o singură dată, când el încercase să o împingă şi să o scoată de la o petrecere la care ea îşi dorise să rămână. Se certaseră. Ea băuse. Acum nu avea asemenea scuze.

Deodată, simţi sticla de coniac ca pe o povară. O aşeză cu grijă la picioarele ei. Poate că hidoşenia relaţiei cu Nello o schimbase în mod iremediabil. O umpluse de ură şi de venin. Elizabeth avea acum să îl împrăştie în restul vieţii ei? îndreptându-şi umerii, trase adânc aer în piept.

— Îmi pare rău că te-am lovit. Nu a fost corect din partea mea.

El o studie pentru o clipă.

— Erai supărată, cred.

— Da.

— Spune-mi motivul şi o să dau uitării palma ta.

O uimi că el îi cerea atât de puţin înainte să îi accepte scuzele. Elizabeth presupuse că ştiuse cândva că nu toţi bărbaţi erau ca Nello, iritabili şi predispuşi la duşmănie. Dar, cumva, uitase.

Totuşi, ea nu merita să fie iertată cu atâta uşurinţă. Nu voia să fie genul de femeie de la care asemenea comportament era de aşteptat sau chiar de imaginat.

— Am fost nedreaptă, repetă ea. Dar domnul Morris… Elizabeth înghiţi în sec. Domnul Morris a îngrijit-o pe mama când era bolnavă. Şi nu pot suporta gândul că…

Curios lucru, cât de greu era să împărtăşească un simplu adevăr, să aibă încredere că nu devenea mai slabă dacă îşi recunoştea temerile. Dar el merita sinceritate. Ea îl lovise, iar el o urmase pentru a se asigura că era în regulă.

— Nu pot suporta gândul că un alt doctor ar fi putut-o salva, spuse ea grăbită.

Expresia lui deveni sobră.

— Ah, spuse el. Asta este…

Oftând greoi, Michael îşi trecu mâna peste faţă, apoi prin părul negru. Îi rămase ciufulit în toate direcţiile; un stil care i se potrivea de minune.

— Atunci, asta este o cu totul altă chestiune. Eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Cu umilinţă. A fost… greşit din partea mea să aduc astfel vorba despre asta.

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze. Când el privi spre uşă, parcă răzgândindu-se în legătură cu oportunitatea prezenţei lui acolo, ea adăugă repede: Este în regulă, serios. Te rog, ia loc.

Michael privi în jur, şi când cea mai slabă umbră de amuzament îi traversă chipul, Elizabeth îşi dădu seama că nu avea unde în altă parte să se aşeze decât pe pat.

— Este curat, spuse ea. Cât de pompos suna! Cât de formal! Aşternuturile… uneori angajez un pădurar temporar, în caz că oaspeţii vor să vâneze. Şi le-am spus servitorilor… ei bine, că ar trebui schimbate în dimineaţa asta.

Obrajii i se înroşiră când rosti cuvintele. După ceea ce tocmai se întâmplase, se simţea foarte ciudat să facă aluzie la intenţiile originale ale acestei întâlniri. Stricase totul. Elizabeth începuse să se teamă că avea un adevărat talent pentru asta.

Michael se aşeză pe patul îngust din scânduri. Sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi împreunându-şi mâinile, o privi.

— Cum a murit mama ta?

Ea tresări.

— Nu. Nu voia să facă asta. Nu acesta era motivul pentru care îi spusese despre moartea ei. Asta este o întrebare nemiloasă!

Dacă răspunsul dezvăluia că altcineva – cineva ca *el,* de exemplu – ar fi putut-o salva? Elizabeth nu ar putea

suporta.

— Nu trebuie să-mi răspunzi, spuse el blând. Dar este posibil să pot pune capăt temerii tale.

Teamă? Elizabeth trase adânc aer în piept, recunoscând brusc că el avea dreptate, şi nu doar în privinţa mamei. Temerile păreau să o încolţească peste tot zilele astea. Poate că erau toate de acelaşi fel – laşitatea ei de acum şi cea care o împiedicase să viziteze mormântul mamei, şi teama care o ţinuse lângă Nello atâta timp – luni bune, de fapt – după ce observase la el primele semne ale urâţeniei.

„Atunci, spune-i. Repede.”

— O afecţiune la inimă. Aşa au numit-o. Elizabeth încercă să zâmbească, dar nu reuşi. Ciudat mod de exprimare, nu-i aşa, pentru ceva atât de groaznic?

Michael îşi duse degetele la buze, privind-o cu fermitate.

— Cum s-a prezentat afecţiunea asta? Care au fost simptomele?

Unghiile parcă îi săpau în palmă. Elizabeth îşi menţinu vocea fermă:

— Dropică, în primul rând. I s-au umflat foarte tare picioarele. Era dureros pentru ea să meargă, iar luni bune a fost slăbită, neputând să respire foarte bine. Am încercat… am făcut tot ce-am putut ca s-o ajut. Am dus-o la Londra, la doctorii Maiestăţii Sale. Dar ea a vrut să fie aici. Iar ei au spus… au spus că domnul Morris a făcut tot ce-a putut.

Oare umerii lui se relaxaseră puţin? Elizabeth încercă să îşi ascundă disperarea de pe chip. Dar poate că ochii ei îl implorau: „Spune-mi că aveau dreptate”.

— Da, spuse el. Aveau dreptate, Elizabeth. Am mai văzut cazuri. Este o afecţiune des întâlnită la persoanele mai în vârstă, şi nu se poate face nimic. Putem doar să ajutăm pacientul să se simtă mai confortabil, ceea ce ştiu că ai făcut.

Răsuflă uşurată. Pentru un moment, nu îşi putu găsi vocea. Apoi şopti:

— Nu… minţi, ca să mă liniştească?

— Nu, spuse el. Un zâmbet straniu şi trist îi apăru pe buze. Nu mint în legătură cu aceste chestiuni.

Elizabeth răsuflă din nou.

— Atunci… mulţumesc. Nu existau alte cuvinte în afară de acestea: îţi mulţumesc.

— N-am făcut nimic, zise Michael. Este numai adevărul.

Şi ce mai adevăr! Elizabeth îşi întoarse privirea spre lac, ascunzându-şi lacrimile. Erau de uşurare? Nu putea spune. *Să ajute pacientul să se simtă mai confortabil.* Mama fusese atât de puternică în faţa durerii, dar nu îi plăcuse ca Liza să se agite pentru ea. *Ea* fusese întotdeauna cea care se agita; să schimbe rolurile nu era ceva ce i se potrivea. Şi se certaseră din cauza asta. „Sunt sătulă de faţa ta lungă”, îi spusese mama. „Nu poţi rămâne închisă aici pentru totdeauna. Mergi la Londra pentru o săptămână. Adu-mi cărţi; adu-mi ceva care să mă înveselească.”

Îi interzisese Lizei să o jelească. „Viaţa mea a fost frumoasă, fată dragă.”

Îi spusese atât de multe lucruri. „Dacă aş putea schimba decizia tatălui tău… dacă m-aş putea întoarce în timp, nu te-aş fi lăsat să te căsătoreşti cu el. Dragă Liza, te rog să mă ierţi pentru asta.”

Dar nu era nimic de iertat. Liza plecase la Londra după cărţi. Dar nu ar fi trebuit să plece. Chiar în *noaptea* în care plecase…

Nici nu intrase bine în casa din oraş, că telegrama sosise.

Pfui! Atâta patos! îşi trecu mâna peste ochi. Ceea ce era făcut era *făcut.*

Încercă să schiţeze un zâmbet şi se întoarse spre

Michael.

— Acum vei crede că…

El traversase încăperea ca să îngenuncheze înaintea ei. Expresia lui îi încleştă gâtul. O expresie atât de evidentă de milă *iubitoare…*

— Dumnezeule, şopti el. Orice te face să plângi acum… lasă-mă să repar asta.

Un sunet straniu scăpă din gâtul lui Elizabeth. Îşi puse mâna la gură, dar era prea târziu; lacrimile o copleşiseră şi nu mai puteau fi împiedicate. Un hohot răguşit de plâns o cuprinse, iar ea îşi ascunse chipul în mâini, îngrozită. De unde venise durerea asta? De ce acum?

Dar ştia de ce. A doua zi urma să înceapă să caute o relaţie lipsită de dragoste, ceea ce însemna… Iubirea mamei ei ar putea fi singura iubire adevărată pe care o cunoscuse vreodată.

Braţe o cuprinseră, trăgând-o mai aproape. Nasul ei atinse stofa aspră a hainei lui. Elizabeth scutură din cap şi încercă să se elibereze, pentru că *nu* voia să fie compătimită, dar îmbrăţişarea lui doar deveni mai intensă.

— Şşşt, spuse el. Lacrimile sunt vindecătoare, îţi promit.

Un râset aspru veni dinspre Elizabeth, întrerupt de un alt suspin.

— Te contrazici. Am crezut că vrei să le opreşti. Din nou, încercă să se elibereze. Sunt bine, te asigur.

Din nou, el o strânse mai ferm la piept. Ca şi cum o voia lângă el. Ca şi cum nu îl deranja.

— Vei fi, spuse Michael.

Încrederea tăcută din glasul lui îi distruse ultima fărâmă de reţinere. Elizabeth se abandonă în îmbrăţişare. Pieptul lui era lat şi dur, iar mâinile, pe spatele ei, făceau mişcări ferme şi liniştitoare. Ea se relaxă în continuare, iar degetele lui găsiră şira spinării şi o presară uşor, o presiune care cumva eliberă presiunea mai mare din plămânii ei şi îi

permise să respire din nou, uşor, fără să plângă.

— Eşti prea bun, se auzi ea şoptind. N-am meritat asta.

— Nu atât de bun, murmură el. Nu vreau să te induc în eroare.

— Amabil, atunci.

— Nu. Din oarecare motiv, nu suport să te văd plângând.

Ea rămase în braţele lui pentru un moment îndelungat, permiţând cuvintelor lui să i se repete în minte. „Nu suport să te văd plângând.” În ce lume minunată trăia probabil, de nu putea să considere acel gest drept ceea ce era – cea mai mare dovadă de bunătate. Elizabeth mai plânsese de o mie de ori înainte, şi chiar şi oamenii care ţineau la ea – prietenii ei apropiaţi – îşi pierduseră răbdarea cu ea.

Nu îi putea învinui. Câte lacrimi risipise pe ticăloşi! în braţele unui bărbat cinstit şi respectabil, amintirea o făcu să se înfurie pe ea însăşi.

Dar când el îşi apăsă uşor mâna din nou pe spatele ei, sentimentul de furie nu rezistă. Cât de blând o atingea – cât de mângâietor, ca şi cum acest privilegiu era preţios pentru el. Cu obrazul pe pieptul lui, Elizabeth ascultă bătăile ferme ale inimii lui şi îşi aminti cum mama alergase în braţele lui *papa* după o despărţire şi îşi pusese urechea pe pieptul lui, strigându-i Lizei:

— Aici este muzica pe care o aşteptam!

Iar tatăl ei, drept răspuns, râsese şi spusese:

— Se oprise până te-am văzut acolo, draga mea.

Liza îşi amintise acel moment când le gravase pietrele de mormânt: „Aşază-mă ca pe un sigiliu pe inima ta… pentru că dragostea este puternică precum moartea”.

Se îndreptă foarte încet, prinzându-i braţul când el încercă din nou să o împiedice să se elibereze. Ochii li se întâlniră. El privi adânc în ai ei, părând să nu observe cum

lacrimile îi umflaseră chipul, părând să nu se teamă de orice i-ar putea arăta ea. În strânsoarea ei, mâneca lui era caldă, iar încheietura mâinii îi era puternică şi fermă.

Cu siguranţă, Elizabeth merita asta. Măcar o dată.

Îşi puse gura pe a lui.

El încremeni. Muşchii din braţul lui se încordară; întregul corp păru să îi se încordeze. Buzele lui erau moi, iar pielea îi mirosea a curat şi grozav de bine, iar mirosul şi ceea ce voia să facă ea părea atât de corect.

— Eşti tulburată, şopti el în gura ei.

— Da, şopti ea şi îşi trecu mâna prin părul lui mătăsos, degetele ei trasând linia craniului lui. Dar nu sunt singură. Nu vreau să fiu singură.

Când degetul ei mare îi găsi lobul urechii, respiraţia lui deveni uşor sacadată. Elizabeth îl sărută din nou, mai insistent, folosindu-şi limba pentru a-i despărţi buzele. Propria ei agresiune o încuraja cumva să continue. Niciodată nu fusese ea cea care să aleagă un bărbat. Înainte, ea fusese întotdeauna aleasă. Înainte, nu fusese nimic cum trebuia. Dar acum va fi.

Elizabeth adânci sărutul, iar sunetul pe care îl scoase el – un sunet înăbuşit adânc în gâtul lui, ceva între un gâfâit şi un mârâit – îi împrăştie un sentiment de căldură în tot corpul. Îi gustă buzele, limba, iar pentru un moment scurt şi fericit, el preluă sărutul de la ea, gura lui presând tare pe buzele ei, împingând-o în scaun, susţinând-o cu mâinile pe talie. Îngenunchind înaintea ei, încă era mai înalt cu un cap decât ea; era înalt, puternic, protector.

Iar apoi, gâfâind şi parcă gemând, se retrase.

— Nu este bine ce facem, spuse el răguşit. Avea o privire uluită. Nu gândeşti limpede. Iar eu nu am…

— Atât de limpede, spuse ea încet. Gândesc foarte limpede acum.

Îi cuprinse chipul în mâini, privindu-l în ochi. Fiecare atingere pe care o iniţia ea îi întărea încrederea. Bunătate,

blândeţe, milă: pe chipul lui erau toate lucrurile pe care mama ei îi spusese să le caute şi să le preţuiască. Prieteni rafinaţi, un anturaj elegant, o casă în Mayfair, un soţ de viţă nobilă – toate lucrurile astea stupide care o încântaseră înainte ce reprezentau în comparaţie cu asta?

Aici era un *bărbat.* Zvelt şi curajos. Cu braţe musculoase care puteau ridica cu uşurinţă o femeie, şi mâini care îi puteau salva viaţa. Cu buze ferme care nu ar rosti niciodată promisiuni deşarte. Cu un maxilar puternic şi părul ca mătasea. Atât de multe contraste. Corpul lui ar fi putut să o fascineze zile întregi.

Ea nu avea la dispoziţie zile. Dar o avea pe aceasta. Această singură zi şi şansa de a lua, măcar o dată, ceea ce ştia că era *corect* să îşi dorească. Pentru că nu avea nicio îndoială: Michael Grey avea tot ce trebuia să aibă un bărbat. Se aplecă să îl sărute din nou, transformând sărutul într-o invitaţie blândă, o tentaţie pentru el.

— Vrei să fiu singură? întrebă ea, sărutându-l. Vrei să pleci?

— Dumnezeule, nu, şopti el. Dar trebuie să-ţi spun…

— Că nu eşti bun, îi reaminti ea. Că nu eşti amabil.

Michael râse blând.

— Habar nu ai.

— Arată-mi, şopti ea.

Michael o luă de braţe şi o ridică în picioare. Corpurile lor se uniră, un contact minunat, care trimise şocuri plăcute prin membrele ei, făcându-i genunchii să tremure. Mâinile lui se strecurară pe spatele ei, apoi alunecară mai jos, cuprinzându-i fundul prin rochie.

— Trebuie să-ţi spun ceva, zise el.

— Îmi spui mai târziu.

— Nu. Înainte să continuăm…

Elizabeth îl trase de păr şi îi coborî gura peste a ei. Acum el scoase un sunet aspru şi disperat, iar sărutul nu îi mai era blând. Totuşi, se retrase din nou şi îi şopti la

ureche:

— Nu sunt cine crezi tu că sunt, spuse Michael.

Ea zâmbi. Oare doctorul îşi cerea scuze pentru lipsa lui de experienţă?

— Nu contează. Nimic nu conta, în afară de acest moment. A doua zi, oaspeţii ei urmau să sosească, iar înainte de a-i întâmpina, Elizabeth avea să stea la măsuţa de toaletă şi să îşi analizeze defectele. Ridurile şi petele care deveneau mai numeroase cu fiecare an, defectele pe care servitoarea ei trebuia să le ascundă – urma să le deghizeze cu pudre şi rujuri; avea să îşi scoată frumuseţea la vânzare pentru un client bogat. Dar acum, în acest moment… ea nu era o frumuseţe, era o femeie.

Îşi strecură mâinile pe spatele lui, cuprinzându-i, la rândul ei, fundul cu palmele, şi respiraţia i se tăie când îl simţi încordându-se, numai muşchi. Michael scoase un sunet jos, iar gura lui o găsi din nou pe a ei, braţele lui cuprinzând-o în timp ce se împinse în ea. Dacă nu ar fi fost captivă în îmbrăţişarea lui, Elizabeth ar fi putut să se îndoaie spre spate, ca un lujer de floare. Se simţea ca o floare, ceva delicat şi frumos.

Gura lui alunecă pe bărbia ei, apoi pe gât, mângâind-o cu limba şi sărutând-o.

— Mai jos, şopti ea.

Mârâitul lui îi dădu fiori şi pielea i se făcu de găină. Michael o muşcă uşor în locul unde gâtul i se unea cu umărul. Îi trase corsajul în jos şi îi sărută sânul, sugând apoi tare, făcând-o să zâmbească, un zâmbet straniu de plăcere, al cărui martor fusese doar tavanul. Doctorul ei de provincie ştia ce face.

Dar când Elizabeth se eliberă pentru a-l săruta, descoperi că era destul de dificil. Ea era mult mai scundă. Nici pe vârfurile degetelor nu putea ajunge la gura lui.

— Vreau…

Michael îşi coborî capul lângă umărul ei şi şopti, parcă

torcând, pe gâtul ei:

— Ce vrei, Elizabeth?

El era prea înalt. Dar ea ştia cum să rezolve asta. Îl luă de mână şi îl duse spre patul îngust, trăgându-l spre ea şi lăsându-se pe spate într-o invitaţie pe care Michael o urmă, punându-şi un genunchi lângă şoldul ei şi o mână lângă capul ei. Privirea lui era intensă, plină de dorinţă.

Nu îi mai văzuse niciodată privirea aceasta. Pentru o scurtă bătaie de inimă, nesiguranţa îi domoli dorinţa. În unele feluri, toţi bărbaţii erau la fel…

Dar când îi simţi atingerea blândă a buzelor pe gât, Elizabeth suspină şi uită de grijă. Închise ochii. Gura lui poposea atât de delicat pe gâtul ei, respiraţia lui fierbinte şi umedă mângâindu-i clavicula, zăbovind acolo. Mâna lui se strânse pe braţul ei, plimbându-se apoi fermă până la încheietură. Ridicându-i mâna şi întorcându-şi capul, Michael sărută acea piele sensibilă de la baza palmei ei. Rămase acolo pentru o clipă, respiraţia lui sacadată gâdilând-o uşor.

— Eşti sigură, spuse el şovăielnic. *Sigură* că nu vei regreta asta.

Un sentiment de tandreţe o cuprinse. Care alt bărbat, stând întins peste ea, s-ar gândi să o întrebe aşa ceva? Care alt bărbat, implorat astfel de o văduvă, ar ezita?

— Niciodată, spuse ea.

— Slavă Domnului.

Mâinile lui deveniră mai nerăbdătoare acum, ridicând-o pentru a-i desface bluza. Elizabeth se îmbrăcase strategic, purtând un costum în două piese care se dezbrăca uşor. Fu necesar un singur pas să îi scoată bluza peste cap pentru a-i dezlega corsetul, iar apoi să o elibereze din lenjeria de corp.

Aerul rece îi mângâie pieptul dezgolit. Elizabeth îi studie chipul în timp ce el privea la ceea ce descoperise, privindu-i buzele deschizându-se şi ochii fixând-o. Uşor,

Michael îi cuprinse un sân cu palma.

Ea trase aer în piept. Pielea lui era fierbinte şi uşor aspră. *Bătături.* Îşi arcui spatele sub atingerea lui, apoi îi luă capul şi i-l împinse spre pieptul ei.

Buzele lui îi acoperiră sfârcul. *Da.* Asta îşi dorea Elizabeth. O dorinţă sălbatică, animalică, o făcu să îşi strecoare degetele în părul lui, trăgându-l spre ea.

O muşcă uşor, iar ea icni. Michael purta prea multe haine acum. Elizabeth îşi plimbă mâinile pe corpul lui, împingându-i jacheta, trăgând de vesta lui. Îi dădu bretelele de pe umeri şi îşi smulse cămaşa. Iar apoi – ah. El se ridică în genunchi ca să termine treaba, apoi…

Dumnezeule.

Elizabeth se îndreptă, cu gura căscată, pentru a-l atinge. Hainele lui ascunseseră minuni. Poate că era slab, dar avea muşchi puternici şi fermi. Umerii lui erau grei, tari şi netezi sub palmele ei.

Antebraţele lui erau numai muşchi. Nu aveau pic de grăsime: corpul lui putea fi sculptat din piatră. Cu unghia, îi încercui uşor sfârcul – apoi privi efectul în timp ce abdomenul lui se încordă, fâşiile de muşchi întărindu-se.

Corpul unui bărbat putea fi frumos. Ea nu avea cum să spună contrariul. Dovada era în faţa ei.

Michael puse un braţ musculos în jurul ei şi o ridică spre el. Şocul minunat al pielii pe piele îi lăsă nemişcaţi pentru o clipă. Apoi, gura lui hoinări prin părul ei, găsindu-i urechea.

— Dacă ai şti cum mi-am închipuit momentul ăsta, în fiecare noapte de când ne-am sărutat prima oară…

— Da, şopti ea.

Uşor, se întinseră împreună pe pat. Dar el nu o urmă până la capăt. Sprijinindu-se în cot peste ea, îi cuprinse chipul în palmă. Expresia lui era straniu de serioasă.

— Eşti…

Dar vocea i se stinse, încruntându-se, iar când

deschise din nou gura, Elizabeth îi puse un deget peste buze. Nu era timpul pentru discursuri frumoase.

— Vino aici, spuse ea cu o voce pe care nu o mai folosise de luni întregi, arzând de dorinţă.

Doamne, *tremura* de nerăbdare. Sexul putea fi plăcut. Fusese plăcut cu Nello, la început. Dar perspectiva lui nu o făcuse niciodată să se simtă *înfometată.* Pielea acestui bărbat – avea o reţetă anume în ea, o vrajă care trezea în Elizabeth o lăcomie primitivă, pe care doar atingerea lui nu o putea satura. Îşi trecu mâna pe spatele lui gol, pe talia lui, apoi îi cuprinse fesele şi îl trase cu putere spre ea.

— Repede, spuse Elizabeth.

Michael râse, făcându-i stomacul să se încordeze.

— O, nu atât de curând, spuse el.

Alunecă pe corpul ei, sărutând-o peste tot. Mâna lui găsi cingătoarea fustei, desfăcând-o cu pricepere, în timp ce gura lui o săruta cu pasiune pe abdomen. O ridică uşor cu braţul de sub ea, iar apoi Elizabeth rămase aproape goală. Capul lui coborî mai jos, iar gura i se deschise, fierbinte şi umedă, în spatele genunchiului ei.

O gâdila! Ea nu ştia asta. Pe care bărbat îl interesau *genunchii?* Chicotind, încercă să se rostogolească, dar el o ţintui acolo, dezlegându-i şi scoţându-i pantalonaşii cu o mână, apoi sărutându-i picioarele până ajunse la coapsele ei dezgolite. Sărutări delicioase, tremurătoare, asemenea atingerii aripilor unui fluture, iar din când în când vârful fierbinte al limbii lui o lăsa fără aer…

Gura lui se închise peste punctul unde coapsele ei se uneau, şi Elizabeth aproape căzu din pat; apoi începu să tremure când murmurul lui jos, aproape indescifrabil – tonul fiindu-i clar apreciativ – îi încălzi cea mai sensibilă parte din corp.

— Şşt, spuse el, fii cuminte.

Apoi o gustă.

Elizabeth îşi muşcă tare încheieturile degetelor.

Buzele lui atinseră cea mai sensibilă parte a ei – cumva, o găsise instantaneu, era aproape un miracol, fără precedent –, iar limba lui se mişcă, şi se mişcă, apoi *apăsă…*

Ea se zvârcoli sub el, suspinând, apoi gâfâind când el trasă lent o dâră lungă cu limba – Elizabeth nu putea îndura; chiar şi când el îi imobiliză şoldurile şi o ţinu nemişcată, ea simţi nevoia să se răsucească, de parcă ar fi putut să iasă cu totul din propria piele…

— Vino aici, gâfâi ea. Te rog, vreau…

Voia să îl simtă din nou lângă ea. Îi voia trupul puternic peste al ei, înăuntrul ei, voia să îi amintească în cel mai sincer şi mai fizic mod cu putinţă că el era acolo cu ea. Îl luă de braţe şi îl trase spre ea, încercând şi apoi cedându-i lui sarcina de a-şi dezbrăca pantalonii. Mădularul lui căzu în mâinile ei şi era tare, fierbinte, splendid; era al *ei.*

— Te rog, spuse ea, depărtându-şi picioarele în timp ce îl ghida spre umezeala din ea. Te rog…

— Da, şopti el, apoi îşi mişcă şoldurile şi începu să împingă în ea.

Ah, Dumnezeule, câtă dulceaţă! Elizabeth gemu şi îşi ridică uşor corpul pentru a-l întâmpina. Mădularul lui era mai mare decât o pregătise experienţa să se aştepte. Mâinile lui se plimbau pe corpul ei, până îi găsi degetele şi se împletiră cu ale sale. Michael îi ridică mâna şi o puse lângă capul ei, privind-o în ochi în timp ce împingea în ea.

Elizabeth icni. Sunetul era seducător şi îl făcu să se aplece şi să o sărute; ea îi permise să înghită următorul geamăt. Un gând vru să se înalţe, la fel şi cuvinte care să poată descrie acest moment – dar înăuntrul ei se zvârcoleau prea multe sentimente. Corpul lui se mişca uşor peste şi în al ei, cu fermitate, iar cu fiecare mişcare, ceva în interiorul ei devenea din ce în ce mai liber, o relaxare crescândă, care, la începu se simţi ca un fel de plăcere, apoi ca o nevoie esenţială.

Gura lui îi găsi urechea şi îi şopti, mângâind-o cu

răsuflarea fierbinte şi sacadată:

— Priveşte-mă.

Ea deschise ochii. Un fior fierbinte o străbătu. Michael o privea, o *vedea,* în timp ce corpul lui îl poseda pe al ei. Ochii lui păreau infiniţi; Elizabeth simţi o senzaţie bizară, ceva înăuntrul ei eliberându-se şi prăbuşindu-se în privirea lui. Uimirea o copleşi, însufleţindu-se apoi de dorinţă. „Te văd.” Îl vedea atât de clar…

Şoldurile lui se răsuciră, iar ea tremură şi se împinse spre el, ridicându-şi coapsele. Elizabeth simţea cum totul se destramă înăuntrul ei…

— Ah!

Strigătul explodă din gâtul ei când ajunse la orgasm. Îşi dădu capul pe spate, dar el o prinse de păr şi îi aduse gura pe a lui. Ea îi răspunse la sărut cu buzele, cu dinţii şi cu limba, vrând să îl devoreze. Asta, *asta* era plăcere… se zvârcolea prin ea, făcând-o să tremure iar şi iar.

— Aşteaptă, spuse el, stai…

Era rândul ei acum să îi cuprindă chipul în mâini, să îi oblige gura să rămână pe a ei, să îi înghită gemetele în timp ce Michael se împingea cu disperare în ea. Dar apoi, gemând, se desprinse din ea, iar în timp ce sămânţa i se revărsa, se întinse lângă ea.

Elizabeth închise ochii. Stăteau întinşi împreună, şi satisfacţia abia trăită o făcea să se simtă relaxată şi împlinită.

— Ţi se spune Afrodita. Michael îi vorbea la ureche. Dar fiind la modă romanii, cred că eu îţi voi spune Venus.

Ea îşi puse mâna pe pieptul lui gol, simţindu-i bătăile rapide ale inimii. Când deschise ochii, el îi oferi un zâmbet leneş. Elizabeth auzea acum trilurile păsărilor de afară, foşnetul frunzelor din copaci. Satisfacţia era ca un zumzet prin oasele ei. Se simţea îmbujorată, energică şi curajoasă, ca şi cum ar fi realizat ceva acolo. Se aplecă să îl sărute foarte blând pe buze.

— Un început foarte bun, spuse el printre buzele ei.

Ah. Elizabeth se retrase. Acesta nu fusese deloc un început, ci un eveniment. Da, mai mult decât o întâmplare; mult mai mult decât o simplă ocazie. Dar un eveniment în toată regula: memorabil, dar singular.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Michael.

El era atât de obişnuit cu ea. Liza se întrebă dacă vreun bărbat îi mai privise vreodată chipul atât de aproape. Un gând curios, având în vedere că faţa ei era peste tot. Fotografiile alea stupide.

Michael aştepta. Ea îi zâmbi şi îşi plimbă mâna pe corpul lui. Părul de pieptul lui era rar, iar forma muşchilor îi era foarte clar trasată pe sub piele. Ce miracol să îl atingă!

Dar ocazia ei să o facă se apropia de sfârşit.

Trase adânc aer în piept. Nu avea să regrete asta. El era minunat, absolut minunat. Iar dacă lucrurile ar fi stat… diferit…

„Nu. Nu te gândi la asta.” Încleştându-şi degetele, îşi ridică mâna de pe el.

— Ar trebui să mă îmbrac.

Michael se ridică în capul oaselor, privind-o în timp ce îşi aduna hainele. Cu colţul ochiului, Elizabeth îi observă încruntarea, probabilitatea ca el să spună ceva ce avea să o forţeze să ţină un discurs dezagreabil. Gura lui se deschise.

Ea se aplecă să îşi ia corsetul. Apoi îşi ascunse zâmbetul când îl auzi trăgând aer în piept. Da, îi oferea o privelişte straşnică.

Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile goale, trăgând-o înapoi pe pat. Pe *el,* de fapt. Intimitatea şi blândeţea gestului o făcu să închidă ochii – apoi îi deschise surprinsă.

— Dumnezeule, spuse ea.

Cu siguranţă, el nu putea fi pregătit din nou *deja.* Bărbaţii erau atât de diferiţi în privinţa asta?

Zâmbetul lui era trist.

— Nu, nu încă, spuse el. Mă tem că sunt prea bătrân

pentru asemenea fapte eroice.

Îi atinse blând părul, apoi îi trasă conturul urechii, urmărind mişcarea cu privirea.

Tandreţea de pe chipul lui o opri – apoi aprinse o flacără de panică înăuntrul ei, un instinct puternic de autoconservare. Plecă din nou de lângă el, căutându-şi lenjeria.

— Cât de bătrân eşti?

— Treizeci de ani, spuse el.

Elizabeth încremeni pentru o clipă. Era mai tânăr decât ea. Vestea… nu o încântă, ceea ce era absurd. Nu conta câţi ani avea el. Îşi îmbrăcă pantalonaşii, apoi îşi trase corsetul peste cap.

— Mă ajuţi să strâng şnururile?

— Câtă grabă. Ea îi simţi mâinile pe spate. O să încerc să nu o iau personal, spuse el.

— Nu o lua aşa, spuse ea. Dar sunt atâtea de făcut, şi…

— Vor sosi oaspeţii în curând. Ştiu. Corsetul începu să o strângă. De-abia aştept să îi cunosc. Dar înainte să o fac, trebuie…

— În legătură cu asta. Elizabeth privi fix spre uşă, făcându-şi curaj să îl corecteze. Şi asta făcea parte din rolul văduvei petrecăreţe, indiferent cât de multă plăcere simţise înainte. Ştiu că te-am invitat, continuă ea. Dar după asta… cred că ar fi mai înţelept să nu participi la cină.

Şnururile scoaseră un sunet şfichiuitor când Michael le termină de legat. Mâinile lui căzură pe lângă corp, iar ea se întoarse cu faţa spre el.

Michael o privea cu o expresie uimită, care cumva părea să răscolească în interiorul ei şi să… o expună. Elizabeth se luptă cu impulsul de a-şi feri privirea. Apoi el se sprijini pe pat, punându-şi o palmă la spate, pentru a-şi susţine greutatea, o poziţie care îi evidenţie muşchii braţelor.

— Văd ce vrei să spui, zise el încet.

Elizabeth înghiţi în sec. Şi *ea* vedea, iar el era o privelişte splendidă: picioare lungi, un abdomen plat, pieptul acela puternic şi minunat.

— Crezi că eu te-aş putea face să te simţi… incomod? întrebă Michael.

Asta făcea şi acum, pentru că ea de-abia se recunoştea pe sine. Corpul i se aprindea din nou, încălzindu-se şi relaxându-se, ca şi cum nu ar fi fost satisfăcută în urmă cu cinci minute. Buzele lui…

Se forţă să îşi concentreze privirea pe spaţiul de deasupra capului lui. El nu putea veni a doua zi la cină. Ea se temea că nu era suficient de sofisticată ca să se poată controla. Dacă el era prin preajmă, corpul ei avea să vibreze la sunetul vocii lui. Iar burlacii eligibili nu acceptau femei care ardeau de dorinţă după doctorii lor.

— Compania va fi una frivolă, spuse ea.

Nu avea nici cea mai mică intenţie să îi vorbească sincer despre ambiţiile ei matrimoniale. Nu în acest moment. Elizabeth nu se lăuda cu asta, dar ar fi fost o cruzime să o facă – el nu vorbise niciodată de dragoste, nici măcar nu făcuse vreo aluzie. Dar ar fi fost total lipsit de tact.

— N-aş vrea ca tu să te simţi incomod, continuă Elizabeth.

Michael ridică din sprâncene.

— Mi se pare ciudat că, după ce-am făcut noi aici, ai motive să mă crezi un moralist. Dacă purtarea mea nu a fost destul de *frivolă* pentru tine, să mai încercăm o dată.

Ea simţi un fior de panică, pe care, cu puţin efort, îl transformă în resentiment. El nu avea de gând să îi facă situaţia mai uşoară. Dar Elizabeth nu îi datora nimic.

— Foarte bine. Ca să fiu sinceră, consider că eşti… atrăgător, şi nu mi-ar plăcea să observe şi alţii. Dacă ar ajunge zvonuri la Londra, ar fi jenant pentru mine.

— Dar credeam că nu-ţi pasă de ce spun oamenii.

Michael se ridică de pe pat şi, în ciuda eforturilor, Elizabeth îl privi din cap până în picioare şi rămase din nou fără aer. El afişă o jumătate de zâmbet.

— Da. Dacă faci asta în public, presupun că vor exista vorbe.

Ea se înfierbântă. I se înfierbântă chipul şi… tot corpul.

— Dar nu o voi face, spuse ea. Pentru că mi-am retras invitaţia. Prietenii mei nu te vor cunoaşte.

— Nu accept retragerea invitaţiei. De fapt – Michael făcu un pas mândru către ea, iar Elizabeth se îndepărtă rapid –, vei fi surprinsă de cât de bine mă potrivesc cu prietenii tăi. Ţi-am spus că nu sunt cine…

— *Doamnă!*

Strigătul, distant, dar clar, îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre uşă.

— Repede! Liza aruncă o privire frenetică în jur, căutându-şi bluza, apoi o găsi şi o îmbrăcă rapid. Cât despre el, Michael îi aduse haina şi boneta.

— *Doamnă!* Sunteţi acolo?

Aproape, mult mai aproape acum.

— Este Mather, spuse ea gâfâind.

Michael merse la fereastră, apoi se lăsă în jos.

— La naiba, este la vreo douăzeci de metri. Ce face aici…

— Nu ştiu. Îi place să mă caute. Elizabeth nu putea face nimic în privinţa părului; acele erau împrăştiate peste tot. Îl ascunse sub bonetă, legându-şi panglica cu o viteză record. Stai aici. Nu pleca încă. Mai stai zece minute.

Se aplecă să îşi încalţe pantofii, apoi goni spre uşă.

Ieşi din căsuţă. Mather o văzu imediat. Ridică o mână, cu palma spre ea, iar secretara se opri. Liza încuviinţă din cap, apoi ridică un deget la buze. Dacă mai era cineva prin zonă – ceea ce nu ar fi trebuit – Liza nu voia ca Mather să

răspândească vestea despre aceste circumstanţe suspecte.

Scuturându-şi fusta, porni spre ea. Privirea curioasă a secretarei o studie şi, oriunde zăboveau ochii ei, îi atrăgeau atenţia Lizei asupra semnelor vinovăţiei sale:

Haina nu îi era încheiată corect.

O şuviţă groasă de păr îi scăpase din bonetă.

Nu purta mănuşi.

Apropiindu-se de Mather, cuprinse braţul fetei într-o strânsoare puternică şi o conduse departe de căsuţă.

— Ce zăpăcită sunt, spuse ea. Am tras un pui de somn şi – ei bine, după cum vezi, sunt destul de răvăşită.

— Da, spuse Mather încet, fără să încerce să îşi mascheze scepticismul.

Liza avea să vorbească la obiect, atunci.

— Ce *naiba* cauţi aici? Cutreierând prin pădure şi strigându-mi numele!

— Familia Broward a trimis o bucată de tort acasă pentru dumneavoastră. Dar eu ştiam că aveaţi de gând să mergeţi la petrecere. Eram îngrijorată.

— Mather, ţi-am *spus…*

— Ştiu! Fata se eliberă din strânsoare. Împingându-şi ochelarii pe nas, clipi ca o bufniţă serioasă. Dar nu aţi mai mers la biserică de când a murit doamna Addison şi ştiu că trebuie să fi fost foarte dificil, şi mi-am făcut griji că poate… poate…

— Suntem în Bosbrea, Mather! Credeai că am fost răpită de un fermier? Sunt perfect bine!

— Ticăloşii *nu* se limitează doar la oraşe! Este foarte naiv din partea dumneavoastră să credeţi astfel, doamnă!

Liza o privi uimită. Fata părea să fie pe punctul de a tremura din pricina unei emoţii suprimate. Cu siguranţă, nu putea fi teamă.

— Eşti bine, dragă?

Mather clipi, apoi scutură din cap şi îşi frecă fruntea.

— Da. Adică… îmi pare foarte rău, spuse ea mai încet.

N-ar fi trebuit să ridic vocea. Dar permiteţi-mi să îmi fac griji. Pentru că vă datorez multe, doamnă, şi mă îngrijorez. Sunteţi mult prea încrezătoare în oameni.

Enervarea Lizei se stinse. Cum putea să o supere îngrijorarea lui Mather? Era un dar atât de blând şi de nemeritat – pentru că, în ciuda absurdităţii fetei, Liza nu făcuse nimic să merite asemenea afecţiune.

— Nu îmi datorezi nimic, prostuţo. Şi – prea încrezătoare? *Eu?* M-aş teme că eşti beată, dar tu nu consumi alcool!

Mather dădu cu încăpăţânare din cap.

— Lucruri rele se pot întâmpla oriunde, doamnă.

— Eşti teribil de cinică, dragă. Mă întreb care este cauza.

Fata ridică din umeri şi nu răspunse. Să o întrebi despre trecutul ei era întotdeauna cea mai bună metodă de a o reduce la tăcere. Liza ştia din experienţă că nu avea să capete vreun indiciu dacă insista mai mult. Oftând, îşi puse braţul peste al fetei şi continuă să meargă.

— După cum vezi, sunt – ca întotdeauna – teafără. Doar foarte somnoroasă.

— Pentru că… aţi adormit.

— Cum am spus.

— În căsuţa pădurarului.

— Da, aveai dreptate, era obositor să mă întorc la biserică. Aşa că am plecat ca o laşă, într-un loc unde credeam că nu mă poate găsi nimeni. Nimeni nu-şi doreşte martori la propria laşitate, să ştii.

Mather îşi trecu mâna peste părul roşcat zburlit, apoi îşi cuprinse ceafa. Aceasta era poziţia ei meditativă, prevestind o revelaţie.

— Dar eu v-am găsit, sublinie ea.

— Da, spuse Liza. Şi, din nou, îţi amintesc: eşti secretară, nu câine de vânătoare.

Mather se încruntă.

— Iar mâine voi deveni o târfă.

— Nu poţi vorbi aşa, zise Liza, pufăind. Dar poate era un semn de nebunie că înţelesese perfect sensul cuvintelor fetei. Totuşi, mă bucur că garderoba ta a fost gata la timp.

Mather râse.

— Da, a fost un noroc, nu-i aşa?

— Într-adevăr.

La fel fu şi râsul lui Mather, pentru că acoperi sunetul care se auzi din urma lor, sunetul unei uşi închizându-se.

„Ce sunet potrivit”, se gândi Liza, „foarte poetic şi potrivit.” Pentru că uşa către evenimentul lor se închisese, neavând să mai fie deschisă vreodată.

Iar Elizabeth resimţi asta ca pe o tragedie… ei bine, atunci pur şi simplu nu avea să se gândească la ea.

Capitolul 11

Râsetele se revărsau din salon în coridorul slab luminat. Liza, întorcându-se de la o scurtă întrevedere cu scriitorul spiritist, din camera în care fusese cazat, se opri, apoi se ascunse în spatele unei statuete din marmură pentru a trage cu urechea.

Putea auzi râsetul răsunător al lui Weston, punctat de vocea calmă a lui Hollister şi de tonul aprig al lui Katherine Hawthorne. Acum, din partea lui Tilney veni o remarcă înţepătoare, surprinzător de indecentă pentru doar – Liza verifică ceasul cu pendulă – şapte după-amiaza.

Ei bine. Seara se anunţa promiţătoare. Liza adoptă cel mai lipsit de griji zâmbet de care fu în stare. Trebuia să pară veselă, fără nicio grijă.

Oglinda de pe peretele opus nu o linişti în această privinţă. Ţinuta ei era minunată, perfectă, fustele de culoarea dudei fiind o creaţie delicioasă din satin, iar

juponul şi jacheta din catifea violet. Dar culorile o făceau să pară palidă. Sau poate că doar arăta obosită. Spre frustrarea ei, se zvârcolise şi se foise jumătate de noapte, gândindu-se la un bărbat pe care nu îl putea avea – şi care, spre ghinionul ei, o stăpânea mult prea bine şi prea profund ca să îl poată uita atât de uşor.

— Doamnă.

Mather mergea tiptil pe coridor, cu rochia foşnindu-i. Se lăsase pe mâna cameristei lui Elizabeth, cedând chiar şi „umilinţei nefireşti” – după cum o numise – de a permite ca părul să îi fie îndreptat şi apoi ondulat.

— Arăţi absolut minunat, spuse cu afecţiune Liza. Roşcatele nu ar trebui să poarte *altă* culoare în afară de cea a mentei.

Ca întotdeauna în cazul complimentelor, Mather se prefăcu a nu le auzi.

— Avem o problemă cu alocarea camerelor. Mediumul a descoperit că l-aţi cazat pe scriitorul spiritist în camera de lângă a ei. Spune că…

— I-ai spus că el şi clarvăzătorul sunt duşmani de moarte?

Aşa o informase în mod solemn scriitorul spiritist.

— Da, i-am spus.

Mather ţinea în braţe un registru greoi, dar îşi eliberă o mână pentru a-şi împinge ochelarii înapoi pe nas. Lentilele ridicol de groase îi făceau ochii albaştri să pară mici şi saşii, şi nedrept de porcini. Liza îi spusese de nenumărate ori să scape de ei, dar Mather părea decisă să creadă că avea să fie oarbă fără ajutorul lor.

— Pentru ea nu contează, continuă Mather. Spune că nu poate locui lângă un escroc.

— Poftim? Glumeşti!

Mather scutură din cap.

Liza oftă. Era hotărâtă să îi cazeze pe toţi spiritiştii la un loc, în cea mai îndepărtată aripă de restul oaspeţilor. La

urma urmei, era foarte dificil să îţi laşi soarta în baza puterilor mistice ale cuiva care era cunoscut că sforăie. Ceea ce nu anticipase era cât de dubios avea să fie acest grup! Toţi o asiguraseră că invitaţii săi erau, de fapt, infractori şi escroci.

— Nu înţeleg, spuse ea. Chiar dacă domnul Smith *este* un escroc, care este problema? Cum poate afecta abilitatea lui Madame Augustiana de a contacta morţii?

Mather ridică din sprâncene.

— Doamnă, îmi pare rău să vă spun, dar nu cunosc cum funcţionează abilităţile lui Madame Augustiana.

— Nu-ţi pare rău deloc, neobrăzată mică.

Mather clipi încet, asemenea unei bufniţe.

— Mărturisesc, s-ar putea să nu-mi pară.

Liza pufni.

— Ei bine, las-o pe Madame Augustiana să se lupte puţin cu spiritele. Este programată să îşi ţină reprezentaţia de-abia vineri, cel mai devreme. Cât despre…

— Acesta este un alt mesaj pe care trebuie să vi-l transmit. Mather bifă o notă în registru. Madame Augustiana vă roagă să nu folosiţi cuvântul *reprezentaţie,* s-ar putea să jignească spiritele.

Oare în glasul secretarei ei simţea o urmă de *amuzament?*

— Mather, tu nu te *bucuri* de asta, sper?

Maxilarul fetei se încordă.

— Nu, doamnă. Nu s-ar cuveni.

— Oh, încetează! S-ar cuveni dacă te-ai detensiona puţin şi te-ai alătura musafirilor.

O creatură stranie, Mather. Părea să nu aibă nicio grijă cu privire la celibatul ei, deşi era destul de drăguţă – în ciuda maxilarului cam lat – dacă depunea puţin efort. Şi, cu siguranţă, existau bărbaţi care ar aprecia genul ei… *unic* de farmec.

— Nu s-ar cuveni, repetă Mather. V-am explicat asta.

Am fost de acord cu garderoba, dar…

— Prostii! îmi eşti rudă!

Fusese o surpriză atât de plăcută când descoperiseră legătură în urmă cu câteva săptămâni.

— Verii de gradul şase nu contează, doamnă.

— Trebuie să conteze *cumva,* dragă. La urma urmei, vorbim de contabilitate aici: şase – şase este un număr, cred.

Liza tocmai o văzuse *dându-şi ochii peste cap* sub lentilele alea groaznice?

— Doamnă, veţi fi lăudată pentru bunele aptitudini matematice. Mather făcu un pas în spate. Să o informez pe Madame Augustiana că poate pleca, dacă nu îi convine camera?

— O, foarte feroce, spuse Liza. Da, şi spune-i-o exact aşa, pe tonul ăsta milităros.

Mather zâmbi.

— Cred că aşa voi face, spuse ea şi se întoarse pe călcâie, făcându-şi rochia să foşnească în timp ce se îndepărtă. Putea să nege cât voia, dar îi plăcea rochia.

Liza trase adânc aer îi piept şi îşi privi din nou propriii ochi în oglindă. Trebuia să emane şi ea aceeaşi bucurie de a trăi. Îşi ciupi obrajii, apoi îşi presă buzele ca să pună sângele în circulaţie. Gata. Zâmbetul ăsta părea mai convingător. Îşi îndreptă umerii şi păşi în salon.

— Iat-o!

Tilney sări de pe canapeaua pe care stătuse lejer.

Ezitase înainte să îl invite – era foarte apropiat de Nello –, dar mândria decisese pentru ea. Nu doar că Tilney era burlac şi, aşadar, un exerciţiu bun pentru Jane, dar era aproape convinsă că bărbatul avea să îi relateze lui Nello toate detaliile despre curtarea ei. Pentru că despre asta era petrecerea aceasta.

— Bună seara, strigă ea cu voioşie, ce priveliştе bine-venită!

Şi, pe rând, trecu pe la fiecare oaspete, strângându-le mâinile şi, cu cei mai francezi dintre ei, sărutându-se.

Jane fusese luată prizonieră de baronul Forbes, ceea ce era bine, dacă era dispusă să flirteze. Cu părul argintiu, în vârstă de şaizeci de ani şi în faza de negare a vârstei, lui Forbes îi plăcea să se împrietenească cu tinere drăguţe şi să le prezinte ca şi cum ar fi fost animalele lui de companie – un obicei pe care soţia lui îl tolera, atâta vreme cât el nu devenea prea *ataşat* de ele.

Liza făcu un schimb scurt de complimente cu ei înainte să treacă la Katherine şi Nigel Hawthorne, problematicii fraţi vitregi, care îi ţineau companie baroanei Forbes. Fraţii Hawthorne erau înalţi şi zvelţi precum câinii de curse, iar ochii şi părul le erau de un maroniu monoton, care se asorta cu pielea lor, pentru că erau navigatori înrăiţi şi stăteau tot timpul în soare pe iahtul lor. Drept rezultat, aveau talentul de a se contopi cu articolele din lemn – o abilitate pe care o foloseau pentru a trage cu urechea şi a culege bârfe, pe care mai apoi să le împrăştie într-un mod cât mai dăunător. Liza nu avea pic de încredere în ei, dar erau o companie savuroasă.

— Dragilor, strigă ea.

— Arăţi minunat, spuse Katherine, atingându-şi obrajii. Văd că ai o jucărie nouă. Pare foarte tânără. Crezi că ar fi bine să încurajez pe Nigel să se joace cu ea?

Liza râse.

— Nu mă pot gândi la un bărbat mai periculos cu care să-şi piardă dinţii de lapte. Fii blând, îi spuse ea lui Nigel.

— Niciodată, spuse el, expunându-şi dinţii printr-un rânjet.

— O replică foarte teatrală, comentă baroana Forbes.

Era o femeie solidă, al cărei antebraţ se bălăbănea viguros în timp ce îşi făcea aer. Dar o femeie amabilă – afectuoasă şi comunicativă în interesele ei – care ar trata-o foarte bine pe Jane chiar dacă interesul soţului ei o deranja.

— Trebuie să recunosc, a fost foarte drăguţ din partea ta că ne-ai dat un motiv să fugim din Londra. Ştii că soţul meu ar insista să rămână aici până ce fiecare casă de pe Park Lane s-ar închide pentru vară.

Baronul îi auzi comentariul.

— Îmi place în oraş pe timp de vară, strigă el, ridicând din umeri.

Această remarcă îi făcu pe Katherine şi pe Nigel să se uite ţintă la el.

— Cât de boem, spuse Katherine, pe acelaşi ton pe care un doctor l-ar folosi ca să pună un diagnostic pentru o boală contagioasă.

„Nu! Nu te gândi la doctori.” Liza zâmbi şi mai larg.

— Revin imediat, spuse ea, şi se întoarse spre colţul unde întâmplarea făcu să îi găsească pe *ambii* potenţiali soţi.

De fapt, i se păru un noroc uimitor că Hollister şi Weston stăteau împreună. Nu ştiuse că se înţelegeau bine, dar nu exista o cale mai rapidă de a capta interesul unui bărbat decât prin a-l convinge că este în competiţie cu altul.

— Domnilor, spuse ea, apropiindu-se seducător de ei. Sper că v-a plăcut călătoria până la capătul pământului.

Urmară plecăciuni şi strângeri de mână.

— Dacă toate călătoriile s-ar încheia cu o privelişte splendidă ca aceasta, spuse Hollister, având o privire admirativă, care o cercetă din cap până în picioare şi înapoi.

Weston îşi puse mâna peste inimă.

— Hollister doar flirtează, dar eu sunt un bărbat foarte sincer. Şi vă spun, aş fi călătorit până în Timbuktu dacă m-aţi fi aşteptat acolo.

Râsetul ei păru fals. *Sună* fals. Pentru o secundă de panică, Liza ezită. Uitase cum să facă asta?

„Nu fi absurdă.”

— Sunteţi amândoi prea amabili, spuse ea.

Amândoi bogaţi. Amândoi atrăgători, deşi ea nu se dădea în vânt după blonzi, ceea ce îl punea pe Weston în dezavantaj. Părul negru al lui Hollister era uşor ondulat, într-un mod drăguţ. Ochii lor, se gândi ea, nu erau extraordinar de frumoşi, fiind de un căprui lipsit de strălucire şi, respectiv, de un verde nămolos.

Ochii nu contau. Conturile lor bancare, da. Şi amândoi erau extraordinari în această privinţă.

— Vorbeam de Ascot, spuse Hollister. Aţi pariat corect? Weston pretinde că nu a pierdut niciodată, dar nu am încredere într-un bărbat care pretinde că este sincer.

— O doamnă nu vorbeşte despre asta, domnule.

Liza pariase mult prea mult şi pierduse fiecare bănuţ. Privind retrospectiv, câtă prostie! Privind în jur, observă că un cuplu lipseşte.

— Unde este familia Sunburne?

Era nerăbdătoare să îl vadă pe James; el şi Lydia se întorseseră din luna de miere în urmă cu o săptămână, după un sejur interminabil în Canada, al cărui scop încă o nedumerea. Douăsprezece luni în *Canada,* dintre toate locurile? Ce urma? Şi pentru cât timp? Siberia pentru un deceniu?

— Au plecat la o plimbare în grădină, spuse Weston. Se pare că Sunburne a căpătat o pasiune pentru frunziş.

Îi aruncă o privire prefăcută lui Hollister, care zâmbi afectat. Lizei nu îi plăcu acea expresie. Atunci, avantaj lui Weston, al cărui braţ îl atinse uşor.

— Proaspăt căsătoriţi, oftă ea. Atingerea ei provocase apariţia unor pete palide de culoare în obrajii lui? Foarte promiţător. Se sustrag mereu ca să admire ferigile, continuă Liza.

— Desigur, după un an, ai crede că… Hollister se opri. Ah, iată-i că vin.

Inima ei tresări. James îi era prieten din copilărie, iar

Lizei îi fusese foarte dor de el, şi atât de multe se întâmplaseră în absenţa lui, iar ea de-abia aştepta să îi…

În timp ce se întorcea spre soţii Sunburne, se opri brusc.

Michael Grey intra în salon.

Pentru o secundă stupidă, inima ei pluti. Apoi Liza reveni cu picioarele pe pământ şi rămase cu gura căscată.

Michael Grey era *aici.* Îmbrăcat în *ţinută de seară.*

Unde găsise fracul acela formal? Costumul părea… foarte costisitor. Şi elegant. Cravata albă îi scotea în evidenţă osatura feţei şi tenul bronzat. Perfecţiune. Era devastator de atrăgător; s-ar fi potrivit oriunde. Dar nu *aici.* Dădea buzna peste *petrecerea* ei!

Şocul provocat de apariţia lui o paraliză, chiar şi când Sunburne o salută, iar soţia lui – care arăta şocant de drăguţă, mult mai drăguţă decât şi-o amintea Liza, cu părul negru ridicat într-un coc stilat – ridică mâna.

Lizei nu îi venea să creadă impertinenţa lui Michael. Să îi ignore în mod intenţionat dorinţa, să se strecoare printre prietenii ei – pentru că Sunburne se aplecă şi îi şopti ceva la ureche, ca şi cum nu ar fi fost nişte străini, iar, drept răspuns, Michael râse şi încuviinţă din cap şi – Doamne, Dumnezeule, inima Lizei i se zvârcoli în piept, pentru că râsetul lui era jos şi muzical, şi atingea părţi din ea care nu erau guvernate de bunul-simţ. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar pielea ei păru să devină însufleţită de un val de căldură.

„Nu. Nu, nu, nu.” Weston şi Hollister stăteau chiar lângă ea! „Concentrează-te! Concentrează-te pe neobrăzarea lui – pe îngâmfarea lui.” Doar pentru că se culcaseră împreună, Michael credea că îi putea nesocoti dorinţele, că putea să dea buzna la petrecerea ei?

Oh, dar ei nu se *culcaseră* împreună. Ea nu îşi putea închipui că ar fi suficient de calmă lângă el pentru a se *culca…*

Liza ridică bărbia.

— Vă rog să mă scuzaţi, le spuse ea amabil lui Weston şi Hollister.

— Desigur, spuse Weston. Nu ştiam că de Grey va fi aici.

Liza aproape că se împiedică. Ea... nu auzise bine? Cum de *el* îl cunoştea pe Michael Grey?

Sunburne şi soţia lui fuseseră interceptaţi de fraţii Hawthorne. Ea se îndreptă direct spre Michael. Privirile li se uniră, şi, pentru o secundă, totul înăuntrul Lizei se agită ca o simfonie.

Îşi muşcă limba tare drept pedeapsă. Ce *neruşinat* intolerabil! Michael o luase razna? Ce credea că face?

El nu îşi luă privirea de la ea când Nigel îi spuse ceva, un comentariu care îl făcu să zâmbească uşor. Nu avea să mai zâmbească într-un minut!

Liza se apropie de grup. Ceva în mişcările ei probabil că îi trădase agitaţia, pentru că cei doi Hawthorne, întotdeauna atenţi la scandal, îşi întrerupseră conversaţia pentru a o studia.

Sunburne păşi înaintea lor.

— Dumnezeule, spuse el, privind-o din cap până în picioare. Arăţi foarte violet în această seară, Lizzie.

Raţiunea o izbi precum o ploaie rece ca gheaţa. Nu putea să facă scandal aici. Asta i-ar face pe fraţii Hawthorne să intre la bănuieli. Şi, odată având bănuieli, cei doi nu se opreau până nu rezolvau misterul.

— Asta – Liza îşi drese glasul – asta este tot ce poţi să spui, James? Bine, presupun că ar trebui să fiu recunoscătoare. După douăsprezece luni în Canada, este o minune că încă mai vorbeşti engleză.

— Dar engleza este limba principală în Canada, spuse Lydia, vicontesa Sunburne, pe un ton confuz, în timp ce soţul ei renunţase la convenţii şi o cuprinse pe Liza într-o îmbrăţişare.

Peste umerii lui Sunburne, ea întâlni din nou privirea lui Michael. „Ieşi afară”, îi mimă ea în tăcere.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Este o plăcere să vă văd, doamnă Chudderley.

Probabil că James o simţi încordându-se, pentru că ridică întrebător din sprâncene în timp ce Liza se eliberă din îmbrăţişare.

— Nu ştiam că vă cunoaşteţi, spuse el.

Despre ce vorbea James? Liza nu se putea concentra, pentru că acum vicontesa îi vorbea.

— Mă bucur să te văd, spuse Lydia, iar ea, suficient de tulburată cât să uite cu cine avea de-a face, se aplecă şi o sărută pe obraz.

Lady Sunburne nu era o femeie afectuoasă. Fetele bătrâne reformate rareori erau afectuoase. Dar se dovedi surprinzător de deschisă, strângându-i uşor umărul Lizei înainte să se retragă lângă soţul ei.

— Ai nişte grădini minunate, spuse ea, aruncând o privire stânjenită spre… Michael. Lord Michael spune că îţi plac trandafirii. Nu ştiam că eşti interesată de horticultura.

Lord Michael! *Trandafirii!* Câtă neruşinare! Liza scrâşni puternic din dinţi.

— S-a strecurat pe aici, nu-i aşa?

— De Grey a ştiut întotdeauna să se strecoare, spuse Sunburne.

De Grey?

— Acest bărbat…

Michael *de* Grey. Liza cunoştea acel nume.

Lord Michael. Familia de Grey. Ce naiba…

— A, da, îi spuse Nigel lui Michael. Acum mi-am amintit unde v-am văzut. Cum o mai duce fratele dumneavoastră?

— Nu cumva tocmai v-a concediat din propriul spital? întrebă Katherine cu un zâmbet amabil. Cred că am citit ceva legat de asta.

Sunburne îi atinse braţul.

— Lizzie, spuse el în şoaptă. Eşti bine?

Nu. Nu era bine. Sunburne îl *cunoştea* pe acest bărbat. Nigel auzise *despre* acest bărbat. Ceea ce însemna că doctorul ei nu era un bădăran de provincie, ci un *escroc.*

Şi o privea cu un zâmbet care era vizibil răutăcios.

— Mai precis, aş spune că mi-am dat demisia, îi răspunse el lui Katherine. Alte chestiuni au necesitat… atenţiile mele *particulare.*

De *ce* îi sunau cunoscute cuvintele acelea?

Liza icni. Erau cuvintele *ei* – rostite lui… despre *el.* Pentru numele lui Dumnezeu, ea nu avea altă opţiune decât să ajungă la concluzia că el era fratele…

— Nu prea l-am mai văzut pe ducele de Marwick în ultima vreme, spuse Nigel. Katherine a presupus că ar putea fi bolnav. Dar eu i-am reamintit că va trebui să găsească altă scuză, având în vedere că are un frate doctor.

Clopoţelul ce anunţă cina o salvă. Dacă nu ar fi fost clopoţelul, întreaga încăpere ar fi auzit-o pe Liza scâncind.

Capitolul 12

— Sunt curioasă, spuse Katherine Hawthorne, glasul ei întrerupând conversaţiile a şase oameni care stăteau între ea şi Liza. Cum Dumnezeu calculezi greşit numărul locurilor la masă?

Răspunsul era simplu: nimeni nu avea să ştie că un *şobolan* avea să apară neinvitat la petrecere. Dar Liza nu putea mărturisi acest lucru, dacă nu cumva voia ca relaţia cu respectivul şobolan să primească un grad foarte inconfortabil de atenţie şi speculaţii.

În schimb, de la locul ei din capul mesei, Liza pretinse

că nu o auzi. Vinul ei era o scuză bună pentru lipsa de atenţie. Se întinse după pahar – al treilea; reuşise să bea două, foarte repede, în timp ce masa era rearanjată. Totuşi, cumva, nu era ameţită. Sau poate că efectul vinului era imperceptibil din pricina şocului care deja îi făcuse capul să se învârtă.

Nu doar un mincinos, ci şi fratele *ducelui de Marwick.* Niciun dramaturg nu ar fi putut crea o ironie mai mare. Ce-ar mai fi râs Nello!

Lord Weston, aşezat în dreapta ei, se aplecă uşor, cu chipul plin de înţelegere.

— Un ajutor bun poate fi foarte greu de găsit, spuse el.

Lordul Weston avea un nas foarte drăguţ, da. Drept şi ferm, nu foarte mare. Buzele nu îi erau atât de voluptuoase pe cât şi-ar putea dori ea, dar erau *cinstite* şi nu rosteau *minciuni.*

— Cât de *adevărat,* spuse Liza.

— Ronson e în pericol? Aş fi bucuros să-l iau eu.

Comentariul veni de la Sunburne, care stătea în stânga ei şi care, până în acel moment, se distrase flirtând cu propria soţie. Erau un cuplu ciudat, Lydia fiind o erudită mofturoasă şi reţinută, iar James unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi din Anglia – şi, până de curând, una dintre cele mai desfrânate puşlamale ale Angliei.

— Nu este nimic în neregulă cu Ronson, spuse Liza.

Probabil că bărbatul stătea în spatele ei chiar în acel moment.

Ea nu îndrăzni să se întoarcă. Majordomul ei era capabil de cele mai straşnice încruntături.

— Dementă, nu-i aşa? întrebă James cu interes.

Liza privi rapid peste umăr – dar Ronson îşi abandonase locul de lângă bufet, probabil pentru a verifica bucătăria. Slavă Domnului!

— E doar ţâfnos şi irascibil, spuse ea, revenind spre

James. Dar *auzul* lui este excelent, ai grijă.

— Cu atât mai bine, spuse vesel James. Putem să-l asmuţim asupra tatălui meu şi sperăm că se va petrece o crimă.

— James, zise Lydia, mustrător.

El oftă.

— Ai dreptate, Lyd. Ar fi o cruzime prea mare faţă de Ronson. Liza îşi termină vinul şi fu încântată când un servitor se apropie rapid să îi umple din nou paharul. Angajaţii ei erau minunaţi. Şi foarte mândri.

— Dacă nu vrei ca supa să-ţi fie otrăvită, James, în locul tău, eu mi-aş păstra remarcile astea spirituale pentru ceilalţi oaspeţi.

Lydia puse brusc lingura pe masă.

Dumnezeule! Făcuse un pas greşit, neîndemânatic. Liza îi aruncă o privire fugară lui Weston, care îşi privea încruntat supa.

— Era doar o glumă, spuse ea, şi încercă să râdă, pentru că nimănui nu îi plăcea o gazdă ursuză.

Dar râsetul ei scârţâi precum o balama ruginită. Sau poate precum ceva *scos din balamale.*

Nu era de mirare că se gândea la otravă! împotriva propriei voinţe, privirea îi traversă masa, către bărbatul care stătea în diagonală faţă de Lydia.

Michael de Grey făcea o treabă splendidă ignorând-o. Momentan, atenţia lui era concentrată asupra partenerei de cină, baroneasa Forbes, care fusese încântată să îl cunoască pe „faimosul doctor”. Aparent, ştia *totul* despre spitalul lui. Probabil că ştia şi despre *alte* talente de-ale lui. Asta i-ar explica interesul faţă de el.

Pentru că Michael de Grey nu era altceva decât un *afemeiat!* Flăcăul ei *decent* de provincie era, de fapt, *faimos* pentru isprăvile lui dezmăţate – cel puţin pentru unul dintre ele, întrucât Lady Heverley însăşi încă alimenta zvonurile, făcându-şi aer cu evantaiul şi oftând de fiecare

dată când numele lui era rostit în public. Era disperată, probabil, să reamintească lumii că un bărbat a dorit-o cândva. Probabil că era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât de Grey.

Şi ce dacă? Michael de Grey nu era recunoscut pentru *gusturile selecte.* Nu – era recunoscut simplu drept slăbiciunea văduvelor!

Un val de căldură îi înţepă obrajii – o îmbujorare violentă, alimentată de propria înjosire. Acum *ea* devenise una dintre văduvele lui disperate! Una dintre numeroasele femei caracterizate în general ca fiind lacome şi înfometate, avide după cea mai mică fărâmă de atenţie pe care un bărbat precum de Grey o poate arunca în direcţia lor…

— Doamnă Chudderley, exclamă Katherine Hawthorne pe un ton vesel. Cât de încruntată eşti! Presupun că şi eu aş fi la fel, dacă angajaţii mei ar fi atât de uituci! Cum *Dumnezeu* au calculat greşit locurile la masă?

Vreo douăsprezece perechi de ochi se îndreptară spre ea – dar nu, observă ea, şi cei ai slăbiciunii văduvelor. *El* rămase concentrat asupra baronesei. Cineva ar trebui să îi aducă aminte că femeia nu era văduvă. *Baronul* era foarte viu, prezidând jovial în celălalt capăt al mesei.

Părul şobolanului era prea lung pentru fratele unui duce. De unde luase haina aia? Se mula pe corpul lui de parcă ar fi fost croită pe Savile Row. Îşi ascunsese hainele elegante în căsuţa aia pe care o închiriase? Vai, cât trebuie să fi râs când ea îi recomandase croitoria domnului Broward!

— Sunt foarte bine, spuse ea.

Sau urma să fie de îndată ce avea să îl dea afară din casa ei pe ticălos. Va trebui să fie o izgonire tăcută, în timp ce ceilalţi erau distraşi. Asta nu însemna că avea să fie *paşnică.*

— Mărturisesc, este vina mea, continuă ea. Mă vei

ierta, dragă, dacă recunosc faptul că am uitat că vii şi tu?

Katherine nici măcar nu clipi.

— Vai, stai liniştită, spuse ea, râzând. Şi *eu* aproape că am uitat că vin. Tind să uit evenimentele astea mărunte!

Trăgând adânc aer în piept, Liza îşi reaminti motivul pentru care o invitase pe Katherine. Era o pregătire excelentă pentru Jane şi o distracţie garantată în caz că intervenea plictiseala. Cu toate astea, în acest moment, îşi dorea să o trimită pe femeie la naiba, pentru că nu mai avea nevoie de alte distracţii în afară de mincinosul care stătea la două scaune de ea.

— Sunt convinsă că agenda ta socială este plină ochi, dragă. Dar ai grijă; eu consider că odihna este benefică înfăţişării. Ar trebui să încerci să-ţi faci mai mult timp pentru asta.

— Punct pentru Lizzie, spuse Sunburne, ridicând paharul cuvin.

Dar, dacă în urmă cu un an l-ar fi dat peste gât şi s-ar fi alăturat Lizei pentru a patra rundă, acum căsătoria îi schimbase obiceiurile: când aşează paharul pe masă, nivelul vinului din el de-abia scăzuse. Liza, privind de la paharul lui la al ei, deveni conştientă de o stare de nefericire. Era mult mai uşor să bei când aveai un partener de băutură.

Michael nu băuse deloc.

Privirea ei fixă paharul lui neatins. Cât de răutăcioase erau intenţiile lui aici? Posibilităţile erau sumbre, deşi ea nu se putea convinge să le creadă pe cele mai negre. Chiar dacă el ştia că Nello îi pusese coame fratelui său, nu avea sens să o pedepsească pe *ea* pentru asta. Când Nello se încurcase cu ducesa, şi Liza fusese trădată.

Poate că el nici nu ştia despre aventură. Poate că era doar o coincidenţă nefericită. Caz în care… Liza nu simţea altceva decât *furie.* Desigur că nu avea nevoie de vin ca să se simtă confortabil la masa ei. Neruşinarea i se potrivea tocmai bine! Practic, şobolanul *lenevea,* şi dacă era

conştient de efortul continuu al lui Katherine de a-şi freca sânii de braţul lui, nu o arăta.

Dumnezeule! Îl avertizase că prietenii ei l-ar putea face să se simtă incomod – când fratele lui îi întrecea pe toţi cei din cameră!

Liza voia să îi ia confortul şi să îl *sufoce* cu el!

Intensitatea privirii ei încruntate ajunse în cele din urmă la el. Pentru o secundă, peste masa luminată de lumânări, ochii lui îi întâlniră pe ai ei. În lumina flăcărilor, arăta precum o statuie medievală, pomeţii lui puternici fiind brăzdaţi de umbre melodramatice. Lumina îi îmblânzea chiar şi linia nasului. Arăta foarte chipeş, într-un mod *tipic.* Nu era de mirare că Katherine tot încerca să îi distragă atenţia de la baroneasă!

— Cred că avem nevoie de mai multă lumină aici, spuse Liza. Este foarte estompată.

Nasului ăluia avea să îi facă bine.

— Dumnezeule, trebuie să vedem ce mâncăm? întrebă James. Cât de barbar…

Tresărind, tăcu brusc.

— Mâncarea este foarte bună, spuse Lydia. Mi-ar plăcea să o văd mai bine.

— *Au,* spuse James. Piciorul pe care l-ai lovit îi aparţine iubitului tău soţ. Ai grijă cu el.

— Ce decoraţiuni *minunate,* spuse Lydia emfatic.

— Serios, Lyd, ai fi putut juca fotbal.

— O, lasă luminile în pace, spuse Weston. Îi oferi Lizei un zâmbet prietenos. Sunteţi o gazdă perfectă, doamnă Chudderley, şi nu-mi pot închipui o atmosferă mai bună. Da – am fost informat că aţi pregătit o listă serioasă de activităţi pentru noi în această săptămână!

Liza afişă un zâmbet drept răspuns. La naiba cu de Grey! Avea să se ocupe de el mai târziu; între timp, lasă-l să flirteze cu cine vrea. Prada ei era *aici.* Iar mâine, cu aranjarea mai puţin convenţională a locurilor de la masă,

avea să evite regulile plictisitoare ale întâietăţii şi să îi dea lui Hollister şansa de a o însoţi la cină. Un concurs cinstit între burlacii ei eligibili.

— Cineva a dezvăluit secrete, spuse ea. Îmi doream ca activităţile să rămână o surpriză!

Dinţii lui Weston erau minunaţi, egali şi uimitor de albi. După Nello, nu se mai aşteptase să îi mai placă vreodată un bărbat blond, dar gusturile se puteau schimba.

— Doamna Hull doar mi-a dat câteva indicii, spuse el, în mare secret, te asigur.

Jane? Ce făcea, împărtăşind secrete cu *Weston?* Liza aruncă o privire spre ea. Jane încercase să o abordeze în drum spre sufragerie – prea nepricepută ca să ştie că trebuie să îşi ascundă şocul provocat de autodemascarea lui de Grey. Dar acum se părea că îşi revenise. Într-adevăr, după estimările Lizei, Jane se apropia puţin cam prea *nerăbdătoare* de Hollister. De ce Tilney şi Nigel nu se făceau utili?

Liza încercă să îşi păstreze zâmbetul.

— Draga doamnă Hull. Mă bucur atât de mult că a fost de acord să ni se alăture. Mă tem că încă îl deplânge pe răposatul ei soţ – a fost o poveste de dragoste minunată, după cum ştiţi. Spune că nu va mai găsi niciodată un bărbat ca el.

Din partea lui Sunburne se auzi un râset delicat, cunoscător. Liza va trebui să vorbească cu *el* mai târziu.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Weston posomorât. Nu ştiam că a devenit văduvă atât de recent.

— Da, tocmai ce a renunţat la hainele de doliu.

Weston dădu aprobator din cap.

— Atunci, trebuie să ne străduim să o înveselim.

— Într-adevăr, spuse Liza. Dar cred că trebuie să avem grijă, să nu îi trezim din nou suferinţa.

— Ah, spuse o voce de la două scaune distanţă. Vocea *lui.* Doamna Chudderley îşi împărtăşeşte regulile cu tine,

Weston?

Inima ei ratã o bãtaie. Ce cuvinte joase, seducãtoare. Cu siguranţã, toate lumea auzea tachinarea din ele – şi o vedeau în zâmbetul pe care el i-l arunca.

Liza nu şi-l închipui pe doctorul ei de provincie capabil de plãceri rãutãcioase. Dar… acesta nu era doctorul ei, nu-i aşa? Era un strãin, versat în metodele înţepãtoare ale înaltei societãţi. Înghiţi în sec. Cât de curios i se pãru faptul cã, pentru un moment foarte scurt, simţi un junghi violent de pierdere.

— Reguli? întrebã Weston.

Liza îi aruncã lui Michael o privire de avertizare. El se lãsã pe spate în scaunul sãu, cu un zâmbet uşor jucându-i pe buze. Blestemat sã fie zâmbetul ãla! Ei nu îi pãsa cât de bine îi venea costumul, cât de frumos îi evidenţia trãsãturile feţei acea cravatã albã ca zãpada sau cu cât inteligenţã o putea face sã plãteascã pentru cã se încrezuse în viclenia lui. Liza nu avea de gând sã îi permitã sã îi distrugã petrecerea şi planul.

— Nu, spuse ea cu indiferenţã. Aţi auzit greşit, domnule. Vorbeam despre activitãţile pe care le-am pregãtit.

Iar dacã el insista sã vorbeascã despre reguli, Liza avea sã… sã îi *arunce* supa în faţã.

— A, scuzele mele, spuse el calm. Activitãţile, desigur. Deşi par oarecum inutile, avându-vã pe dumneavoastrã ca gazdã.

Zâmbetul lui se adânci în ridurile care îi brãzdau gura. Erau semne de îmbãtrânire prematurã. Era prea *tânãr* ca sã le aibã. Doar treizeci de ani! Era un *cãţeluş!*

Weston, din fericire ignorant, privi comentariile lui Michael ca pe o invitaţie de a încãlca eticheta; se aplecã pe dupã baronească pentru a-i rãspunde:

— Mãrturisesc, de Grey, sunt surprins sã te vãd aici. Nu mi-am închipuit cã ceva te-ar putea scoate din Londra.

Dar, presupun că, dacă cineva ar fi în stare de asemenea minuni, aceea ar fi doamna Chudderley.

— O, da, şopti Michael. Propria noastră domnişoară Nightingale.

Mâna Lizei se încleştă pe cuţit, într-o strânsoare spasmodică. Cum *îndrăznea* să o tenteze cu acea amintire? Forţând-o să îşi aducă aminte cât de flatată se simţise – cât de mult îşi dorise să obţină aprobarea lui. Judecata ei era defectă. Era atrasă întotdeauna de escroci.

— Da, spuse ea, i-am promis lui Lord Michael o ieşire *foarte* amuzantă din rutina lui obişnuită. Mai precis, un grup de experţi care sunt specializaţi în transmiterea adevărurilor ciudate. Presupun că a fost atras de pericolul acestui lucru – din câte ştim cu toţii, unele adevăruri pot fi foarte *nepoftite.*

Râzând uşor, Michael ridică paharul cu vin într-un gest ambiguu, care nu putea fi considerat tocmai un toast. Lumina lumânării se revărsă prin vinul lui şi îi mângâie gâtul cu o strălucire stacojie, care părea un semn prevestitor potrivit. Dacă Liza îl înjunghia cu cuţitul ei pentru peşte, ar fi şi mai roşu.

Înşelătoria lui o depăşise chiar şi pe a lui Nello. Nello, cel puţin, minţise doar în legătură cu intenţiile şi fidelitatea lui. Dar Liza îi ştiuse numele adevărat încă de la început!

— Cât de palpitant! spuse Weston. O ghicitoare. Să îndrăznesc să o rezolv?

Liza nu avea de gând să se mai încreadă vreodată în propriile instincte.

— A, este foarte uşor, începu Lydia să vorbească. A angajat o grămadă de…

— Nu o spune, zise Sunburne. Nu atâta timp cât Liza are cuţitul ăla în mână.

Liza îşi ascunse mâna sub faţa de masă. Cina asta nu se mai termina odată!

— Oh… foarte bine, spuse Lydia părând confuză. Dar,

ştii, doamnă Chudderley, voiam să spun – după ce ţi-am recomandat cartea aceea despre misticism, am întâlnit un şaman lângă Alberta, care pretindea că este în stare să scoată adevărul dintr-o grămadă de oase. Şi a contrazis presupunerile lui Beloit despre magia tribală.

— Adevărat?

Liza habar nu avea dne era Beloit. Autorul cărţii, poate?

Michael se reîntorsese spre Lady Forbes, ca şi cum nu ar fi fost deloc conştient de furia ei – ca şi cum nu i-ar fi păsat câtuşi de *puţin.* Liza rămase cu ochii fixaţi pe spatele lui şi îl detesta.

— Da, spunea Lydia. Cred că dacă l-aş fi convins să vină cu mine în Anglia, ar fi declanşat o nouă manie. Noi, ca societate, avem înclinaţii pentru tot felul de aberaţii mistice, nu-i aşa? Mă întreb dacă indică ceva semnificativ despre nevoia noastră de puţin mister ca să ne condimenteze credinţa.

Şi iat-o pe Lydia transformând o cină într-o prelegere despre ciudăţeniile ei antropologice. Binecuvântată fie Lydia! Liza era recunoscătoare pentru distragere. Se lăsă pe spate în scaunul ei şi trase adânc aer în piept, încercând să îşi domolească pulsul.

— O întrebare interesantă, spuse Weston curajos. Presupun că există şi un aspect foarte misterios în conceptul creştin al miracolelor, de exemplu. Dar nu aţi fi de acord că misterul este o caracteristică destul de comună a tuturor religiilor? Cine poate să vadă acum chipul lui Dumnezeu?

— Ah, foarte adevărat! Atunci, poate că m-am exprimat greşit!

Lydia se aplecă spre el, acum destul de însufleţită, întrucât soţul ei îi zâmbea ca un îndrăgostit. Ca un *prost,* mai degrabă. Liza nu avea starea necesară pentru a admira căţeluşi bolnavi de dragoste.

— În schimbul religiei, continuă Lydia, poate ar trebui să vedem această obsesie a misticismului ca pe un simptom al unei lipse sociale – sau ca pe o nevoie; nevoia de a crede în existenţa unor mistere pe care ştiinţa nu le poate explica. Da! Da, într-adevăr! Cred că Hobart a fost cel care a susţinut că putem caracteriza societăţile după preocupările lor centrale. Exemplul lui, desigur, erau albanezii şi Hakmarrja, dar pentru scopul nostru…

James îi atinse uşor braţul.

— Nu uita să traduci pentru noi, draga mea.

— Ah! Lydia roşi. Hakmarrja este filosofia albaneză a răzbunării.

Liza încuviinţă din cap. Era mai calmă acum. Se putea descurca cu dezastrul ăsta.

— Îmi place filosofia asta, spuse ea. Răzbunare, spui? Povesteşte-ne mai multe, te rog.

*

Michael îşi abţinu un râset la auzul tachinării evidente. I-ar da bucuros ocazia să se răzbune – mai târziu, între patru ochi, de preferat în apropierea unui pat. Un perete sau o canapea ar fi la fel de utile.

Dumnezeu să îl ierte, dar era un nemernic superficial pentru că îi făcea plăcere situaţia. În momentul în care ea îi retrăsese invitaţia la petrecere, drumul lui fusese decis. Fără mărturisiri blânde şi cuvinte alese cu grijă din partea lui. Avea să schimbe strategiile. Avea să îi forţeze mâna fratelui său şi să o înfrunte pe Elizabeth Chudderley de pe picior de egalitate.

Era al naibii de înviorător să aibă din nou o misiune clară. Ea era furioasă, aşa că el avea să o calmeze. Să îşi ceară scuze şi să îşi explice situaţia. Aveau să facă un joc din descoperirea cunoştinţelor comune. Ea îşi va da seama că nu mai era nevoie să se poarte de sus cu el, să îşi ceară

scuze pentru ifosele ei. Iar apoi, chestiunea fiind stabilită, el avea să o facă din nou a lui.

O dată nu putea fi de ajuns. Nu după *acel* interludiu. Nou descoperita ei preocupare pentru decenţă încă ar putea fi un obstacol, dar era un pretext slab, pe care el avea să îl distrugă în cursul a cinci minute petrecute singur cu ea. Voia să îi readucă aminte cât de mult se bucurase de avantajele văduviei în acea căsuţă spartană.

— De unde o cunoaşteţi pe doamna Chudderley, Lord Michael?

Cu dificultate, Michael îşi luă privirea de la gazdă şi se întoarse spre baroneasă – o femeie plăcută, rotunjoară şi dulce ca o brioşă.

— Ne-am cunoscut recent, spuse el. O întâmplare foarte plăcută. Dar dumneavoastră?

Deşi Michael nu îi cunoştea pe fraţii Hawthorne, cinci minute petrecute în prezenţa lor îi explicaseră includerea celor doi pe lista de oaspeţi – ei defineau „compania uşuratică”. Dar Lady Forbes părea o alegere enigmatică.

Baroneasa zâmbi.

— O cunosc practic de când era în faşă – sau de la debutul ei în societate, ceea ce presupun că este cam acelaşi lucru.

— Da? Cum a fost ca debutantă?

Michael nu şi-o putea închipui pe Elizabeth fără aerul ei atotcunoscător. După un moment, încercarea deveni ciudat de tulburătoare. Calmul ei îi era armura. El o dezbrăcase de ea pentru scurt timp în căsuţa pădurarului, dar nu îi plăcea să se gândească la ea ca fiind dezarmată astfel în public. Fără acel scut invizibil, o femeie frumoasă ar deveni o pradă uşoară pentru lupi.

— O, era splendidă precum luna, desigur. Baroneasa făcu o pauză în timp ce un servitor îi schimbă tacâmurile pentru supă cu cele pentru peşte. Nu a fost nicio surpriză în asta, nici în agitaţia pe care a provocat-o. Dar dacă te-ai

întoarce în timp, jur că nu ai fi recunoscut-o. Pe atunci era mai timidă – şi mai blândă, de asemenea. Ce risipă! Nemernicul ăla nu a meritat-o nicio clipă!

Femeia scoase un sunet de dispreţ, apoi străpunse peştele.

— Nemernicul? A trăit vreo poveste nefericită de dragoste înainte să se căsătorească?

— Primul ei soţ, spuse Lady Forbes. Se opri pentru a mesteca. Nimeni nu m-a crezut când am spus că este un meschin periculos. Plictisitor ca un bancher, domnul Chudderley – era cel mai rău lucru pe care ceilalţi îl puteau spune despre el. Dar ceea ce alţii au confundat cu seriozitatea şi sobrietatea, eu am văzut limpede că este o lipsă de afecţiune şi un temperament *inflexibil.*

Elizabeth nu vorbise niciodată despre soţul ei. Toate plângerile ei se concentraseră pe o dezamăgire mai recentă. Conştientizarea acestui lucru îl făcu pe Michael să se simtă… indispus, de fapt. Brusc, îşi dădu seama cât de profundă era ignoranţa lui cu privire la ea.

Supărător lucru, să te intereseze o femeie cu un trecut. Michael se încruntă. Nu, nu era corect. El *prefera* femeile cu trecut. Cele inocente erau problematice: se aşteptau la lucruri pe care el nu avea să le ofere vreodată.

Presupuse că înainte nu obiectase niciodată în privinţa trecutului complicat al amantelor sale pentru că nu îl interesase să le cunoască trecutul. Dumnezeule! El însuşi era un nemernic mai mare decât îşi închipuise. Iar interesul acesta pe care îl simţea pentru Elizabeth… Era diferit, cumva. Altfel, de ce se afla aici? Venise pentru că voia ca ea să îl vadă ca pe un egal. Ca pe un… bărbat eligibil.

Acea revelaţie îl şocă. *Eligibil?* Noţiunea era ridicolă. El nu avea bani – fratele lui avusese grijă de asta. Iar Alastair nu avea să o vadă vreodată pe Elizabeth ca pe o alegere potrivită. Acel gând trimise un val fierbinte de furie prin el. La naiba, nu îi păsa dacă Alastair era sau nu de

acord cu ea.

Ridicând privirea, o văzu pe baroneasă studiindu-l – şi de-abia atunci îşi dădu seama că lăsase conversaţia în aer. Michael îşi adună gândurile.

— Atunci, ghinion în dragoste.

Auzi tonul întrebător din vocea lui şi îl tulbură şi mai tare. De ce punea aceste întrebări? Era mai înţelept să păstreze misterul intact, nu-i aşa? Misterul era savoarea oricărei aventuri. Cu siguranţă, Michael nu îşi putea dori... mai mult.

— Of, a avut cel mai mare ghinion, nu încape îndoială. Lady Forbes ridică paharul cu vin, expirând atât de puternic încât răsuflarea ei făcu vinul de Bordeaux să tremure. Biata de ea, continuă femeia, afişează o expresie foarte veselă, desigur, dar cea mai recentă veste probabil că a înfuriat-o.

Probabil că se referea la logodna ticălosului fără nume. *Furioasă* i se păru lui Michael o alegere foarte bizară.

— Sau poate că i-a frânt inima, spuse el.

Baroneasa râse ca şi cum Michael ar fi spus o glumă foarte bună.

— Inimă frântă! Elizabeth Chudderley! Mi-ar plăcea să-l văd pe bărbatul care va reuşi performanţa *asta!* Ar fi nevoie de un topor foarte puternic pentru *armura* aia.

Michael îşi ascunse uimirea într-o gură de vin. Prietenii ei ştiau atât de puţine lucruri despre ea? Pentru că el o privise în ochi în ajunul solstiţiului de vară şi nu văzuse o femeie a cărei inimă nu putea fi frântă. Departe de asta.

— În orice caz, adăugă Lady Forbes cu indiferenţă, ar fi nevoie de un bărbat mult mai bun decât domnul Nelson.

Nelson. Creierul lui se agăţă de nume asemenea unui trăgător de ţinta lui. Simţi o nevoie bruscă de a se retrage în biblioteca lui Elizabeth şi a răsfoi un volum de Debrett. *Nelson.* Numele nu îi spunea nimic.

— Nu pot să spun că l-am cunoscut pe acest bărbat. Dar dacă a părăsit-o pe doamna Chudderley pentru

altcineva, este un prost.

— Ce declaraţie romantică, se auzi vocea lui Nigel Howthorne de undeva de la masă. Stătea lângă Jane Hull, care oscila între a-i evita privirea lui Michael şi a se holba la el. Şi cât de surprinzător că asemenea concepţii romantice vin de la *dumneavoastră,* Lord Michael. Să presupunem oare că provincia v-a trezit cavalerismul?

Michael nu îi mai întâlnise niciodată pe cei doi Hawthorne, dar era evident că ei erau la curent cu *el.*

— Ce pot să spun? Aerul curat face minuni.

Recunoscu tipul lui Hawthorne din vremea petrecută în şcoală: o faţă mică şi maliţioasă, dar doar când era înconjurat de oameni, în privat, s-ar smiorcăi şi şi-ar băga coada între picioare. Atunci, era inofensiv, şi ar fi fost patetic din partea lui să îl lovească.

— Sper să aibă acelaşi efect şi asupra dumneavoastră, continuă Michael. S-ar putea ca noutatea să vi se pară înviorătoare.

Hawthorne râse şi ridică paharul cu vin, învolburându-l meditativ.

— Mă întreb… de cât timp vă bucuraţi de aerul curat? Noi, ceilalţi, ne-am întâlnit la St. Pancras, dar nu îmi amintesc să vă fi văzut în gară.

— Nu trebuie să fii ironic, spuse sora lui pe un ton suav, din dreapta lui Michael.

Katherine Howthorne fusese mulţumită să discute întreaga seară doar cu Tilney, care stătea în faţa ei, pe diagonală, lângă Jane; dar chiar în timp ce vorbea cu el, încercase să arate braţului drept al lui Michael forma exactă a sânilor ei.

— Poate că nu a călătorit în vagonul de la clasa întâi, continuă ea, întorcându-şi ochii de un maroniu precum scoarţa de copac spre Michael. Nu toată lumea îşi permite, ştii doar.

Tilney se aplecă înainte, nerăbdător să li se alăture.

— Ştiţi – nici nu am văzut să vă fi fost aduse bagajele.

Ochii doamnei Hull deveneau, în mod comic, din ce în ce mai mari. Aruncă o privire agitată în jur, de parcă de-abia atunci îşi dădu seama că stătea în colţul carnivor al mesei.

— Sunt flatat, spuse Michael, apoi îi zâmbi lui Jane, parcă vrând să o calmeze când privirea ei panicată o întâlni pe a lui. Nu ştiam că cei pe care nu i-am mai întâlnit înainte de această seară sunt atât de interesaţi de mine. Dar presupun că prieteniile se leagă în cele mai improbabile locuri. Chiar dacă şi prieteniile în sine sunt improbabile.

Când ochii lui Tilney se mijiră, Michael îşi dădu seama că se simţea foarte bine. La urma urmei, nu era atât de greu să reintre în propria piele. Erau maniere şi atitudini care unui doctor de provincie îi erau interzise, dar pe care fiul şi fratele unui duce le putea folosi în voie – aroganţa fiind printre ele.

Katherine râse, un sunet jos şi înăbuşit.

— Cornwall *este* destul de improbabil, nu-i aşa? Nu ştiu cum i-am permis Lizei să ne convingă să participăm la şicanele astea.

— Ah, spuse Tilney, asta nu este nimic. Vă mai amintiţi iarna trecută în Monte Carlo? Dumnezeule. Mi-am pierdut venitul pe jumătate de an într-o noapte.

Şi astfel conversaţia se schimbă din nou, spre chestiuni care nu aveau nicio legătură cu Michael. Dar el ascultă cu atenţie până la sfârşitul cinei, conturând din discuţiile animate o imagine clară a ceea ce voise să spună Elizabeth când îi spusese că era diferită printre prietenii ei din Londra. Ea însăşi era întruchiparea frivolităţii. În mod normal, pe el nu îl interesau asemenea lucruri. Dar când venea vorba despre ea…

După ce terminară desertul, Michael îşi îndreptă în mod intenţionat atenţia către capul mesei. Ea aştepta şi era pregătită să îi întâmpine privirea. Maxilarul îi era încordat.

Îşi îndreptă umerii. Un râset începu să se ridice în gâtul lui – Elizabeth arăta precum un soldat pregătindu-se de luptă –, dar când ea se ridică, veselia lui se stinse.

Lumina lumânării se plimba pe pielea ei asemenea unui pretendent pasional. Frumuseţea ei din acest moment ar fi putut lăsa orice bărbat fără suflare. Dar prezenţa ei fu cea care îl reţinu. Elizabeth reduse toate conversaţiile la tăcere fără niciun cuvânt. Calmul ei era regal, deşi zâmbetul pe care îl oferea celor de la masă era fals. Nimeni altcineva nu ar fi ştiut, dar Michael o simţea.

— Cred că vom sări peste formalităţile obişnuite, spuse ea. Spre salon, dacă nu obiectează nimeni.

În timp ce oaspeţii se ridicară şi începură să părăsească încăperea, Michael încetini pasul în mod intenţionat. De îndată ce ultima persoană trecu pe lângă el, nu fu surprins să îi simtă mâna pe braţul lui. Se întoarse.

— Da, doamnă Chudderley?

— Tu, spuse ea într-o şoaptă tăioasă, vii cu *mine.*

Capitolul 13

Michael se lăsă condus afară din sufragerie. Dar când deschise gura să vorbească, Elizabeth i-o reteză.

— Niciun cuvânt, şopti ea. Nu până nu ajungem undeva unde să pot *ţipa.*

Un sunet plin de interes se auzi dinspre Michael.

— Sună promiţător.

Ea îi eliberă braţul, ca şi cum ar fi ars-o. Porni hotărâtă înainte, cu rochia de culoarea prunei foşnind în jurul gleznelor, iar trena şuierând peste podeaua lustruită din lemn.

Michael o urmă în micul salon de lângă holul de la intrare. Când Elizabeth se întoarse spre el, mâinile lui

ridicate – cu palmele în exterior, în semn de predare – nu provocară nici cea mai palidă umbră de zâmbet.

— Îţi datorez o explicaţie, începu el – apoi se feri de vaza care zbură pe lângă capul lui şi se făcu ţăndări pe podea. Şi nişte scuze, spuse el, îndreptându-se.

Pete aprinse de culoare ardeau în obrajii ei.

— Nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să-ţi văd spatele în timp ce pleci! Ceea ce vei face, *de îndată!* Tu…

Se opri brusc, strângând foarte apăsat din buze. Dar nu le putea controla tremurul, iar acel minor semn de suferinţă provocă un şoc înăuntrul lui Michael.

Păşi instinctiv spre ea. Elizabeth, drept răspuns, făcu un pas înapoi, privirea ei surprinsă transformându-se rapid într-un dispreţ atât de evident, încât el încremeni.

Poate că… îi judecase greşit reacţia. Dar presupusese că Elizabeth avea să fie *uşurată* aflând adevărul. Dacă ea îl plăcuse ca doctor, cu siguranţă avea să îl placă şi mai mult ca fiul şi fratele unui duce. Ce femeie nu l-ar plăcea?

Aceasta, se pare. Privirea de pe chipul ei nu lăsa nicio urmă de îndoială.

— Ascultă-mă, spuse el încet. Scopul meu nu a fost să te păcălesc. N-am spus nimănui adevărul. Încercam să evit ca fratele meu să mă găsească aici.

Ea trase adânc aer în piept.

— Fratele tău, spuse ea. Ducele de Marwick.

Michael încercă să schiţeze un zâmbet jalnic. Nu ţinu, pentru că ea îl privea ca şi cum ar fi fost un străin, iar lui nu îi plăcea asta.

— El este.

Elizabeth se plimbă în jurul unui fotoliu capitonat cu mătase, oprindu-se în spatele lui, ca şi cum ar fi avut nevoie de un scut împotriva lui Michael.

— Atunci, să-ţi aud explicaţia. Dar să fie scurtă. Mă aşteaptă oaspeţii.

— Este… destul de complicată ca să fie scurtă, spuse

el. Dar pot să-ţi spun aspectele principale, iar mai târziu…

Elizabeth ridică din sprâncene.

— Mai târziu? Nu există mai *târziu.*

Michael trase aer în piept.

— Elizabeth, eu…

— Îţi revoc dreptul de a mi te adresa informal, spuse ea, aruncându-i un zâmbet rece. Şi îţi spun de acum, dacă vei vorbi vreodată despre… *noi,* jur că vei regreta. Eu nu sunt nicio Lady Heverley, *Lord Michael.* Eu nu voi suspina de fiecare dată când îţi voi rosti numele.

Lady Heverley, *din nou.* Râsul lui slab şi neîncrezător o făcu să se încrunte.

— Crezi că este amuzant? întrebă ea.

— Nu. Câtuşi de puţin. Acum nu mai era amuzant. Am greşit că m-am prezentat într-o lumină falsă. Dar, îţi mărturisesc, nu mi-am dat seama… adică, pari ciudat de… furioasă pe faptul că eu am o poziţie socială mai bună decât ai crezut.

Ea îi aruncă o privire neclintită.

— Mai *bună,* spuse ea. Dar departe de *superioară.*

El o privi confuz, încercând să îi dea de cap problemei.

— Atunci, te porţi aşa doar pentru că am minţit. Asta este? Propriile cuvinte îl făcură să tresară. Rostite astfel, da, putea vedea cauza furiei ei.

— Nu te flata, spuse ea cu răceală. Sunt obişnuită cu escrocii.

Ah. Asta îl ustură.

— Mă arunci în aceeaşi oală cu ceilalţi nemernici. Presupun că merit.

Elizabeth ridică din umeri.

— Un nemernic este la fel ca următorul. Ţi-ai închipuit că erai cumva diferit?

— Să te mint nu a fost niciodată intenţia mea. Ce cuvinte insuficiente, chiar şi pentru propriile lui urechi. Adică… ar fi trebuit să îţi spun mai devreme.

Încercase să îi spună în căsuţa din pădure, dar… Michael nu credea că ea ar vrea să îi audă acum scuza. „Se pare că m-a interesat mai mult să mă culc cu tine decât să stau puţin să-ţi explic.” Nu, replica asta nu avea să îl ajute. Era un măgar.

— Elizabeth. Îmi pare mult mai rău decât pot spune în cuvinte.

Tăcerea, după un moment îndelungat, fu spartă doar de ticăitul unui ceas îndepărtat. Ea îşi privi mâna acoperită de mănuşă, trecându-şi degetul mare peste vârful degetelor, apoi ridică din nou din umeri.

— Descopăr că nu-mi pasă în mod special de scuzele tale.

— Atunci, pot doar să sper că explicaţia mea este suficientă. Michael trase adânc aer în piept. Cumnata mea, după cum probabil că ştii, a murit în urmă cu zece luni. Cum putea să spună mai bine această poveste, fără să dezvăluie secrete care nu erau ale lui? Moartea ducesei… Fără minciuni de-acum. Moartea ei şi anumite adevăruri care au ieşit la iveală după aceea l-au aruncat pe fratele meu pe o pantă descendentă.

— Adevăruri. Elizabeth îşi puse mâinile pe spătarul fotoliului, strângându-l atât de tare încât materialul se încreţi. Ce fel de adevăruri?

El se strâmbă.

— Nu sunt ale mele ca să pot vorbi despre ele. Te asigur, dacă aş putea…

Ea îl privi pentru un moment, apoi pieptul i se ridică şi coborî uşor, respirând adânc.

— Da, desigur. Presupun că nu mă privesc. Făcu o pauză stranie, apoi scutură din cap. Atunci, continuă.

— Declinul fratelui meu a fost progresiv. La început, pur şi simplu n-a mai avut chef să meargă la companie. Devenise suspicios faţă de prietenii lui.

Michael ezită. Nu îi plăcea să divulge acest lucru.

Dar… avea încredere în Liza. Cât de ironic că fusese nevoie să îi trădeze încrederea pentru a-şi da seama că el avea încredere în ea să nu o trădeze pe a lui.

— În februarie, continuă el, a încetat să mai iasă din casă. Aceasta nu este o întâmplare obişnuită. Nu este bolnav, pur şi simplu refuză să iasă afară. Nici măcar în grădină. Este aproape ca şi cum… lumea a început să-l înspăimânte.

— Înţeleg. Elizabeth îl privea cu ochii mijiţi. Şi astfel, drept răspuns, tu ai început această mascaradă departe de Londra. Da, totul mi se pare că are sens *perfect* acum.

Michael îi acceptă ironia cu un zâmbet trist.

— Nu mi-a dat de ales. El nu vrea să conceapă un moştenitor, aşa spune, astfel că trebuie să o fac eu pentru el, cu o femeie pe placul lui: altfel, îşi va folosi toată puterea şi influenţa pentru a închide spitalul.

Elizabeth se încruntă, uşor confuză.

— Spitalul din Londra. Pe care el în sponsorizează.

— Da. Cel pe care eu l-am *înfiinţat.*

— Cât de… machiavelic, şopti ea.

— Nu-l cunoşti pe fratele meu. Machiavelli ar fi mic copil pe lângă el. Michael făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Orice ar fi, înţelegi de ce nu pot ceda condiţiilor lui.

Ea îşi feri privirea. Michael îi privi pana violet din coafură în timp ce Elizabeth îşi netezi o mănuşă spre cot. Mişcarea mâinii ei îl hipnotiza: de la degete la cot, de două ori, apoi de trei.

— Nu, spuse ea în cele din urmă, foarte încet. Presupun că nu înţeleg.

Michael respiră adânc, nevenindu-i să creadă.

— Trebuie să-mi sacrific viaţa pentru plăcerea lui? El este… Trase din nou aer în piept. Nu-l cunoşti pe fratele meu. *Vreau* să îl ajut. Dumnezeule, am făcut tot ce-am putut! Stau treaz noaptea, gândindu-mă la asta.

Ea plecă uşor capul. Probabil că disperarea din glasul lui o ruşinase, presupuse Michael. Probabil că şi pe el ar trebui să îl ruşineze. Dar, dintr-un anume motiv, i se păru de o importanţă vitală ca ea să îl creadă în această privinţă.

— *Nu* l-aş abandona, spuse el.

— În regulă, rosti ea încet, fără să ridice privirea.

— Dar trebuie să înţelegi că soluţia propusă de el nu va ajuta pe nimeni. Departe de asta! Vrea ca descendenţa noastră să continue? Atunci va trebui să iasă din casă şi să-şi găsească o soţie. *Acesta* este medicamentul pe care i l-am prescris. *Acesta* este leacul meu pentru el.

— Ah. Deci motivele tale au fost nobile, atunci. Elizabeth ridică privirea, iar expresia de pe chipul ei îl făcu să se simtă de parcă primise o lovitură puternică în piept.

Lady Forbes îşi închipuia că femeia aceasta era imună la suferinţă? El avea dovada contrariului înaintea ochilor chiar acum, şi asta îl făcea pe *el* ticălosul.

— Ţi-am trădat încrederea, zise el încet. Blestemate să fie stângăcia şi prostia lui. Nu a fost prea nobil. Şi nu a fost niciodată intenţia mea, te asigur.

Elizabeth ridică dintr-un umăr, fără îndoială, transmiţându-i indiferenţa ei.

— Stai liniştit în privinţa asta. Nu am făcut nicio promisiune. La urma urmei, ai fost doar distracţia unei după-amiezi.

Răsuflarea îi ieşi din gât, sugrumată, ca un râset, deşi Michael nu era deloc amuzat. Acum *el* era cel rănit. Cât de ciudat era?

— Speram să ne distrăm împreună puţin mai mult de atât. Mult mai mult. De-abia acum, Michael vedea ce potenţial aveau. Ce s-a întâmplat între noi în căsuţă… nu a fost ca nicio altă plăcere pasageră pe care am simţit-o. Elizabeth, mie nu mi s-a părut doar distracţia unei după-amiezi. Da, cu cât m-am gândit mai mult la asta…

— Opreşte-te.

Când ea ridică privirea, ochii ei arătau ciudat de sclipitori, iar Michael simţi o apăsare greoaie în piept. Ea clipi, parcă pentru a-l face să revină cu picioarele pe pământ, apoi privi dincolo de el, spre uşă.

— Oaspeţii, spuse ea. Trebuie să… Apoi îşi îndreptă umerii, încercând să îşi recapete calmul. Ţi-am ascultat explicaţia. Şi acum, domnule, o vei auzi pe a mea. Într-un minut, vei merge în salon şi vei face conversaţie cu oaspeţii mei. Într-o jumătate de oră, va sosi o scrisoare care te va informa că sunt probleme la Londra – poţi să inventezi orice poveste, dacă doreşti. Poate cu spitalul tău sau cu fratele tău. Oricum ar fi, îţi vei cere scuze şi vei pleca.

Vocea ei se înăsprise în timpul discursului. Dar mâinile îi spuneau o poveste diferită. Se foiau pe fotoliu, frământând materialul, iar el îşi dorea să le ia într-ale lui, să cadă în genunchi înaintea ei şi să o implore să îl ierte. Să îi permită să o ia de la început.

Imaginea părea atât de vie, impulsul atât de straniu, încât împietri. Uimit şi cu limba legată. Ceea ce fu tocmai bine, pentru că Elizabeth încă nu terminase.

— Ca o *gazdă* îngrijorată, spuse ea, eu îţi voi pune trăsura mea la dispoziţie, să te ducă de aici – la locuinţa ta ciudată, unde vizitiul te va aştepta în timp ce îţi faci bagajele, apoi te va conduce la gară. Dacă pierzi ultimul tren, mai este unul mâine-dimineaţă, la ora nouă.

Michael trase aer în piept. O alungare foarte precisă. Ca şi cum ea ar fi deţinut tot comitatul. Ceea ce, presupuse el, era adevărat.

Eliberând fotoliul, Elizabeth îşi ridică uşor poalele rochiei şi porni spre uşă.

— Aşteaptă, spuse Michael.

Când trecu pe lângă el, o prinse de braţ. Fără ezitare, ea se întoarse şi îl pălmui. Avea o lovitură zdravănă. Dar el nu o eliberă, deşi obrazul îl ustura foarte tare. Ea îl privi cu ochi mari, cu o expresie straniu de pustie. Lui Michael nu îi

plăcea privirea ei.

— Am meritat palma asta, îi spuse el.

— Da. Elizabeth scuturǎ din cap, parcă pentru a-şi limpezi gândurile. *Nu* îmi voi cere scuze.

— Nu trebuie să o faci.

Michael îi putea simţi braţul tremurând, iar asta îl sufoca. Ce făcuse el aici? Se întinse să îi cuprindă obrazul cu palma, iar ea îşi feri privirea. Dar nu îi dădu mâna la o parte. Era lucru mare. Elizabeth înghiţi în sec.

— Trebuie să merg să scriu scrisoarea aceea.

— Într-un minut.

— Dă-mi drumul, şopti ea.

El ştia că trebuia să îi dea drumul. Dar propria mână nu îl asculta. Ce se întâmpla aici? Ce se întâmpla cu el? Nu ştiuse până în acest moment. Dar, brusc, era limpede, iar el era un prost. *El* era prostul, nu ea.

— Elizabeth, şopti Michael.

Elizabeth, care râdea precum o hangiţă şi îi întorcea glumele cu înţelepciunea unui filosof, care renunţa la somn pentru verişoare îndepărtate, lucru cu care alte femei cu poziţia ei nu ar fi fost niciodată de acord. Care bea bere cu sătenii şi ducea doctori de provincie nepoliticoşi pe malurile unui lac, doar pentru a împărtăşi cu ei frumuseţea unui loc de care îl iubea. Elizabeth, a cărei prieteni credeau că vulnerabilitatea ei se stinsese de mult. Dar ea plânsese în braţele lui în căsuţa din pădure. Plânsese, apoi îi zâmbise şi îl sărutase aşa cum nu mai fusese vreodată sărutat.

Ea îi oferise prietenia ei, iar el, în schimb, o dezamăgise.

Cum de nu anticipase momentul acesta? Cum de nu îşi dăduse seama, până acum, că ea nu îşi permitea să fie dezamăgită din nou?

Cum de nu se gândise cât de mare avea să fie pentru el preţul acestei dezamăgiri?

— Elizabeth. Numele ei era delicat pe buzele lui,

preţios. Lasă-mă să mă revanşez faţă de tine.

Ea nu voia să îl privească.

— M-am săturat de tine, spuse ea. Vreau să *pleci.*

— Nu. Michael îi mângâie obrazul. Nu plec nicăieri.

Acum ea privi în spatele lui şi, deşi el nu îi înţelegea în întregime expresia – pentru că părea împărţită între surprindere şi durere – Michael ştia că nu trebuia să piardă ocazia. Avea să îi reamintească motivul pentru care ea îşi dorea ca el să rămână, înainte ca Elizabeth să îşi poată feri din nou privirea, Michael se aplecă şi o sărută.

După un moment scurt şi suav, o simţi cedând. Mâna ei se ridică şi o acoperi pe a lui, iar Michael îi savură limba, căldura aprinzându-se între ei la fel de arzătoare ca întotdeauna. Sunetul care se auzi dinspre ea se prea poate să fi fost un suspin, dar şi un semn de capitulare. El păşi mai aproape de ea, ghidând-o cu blândeţe înapoi, pas cu pas, până când umerii ei atinseră peretele.

În timp ce o săruta, Michael spera. Toată experienţa lui, toate abilităţile lui, puteau fi puse în acest singur sărut implorator de iertare, un sărut pentru a o convinge, un sărut pentru a-şi ispăşi păcatele.

— Lasă-mă, şopti el în gura ei, iar strânsoarea lui Elizabeth pe mâna lui se înăspri, devenind aproape dureroasă – ceea ce era potrivit; pe Michael nu îl deranja; ar încuraja-o să îl rănească dacă de asta era nevoie ca să îl ierte. Se împinse în ea, mâna lui liberă găsindu-i talia, cuprinzând-o, trăgându-l spre el, lăsând-o să simtă ceva de care se bucurase înainte, spunându-i că ar sta din nou la dispoziţia ei. Mă voi revanşa faţă de tine, îi şopti el la ureche, emoţionat, în timp ce îi mângâie gâtul cu un sărut.

— Nu poţi, şopti ea.

— Mai întâi, lasă-mă să încerc.

— Trebuie să mă mărit.

Pentru o clipă, cuvintele nu avură sens pentru el. Clavicula ei, mireasma pielii ei…

— Bani, spuse ea. Trebuie să mă mărit. Ai bani?

El încremeni.

— Tu… „Căsătorie?” Poftim?

Elizabeth râse uşor ciudat şi se strecură din îmbrăţişarea lui.

— Am spus că trebuie să mă *mărit,* zise ea. Privirea ta… Nu te teme, domnule. Nevoia mea este prea mare pentru a putea fi întreţinută de *al doilea fiu.*

— Nevoia ta? repetă Michael mecanic. Ce nevoie? Ea era ultima femeie pe care şi-o închipuia disperată după bani. Ce vrei să spui?

Elizabeth respiră adânc.

— Nu mă mai ţin buzunarele. Din ce alt motiv ar trebui să se recăsătorească o văduvă? Zâmbetul ei nu era deloc plăcut. Cu siguranţă, nu din *dragoste.* Suntem prea bătrâni ca să fim atât de naivi, nu-i aşa? Sau *eu* sunt, cel puţin. Mai bătrână decât tine şi mai înţeleaptă.

— Tu…

Michael nu putea să îşi adune gândurile. Ea nu dăduse niciun semn că ar fi suferit din punct de vedere financiar. Un fior neplăcut îl străbătu, apăsându-i pieptul, făcându-l să înţeleagă.

— *Weston,* spuse el.

Ea ridică din umeri.

— Sau Hollister. Oricare este bun.

Se auzi o bătaie în uşă. Zâmbetul acela întunecat nu părăsi chipul lui Elizabeth.

— Cât de şocat pari, spuse ea. Sper că nu plănuiai să-mi ceri să te întreţin? Mă tem că nu-mi pot permite. Întreabă-mă la anul, când voi fi din nou îngerul din casa unui bărbat.

Înainte ca Michael să poată răspunde acelei insulte elegante, ea deschise uşa.

— Jane! Excelent! Lord Michael tocmai pleca.

Şi, luând braţul prietenei sale, ieşi grăbită din salon –

fără să privească o dată înapoi.

*

Michael nu îi urmă instrucţiunile, pentru că nu se mai întoarse în salonul oaspeţilor. Liza petrecu o oră neagră cu ochii pe uşă, înainte ca oboseala baronului Forbes să pună capăt serii. Epuizat de călătorie, grupul fu de acord că nu era o ruşine dacă încheiau acea seară, şi doar aceasta, la o oră şocant de rezonabilă.

Liza îşi conduse oaspeţii în camerele lor, urând fiecăruia în parte noapte bună, ignorând remarca nevinovată a lui Weston – şi pe cea mai tăioasă a lui Katherine – despre dispariţia lui Michael. De îndată ce se asigură că toată lumea era cazată, se grăbi să ajungă în holul de la intrare.

Lumina lunii se revărsa prin lucarnă peste lespezile podelei, aranjate precum o tablă de şah. O umbră se desprinse de lângă un perete: portarul de noapte. Îl condusese pe lord la uşile din faţă în urmă cu o oră, îi spuse bărbatul.

Elizabeth deschise uşile înainte să îşi dea seama de ceea ce face. Nicio briză nu sufla. Noaptea era liniştită, caldă şi pustie.

Inima ei bătu în gol. Încă o minciună în contul lui: „Nu plec”. Dar plecase, în cele din urmă. Ceea ce ea îşi dorise.

Revenindu-şi în fire, închise uşile. Portarul îi aruncă o privire piezişă; aveau să circule bârfe în camerele servitorilor în această seară.

Îşi ridică uşor poalele rochiei şi porni spre scări. „Cale bătută, atunci.” Măgar mincinos! Explicaţia lui nu îl făcuse să arate mai bine în ochii ei. Cât de minunat trebuie să fie să trăieşti ca un bărbat şi să îţi iei tălpăşiţa de fiecare dată când ameninţarea căsătoriei este adusă în discuţie. Dacă *ea* şi-ar fi putut câştiga singură existenţa…

Dar nu. Elizabeth suspină în timp ce puse mâna peste balustrada minunat sculptată din lemn de nuc, fin lăcuită. Casa aceasta îi era propria povară, întreţinerea ei fiind absurd de scumpă. Dar fusese construită pentru mama ei, după propriile indicaţii ale mamei, iar Liza nu o putea vinde; era ca şi cum şi-ar fi vândut sufletul. Chiar dacă ar fi muncit şi ar fi câştigat nişte bani, chiar bărbat fiind, nu ar fi fost suficient pentru a-şi îndeplini obligaţiile. Nici venitul unui al doilea fiu nu ar fi fost suficient, aşa cum el ştia foarte bine. Nici măcar nu încercase să o contrazică în această privinţă.

Elizabeth înghiţi în sec. Ce gânduri absurde! Desigur că nu o contrazisese. *Slăbiciunea văduvelor* era, prin definiţie, burlac.

— Liza! Strigătul sugrumat veni de deasupra. Jane cobora pe furiş scările, aruncând priviri agitate peste umăr – imaginea vie a unui copil de patru ani, care era treaz, deşi îi trecuse ora de culcare, agitat din pricină că părinţii ar putea să îl prindă cu mâţa în sac.

Liza simţi oboseala gonindu-i prin corp. Totul era încă un joc pentru Jane – ea mai avea atât de mult timp la dispoziţie să se joace fără consecinţe.

— Ar trebui să fii în pat, spuse ea.

— Nu înainte să vorbim! Acoperindu-se mai strâns cu şalul, Jane ţopăia. M-ai amânat mai devreme, dar acum trebuie să îmi spui: *de ce se* ascundea? Ai ştiut tot timpul cine era?

Liza nu se opri când ajunse lângă Jane. Fata se întoarse şi porni grăbită după ea.

— Nu este nimic atât de misterios în asta. Vocea îi suna leneşă şi fără vlagă, dar nu putea oferi o reprezentaţie mai bună. O durea capul. Mintea de-abia i se putea agăţa de acel sentiment ciudat care pulsa prin ea ca o lovitură.

El o sărutase, iar ea simţise sărutul ca... nu ca pe un sărut, ci ca altceva mai mult. O promisiune. Fusese cucerită de el într-o clipă.

Asta o făcea de două ori nesăbuită. Dar când Michael o atingea, creierul ei înceta să mai funcţioneze. Tot ce îşi dorea era mai *mult.* Înfricoşător efect. Cu Nello, învăţase în sfârşit despre dorinţă – dar dorinţa ei fusese întotdeauna temperată de nelinişte. Chiar şi când îl atingea, anticipa reacţia lui, întrebându-se dacă era satisfăcut şi cum ar putea să îl satisfacă mai bine.

Cu Michael de Grey, nu se gândea la nimic. Lăcomia o mistuia. Mai *mult,* doar la asta se gândea.

„Destul”, gândi ea acum. Şi: „Niciodată”.

— Bineînţeles că există un mister! Jane era cu sufletul la gură şi părea uşor supărată. Fiul unui duce să se dea drept un simplu doctor…

— A avut motivele lui.

Dacă Michael intenţiona cu adevărat să se opună fratelui său, poate că avusese dreptate să fugă. Nu vorbise niciodată pe îndelete cu Marwick, dar reputaţia nu îl recomanda – nu ca prieten şi, cu siguranţă, nu ca un bărbat căruia să îi pui coarne. Şocul provocat de trădarea lui Nello fusese intensificat de prostia lui. Margaret de Grey, dintre toţi oamenii! Marwick era faimos pentru posesivitatea lui.

„Machiavelli e mic copil pe lângă el.”

Elizabeth se cutremură. Nello fusese plin de remuşcări atunci când ea îi descoperise aventura. O implorase să îl ierte şi să îi dea încă o şansă, şi fusese atât de afectuos în săptămânile care urmaseră – ca să îi obţină iertarea, presupusese Liza. De-abia acum îi trecu prin cap că poate nu iertarea ei era disperat să o obţină, ci tăcerea.

— Ce motive ţi-a spus? întrebă Jane.

Ajungând în capul scării, Elizabeth se întoarse şi o ţintui pe Jane cu o privire tăioasă.

— Niciunul care să ne privească pe noi. Şi sper că-ţi dai seama că nu trebuie să vorbeşti cu nimeni despre asta. Te va face pe tine să arăţi ca o fraieră pentru că l-ai crezut.

— Ah. Jane se încruntă. Desigur. Dar… ni se va alătura

pentru restul petrecerii? Jane se lumină la faţă. Şi poate îl va chema şi pe fratele lui? Ducele este văduv, cred.

Calculele ei erau transparente precum sticla.

— Nu, spuse Liza. Lord Michael s-a întors la Londra. Cât despre fratele său… Scutură din cap. Ducelui de Marwick i se spune „Făuritorul de Regi”. Ştiai asta?

— Oh! Jane părea fermecată. Dar de ce?

— Pentru că pune puterea în mâinile oamenilor, spuse Liza. De fapt, oamenilor ca Hollister. Dar când nu îi mai place, îi distruge, de asemenea.

— Dar, cu siguranţă, nu ar face aşa ceva unei *femei!*

— Mai bine să nu aflăm, spuse Liza.

*

Michael tresări şi se trezi din somn. Nicio lumină nu se zărea după draperii. Pentru o clipă, fu dezorientat. Apartamentul lui? Biroul de la spital?

Nu. *Bosbrea.* Îl alungase pe vizitiul lui Elizabeth de la uşa lui. Avea nevoie de timp să se gândească înainte să ia o decizie cu privire la plecare.

Îl cuprinse setea. Se ridică, frecându-şi faţa, apoi îşi coborî picioarele din pat. Răceala podelei îi aminti de ceva.

Visase.

Trase aer în piept, pentru că se năpusti asupra lui cu atâta forţă – visul şi disperarea lui întunecată şi sufocantă. Se visase pe el când era doar un băiat, ascunzându-se în dulap în timp ce părinţii lui se certau. Alastair se ghemuise lângă el, punându-i un deget pe buze pentru a păstra tăcerea.

Nu era tocmai un vis, ci mai degrabă o amintire. Vara aceea înainte să plece pentru prima oară la şcoală. Ultima vară în care părinţii lui locuiseră sub acelaşi acoperiş. O petrecere grandioasă, cu părinţii săi drept gazde. Tatăl lui îşi invitase amanta – o etalase sub nasul mamei lor. Iar

când ea se înfuriase, el o pălmuise. Alastair îl ţinuse pe Michael ca să nu iasă din dulap.

— Ai înrăutăţi lucrurile, îi şoptise el.

Prin uşile dulapului, lăsate întredeschise, priviseră cum mama dăduse tot ce avea mai bun. Îl zgâriase pe tatăl lor cu unghiile, trasându-i dâre de sânge pe obraz. „Bine”, gândise Michael. „Bine.”

„Voi spune lumii că ai sifilis”, strigase ea. „Să vedem cum te vor mai plăcea atunci amantele tale!”

Tatăl lor se repezise spre ea. Alastair îi adăpostise capul lui Michael la piept, ca şi cum orbirea avea să îl protejeze de sunete.

Respiră adânc. Se ridică şi merse la lavoar. Apa rece era liniştitoare pentru gâtul lui. Pe biroul de la câţiva metri distanţă era o scrisoare care îl aştepta de când ajunsese acasă – un bilet de la Alastair, trimis de Halsted. Fratele lui închidea spitalul dacă Michael nu apărea în Londra până la sfârşitul săptămânii.

Era o ameninţare falsă? Nu era convins. Dar, deşi scrisoare îl înfuriase mai devreme, acum o privea şi nu simţea altceva decât… durere.

Când erau copii, supravieţuiseră iadului împreună. Alastair îl ajutase să supravieţuiască. Iar acum fratele lui descoperise un iad nou, şi lovea din acel loc întunecat.

Se întoarse cu cana din tablă la masă, simţind metalul rece sub degetele lui. Da, simţea durere. Dar nu ură. Ura se năştea din relaţiile ca aceea a părinţilor lor. Se răniseră atât de mult unul pe celălalt. Ameninţările lui Alastair nu se puteau compara cu acel nivel de trădare.

Asta era bine. Michael nu voia vreodată să fie trădat astfel.

Căsătoria i se păruse întotdeauna a fi o invitaţia la asemenea trădări. Dar… presupuse că nu era nevoie de căsătorie ca să trădezi pe cineva.

— La dracu! Se aşează înapoi pe pat, cuvântul hidos

încă răsunându-i în urechi.

Tatăl lui încercase să plece de lângă mama lor. Ea luptase să nu fie abandonată – pentru custodia copiilor ei, pe care o pierduse; pentru bani din care să poată trăi, care îi fuseseră refuzaţi; şi, mai presus de toate, pentru demnitatea ei, deşi, în cele din urmă, publicitatea care înconjurase eforturile ei legale o distrusese şi pe aceea. Nu putuse să iasă în public fără să fie înjurată şi acostată. *Stricată:* Michael nu ştiuse că acel cuvânt poate fi o jignire până când nu îl auzi aplicat mamei sale de către colegii de clasă. *Târfă. Căţea.*

Ea nu fusese nimic din toate astea. Dar aşa era lumea, căreia îi păsa prea puţin de fapte – sau creativitate – când era vorba de condamnarea unei femei.

„Un nemernic este la fel ca următorul”, îi spusese Elizabeth. „Ţi-ai închipuit că erai cumva diferit?”

El *nu* era fiul tatălui său. Nu în moduri care să conteze. Greşise faţă de ea? Atunci, nu avea să plece până nu îndrepta situaţia.

Se întinse pe spate, holbându-se la tavan. Ea avea nevoie de bani. Cum se întâmplase asta? Michael nu îşi putea închipui că părinţii ei ar fi căsătorit-o cu Chudderley dacă bărbatul ar fi fost incapabil să îi susţină stilul de viaţă.

Ei bine, oricare ar fi fost cauza, ea avea nevoie de bani. El nu avea de gând să se certe pentru asta; nu ar lua niciodată în râs preocupările interesate sau materialiste ale unui femei. Văzuse ce putea face lipsa banilor, chiar şi unei doamne cu poziţie socială înaltă. Mama lui avusese prieteni sus-puşi, dar, în cele din urmă, aceştia nu o protejaseră. Sărăcia nu era *la modă.*

El fusese prea tânăr atunci ca să îşi ajute mama. Dacă nu ar fi murit în timp ce el era la universitate – ei bine, poate că medicina nu ar fi fost alegerea lui. În schimb, s-ar fi ocupat să facă bani, ca să îi fie ei cât mai bine. Nu ar fi depins de Alastair. Alastair fusese prea înclinat să aleagă

calea de mijloc, să accepte compromisuri, să pretindă că tatăl lor avusese propriile motive pentru păcatele comise.

Nu, nu i-ar fi încredinţat niciodată lui Alastair siguranţa mamei lor. Dar ea se îmbolnăvise, iar Michael urâse şi contestase tratamentele doctorilor cu ifose, aşa că hotărâse să înveţe cum o putea ajuta să se recupereze.

Învăţase prea târziu. Ea murise deja când el îşi începuse practica. Dar dacă nu fusese în stare să o ajute, putea fi de folos acum. Nu avea bani ca să îi dea lui Elizabeth, dar cunoştea bărbaţi care aveau. Weston, în special.

Durerea care îi brăzdă degetele îl făcu să tresară. Îşi încleştase mâinile în pumni şi încercă să şi le relaxeze. Propriile sentimente erau irelevante în această chestiune. Michael *nu avea bani.* Iar Alastair nu ar fi niciodată de acord cu ea. Dumnezeule, nu. Fratele lui era prea îngâmfat ca să îi dea măcar o singură şansă.

Aşadar. Avea să îndrepte lucrurile. Iar apoi să se întoarcă la Londra. Brusc, propriul exil i se păru stupid. Îşi demonstrase punctul de vedere, dar acum nu mai era interesat să îşi protejeze mândria.

Weston. Weston avea să fie. Un tip decent. Dar Michael ar fi pus pariu că bărbatul nu s-ar fi gândit nicio clipă la Elizabeth ca la o posibilă soţie. Weston avea gusturi plictisitoare la femei. Pe el îl atrăgea feminitatea convenţională. Care să tricoteze şi să picteze, şi să aibă talent la pian, şi să coasă goblenuri…

Un zâmbet îi apăru pe buze. Îşi aminti mărturisirea lui Elizabeth prima oară când se întâlniseră. Ea nu era o artistă cu acul şi aţa. Florile ei semănau cu nişte pete.

Dar asemenea discuţii nu erau potrivite pentru Weston. El i-ar admira inteligenţa doar când nu ar fi prea tăioasă. Ar fi atras de îmbujorări, nu de flirturi obraznice. Dacă ştia să cânte la harpă sau la pian, cu atât mai bine.

Elizabeth va trebui să ştie aceste lucruri. Aşadar,

mâine i le va spune. Şi va începe, de asemenea, să lucreze şi cu Weston – să îl încurajeze şi să îl susţină în procesul de curtare al femeii pe care Michael…

Se rostogoli şi îşi înăbuşi geamătul în pernă.

Femeii căruia îi era *dator.* Şi doar atât putea fi.

Asta, îşi spuse în sinea lui, va fi *tot.*

Capitolul 14

Liza se îmbrăca în momentul când Mather dădu buzna cu veştile: îl zărise pe Lord Michael plimbându-se cu Lord Weston pe peluza din est.

— Nu se presupune că plecase?

— Ba da.

Poate că oboseala unei alte nopţi fără somn o buimăcise, dar Liza nu reuşi să adune decât cea mai mică umbră de furie. Ştia că Michael nu se dusese la gară; mesajul vizitiului o aşteptase odată cu ceaiul de dimineaţă.

Poate… o parte din ea… era *uşurată.* El îşi ţinuse promisiunea şi nu plecase. Asta nu însemna că avea să îi permită să rămână aici, totuşi.

— Mă ocup de el după ce mă îmbrac, spuse ea şi o trimise pe Mather să fie cu ochii pe Michael.

După o jumătate de oră, Mather se întoarse.

— S-a alăturat celorlalţi la micul dejun, doamnă. Doamna Hull a fost… *foarte* încântată de schimbarea planurilor lor.

Liza stătea acum la măsuţa de toaletă, unde Hankins îi prindea părul.

— Ceva simplu, şopti ea – tragerea cu arcul şi crochetul nu erau aliaţii stilului elegant. Atunci, presupun că toate lumea crede că este un oaspete.

— Da, doamnă. Mather îşi trecu greutatea de pe un

picior pe altul. Să le spun servitorilor să-l dea afară?

— Nu, desigur că nu. Ţi-am spus, nu trebuie să provocăm o scenă. Hankins păşi înapoi, iar Liza dădu aprobator din cap: un coc simplu, sus, în creştetul capului, cu câteva bucle acoperindu-i fruntea. Cerceii cu perle, spuse ea, iar Hankins merse să îi aducă.

— Mănâncă toată mâncarea!

Mather îşi freca încheieturile mâinilor. Liza putea doar să ghicească ce gândea ea despre brusca înaintare în grad a lui Michael, dar, judecând după încruntarea ei feroce, nici ei nu îi plăcea deloc să fie luată de fraieră.

— Erau cel puţin şase ouă pe farfuria lui, după numărătoarea mea!

Fără să vrea, Liza râse.

— Lucrurile nu sunt *atât* de disperate, ştii doar. Cred că putem să ne lipsim chiar de opt ouă, dacă apetitul lui o cere.

— Credeam că nu îl vreţi aici!

În oglindă, Liza îşi privi zâmbetul pierind.

— Ai dreptate. Gluma ei deplasată. „Ce caută aici?”

Se auzi o bătaie în uşă. Mather merse să răspundă, depăşind-o pe Hankins cu doi paşi mari.

Michael stătea în pragul uşii.

Liza se întoarse pe scaunul ei. Era impresionată, în ciuda ei, de această nouă dovadă a cutezanţei lui. Să găseşti drumul spre dormitorul ei necesita acel gen de îndrăzneală pe care ea îl credea specific doar americanilor.

— Nu puteţi intra aici! şuieră Mather printre dinţii încleştaţi. Doamna încă se îmbracă!

— Nu, spuse Liza, lasă-l să intre.

Se întoarse spre oglindă, privindu-se. Nu avea să îşi piardă cumpătul astăzi. Amintirea suferinţei din seara trecută era stânjenitoare. Se gândise toată noaptea la asta. El aproape că o făcuse să plângă! De-abia se recunoştea pe sine în preajma lui.

Nu se cuvenea aşa ceva. Oaspeţii ei veniseră în Cornwall să fie întreţinuţi de Elizabeth Chudderley, frumuseţea profesionistă, gazda desăvârşită. Michael de Grey o luase prin surprindere, dar nu avea să o mai tulbure vreodată.

Zâmbi în oglindă: acelaşi zâmbet pe care îl afişa în toate fotografiile. „Faţa ta este ca o mască frumoasă”, îi spusese odată un admirator. „Nu îţi pot citi gândurile în ea.”

Era un compliment. De-abia acum îşi dădu seama de asta. Michael se ivi în oglindă.

— Bună dimineaţa, spuse el.

— Încă un costum elegant, observă ea. Cu dungi de data aceasta. Presupun că ai o întreagă garderobă ascunsă. Credeai că provincia nu acceptă sau nu poartă sacouri atât de bine croite? Chiar şi doctorii se pot îmbrăca bine, te asigur.

Michael afişă un zâmbet trist.

— Complimente garderobei mele, când eu am venit pregătit să mă feresc de o vază. Mi se schimbă norocul.

Ea oftă.

— Toate vazele mele sunt alese cu grijă. Am regretat pierderea în momentul în care am aruncat-o.

El sesiză insulta.

— N-am meritat pierderea, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri. Da, zâmbetul ei rezista.

— Poate te vei răzgândi când îmi vei auzi propunerea, spuse el.

Mather tresări violent – interpretând comentariul, fără îndoială, ca pe un preludiu pentru seducţie. Liza răspunse privirii ei scandalizate cu un zâmbet blând.

— Mather, dragă, o să vă rog pe tine şi pe Hankins să ne lăsaţi singuri câteva minute. Servitoarea ei se întorsese cu caseta de bijuterii, pe care Liza o luă şi apoi încuviinţă din cap spre uşă.

— Dar… Fata privi de la unul la altul. Doamnă, dar sunteţi în camera de *garderobă!*

— Atunci, asigură-te că nu vei spune nimănui unde suntem, zise Liza. Nu cred ca ţi-ar plăcea să provoci un scandal – sau să periclitezi o căsătorie. Îi făcu semn cu ochiul lui Michael. Dumnezeu ştie că nu ne-ar face bine nici unuia dintre noi. Lord Michael are nevoie de o virgină pioasă, iar eu… ei bine, ştii de ce am eu nevoie.

Gura lui Mather formă un O perfect. Hankins, care văzuse lucruri mai rele – la urma urmei, îl cunoscuse pe Nello – o luă pe Mather de braţ şi o conduse afară.

Odată ce uşa se închise, Liza se întoarse spre măsuţă, făcându-şi de lucru cu un borcănel cu pudră, cufundând pensula în el, apoi întinzând-o uşor pe pielea ei. Îi spusese adevărul lui Katherine Hawthorne; nopţile fără somn erau foarte dăunătoare pentru piele.

— Propunerea ta, domnule?

Dacă Michael voia să o seducă, ea îi pregătise o surpriză.

— Propun să te ajut să-l câştigi pe Weston.

Un nor de pudră zbură în sus, risipindu-se ca o ceaţă.

— Poftim?!

— Îl cunosc.

Elizabeth zări mişcare în oglindă: Michael îşi luă pălăria de sub braţ şi o răsuci în mâini.

— Din şcoală. Procedezi greşit. Lui îi plac tinerele timide. Îmbujorări în loc de remarci sarcastice.

— Înţeleg.

Elizabeth puse pensula jos şi se întinse spre borcănelul cu fard.

— Nu-i plac nici cosmeticele.

Mâna ei se încleştă pe borcan, în timp ce temperamentul ei începu să se aprindă. Elizabeth era recunoscătoare pentru întoarcerea furiei; fără ea, se simţise ca o lumânare stinsă, rece şi întunecată.

— Cred că ştiu cum să atrag interesul unui bărbat, dar *mulţumesc* pentru sfaturi.

Michael făcu un pas spre ea.

— Vorbesc serios. Cândva, mi-ai oferit prietenie. Acum vreau să-ţi fiu prieten. Ai nevoie de bani. Eu nu am deloc. Dar am cunoştinţele care te pot ajuta să-i obţii. Şi, mai mult decât atât, îl pot influenţa pe Weston. Sau pe Hollister, dacă preferi. Un comentariu bine plasat ici, o sugestie dincolo.

Elizabeth îşi privi mâna zăbovind peste borcănelul cu fard. Încă un pistrui, la naiba. Chiar pe degetul din mijloc.

— Vrei să mă… ajuţi să-mi găsesc soţ.

— Da.

Ea ridică privirea spre propria expresie. O faţă foarte drăguţă, deşi prea rotundă pentru a aparţine unei femei foarte frumoase. Dacă ar fi avut pometii lui Michael, vârsta nu ar fi speriat-o atât de mult. Dar ea încă arăta tânără, deşi poate era un truc datorat sentimentelor care se citeau pe chipul ei. Cu siguranţă, doar cei tineri erau încă vulnerabili în faţa unui asemenea sentiment puternic şi ilogic de *durere.* Clipi foarte repede, apoi se întinse spre caseta cu cercei. Aşa deci. Amantul ei – fostul amant, pentru o singură dată – voia să o ajute să obţină atenţia unui alt bărbat.

— Cât de amuzant! spuse ea.

Perlele erau alunecoase, micuţi drăcuşori. Una pur şi simplu nu voia să intre. Deodată, Michael apăru în spatele ei.

— Permite-mi, spuse el, iar aerul purtă căldura şi mireasma lui, acel miros uşor de mosc pe care corpul ei ajunsese să îl cunoască. El se aplecă, iar ea încremeni, nevenindu-i să creadă şi incapabilă să protesteze.

„Fugi!”

Răsuflarea lui îi mângâie obrazul. Degetele lui îi atinseră uşor părul, iar un fior o străbătu. Atingerea lui pe

lobul urechii ei era caldă şi uşoară. Mâini mari, atât de abile pentru gesturi delicate. Cercelul intră. Gura lui – trebuie să fi fost un accident – îi atinse în treacăt lobul urechii atunci când se retrase.

Mâinile ei se plimbau nehotărâte peste măsuţa de toaletă. Le lăsă să cadă pe genunchi în timp ce inspiră adânc.

Tăcerea părea să fie încărcată cu ceva indescriptibil şi fragil. Părea să acumuleze greutate cu fiecare secundă care trecea, până când gâtul ei se umplu de această presiune şi fu nevoită să înghită în sec. Când îşi adună curajul ca să îl privească în oglindă, ochii lui erau închişi. Dar îi deschise imediat, ca şi cum i-ar fi simţit privirea.

— Îţi vin bine, spuse el şi înghiţi vizibil în sec. Cerceii.

Ea reuşi să afişeze un zâmbet palid. Michael părea ridicol de nelalocul lui în camera ei de garderobă. Dacă ar fi avut o altă dispoziţie, poate că Elizabeth ar fi apreciat modul în care lumina care se revărsa prin perdelele din dantelă îi contura trupul înalt şi umerii laţi.

Michael îşi strângea pălăria atât de tare în mâini, încât borul i se îndoise.

Revelaţia îi provocă un sentiment straniu în piept – regret amestecat cu… alte lucruri, nemeritate şi deloc bine-venite. Compasiune. Şi dor.

— Vrei să mă ajuţi să-mi găsesc un soţ, spuse ea.

Oare pe chipul lui zări o umbră de durere? Nu. Probabil că îşi închipuise. Maxilarul lui se încordă.

— Da.

Răspunsul lui fu ferm şi hotărât. Nu avea îndoieli.

— Atunci nu mă mai privi aşa, spuse ea.

El râse uşor şi se întoarse spre fereastră. Maxilarul i se încleştă iar. Apoi se întoarse din nou spre ea.

— Aş putea să-ţi spun acelaşi lucru.

— Dar nu ar fi deloc înţelept, spuse Elizabeth. Pentru că, după cum ţi-am spus, ai fost doar distracţia unei amiezi.

— Într-adevăr. Michael trase adânc aer în piept, iar ochii i se încreţiră la colţuri când zâmbi. Devastator zâmbet. Se agăţă de inima ei ca un cârlig. O distracţie foarte plăcută, dar pasageră.

Un junghi de durere o străbătu, dar Elizabeth îl ignoră. Făceau o înţelegere aici, într-un limbaj codat.

— Aproape uitată până acum, spuse ea, testându-l.

— Circumstanţele fiind cele care sunt, fu el de acord.

Foarte bine, se puteau purta civilizat în privinţa asta. Ea nu avea să îl dea afară din casă; el nu avea să provoace o scenă. Elizabeth închise caseta cu cercei, trecându-şi degetele peste învelişul catifelat.

— Circumstanţele pot fi foarte enervante. Apar mereu pe neaşteptate. Dar presupun că pot fi gestionate în mod politicos, între prieteni.

Se priviră unul pe altul în oglindă pentru un moment. Apoi, trăgând adânc aer în piept, ea se ridică şi se întoarse spre el. Michael era cu un cap mai înalt, dar de la această distanţă, faptul că stătea în picioare îi oferi un avantaj lui Elizabeth. Se simţea mai fermă în picioare şi mai sigură pe sine când nu era nevoită să îşi privească reflecţia în oglindă şi ceea ce dezvăluia ea.

— Fratele tău va afla că eşti aici, spuse ea. Fraţii Howthorne au trimis zeci de scrisori de azi-dimineaţă.

El oftă.

— Am prevăzut asta. Dar este timpul să ies din ascunzătoare. Am primit o scrisoare de la el… Se pare că fratele meu a hotărât să crească mizele în acest joc ridicol. Sau poate greşesc să-l numesc un joc, pentru că el…

Michael scutură din cap, iar ea simţi un şoc straniu să îl vadă atât de tulburat.

„Fratele meu m-a crescut.” Brusc, ea îşi aminti că asta îi spusese el, în ziua aceea îndepărtată când îi vizitaseră pe cei din familia Broward, înainte să se nască bebeluşul lui Mary. Un scandal vechi îl înconjurase pe tatăl

lui, răposatul duce de Marwick… un divorţ foarte public, foarte nefericit. Toate astea îi veniră acum în minte lui Elizabeth, trimiţând încă un şoc în corpul ei. „Fratele meu m-a crescut.” Vai, îi spusese mai multe în ziua aceea decât ştiuse ea să asculte.

Scrâşni din dinţi. Politeţea era un lucru. Compasiunea mergea *mult* prea departe.

— Nu ştiu foarte multe despre fratele tău, spuse ea. Dar nu-mi pare un om iertător.

— Oricum ar fi, spuse el, nu-mi permit să mă mai ascund. Ezită. De fapt… în privinţa asta, poate mă poţi ajuta.

— Da?

Elizabeth nu îşi putea închipui cum.

— Doamna Hull pare o femeie respectabilă, începu el, iar Elizabeth se încordă, parcă pregătindu-se pentru o lovitură. Am dreptate? Nu circulă zvonuri despre ea pe care eu să nu le fi auzit?

„Nu. Nu, nu…”

— Nu, spuse ea cu greutate. Presupun că încă n-a petrecut prea mult timp cu mine.

Zâmbetul lui fragil fu singura confirmare a acelei aluzii răutăcioase – care, prea târziu, o îngrozi. Nu avea să se trădeze singură în acel fel. Niciodată nu avea să se transforme pe sine în ţinta propriilor glume nesărate.

— Atunci, este exact ce îmi trebuie, spuse el. Un pretext drăguţ ca să-l ţin liniştit pe fratele meu. Voi avea grijă să-i acord o atenţie specială. Poate chiar să-i adresez câteva complimente în prezenţa fraţilor Hawthorne. Veştile ar trebui să circule repede.

— Nu este nevoie de asta. Elizabeth se simţea de parcă îşi părăsise brusc trupul, vorbind după un scenariu menit să păstreze conversaţia vie, când ea ar fi preferat să fie singură, singură într-o cameră întunecată. *Jane Hull.* Şi eu pot scrie scrisori, continuă ea. Am o listă foarte lungă cu

prieteni cărora le plac bârfele. Să spun că ţi-ai anunţat intenţiile sau să îţi descriu interesul ca fiind unul obişnuit?

— Undeva între ele, spuse Michael după un moment. Încuviinţă din cap. Da – spune că am vorbit foarte frumos şi onorabil despre ea şi că am făcut cercetări discrete despre perspectivele ei. Sună potrivit?

— Da, foarte credibil. Conversaţia asta trebuia să se încheie. *Acum.* Totuşi, gura ei continuă să se mişte. Atunci, crezi că fratele tău ar fi de acord cu o văduvă?

El luă o pauză înainte să răspundă, ca şi cum văduvia – simplul fapt al ghinionului – ar putea pune un semn potrivnic asupra unei doamne.

— Nu cred că anterioara căsătorie a doamnei Hull o va descalifica, spuse Michael. Cel puţin, Alastair nu va putea să obiecteze instantaneu. Şi acesta este scopul principal – să-l ţin ocupat.

— Corect. Elizabeth se simţea ameţită. Unde era furia ei? Ar trebui să fie furioasă. Bine, atunci… cred că ar trebui să cobor la micul dejun.

— Desigur. Acum că târgul a fost încheiat.

Michael veni spre ea, întinzând mâna, şi, pentru o secundă, Elizabeth fu prea laşă pentru a o strânge. Dar făcu un efort şi zâmbi, apoi îi strânse mâna, palma lui aspră zăbovind prea puţin peste a ei, întrucât el şi-o retrase prea repede.

Da. Elizabeth putea să facă asta. Avea să facă asta. Nu avea de ales. El îi zâmbi înapoi.

— Aşadar, vom fi din nou prieteni, spuse el. Parteneri cu scopuri comune.

— Atunci, pentru victoria noastră comună, spuse ea, gesticulând spre uşă.

*

Cum misticismul era mai apreciat după lăsarea

întunericului, Liza le dăduse spiritiştilor instrucţiuni să rămână ascunşi în timpul zilei. Ca să îşi distreze oaspeţii, pregătise o varietate de activităţi: tenis de câmp, bowling şi împuşcarea păsărilor din lut; un picnic lângă lacul Mai… nimic prea original, dar compania făcea toată diferenţa.

Din câte se dovedi, grupul era dispus să facă orice, atâta vreme cât aveau şampanie la dispoziţie. Nigel şi Katherine (care, experienţa o învăţase pe Liza, avea să bea până când începea să se bâlbâie; să tragă un pui de somn şi apoi să se întoarcă pentru o altă porţie de şampanie) începură distracţia provocându-i pe Jane şi Tilney la un meci de tenis. Deja paşii lui Katherine erau uşor nesiguri, ceea ce făcu jocul destul de distractiv de privit – ca să nu vorbim despre ţinta ei groaznică, sau poate foarte *precisă.* De trei ori în primele cinci minute, Jane fu nevoită să se ferească pentru a evita un ochi vânăt.

Pe câmp, destul de departe pentru a nu deranja meciul de tenis, Lady Forbes şi Lord Hollister îşi exersau trasul cu arma, ţintind către fazanii din lut care erau aruncaţi din spatele unui mic gard la intervale regulate. Sunetul împuşcăturilor dădea savoare atmosferei, la fel şi dovada că, dintre cei doi trăgători, Lady Forbes avea o ţintă superioară.

Tragerea cu arcul nu atrase interesul nimănui. Restul oaspeţilor – cu excepţia soţilor Sunburne, care dispăruseră din nou în mod suspicios – leneveau sub corturi dungate, amplasate lângă terenul de tenis, sorbind din băuturi şi ciugulind căpşuni proaspete cu frişcă. Conversaţia decurgea plăcut. Toţi cei care văzuseră spectacolul *The Mikado* îl considerau splendid. Recenta numire a lui Cecil drept prim-ministru provocase o dezbatere aprinsă despre independenţa legislativă a Irlandei, iar Liza îi pusese capăt propunând un toast pentru compania perfectă. Vremea era minunată. Nimeni nu credea că avea să plouă a doua zi.

Uşor, Liza îşi croi drum spre Weston, care se

întrerupsese din dezbatere pentru a discuta în particular cu Michael. Simţi cum stomacul i se agită în timp ce se apropia. Cei doi bărbaţi erau la fel de înalţi, dar, pe lângă musculatura lui Weston, trupul uscăţiv al lui Michael o făcu să se gândească la un câine de curse.

Multe femei preferau bărbaţii masivi. Liza presupuse că era precum în cazul stridiilor: trebuie să înveţi să apreciezi gustul.

El îi aruncă o privire furişă când ea li se alătură. Linia uşor curbată a buzelor lui părea cumva conspirativă. Apoi, ca să o dovedească, Michael îi făcu cu ochiul.

Ea risca mult încrezându-se în sinceritatea ofertei lui, pentru că Michael putea la fel de uşor să o şi saboteze, nu să o ajute. Dădu într-o parte panglicile fluturânde care îi împodobeau pălăria, oferindu-i lui Weston cel mai amabil zâmbet al ei.

— Vorbiţi de lucruri importante?

Dacă încă discutau despre chestiunea irlandeză, ea avea de gând să intervină.

— Nu există altfel de lucruri, spuse Weston.

— Presupun că depinde de perspectiva fiecăruia, spuse Michael. Discutam despre rase de cai. Weston a intrat recent pe această piaţă.

Când briza îi ciufuli părul castaniu şi lucios, el îşi dădu uşor capul pe spate, probabil pentru a alunga şuviţele rebele de păr care îi deranjau ochii. Brusc, acest gest i se păru Lizei dureros de familiar. O iubită l-ar fi apreciat pentru că ar fi fost scuza perfectă pentru a-i da părul la o parte cu mâna. Ea ştia cum se simţea părul lui sub degetele ei, moale şi fin, mângâiat de soare… îşi încleştă degetele în palmă.

— Eu ador caii, spuse ea veselă. Aţi găsit unul pe care să-l cumpăraţi?

— Am pus ochii pe un armăsar foarte promiţător, spuse Weston. *Dam Pandora,* rasa Apollonius.

— Ah! Liza putea vorbi despre asta. Acelaşi Apollonius care a câştigat premiul Queen Anne în urmă cu patru ani?

Surprinderea evidentă a lui Weston o mulţumi.

— Da, acelaşi. Vă plac cursele de cai, să înţeleg?

— Da, eu… Dar, privindu-l pe Michael, ezită. El clătina uşor din cap. Adică, citesc ziarele. Până recent, Liza pusese şi pariuri la cursele de cai. Va fi un armăsar foarte profitabil.

Michael, care se retrăsese subtil din aria vizuală a lui Weston, tresări.

— Fără îndoială, spuse Weston. Desigur, eu consider cursele mai mult o artă decât o industrie.

Liza îşi muşcă obrazul. „Flutură din gene”, îi spusese Michael când coborâseră scările. „Închipuie-ţi că de-abia ai ieşit din frâiele mamei tale, cu ochii mari şi nerăbdători şi naivi.”

Ea pufnise la auzul sfatului. Toată lumea ştia că Weston era puţin mai ciudat, dar Liza nu îşi putea închipui un mod mai puţin probabil decât cel descris de Michael pentru a atrage interesul unui bărbat.

Totuşi… era adevărat că profitul nu era un motiv bun. Foarte suav, Liza spuse:

— A, sunt de acord, Lord Weston. De fapt, admiraţia mea pentru cai este deplorabil de superficială. Totul se reduce la… unii dintre ei sunt foarte *drăguţi.*

Şi uite aşa, Weston zâmbea din nou.

— A, da. Doamnele şi poneii lor.

Ponei?

— Doamnele şi poneii lor, fu ea de acord.

Ce naiba? Liza nu mai stătuse pe un ponei de când împlinise şase ani.

— Am o nepoată care a cerut o iapă albă ca zăpadă, ca să se poată preface că este unicorn. Zâmbetul lui Weston devenea blând, drăgăstos. Insistă să colecţioneze orice păpuşă cabalină pe care o întâlneşte. Are un grajd impresionant, toate figurinele din el nefiind mai înalte de

şaizeci de centimetri!

Liza începu şi ea să râdă, deşi adevărul era că nu i se părea o comparaţie deosebit de măgulitoare. Pe de altă parte, bărbatul se gândea la copii în legătură cu ea! Iar asta nu putea decât să fie încurajator.

— Da, spuse Liza, cât de adorabili sunt poneii!

Weston aruncă o privire peste parc.

— Un loc excelent pentru vânătoare. Presupun că mai mult vânaţi vulpi din când în când?

Ea privi pe furiş spre Michael, a cărei privire inexpresivă nu îi oferi niciun indiciu. Oare Weston considera vânătoarea ca fiind o activitate deloc feminină? Asta l-ar face cel mai ciudat englez pe care ea îl cunoscuse vreodată.

Oh, era o prostie. Liza nu avea de gând să se îndoiască de *tot* ce spunea. Michael nu era un martor chiar *atât* de credibil.

— Mai vânez din când în când, spuse ea. Mărturisesc, mai mult pentru vânătoare, decât pentru uciderea prăzii.

Weston chicoti şi îi aruncă o privire confuză lui Michael. Brusc, Liza deveni conştientă de dublul înţeles al propriei afirmaţii. O asemenea remarcă ar putea ieşi din gura unui burlac devotat… sau a unei văduve glumeţe. Dar Weston, din fericire, nu comentă asupra glumei neintenţionate.

— Atunci, să înţeleg că aţi pregătit o partidă de vânătoare pentru noi?

Nu o făcuse. Lizei chiar nu îi plăcea să masacreze vulpi. Avu brusc o inspiraţie.

— Nu, n-am pregătit. Pentru că şi vulpile sunt prea adorabile ca să fie ucise, spuse ea. Aproape la fel de adorabile precum caii! Şi… îmi aduc aminte de câini, adăugă ea repede, pentru că Weston clipea, oarecum uimit. La dracu – vulpile *erau* adorabile. Iar dacă lui nu îi plăceau câinii, atunci era un francez deghizat. Căţeluşii! spuse ea.

Ador *căţeluşii!*

Weston ridică din umeri.

— Păcat, desigur, că trebuie să crească. Lasă păr peste tot. Dar vulpile, să ştiţi, sunt animale dăunătoare.

— Weston are întotdeauna trei sau patru dihănii în salon, spuse Michael. Câini monstruoşi şi urâţi. Nu cred că-i perie vreodată.

Liza încuviinţă politicos din cap, dorind ca zâmbetul ei – şi vestimentaţia, un costum crem, împodobit cu panglici roz, elegante – să îi pună în evidenţă în mod veritabil farmecul de domnişoară.

— Ador toate tipurile de animale, spuse ea. Orice este… pufos.

„Doamne, Dumnezeule.” îşi simţi zâmbetul transformându-se într-o grimasă. Weston o studia, expresia lui fiind blândă şi amuzată.

— Adevărat? Este posibil ca faimoasă noastră doamnă Chudderley, cunoscută în întreg oraşul, să fi fost odinioară o fată care visa la unicorni?

Oare era o glumă voalată cu privire la fecioria ei? Liza clipi într-un mod inocent.

— Ce fată nu tânjeşte după un unicorn, domnule? Poate încă îmi doresc unul!

Râsetul lui scurt îi trădă surprinderea.

— Dumnezeule! Asta este – ei bine, permiteţi-mi să spun, doamnă Chudderley, nu mi-am închipuit niciodată că aţi putea fi…

Liza aşteptă ca bărbatul să termine propoziţia – care, cu toată obiectivitatea, se putea transforma cu uşurinţă dintr-un compliment într-o insultă. Dar el tăcu, întorcându-se spre Michael, ca şi cum ar fi cerut ajutor. Michael păşi imediat înainte.

— Doamna Chudderley este multe lucruri, spuse el în timp ce ochii li se întâlniră, toate depăşind puterea de imaginaţie a unui simplu muritor.

„Priveşte în altă parte”, îşi spuse ea în sinea ei. „Acum.” Dar era la fel de neajutorată precum un şarpe înaintea îmblânzitorului său. Ochii lui erau de cel mai minunat şi pătrunzător albastru. Şi nici Michael nu dădea vreun semn că ar vrea să îşi ferească privirea.

— Foarte frumos spus, zise Weston.

Uşurarea lui evidentă că fusese salvat de Michael nu o bucură prea tare. Dar o scoase din transă. Liza privi spre întinderea parcului, iar când se întoarse spre el, Michael privea încruntat în direcţia meciului de tenis.

Cât despre Weston, nu părea dispus să vorbească din nou, iar tăcerea începu să i se pară stânjenitoare Lizei. Încercă să găsească un alt subiect de discuţie, devenind din ce în ce mai frustrată când nimic nu îi veni în minte. Nu îi stătea deloc în fire! îşi dorea ca Michael să plece de lângă ei; nu se putea concentra cu el stând acolo.

Liniştea fu spartă de un ţipăt care veni din direcţia terenului de tenis. Liza se întoarse la timp pentru a o vedea pe Jane ridicându-se în picioare cu ajutorul baronului Forbes. Oarecum într-un mod misterios, racheta ei era la vreo trei metri depărtare.

— Ai grijă unde arunci! strigă ea.

Katherine, de partea cealaltă a plasei terenului, dădea din cap.

— Scopul este să o arunci *înapoi.*

— Cred că cineva va muri pe terenul ăla, spuse Michael. O lovitură fermă în tâmplă…

— Nu ştiam că tenisul poate fi atât de periculos, spuse Weston. Eşti pregătit să te joci de-a doctorul?

— Eu nu mă joc de-a doctorul, Weston.

Era cumva o… tentă agresivă?

— Mi-am închipuit că veţi fi primul pe terenul de tenis, îi spuse Liza repede lui Weston. Zvonurile sunt greşite? Am auzit că sunteţi un sportiv desăvârşit!

— Sunt zvonuri atât de amabile, spuse Weston, încât

cred că ar fi nepoliticos din partea mea să le neg. Nu, aveţi dreptate, doamnă; să fiu un simplu spectator nu a fost niciodată punctul meu forte. Dumnezeule, bărbatul tocmai mimase o lovitură de tenis cu mâinile? *Asta* era încurajator.

— Deja l-am provocat pe de Grey la o partidă, continuă el.

— Pe care o vei pierde, spuse Michael vesel.

— Ar fi o premieră, spuse Weston, la fel de încântat.

Cei doi bărbaţi se priveau intens, rânjind feroce. O, Doamne. Rivalitate masculină. Ei bine, Liza ştia cum să profite de situaţie. Atingându-i uşor şi trecător braţul lui Weston, spuse:

— Am încredere în dumneavoastră, domnule.

— Aşa cum ar trebui, spuse el, puţin prea serios. Poate că domnul de aici pare vânjos, dar vă asigur că la universitate era absolut pe dinafară pe terenurile de joc.

— Închipuiţi-vă asta, spuse Michael. Eu credeam că eram acolo ca să învăţăm.

— Şi ce nu poţi învăţa pe terenurile de joc? întrebă poruncitor Weston. Onoare, curaj, un fundament sănătos, un spirit competitiv…

— A, într-adevăr, spuse Michael. Şi toate vor fi foarte utile când mă voi juca de-a doctorul. Care e problema, o febră? Haide, omule, fruntea sus; nu poţi dezamăgi echipa!

— Mereu era cu nasul în cărţi, îi spuse Weston Lizei, apoi pufni şi scutură din cap.

Liza reuşi să afişeze un zâmbet distras, dar mintea ei începuse să hoinărească. Michael un băiat pedant: imaginea o luă pe nepregătite. Cum fusese el în tinereţe? Neîndemânatic şi stângaci, Liza putea paria pe asta. Dar deja devotat; spre deosebire de orice alţi bărbaţi din clasa lui socială pe care îi cunoscuse. Avea sens că fusese atât de studios: nimeni nu devenea doctor urmând calea pe care mergea majoritatea nobilimii în universitate – bând, umblând din floare în floare şi petrecând.

— A, e rândul nostru, spuse Weston. Jane ieşise de pe teren, iar Katherine şi Tilney făceau glume răutăcioase pe seama ei. Mergem, de Grey?

Liza se pregăti pentru meci, încercând să îşi păstreze cumpătul. După încă o atingere scurtă a braţului lui Weston, îşi plecă uşor capul, de parcă era stânjenită de propria îndrăzneală.

— Mult noroc, Lord Weston.

— O, nu voi avea nevoie, spuse el brusc – o replică destul de nepoliticoasă.

Michael îi făcu din nou cu ochiul, iar ea îi răspunse ridicând cu aroganţă din sprâncene.

În timp ce ei se îndepărtau, Liza se întoarse să îi privească. Pentru un atlet autoproclamat, Weston se deplasa cu o rigiditate stranie, ca şi cum ar fi avut o bară de oţel în loc de coloană vertebrală. Nici şoldurile nu le mişca prea mult. Un mers foarte… masculin, presupuse ea. În timp ce Michael…

Michael mergea cu paşi mari. Mişcările lui erau hotărâte. Mersul îi era ferm. Şoldurile lui aveau o mişcare fluidă.

Ar fi un dansator excelent. Liza deja ştia ce mai putea face el cu şoldurile.

Înghiţi în sec şi se întoarse pe călcâie. Era timpul să îl caute pe Hollister.

Capitolul 15

În timpul un prânz leneş lângă lac, Liza desluşi potenţialul lui Hollister. Stătură sub o umbrelă destul de mare cât să îi protejeze pe amândoi de soare – o

binecuvântare, pentru că el era mai palid decât ea, la modul în care doar irlandezii cu părul negru puteau obţine acest lucru, întrucât, îi explică el fără nicio ruşine, mama lui era din Cork. Liza decise că admiră un bărbat care se realizează prin propriile puteri. Ochii lui erau de un căprui plăcut, şi nimeni nu putea găsi vreun defect trăsăturilor lui, care erau modelate elegant, splendid chiar. Drept vorbind, era *prea* chipeş, întrucât unei doamne nu îi plăcea să fie depăşită în această privinţă.

Liza îl iertă pentru asta totuşi, întrucât manierele lui îi plăcură mai mult decât ale lui Weston. Avea buzele făcute pentru a râde, iar umorul lui se potrivea cu competenţa lui: ironiile lui erau tăioase, iar replicile îi erau teribil de delicioase. În drumul înapoi spre casă, el comentă despre Jane Hull, care mergea înaintea lor, apropiindu-şi capul de al lui Michael.

— Agăţătoare precum iedera, spuse el, şi nu am niciun cuţit la îndemână. Vrei să-mi dai unul?

Ea îi aruncă o privire surprinsă, dar după un calcul rapid, nu se prefăcu a nu îl înţelege.

— Nu am niciun interes în Lord Michael, spuse ea.

El ridică din sprâncene într-un gest rapid.

— Admir sinceritatea şi caracterul direct la o femeie.

Ea îşi închipuise asta. Hollister era el însuşi un soi de agăţător – un bancher care îşi cumpărase titlul nobiliar. Lizei i se păru curios şi poate chiar îngrijorător faptul că el o judeca pe Jane pentru ambiţii similare.

— Dar ambiţia feminină? Sunteţi de acord şi cu asta?

— Desigur, spuse el. Deşi trebuie să recunosc, îmi păstrez admiraţia pentru afişări mai subtile.

Zâmbetul lui vag nu lăsă nici urmă de îndoială că bărbatul recunoscuse în flirtul Lizei preludiul pentru ambiţiile ei. În mod normal, ar fi iritat-o să se simtă atât de transparentă. Dar sinceritatea lui parcă o încuraja. Când Hollister o prinse de braţ pentru a o ajuta să păşească

peste o rădăcină de copac foarte nepericuloasă, Liza îşi răsuci mâna în aşa fel în strânsoarea lui încât să îşi poată trece sugestiv degetele peste palma lui atunci când el îi dădu drumul.

Zâmbetul lui se stinse, iar privirea pe care i-o aruncă deveni mai fierbinte. Dar trezi în Liza doar cel mai palid răspuns fizic – nimic anume care să se poată compara cu ceea ce simţise recent, încercă să îşi alunge încruntarea. Înaintea lor, Michael nu făcea nicio încercare asemănătoare de a o atinge pe Jane. O parte foarte stupidă din ea se simţea mulţumită din acest motiv. Restul se simţea nervoasă. Dacă el voia ajutorul ei în răspândirea zvonurilor despre interesul lui, trebuia, cel puţin, să *pară* interesat.

Ajunsă înapoi acasă, Liza merse în camera ei să facă baie şi să se odihnească. După câteva ore de leneveală petrecute cu activităţi neprogramate, oaspeţii se adunară din nou în salonul mare, de data aceasta pentru a fi întreţinuţi de către clarvăzătoarea Signora Garibaldi.

Signora, cu ochii negri ca tăciunele şi destul de cochetă pentru o femeie de aproape cincizeci de ani, ar fi putut trece cu uşurinţă drept italiancă, dacă meşteşugul ei nu îi cerea să vorbească. Când o făcu, vocalele ei se învălmăşiră într-o geografie care nu existase niciodată în lumea reală: o combinaţie bizară de Franţa, Triest şi mahalalele Londrei.

Cu toată provenienţa ei improbabilă, glasul jos şi ameninţător al femeii reduse imediat grupul la tăcere.

— Am fost chemată aici în această seară de către Madame Chudderley, spuse ea, strângându-şi şalul din dantelă neagră – o notă stranie, spaniolă – mai tare în jurul unei rochii simple, din lână neagră, croită până în gât, largă în talie, peste şolduri, amintind tuturor de straiele călugăriţelor medievale. Dar nu am venit să o slujesc pe dânsa. Eu nu slujesc pe nimeni în afară de Adevăr.

O, era pricepută. Liza păşi uşor înapoi dinspre grupul

de oaspeţi, privind discret cum doi servitori străbăteau perimetrul încăperii, stingând lămpile cu gaz şi aprinzând lumânări în schimb.

— Trebuie să îndurăm asta fără băutură? îi şopti Sunburne la ureche.

Liza nu avea tragere de inimă să îi facă pe plac. Fără să se întoarcă, spuse:

— A, eşti încă aici? Mă întrebam dacă tu şi Lydia v-aţi întors la Londra.

— Am plecat la o plimbare la zece dimineaţa, spuse el vesel. Se pare că a fost mai lungă decât mă aşteptam.

— A, sunt *convinsă.* Voi primi veşti scandaloase de la vreun fermier ale cărui recolte le-aţi distrus?

— Nu, dar Lydia este absolut fascinată de pietrele alea celtice de hotar. Nu a mai fost în Cornwall până acum. Îţi poţi imagina?

Când el oftă, Liza privi peste umăr. Avea o expresie visătoare, distrată pe chip. Îi urmări privirea şi o zări pe soţia lui furişându-se în încăpere, încă netezindu-şi mănuşile de seară peste braţe. Liza îşi drese glasul.

— James, deja devine stânjenitor acum.

— Ce anume?

El părea sincer confuz.

— Modul în care te guduri pe lângă ea. Eşti într-o companie prietenoasă, desigur…

— Da, fraţii Hawthorne l-ar face pe domnul şi mântuitorul nostru să *plângă* de emoţie.

— Vei fi luat în râs dacă vei continua în stilul acesta şi în oraş.

— Ei, haide, Lizzie. Vrei să spui că un bărbat nu poate fi îndrăgostit nebuneşte de soţia lui?

O altă voce răspunse în locul ei:

— Este un lucru contrar înţelepciunii populare, spuse Michael, apropiindu-se de ei.

— Şi ce spune această înţelepciune populară? întrebă

James.

Michael ridică din umeri.

— Spune că cel mai rapid leac pentru dragoste este căsnicia.

— A, da, spuse James. Cred că te-am mai auzit spunând asta înainte. Puteam doar să sper că ţi-ai schimbat vorbele de duh din şcoală. Vă rog să mă scuzaţi…

Făcând o plecăciune înaintea lor, traversă încăperea pentru a se alătura soţiei lui, care asculta discursul signorei. Într-adevăr, toată lumea părea fascinată, cu excepţia lui Jane, care se apleca prin spatele baronului ca să tragă cu ochiul la Michael. Liza îşi îndreptă umerii.

— Te descurci groaznic, spuse ea. Nu te-am văzut atingând-o deloc azi.

— Trebuie să o ating? Păru surprins. N-am vorbit cu nimeni altcineva la picnic în afară de ea.

— Îi ţineai o prelegere despre igiena medicală!

Michael se strâmbă.

— M-a întrebat dacă este adevărat că săpunul dăunează pielii. Serios, Elizabeth, nu ştiu unde ai găsit-o…

— Este mai ageră decât pare. Poate dacă ai trata-o ca şi cum ai lua-o în serios, în loc să-i ţii predici, de parcă ar fi un copil care nu ştie să se spele pe mâini…

Mâna lui îi luă braţul, exercitând o presiune subtilă, care o făcu să se întoarcă spre el. În lumina palidă, ambientală, chipul lui era mai mult pierdut în umbră; Liza văzu doar jumătate din zâmbetul lui melancolic.

— Iar acum mă înveţi să flirtez? Poate ar trebui să-ţi întorc favoarea. Hollister chiar vrea să ştie compoziţia minerală a proprietăţilor tale?

Ea încercă să se elibereze, dar strânsoarea lui se înteţi.

— Este un om de afaceri, spuse Liza. Şi-a exprimat interesul pentru starea industriei miniere din părţile astea.

— A, şi sunt convins că nu are angajaţi care să-i

răspundă la aceste întrebări. Privirea lui căzu pe gura ei. De fapt, greşesc. Probabil că n-ar fi contat dacă tu ai fi îndrugat verzi şi uscate. Pur şi simplu, voia să-ţi privească buzele mişcându-se în timp ce vorbeai.

Dintr-un anume motiv, complimentul implicit o irită. Îşi smuci braţul, eliberându-se.

— De fapt, cred că a fost *foarte* intrigat de ce am avut de spus. M-a complimentat pentru că sunt atât de învăţată. Închipuie-ţi asta: un bărbat mai atras de mintea mea decât de chipul meu!

Michael se încruntă.

— Şi crezi că eu nu simt?

Liza pufni.

— Nu uita, Michael. Interesele tale nu mă privesc pe mine.

Un murmur încântat răsună în spatele lor. Pentru o secundă oribilă, Liza se temu că toată lumea o auzise – că reacţia lor era adresată acelei certe absurde.

Dar nu, Signora Garibaldi enunţase o declaraţie aparent impresionantă. Spaţiul din jurul ei se mărise considerabil, ca şi cum toată lumea făcuse un pas înapoi.

Liza răsuflă uşurată. Brusc, se simţi foarte ridicolă. Ce făcea ea aici, certându-se cu el? Certându-se ca doi… iubiţi?

— Trebuie să prinzi curaj, spuse Michael. Am aflat de la Weston că Hollister vrea să se aşeze la casa lui cu o femeie care l-ar putea ajuta să-şi câştige intrarea în cercuri mai înalte ale societăţii. Îmi închipui că tu te califici pentru asta… deşi el nu a privit nici măcar o dată în direcţia ta.

— Cât de amabil din partea ta că îl urmăreşti, spuse Liza printre dinţii încleştaţi. Dar nu te deranja. Dacă vei privi acum, vei vedea că n-am nevoie de ajutor să flirtez.

În timp ce se îndepărtă, îi auzi şoapta:

— O, mereu privesc.

Cuvintele lui îi trimiseră un fior de plăcere pe şira

spinării. Liza încercă să îl alunge în timp ce intră în rândul oaspeţilor – şi îl uită rapid în timp ce absorbi cuvintele signorei.

— Un mare război, spuse ea încruntată, cu ochii închişi. Sânge pe câmpuri, sânge, şi fier, şi fum, fum nefiresc, fum care ucide cu prima suflare…

Doamne, Dumnezeule! Nu asta trebuia să facă!

— Signora, spuse Liza grăbită, dar Weston o întrerupse:

— Nemţii, pun pariu, nu-i aşa? Trebuie să fie nenorociţii de nemţi!

— *Ja,* afirmă signora, *ohnejeden Zweifel* – evidenţiind astfel că accentul ei *nu* se întindea atât de mult spre est, spre Germania. „Fără îndoială”, spusese ea, dar ciopârţise cuvintele dincolo de a putea fi recunoscute.

— Iar acum ceva mai *vesel,* vă rog, spuse Liza.

— Dar este extrem de interesant, strigă Lydia. Signora vorbea despre cai uriaşi din fier, despre care, după cum poate ştii, este şi sintagma prin care multe triburi indiene din America de Nord se referă la trenuri.

— Mă întreb atunci dacă armata asta va fi transportată cu trenul, spuse baroneasa Forbes.

— De ce nu cu fum magic şi otrăvitor? interveni Tilney. Emis, fără îndoială, de dragoni foarte mari.

Chicote veniră dinspre fraţii Hawthorne şi, atât de simplu, atmosfera sinistră se risipi. Signora Garibaldi deschise ochii şi trase aer în piept.

— Viziunea se stinge acum. Dar dacă îmi permiteţi un moment… întâlnind privirea încruntată a Lizei, tresări. Ah – adică, am o nouă viziune. O viziune despre…

— Dragoste? sugeră Jane cu timiditate.

Weston o privi radios, iar ea îşi plecă uşor capul, roşind.

La naiba! Cum îi ieşea atât de perfect gestul acela? Liza se aşează discret mai aproape de Hollister, care îşi

studia nepăsător unghiile.

— O, da, dragoste, spuse signora ţâfnoasă. Văd… atât de multă. Predestinată. Dă-mi mâna ta, copilă!

Se întinse spre Jane.

— Am angajat un chiromant, spuse tăios Liza. Nu norocul lui Jane era miza aici.

— Dar, desigur, spuse signora, retrăgându-se. Atunci, stai să văd… ah! O viziune despre *dumneata,* Madame Chudderley!

O, asta era prea evident. Lizei nu îi plăcea cum zâmbea Katherine.

— De ce nu domnişoara Hawthorne? întrebă ea, gesticulând spre aceasta. Viziunea are vreo semnificaţie pentru ea?

În timp ce clarvăzătoarea se întoarse ascultătoare, Hollister se aplecă spre Liza şi îi şopti:

— Doamnă, aveţi puteri mistice? Păreţi suspect de capabilă să direcţionaţi aceste viziuni.

Liza râse încet.

— Şi dacă aş avea, v-aş spune, domnule? O femeie trebuie să-şi protejeze misterele.

— Poate că este adevărat, spuse el, dacă misterele ei sunt puţine la număr. Dar sunt convins că un bărbat v-ar putea studia în voie şi nu ar reuşi niciodată să iasă din… cele mai plăcute speculaţii.

Liza simţi o accelerare foarte plăcută a pulsului ei. Oare Michael îi privea? împotriva voinţei ei, aruncă o privire rapidă peste umăr.

El se holba la ea de parcă în încăpere nu mai era nimeni altcineva.

În agonie, se întoarse înapoi spre Hollister. Bărbatul îi urmărise privirea, ceea ce fusese un mare ghinion.

— Mă întreb de ce unii oameni refuză să se alăture distracţiei, spuse ea veselă. Nu pot face mai mult de atât, ca gazdă. Cred că veselia este un talent înnăscut.

Hollister îşi recăpătă zâmbetul.

— Unul pe care cred că dumneata îl deţii din plin. Invitaţia aceasta mi-a atras invidia tuturor prietenilor.

Cu colţul ochiului, Liza îl văzu pe Weston întorcându-se şi concentrându-şi atenţia asupra lui Jane. Foarte bine, lasă-l să o ia.

— Iar faptul că mi-aţi acceptat-o mi-a atras invidia prietenilor mei, răspunse Liza.

Hollister miji uşor ochii şi îi oferi un zâmbet prevăzător.

„Şi aşa începe.” Străbătută de un fior triumfător, Liza îşi puse blând mâna pe braţul lui.

— Mă însoţiţi la un tur al încăperii, domnule? Poate vom afla dacă invidiile noastre comune au fost justificate.

— Ar fi plăcerea mea. El îi strânse ferm degetele în îndoitura cotului şi o conduse pe lângă perete.

Bărbatul era abil. Fidel intereselor proprii. Surprinzător de erudit pentru un capitalist. Iar în timp ce ea îi para replicile prompte, atenţia ei se împărţi în două. Jumătate din ea râdea, flirta şi era concentrată pe poziţia propriului corp, cu umerii jos şi spatele drept, pentru a-şi prezenta trupul din punctul cel mai avantajos. Cealaltă jumătate era concentrată pe bărbatul care stătea în partea opusă a camerei, privind atât de atent, încât Liza îi putea *simţi* atenţia, asemenea unei mângâieri pe obraz.

O… tulbura. Desigur că orice femeie era conştientă în permanenţă că era privită şi că acţiunile îi erau evaluate şi judecate. Dar Liza nu îşi propusese să curteze un bărbat sub auspiciile altui bărbat. Să fie privită de Michael în timp ce flirta… se simţea, deşi era uşor inconfortabil, extrem de erotic.

Nu ar trebui să fie aşa. Liza nu ar trebui să îşi poziţioneze chipul astfel încât el să îi vadă zâmbetul la fel de clar precum Hollister. Nu ar trebui ca privirea ei să se întoarcă spre el de fiecare dată când Hollister îi şoptea la

ureche. Dar de fiecare dată când privea spre el, ochii lui rămâneau fixaţi asupra ei. Şi nu doar i se părea că privirea lui devine din ce în ce mai rigidă.

Poate că Michael avea mai mult decât *jumătate* din atenţia ei, pentru că, atunci când el plecă brusc de lângă perete şi se alătură grupului încă strâns în jurul clarvăzătoarei, cuvintele ei se învălmăşiră. Cea mai scurtă pauză. Îşi recăpătă cumpătul aproape instantaneu.

— … dar prefer Monte Carlo, spuse ea.

Unde se ducea Michael? *La Jane.* Desigur! Ei bine, era şi timpul să îi asculte sfatul.

— Mizele sunt mari, iar dacă îţi place să pariezi, nu există alt loc unde să o faci, continuă Liza.

— Îi predicaţi despre păcat diavolului, spuse Hollister. Sunt parior nu doar de profesie, d şi din fire, doamnă Chudderley. Am făcut o avere pariind pe piaţă, şi intenţionez să mai strâng câteva, din pura plăcere de a şti că pot.

Sinceritatea lui devenea din ce în ce mai surprinzătoare.

— Foarte curajos, spuse ea. Trebuie să ştiţi că astfel de vorbe nu vă vor atrage simpatia în aceste cercuri.

— Ah, dar n-am mare interes în aceste cercuri, spuse Hollister. Vorbesc doar cu dumneavoastră acum, nu-i aşa?

Comentariul îi atrase în sfârşit toată atenţia ei. Liza îl privi, devenind brusc nesigură. Bărbatul vorbea de parcă i-ar fi cunoscut situaţia dificilă – şi îşi enumera calităţile parcă pentru a o convinge că *el* era soluţia. De ce ar trebui să o nelinieştească acest lucru? Nu ar trebui să se simtă uşurată?

— Cu siguranţă, eu nu duc poveşti mai departe, spuse ea în cele din urmă. Dacă asta doriţi să spuneţi. Cuvintele dumneavoastră sunt în siguranţă cu mine, domnule.

El râse.

— Ah, puteţi spune oricui doriţi, doamnă Chudderley.

Eu nu-mi cer scuze nimănui.

Liza clipi foarte rapid. Aceea era filosofia *ei.*

— Dar, trebuie să vă mărturisesc, continuă el, că aş fi foarte descurajat dacă aţi simţi că ar *trebui* să-mi cer scuze. Pentru că am găsit în dumneavoastră un spirit înrudit.

Zâmbetul lui rezistă în timp ce o cercetă cu privirea, evaluarea lui fiind atât de sexuală, încât Liza îşi simţi pulsul sărind o bătaie, în ciuda voinţei ei.

— O femeie care nu se teme să respingă convenţiile şi să îmbrăţişeze – cum aţi spus? Ah, da: un talent înnăscut pentru veselie.

Liza ar trebui să se simtă încurajată. Pentru că el era chipeş şi încrezător, şi chiar părea o fire asemănătoare ei – şi exact genul de bărbat care ar fi fost ea, dacă natura i-ar fi dat posibilitatea. Era mult mai bine să pariezi pe piaţă decât pe o căsătorie!

Şi totuşi, nesiguranţa ei continua să crească. Îşi eliberă mâna de pe braţul lui.

— Sună ca un preludiu pentru o propunere – şi, poate, nu tocmai genul adecvat de propunere.

— Atunci, m-aţi înţeles greşit, spuse el. Există locuri mai bune de a găsi scurte aventuri decât într-un conac din Cornwall.

Liza îl privea uimită. Inima îi bătea foarte repede, imboldul fiind neîncrederea. Hollister dansa în jurul întrebării principale – şi atât de rapid!

Prea rapid. Nu ştia nimic despre ea.

— Din momentul în care am văzut prima oară acele fotografii cu dumneavoastră, spuse el şoptit, am ştiut că am găsit o femeie care ştie care îi este valoarea.

— Ridicol! Strigătul veni de la baronul Forbes, făcându-i pe amândoi să se întoarcă. Toţi cei adunaţi în jurul clarvăzătoarei scuturau din capete.

Liza se strădui să râdă.

— Oare ce mai spune acum? întrebă ea. Mai multe

aberaţii despre un război bizar?

Era foarte recunoscătoare pentru momentul de distragere. „Fotografiile alea nenorocite.” El se îndrăgostise de faţa ei. Dar de ce se simţea atât de afectată de dezamăgire? Chipul ei era cea mai mare speranţă a sa, nu-i aşa? întotdeauna depinsese de el.

— Va fi război sau dragoste, sau o avere neaşteptată, spuse Hollister. Poate un membru al familiei de mult pierdut. Aceşti interpreţi au rutina lor bine stabilită.

— Cred că doamna Hull vrea să ştie dacă îşi va găsi sau nu sufletul pereche, spuse tare Weston.

Jane îşi acoperi ochii cu o mână, sfioasă precum o pisicuţă.

— O, Dumnezeule, spuse ea. Nu mă tachinaţi aşa!

În sfârşit, Michael se simţea competitiv, observă Liza, întrucât păşi în faţă pentru a-i lua mâna lui Jane de pe faţă.

— Nu fiţi timidă, spuse el, cu o voce atât de plină de afecţiune, încât o tăcere scurtă şi uimită se aşternu peste încăpere. Aveţi tot dreptul să fiţi curioasă.

Katherine şi Nigel făcură schimbi de priviri grăitoare.

— Bine, spuse Liza. Acea remarcă îşi atinsese scopul, şi, brusc, ei nu îi mai ardea să flirteze. Nu fără câteva pahare de vin. Doriţi să cerem răcoritoare?

*

La ora zece în dimineaţa următoare, Liza se strecură în holul de la intrare, coborându-şi vocea în caz că se auzea până la etaj.

— Vreo scrisoare importantă?

Ronson ridică dezaprobator din sprâncene, dar avea corespondenţa pregătită pentru ea, întinzându-i teancul cu promptitudine.

Ea răsfoi grăbită printre plicuri, fiind şi cu ochii în patru pe oaspeţii ei. Ţinea evidenţa scrisorilor trimise şi a

celor primite. Tilney *şi* Katherine Howthorne îi scriseseră lui Nello – dar nu şi Nigel sau altcineva. Era bine de ştiut cine îi erau prietenii şi cine erau simpli spioni.

O singură scrisoare o puse pe gânduri. Era adresată înălţimii Sale, ducele de Marwick, într-o caligrafie pe care nu o mai văzuse înainte. Era citeaţă, încrezătoare, dar deloc elegantă.

Ronson îşi drese glasul.

— De la Lord Michael, doamnă.

Da. Liza ar fi ghicit că era scrisul lui. Îi amintea cumva de modul în care mergea Michael. Îl putea vedea acum, acei paşi încrezători, agresivi.

Cât de categoric era în contrast cu maniera lui atunci când vorbea despre Marwick. Scrisoarea aceasta putea conţine o provocare îndrăzneaţă, dar Liza ar fi pus pariu pe proprietăţile pe care le mai avea că, în schimb, Michael îşi exprima sincera îngrijorare.

Nu mai vorbiseră de seara trecută, după ce balivernele clarvăzătoarei se îndreptaseră spre suflete pereche. El fusese prea ocupat să îi acorde întreaga atenţie lui Jane, iar ea… îşi reluase obligaţiile de gazdă. Împărţind zâmbete încolo şi încoace pentru Hollister, întrucât intenţiona să îl ţină interesat, trecuse de la o persoană la alta, rostindu-şi cele mai bune replici, făcând cele mai îndrăzneţe glume.

Seara fusese un mare succes. Jane păruse foarte mulţumită de atenţia primită de la Michael.

Liza avusese grijă să bea suficient cât să adoarmă instantaneu atunci când avea să ajungă în camera ei.

Dar el stătuse treaz. Stătuse treaz ca să îi scrie o scrisoare fratelui său, care, cu siguranţă, *nu* merita scrisorile lui.

Primul impuls fu să meargă în căutarea lui. Să îl întrebe ce îi scrisese. Păruse atât de îngrijorat când vorbise despre Marwick… şi nu avea pe nimeni cu care să

vorbească despre asta, întru cât ţinea secret faţă de toată lumea comportamentul ciudat al fratelui său.

Faţă de toată lumea, cu excepţia ei.

Liza îşi muşcă buza. Nu voia să se lase impresionată de el. Dar nu putea să nu admire o dragoste care supravieţuise ameninţări lor. O asemenea fidelitate spunea multe despre el.

Ah! Ce *făcea ea?* îi înapoie scrisorile lui Ronson.

— Dacă o vezi pe Mather, spune-i că m-am dus la chiromant, spuse ea brusc.

Voia să se asigure că nu vor mai exista discuţii despre războaie şi fum, şi *nemţi.*

*

Michael se trezi destul de greu în dimineaţa următoare. Stătuse treaz ore întregi, compunând o scrisoare de probă pentru fratele său – câteva rânduri amabile şi precaute, prin care făcea aluzie la interesul său pentru o tânără văduvă sfioasă. Mai uşor de spus decât de făcut să compună o scrisoare care să nu pară o provocare sau o tachinare.

În timp ce mergea prin galerie, îndreptându-se spre un mic dejun târziu, o zări pe Elizabeth grăbindu-se pe coridor, înaintea lui. Se ascunse imediat în spatele unei statui, ghidat de un instinct pasager. Privirea pe care ea o aruncă peste umăr înainte să dea colţul îi răsplăti bănuielile: ea făcea ceva pe ascuns.

Michael se luptă cu impulsul de a o urmări. Scrisoarea aceea nu fusese singurul lucru care îl ţinuse treaz în orele nopţii. Îi era clar acum că avea un caz grav de... gelozie. Oare Liza se furişa să îl găsească pe Hollister?

Gândul îl făcu nerăbdător şi curios. Dacă ea îşi urmărea perspectivele, nu era treaba lui. Lui îi era foame. Ar fi trebuit să fie la masă, făcându-i ochi dulci lui Jane.

Ah, dar curiozitatea era diavolul. Ieşi în tăcere din ascunzătoare şi porni după ea. Când dădu colţul, o zări urcând scările de deasupra.

— A! exclamă ea şi se opri pentru a vorbi cu cineva pe care Michael nu îl vedea. Domnişoară Trelawney! Aici erai!

El păşi sub scară ca să asculte.

— Te căutam, continuă ea. N-ai primit biletul meu?

Răspunsul fu prea încet pentru a-l distinge, dar după o clipă, treptele trosniră: Elizabeth şi însoţitoarea ei coborau din nou.

Michael se retrase mai în spate în spaţiul înghesuit şi aproape că dărâmă un bust roman de pe piedestal. Ciudat loc pentru a-l ascunde. Senatorul, fără nas, dar încă în plină splendoare cu coroana lui de lauri, îl privea cu reproş.

— … să-mi adun gândurile, spuse o voce feminină liniştită, nu a lui Elizabeth. Un cap limpede mă ajută să primesc mesaje de dincolo.

Deci, unul dintre spiritişti.

Scârţâielile se opriră. După cum se auzea totul, păreau să stea direct deasupra capului lui.

— În legătură cu asta, spuse Elizabeth. Ezitarea neobişnuită din glasul ei îl făcu să ciulească urechile. Mă întreb dacă poate…

— Poate? veni politicos răspunsul.

Femeia părea destul de tânără.

— Poate ai putea să direcţionezi puţin o viziune.

Michael îşi abţinu râsul. Micuţa escroacă! Intervenţia ei de cu o seară în urmă fusese prea deschisă; acum îşi lua măsuri mai ascunse.

Spiritista nu înţelese atât de repede ca Michael.

— A, nu, spuse ea cu toată convingerea, nu pot controla ceea ce văd în palma unei persoane. V-aş recomanda cu tărie să nu vă încredeţi în cine pretinde că poate să vadă cunoştinţe specifice…

— Da, da, înţeleg că spiritele sau orice ai dumneata

hoinăresc pe unde vor, spuse Elizabeth. Totuşi, de dragul oaspeţilor mei, mă întreb dacă este posibil să nu te concentrezi în mod special asupra chestiunilor legate de inimă.

O scurtă pauză.

— O palmă are multe de spus despre dragoste, răspunse femeia cu precauţie.

„Foarte bine spus, domnişoară Trelawney.”

— Hm, spuse Elizabeth. Splendid. Totuşi, te rog să fii cu băgare de seamă, există o anumită doamnă în grupul nostru, recent rămasă văduvă, care n-ar putea suporta o asemenea discuţie dacă ar privi-o în special pe ea. Cred, de fapt, că ar *jigni-o* dacă i-ai prezice o relaţie romantică în viitor. Doamna Hull este numele ei. Tânără, foarte blondă. De-abia a renunţat la doliu.

Michael se încruntă. Elizabeth lucra împotriva lui acum? Sau încerca să îi distragă atenţia lui Weston de la Jane? Ieri păruse destul de interesată de Hollister.

— Înţeleg, spuse domnişoara Trelawney. Nu mi-ar plăcea să jignesc pe cineva, desigur.

— Desigur că nu! Cât despre noi, ceilalţi – ei bine, aş spune că eu, de exemplu, sunt *total* dispusă să primesc orice veşti minunate de la viziunile dumitale. Da, nimic nu m-ar bucura mai mult decât să aud că sufletul meu pereche este prezent la această petrecere!

— Suflet pereche?

— Aceasta este expresia pe care am auzit-o folosindu-se, da.

Weston o folosise. Michael presupuse că acest comentariu îi răspunse la întrebare. Se simţi straniu de bucuros. Nu îl plăcea deloc pe Hollister. Dobitoc monopolizator. Se apleca mult prea aproape de ea atunci când îi şoptea ceva.

— Suflet pereche. Fu rostit încet, însoţit de un sunetul unui creion pe o hârtie. Domnişoara Trelawney, îşi dădu

Michael seama încântat, lua notiţe. Vreo culoare de păr anume? întrebă ea.

— O, Dumnezeule, nu-mi dau seama, spuse Elizabeth. Acesta este talentul dumitale, la urma urmei. Dacă părul lui este negru sau blond… n-am cum să spun.

— Viziunea este înceţoşată, spuse cu milă domnişoara Trelawney.

— *Foarte* înceţoşată, te asigur!

— Bun. Din nou treptele începură să scârţâie în timp ce ele îşi reluară coborârea. Staţi liniştită, doamnă, am multă experienţă în şlefuirea acestor chestiuni. Nu veţi fi dezamăgită.

Totul era bine şi frumos acum între cele două femei.

— A, ştiu că nu voi fi, exclamă Elizabeth.

Un moment îndelungat de linişte urmă, în care Michael începu să se întrebe dacă nu cumva ele se strecuraseră printr-o ieşire pe care nu o observase încă. Dar când făcu un pas înainte din ascunzătoare, conversaţia fu reluată, încremenindu-l în loc.

— Încă *un* lucru, spuse Elizabeth, vocea ei fiind mult mai distantă acum.

— Vă rog, spuneţi, doamnă Chudderley! Sunt aici să mă ocup de orice grijă a dumneavoastră.

— Un anumit domn. Păr negru. Nas roman. Lord Michael este numele lui.

El rânji. *Roman?* Se simţi… flatat. Iar dacă pe podeaua de la picioarele lui ar fi apărut acum un şarpe veninos, el nu s-ar fi mişcat niciun milimetru.

— Mă întreb, continuă Elizabeth, dacă nu cumva… are o nevoie teribilă de un semn de dincolo.

— Cu toţii avem nevoie de îndrumare, spuse solemn domnişoara Trelawney. După o pauză, adăugă: în ce direcţie presupuneţi că Lord Michael ar avea nevoie de încurajare?

El aşteptă, pregătit să îşi înăbuşe râsul când ea avea

să arunce o sugestie prin care să îl nenorocească.

— Fratele lui. Dacă ai putea să-l asiguri în mod subtil că fratele lui va fi bine, ar fi… minunat, cred.

Amuzamentul lui se stinse.

Domnişoara Trelawney şopti o asigurare, apoi paşii femeilor se retraseră. Tăcerea îl învălui din nou, devenind greoaie. Totuşi, Michael nu se putea mişca. Stătu acolo, simţindu-se fragil precum sticla, cu o mână pe capul senatorului roman.

Nu se aşteptase la asta. Nu o merita. Închise ochii.

„Distracţia unei amiezi. Nimic mai mult.”

Ce mincinoşi erau.

Capitolul 16

Cu o seară în urmă, lui Michael i se păruse uşor – la modul în care scoaterea unui dinte ar putea fi considerată ceva uşoară – să fie martorul flirturilor lui Elizabeth cu Hollister. Într-o cameră aglomerată cu un şarlatan îndrugând absurdităţi, era… uşor să nu iei în serios asemenea chestiuni. Dar acum că auzise discuţia ei cu cititoarea în palmă, fiecare comentariu al ei către *burlacii eligibili* îl călca pe nervi. Michael fiersese în tăcere la foc mic în timpul gustării de la amiază, lăsând replicile să zboare peste şi pe lângă el ca nişte nimicuri; simţindu-se, adesea, ca şi cum şi-ar fi pierdut capacitatea de a zâmbi, buzele lui răspunzând în mod rigid comentariilor.

Ceru să fie scutit de plimbarea cu barca şi se retrase în camera lui să citească. Sau să încerce să citească. În schimb, se trezi stând la fereastră, bosumflat ca o fetiţă căreia îi fusese refuzată cina, privind printre copaci, aşteptând întoarcerea grupului. Iar apoi, după ce şi acest lucru deveni de neîndurat, merse la birou şi scoase un

teanc de foi de hârtie.

Îi scrisese lui Alastair cu o zi în urmă, un bilet prietenos, în care nu făcuse nicio aluzie la cearta lor. Dar nu aceasta era intenţia lui acum.

Îţi scriu, începu el, *despre o femeie pe care am cunoscut-o.*

Primul tău impuls va fi să o dispreţuieşti. Dar dacă eşti atât de înţelept pe cât am crezut cândva că eşti şi dacă în tine a mai rămas măcar o fărâmă de sentimente fraterne, te rog să citeşti cu răbdare. Pentru că voi face o alegere.

La câteva ore după ce înmânăaceastă scrisoare unui servitor, auzi râsete şi voci. Privind pe fereastră, îi văzu pe oaspeţi întorcându-se, Elizabeth fiind braţ la braţ cu Weston *şi* Hollister. Vorbea destul de însufleţită şi îşi prinsese la pălăria de paie o floare sălbatică.

Mândria unui bărbat era un lucru groaznic. Ţopăi ca un mânz sălbatic la vederea acelei privelişti, care îl făcu să îşi dorească să ceară ca scrisoarea să îi fie înapoiată. Să fie arsă. „O alegi pe ea? Ea nu te alege pe tine.”

În schimb, îşi puse haina şi ieşi din cameră. Era timpul, gândi el, să vâneze o văduvă.

*

O găsi, după o căutare de jumătate de oră, stând singură pe terasa care dădea în grădina casei. Sorbea dintr-un pahar cu vin şi privea apusul.

— Succes? întrebă el, ieşind pe terasă.

Râsul ei fu tăios.

— Eşec, spuse ea în timp ce se întoarse spre el. Un eşec jalnic.

— Nu părea aşa de la fereastră.

Ea luă o gură de vin.

— Ne priveai, nu-i aşa? Hollister a fost curtenitor, dar Weston – ei bine, nu este o ţintă atât de uşoară precum ai spus. Mi-am dat silinţa, am încercat să fiu cochetă în cel mai inocent mod cu putinţă, am aruncat priviri sfioase şi tot tacâmul. Ştii ce m-a întrebat?

— Nu-mi pot închipui, spuse el, mergând spre ea.

— Dacă m-am rănit în timpul plimbării cu barca. Pentru că arătam de parcă aş fi avut un junghi la gât!

Michael încercă să nu zâmbească.

— Poate voia să îţi facă masaj.

— Nu, el nu este atât de îndrăzneţ.

— Adevărat, spuse Michael după un moment. Nu cred că are vreun os îndrăzneţ în corpul ăla, de fapt.

Ochii li se întâlniră. Elizabeth ridică din sprâncene.

— O, Dumnezeule, bombăni el. Îşi lovi uşor fruntea cu palma. Un teribil dublu înţeles.

— O să pretind că n-am băgat de seamă, bine? Atâta timp cât par modestă.

— Mii de mulţumiri. Dar când Michael ridică din nou privirea, nu făcu niciun efort în a-şi ascunde rânjetul. Mai cunoscuse vreodată o femeie cu care să poată glumi cu atâta plăcere? Nu doar tăcerile dintre ei erau confortabile. Haide, spuse el, chiar te-a întrebat dacă te doare gâtul?

Ce netot!

— Să fii sigur, dacă voiam să mint, aş fi inventat o poveste mult mai distractivă decât asta, spuse ea. Sau mai măgulitoare! *Arăt* de parcă aş avea dureri?

Elizabeth îşi schimonosi faţa şi îl privi cruciş. Michael izbucni în râs. Cu câtă uşurinţă îi alungase supărarea.

— O, încântător. Sunt surprins că n-a încercat nimeni niciodată să fotografieze privirea *asta* pentru vitrinele magazinelor.

Elizabeth încetă să se mai strâmbe şi oftă, întorcându-se spre grădină.

— Fotografiile alea blestemate.

Tonul ei scârbit îl surprinse. Michael se simţea mai bine acum, capabil să înţeleagă treptat şi natural lucrurile. Proptindu-şi coatele pe balustradă, se aplecă înainte, întinzându-şi gâtul pentru a-i vedea chipul.

— Să înţeleg că nu te bucuri de faimă?

— Să mă bucur! Ea scuturǎ din cap şi râse încet. A fost una dintre cele mai stupide isprăvi din tinereţea mea. Proaspătă văduvă, murind de nerăbdare să simt gustul libertăţii. Soţul meu nu a fost, să spunem, un spirit liber.

Michael îşi aminti cuvintele lui Lady Forbes.

— O acriturǎ, nu-i aşa?

— Până şi acriturile sunt mai însufleţite, spuse ea. Era un mototol. Teribil de serios. I-a plăcut că eram frumoasă – până ne-am căsătorit. Apoi nu i-a plăcut că bărbaţii se uitau după mine. Era convins că făceam ceva să-i încurajez. Ceea ce nu era adevărat, adăugă ea încet. Dar acuzaţiile lui au devenit obositoare. Iar odată ce a murit, m-am gândit – păi, lasă-i să se uite. Lasă-i să se uite cât vor. Pentru că *sunt* frumoasă, şi nu-mi voi mai cere scuze pentru asta. Ridică din umeri, apoi continuă: Domnul Readey – un fotograf destul de distins în urmă cu câţiva ani – m-a rugat să pozez la momentul oportun.

— Dar regreţi acum?

Ea îşi luă paharul de pe balustrada de piatră.

— Ei bine, spuse ea, apoi luă o gură sănătoasă de vin. Nu pot să spun că-mi surâde ideea că orice necunoscut poate adormi holbându-se la faţa mea. *Dacă* ştii la ce mă refer.

Michael zâmbi, în ciuda voinţei lui, pentru că ştia exact la ce se referea. Dar tot îl luă prin surprindere să întâlnească o femeie dispusă să facă aluzie la chestiuni despre care se presupunea că femeile nu trebuiau să ştie. Zâmbetul lui se stinse când îşi dădu seama de implicaţii. Dacă ea ştia cum îşi ofereau singuri bărbaţii plăcere…

atunci, poate că descoperise şi cum o puteau face femeile.

Elizabeth îl privi pe sub gene.

— Mă întreb pe unde îţi umblă mintea.

Vocea ei seducătoare avu acelaşi efect pe care l-ar fi putut avea şi mâna ei între picioarele lui. Michael se foi, simţindu-se incomod.

— Nu cred că vrei să ştii.

Elizabeth îl privi pentru încă o clipă, zâmbetul de pe buzele ei devenind încă un impuls pentru imaginaţia lui deja încinsă. Michael înghiţi în sec şi îşi aruncă ochii peste câmpul verde ce înainta spre copaci. Dacă Alastair nu era rezonabil, ea avea să fie soţia altui bărbat. Pentru că el nu putea să îi ofere nimic. Iar aceste gânduri…

Oh, la naiba! Aceste gânduri urmau să îl însoţească până la bătrâneţe, când avea să fie prea neputincios ca să facă ceva în privinţa lor, chiar şi cu fotografia ei drept ajutor. Iar el era – trase adânc aer în piept – resemnat. Scrisoarea de astăzi dovedea acest lucru.

— Vai, ce oftat, spuse ea în timp ce Michael eliberă aerul din plămâni. Acum ard de curiozitate.

Mai luă o gură de vin, iar el se întrebă, nu pentru prima oară, dacă băutura ei era un lucru grăitor, la fel de clar şi de previzibil precum grimasa unui jucător slab de pocher. Sau poate era un medicament, un fel de anestezic, întrucât ea îi evită privirea şi spuse încet:

— Poate că ar fi mai bine să rămânem la subiecte mai precaute.

— Într-adevăr.

Michael îşi drese glasul şi se îndreptă, strângând balustrada cu mâinile, pentru a le găsi o ocupaţie, în afară de a hoinări spre ea. În lumina palidă, Elizabeth arăta ca şi cum ar fi fost poleită cu aur, o creatură a pădurii, micuţă şi perfectă. Dar frumuseţea chipului ei, deşi, probabil, avea să îl surprindă întotdeauna, nu îl mai interesa atât de mult pe cât o făcea mintea ei. Trebuia să găsească o cale de a-i

descifra creierul.

— Deci ai renunţat la Weston? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

— Fără rezultate.

— Şi Hollister?

Grimasa ei fu pasageră.

— L-aş prefera pe Weston, cred. Privirea lui Hollister este prea… *evidentă.*

Cuvintele ei erau destul de ilogice, întrucât dorinţa bărbatului putea doar să fie de folos scopului ei. Dar Michael nu voia să fie el cel care să îi atragă atenţia asupra erorii ei de gândire. Da, afirmaţia i se păru profund încurajatoare.

— Atunci, Weston, spuse el. În secret, acum era de acord cu ea: observându-l pe Weston foarte atent în aceste ultime zile, remarcase că atenţia bărbatului devenea mai aprigă atunci când Jane Hull era prin preajmă. Nu renunţa încă la el. Poate că l-ai abordat greşit.

— Ţi-am spus…

— Lasă-mă să văd ce faci.

Elizabeth îi aruncă o privire uimită.

— Adică… te referi la privirea cochetă?

— Exact.

Ea îşi afişă dinţii albi într-un rânjet care o făcu să arate ca o fetişcană, într-adevăr.

— Serios?

Michael o încurajă.

— Ai pornit cu dreptul, mai încearcă.

— Foarte bine. Elizabeth puse paharul pe balustradă şi se întoarse pe călcâie. Făcând câţiva paşi în spate, aruncă o privire sfioasă peste umăr, cu bărbia în jos.

Dacă Weston nu răspunsese la asta, era mort pe dinăuntru.

— Groaznic, spuse el. Zâmbeşti prea mult.

Ea se întoarse şi îşi puse mâinile în şolduri.

— Dar nu zâmbesc deloc.

— Ba da. Doar cu o parte a gurii, te asigur, dar deja este cu jumătate de zâmbet prea mult. Aproape mai rău decât un zâmbet întreg, pentru că sugerează că ai vreun secret. Cheia, desigur, este să priveşti ca şi cum n-ai avea pic de creier în cap.

Acum Elizabeth îşi încrucişă braţele.

— *Asta* este cheia către Weston?

— Mă tem că da. Michael încercă să pară înţelegător. Îi place simplitatea.

Iar bărbatul credea în mod eronat că o găsise în Jane Hull. Mult noroc cu asta.

Elizabeth scutură neîncrezătoare din cap.

— Şi tu chiar vrei să mă mărit cu un asemenea bărbat?

„Nu”, gândi el. „Nu, nu vreau.”

Dar nu avea de gând să îşi joace cartea acum. Nu până când nu ştia răspunsul lui Alastair. Aşa că doar o privi şi o văzu dându-şi seama de greşeala ei şi de ceea ce însemna tăcerea lui. Elizabeth îşi feri privirea şi merse grăbită să îşi recupereze paharul. O înghiţitură şi îl termină. Când privi în jur, Michael ştiu că ea căuta clopoţelul, pentru a cere mai mult vin.

Iar el nu voia să ia parte la asta – să fie bărbatul care, chiar şi întâmplător, o făcea să bea şi mai mult. Din fericire, acum ştia cum să o distragă.

— Ar trebui să o studiezi pe Jane, spuse el. Ei îi reuşeşte foarte bine privirea aceea de flirt insipid.

Pentru o clipă, Elizabeth încremeni. Apoi se întoarse spre el, uitând de clopoţel şi de paharul gol.

— Jane? Acum vă spuneţi pe numele mic?

— Nu în public, răspunse el.

Ceea ce era destul de adevărat. Nici în privat nu îşi spuneau pe nume, dar Michael nu găsi necesar să menţioneze acest lucru.

— Ah. Elizabeth se holba la el. Atunci, prefăcătoria a devenit ceva mai mult?

Întrebarea părea atât de veselă. Suspect de veselă. Michael aşteptă un moment şi, aşa cum se aştepta, Elizabeth îşi afişă zâmbetul larg: masca ei inteligentă şi de nădejde.

— Dar ce veşti fericite!

— Nu fi naivă, spuse el. Eu şi Jane Hull – asta ar fi o combinaţie făcută în iad.

— Sau poate nu. Ea îşi învârti uşor paharul, ţinându-l de picior, apoi îl puse deoparte. Poate că v-aţi potrivit *perfect.* Fratele tău ar fi de acord cu ea, ceea ce înseamnă că ai avea banii necesari pentru a menţine spitalul pe linia de plutire. Iar ea ar intra, prin căsătorie, în una dintre cele mai importante familii din Anglia. O combinaţie ideală din toate privinţele.

Michael nu ştia cum să îi răspundă. Toate răspunsurile sincere la care se gândea nu aveau să facă discuţia mai confortabilă.

— Desigur, uiţi că o căsătorie fără iubire nu este niciodată o afacere fericită.

Râsetul ei păru tensionat.

— Vinzi castraveţi grădinarului, domnule. Uiţi care este scopul meu.

— Nu ţi-am uitat idealul, spuse el încet. Te-am auzit vorbind despre părinţii tăi.

Şi asta îl speria, îşi dădu el seama brusc. Pentru că idealul ei era singurul lucru care ar putea-o convinge să renunţe la şansa unei combinaţii strălucite – o combinaţie cu un aristocrat bogat. Iar acel ideal era un standard foarte înalt pentru a putea fi atins de un bărbat, mai ales dacă acel bărbat nu ştia nimic despre căsătorii fericite.

Ea se uita încă la el. Michael zâmbi uşor. Elizabeth se întoarse pe călcâie, îndreptându-se spre clopoţelul care stătea abandonat pe balustrada terasei. El se mişcă

repede, totuşi; când ea începu să sune, Michael îi prinse mâna.

Ea încremeni. Încheietura ei era atât de mică. *Ea* era atât de mică pentru a avea atâta viaţă în ea, pentru o asemenea forţă vibrantă.

— Ascultă, spuse el, foarte încet, creierul lui fiind în întregime concentrat pe acest discurs, pe acest discurs important, o tentativă disperată de a câştiga puţin timp pentru amândoi. Chiar dacă Alastair se opunea, avea el să îşi croiască o situaţie financiară, dar va avea nevoie de *timp.* M-am gândit la asta, continuă Michael. Nevoia ta nu poate fi atât de mare încât să nu poată supravieţui încă o vreme. În martie, Londra va fi plină de burlaci bogaţi. Nu trebuie să cedezi…

— Ba da, trebuie, rosti ea printre dinţii încleştaţi. Crezi că fac asta doar de distracţie? Ştiu exact ce trebuie să fac.

— Dar să intri într-o căsnicie lipsită de dragoste, doar aşa de dragul…

Elizabeth îşi eliberă mână.

— *Nu* îmi ţine predici – *tu,* dintre toţi oamenii! Michael de Grey, care spune că cel mai rapid leac pentru iubire este căsnicia!

Michael respiră adânc.

— Nu ţi-am spus ţie asta, Elizabeth.

— Dar te-am auzit. Ai spus-o foarte convins. Şi, se pare, că nu pentru prima oară! Este filosofia ta de viaţă, aşa a spus Sunburne!

— Niciodată… „Niciodată cu referire la tine.” Niciodată cu femeia potrivită, continuă el încet.

Dumnezeule! Se torturau reciproc, nu-i aşa? Toată situaţia asta blestemată era intolerabilă.

— Şi ce vrea să însemne asta? întrebă ea. De asta refuzi să accepţi oferta fratelui tău? Te păstrezi pentru *femeia potrivită?*

Michael o privi, reprimându-şi cuvintele şi alungând

gândurile cărora nu le putea da glas. Ea ridică uşor capul, bărbia înălţându-i-se cu mândrie, aproape sfidător. După un moment îndelungat, el fu cel care îşi feri privirea, muşcându-şi atât de tare limba, încât era de mirare că nu simţi gustul sângelui.

— Ei bine, spuse ea. Îţi doresc mult noroc, domnule. Fie ca aşteptarea să nu te dezamăgească. După cum spuneai, Londra este plină de posibilităţi financiare în timpul sezonului de primăvară – chiar şi pentru *bărbaţii* prezenţi printre noi.

El se întoarse atât de brusc, încât ea tresări.

— La naiba, Elizabeth. Vrei să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun? Pentru că o voi face, să ştii. Ţi le voi spune ţie şi oricui mai vrea să le asculte, inclusiv fratelui meu.

Tăcerea ei – atât de încăpăţânată, de *laşă;* Elizabeth îl aducea pe marginea prăpastiei, apoi ea însăşi se îndepărta de ea – îi distruse răbdarea. O prinse de braţe şi o trase spre el. Strecurându-şi o mână în părul ei – agrafele zburară căzând pe terasă –, o sărută cu pasiune. Fără vreun avertisment politicos. O penetră cu limba.

Şi, în numele lui Dumnezeu, *acesta* era locul lui. Unde trebuia să fie iar şi iar, şi iar: înăuntrul ei, cu limba şi cu mădularul lui, în fiecare oră din zi, în timp ce mâinile ei mici şi înfierbântate se încleştau pe talia lui, apoi pe umerii săi, strângând, frământând, ca şi cum ar fi fost înfometată, cu aceeaşi disperare ca şi el. Elizabeth icni în gura lui când Michael o lăsă uşor pe spate, dar nu îi păsa; trecuse de această fază. Las-o să fie, măcar o dată, flexibilă; *el* avea să stabilească ritmul aici. Erau ferestre deasupra lor, uşi din sticlă în dreapta; lui Michael nu îi păsa. Îi săruta şi îi poseda gura; îi luă buza între dinţi şi mormăi când ea încercă să se elibereze.

— Nu te mişca, spuse el, lingându-i acum lobul urechii şi mângâindu-i gâtul cu răsuflarea, făcând-o să tremure.

Lizei îi plăcea gestul. Michael descoperise asta. Era descoperirea *lui,* el trebuia să profite de ea. Hollister te-a sărutat aşa? îi şopti el la ureche. A făcut-o?

— Nu m-a… atins, spuse ea.

Palmele ei îi cuprinseră chipul, trăgându-i gura mai aproape de a ei. Buzele ei nu mai erau reticente acum, ci zdrobitoare, brutale; Michael ar fi tresărit dacă nu şi-ar fi dorit mai mult, mai mult din brutalitatea ei; o voia deasupra lui, cu mâinile în părul lui, provocându-i acea durere plăcută.

Şi erau ferestre deasupra şi uşi de sticlă în dreapta lor.

— Aici, spuse el răguşit şi încercă să o ghideze spre un loc mai adăpostit privirii.

Dar primul pas rupse vraja; şi atunci, la fel de brusc cum Liza începuse să îi răspundă la sărut, se eliberă, scuturând din cap, rostind pe nerăsuflate un refuz. Şi deşi în Michael zăcea brutalitate – care pulsa precum o ceaţă fierbinte şi furioasă, îndemnându-l să o ignore, să o posede în întuneric, să o convingă, aşa cum ştia că poate, să îi placă – o eliberă. Pentru că, la naiba, el *nu* era tatăl lui, nu era un nenorocit, nu avea să – *nu* avea să o forţeze, împotriva voinţei ei…

Elizabeth se retrase spre balustradă, dărâmând clopoţelul, care scoase un dangăt strident. Sunetul o făcu să se oprească brusc. Coborî privirea şi scoase o înjurătură, un cuvânt vulgar care l-ar fi şocat pe Weston dincolo de orice posibilitate de revanşare. Apoi ridică grăbită clopoţelul şi îl strânse la piept. Întorcându-se, porni spre uşile duble, intrând în casă fără niciun cuvânt.

Odată ajunsă de partea cealaltă a uşilor totuşi, Liza se opri şi privi înapoi. Michael nu ştia ce îi dezvăluia chipul lui, dar, orice ar fi văzut ea acolo, o făcu să îşi pună mâna pe geam, un gest care îl străpunse mai tăios decât ar fi făcut-o un cuţit, apoi se întoarse şi dispăru în casă.

Gestul semănase atât de mult cu un rămas-bun.

*

Elizabeth fugi de pe terasă. Fugi ca o laşă, încetinindu-şi paşii doar când se apropie de salon, de teamă să nu o vadă cineva fugind.

Murmurul vocilor îi atrase atenţia, iar când trecu pe lângă salon, îl zări pe Tilney înghesuind-o pe Mather într-un colţ, ceea ce o făcu să se oprească brusc. Răsucindu-se pe călcâie, pomi înapoi.

— Ochi foarte pătrunzători, îi spunea Tilney lui Mather, în timp ce aceasta clipea, aproape oarbă.

Dumnezeule! Toate gândurile propriei nefericiri se evaporară. Dacă ar fi dat peste un băiat care lovea un căţel cu un băţ, Elizabeth nu ar fi fost mai enervată de atât.

— Tilney! rosti ea tăios, făcându-l să tresară şi să îşi îndrepte postura. Şterge-o! se răsti ea, înainte ca el să poată veni cu o replică prin care să îşi ascundă tulburarea. Caută-le pe Katherine şi doamna Hull dacă vrei să flirtezi. *Secretara* mea are lucruri mai importante de făcut şi mă aştept să-ţi aminteşti asta în viitor.

Ridicând din sprâncene, Tilney privi de la una la alta.

— Am înţeles, spuse el băţos, apoi schiţă o plecăciune înainte de a pleca.

După ce Liza închise uşa în urma lui, Mather vorbi:

— Aveam situaţia sub control, doamnă.

— Da, sunt convinsă.

Fata era foarte roşie la faţă, iar priveliştea îi aprinse şi mai mult temperamentul Lizei. Nu putea suporta şi accepta bărbaţi care abuzau de statutul lor ca să îi hărţuiască angajaţii.

— Ai o experienţă foarte vastă cu bărbaţii, continuă ea. Fără îndoială, drumul tău spre şcoala de dactilografie a fost *presărat* cu inimi frânte.

Sarcasmul ei câştigă un zâmbet timid din partea lui Mather.

— Aţi fi surprinsă. Dactilografele atrag tot felul de nechibzuiţi, să ştiţi.

Îmbujorarea fetei începuse să se stingă, iar Liza nu observă niciun alt semn care să indice că Tilney se purtase urât cu ea. Totuşi, voia să se asigure că Mather nu lucrează sub presiunea neînţelegerilor despre ce ar accepta sau nu angajatoarea ei din partea oaspeţilor.

— Dacă te mai deranjează cineva, dragă – şi mă refer la *oricine,* chiar dacă deţine o mică ţară – ştii cum să ţipi. Şi, de asemenea, ştii cum să loveşti un bărbat într-un mod care să-l facă să regrete?

Pentru un scurt moment, Mather păru impresionată. Apoi zâmbetul i se lărgi şi râse.

— Doamnă, cât de uimitor că mă întrebaţi asta! Este tocmai *prima lecţie* predată la şcoala de dactilografie!

— Foarte bine, atunci. Ne înţelegem una pe alta.

— Da, şopti Mather. Ne înţelegem. Sunteţi foarte amabilă, doamnă.

— Prostii. Şi unde îţi sunt ochelarii?

— I-am scăpat, spuse Mather. Domnul Tilney s-a oferit să mă ajute să îi caut, dar…

Canalia. Liza privi în jur, cercetând cu atenţie salonul, în care fusese servită o gustare foarte substanţială. O farfurie pe care erau câteva plăcinte mâncate pe jumătate zăcea abandonată pe un fotoliu – chiar lângă ochelarii lui Mather. Ridicând farfuria şi dându-i fetei ochelarii, Liza se aşează. Avea să profite de această ocazie ca să îşi recapete cumpătul.

„Nu te gândi la el.”

Mather îşi puse ochelarii şi clipi încet. Privind-o, Liza se simţi epuizată.

— Tilney este un ticălos, spuse ea. Bărbaţii aduceau probleme nesfârşite. *Toţi* – chiar şi cei demni de laudă. Cred

că ţi-a văzut ochelarii şi a ales să-i ignore.

Mather ridică din umeri.

— Dacă intenţia dumneavoastră, doamnă, este să mă preveniţi, nu este nevoie. Nu l-aş putea lua niciodată în serios pe domnul Tilney. Rânjeşte atât de des, încât bănuiesc că îşi rade mustaţa doar pentru a evita să se irite la nas. Mather făcu o pauză. După cum aţi sugerat, doamna Hull i s-ar potrivi de minune.

Liza râse încântată.

— Mather, îţi cer să nu te schimbi niciodată. Ar fi *atât* de dezamăgitor dacă ţi-ai descoperi vreodată vreo latură blândă.

Mather se aşeză pe fotoliul din faţa Lizei.

— Atunci, îmi voi da mereu silinţa să rămân un mitocan perfect.

— Ce calitate minunată la o secretară!

Mormăitul stomacului Lizei îi aminti că mâncase foarte puţin în acea zi. Mâncarea ar fi o distragere excelentă, întrucât mintea ei îşi dorea acum să hoinărească pe terasă, în *ultimul* loc în care ar trebui să meargă. Dacă se gândea la cum o sărutase el, la lucrurile pe care i le spusese…

Atenţia ei se îndreptă spre o plăcintă din apropiere, aproape intactă, cu excepţia uneia sau a două muşcături.

— A cui a fost farfuria asta?

— Cred că a doamnei Sunburne.

— A, este în regulă atunci. Liza o luă, adăugând, după ce zări privirea uimită a lui Mather: Păi, cu siguranţă nu aş fi vrut să mănânc resturile lui *Katherine.* Turbarea este fatală, cred.

Mather puse o mână la gură, înăbuşind un chicot.

— Doamnă, nici cu dumneavoastră nu îmi este ruşine.

— Presupun că de aceea ne înţelegem noi două atât de bine.

Liza mestecă o clipă, apoi privi în jur, căutând alte farfurii cu mâncare. Zahărul era un medicament excelent

pentru o inimă rănită. Vai, o bucată de prăjitură cu mac stătea neatinsă lângă fereastră! Ce neghiob renunţase la ea? Prăjitura bucătăresei era opera unui geniu.

— Ştii a cui a fost prăjitura…

Dar când se întoarse spre Mather, îşi uită cuvintele. Pentru prima dată, fata renunţă pentru un moment la demnitatea ei şi la postura băţoasă. Cu umerii uşor lăsaţi sub volănaşele rochiei ei din satin safiriu, arăta precum un personaj dintr-un tablou romantic. Albastrul intens al rochiei îi făcea ochii să strălucească şi pielea palidă să lumineze. Părul ei strălucitor, de culoarea frunzelor de stejar în plină toamnă, fusese ondulat în bucle care îi îmblânzeau forma pătrăţoasă a maxilarului, iar faţa ei părea lipsită de pori şi opalescentă, o perlă făurită în foc.

— Vai, eşti extraordinar de frumoasă!

Liza auzi surprinderea din propria voce, dar decise să nu îşi ceară scuze: ar fi nevoie de frivolitate ca să se simtă jignită, iar Mather nu avea deloc aşa ceva.

Mather ridică privirea cu un zâmbet uimit.

— Mă tachinaţi.

— Deloc.

Cum de îi luase atât de mult timp să conştientizeze frumuseţea fetei? Mather era în slujba ei de aproape doi ani deja. Zâmbetul lui Mather se stinse uşor într-o privire mai visătoare.

— Atunci, este din pricina rochiei.

Fata îşi coborî privirea în poală, mângâind admirativ mătasea. Un gând teribil îi trecu Lizei prin cap.

— N-ai mai fost niciodată la o modistă înainte? Acum că se gândea la asta, toate rochiile lui Mather erau cumpărate de-a gata, cu excepţia celor pe care Liza i le comandase pentru această petrecere. Cât de îngrozitor din partea mea! Ar fi trebuit să-ţi cumpăr o garderobă din Londra.

— Nu, doamnă, spuse cu calm Mather. Nu este o

propunere obişnuită din partea angajatorului pentru secretara ei, nu se cuvine.

— Atunci, nu te plătesc suficient? Să ştii că există modiste cu tarife foarte rezonabile…

— Mă plătiţi foarte generos. Dar mă tem că sunt mai econoamă de felul meu.

— Ah. Pusă în dificultate, Liza făcu o pauză. Ei bine, este un lucru foarte virtuos, spuse ea în cele din urmă. Un exemplu pe care ar face bine să îl urmeze. Dar pentru ce economiseşti?

Mather nu avea familie; era orfană, după cum ea însăşi recunoscuse. Fata ridică din umeri.

— Pentru zile negre, presupun? Înainte ca Liza să mai poată întreba ceva, Mather adăugă: Trebuie să mulţumesc din nou. Rochia mă prinde foarte bine. Mărturisesc, mi se pare foarte… uimitor, efectul pe care îl pot avea aceste haine.

Liza zâmbi.

— Dar nu rochia este cea care te face frumoasă, găgăuţă. Sau poate că da, dar doar pentru că rochia este o invitaţie către lume să te privească cu adevărat. Iar ochelarii tăi fac exact opusul, să ştii. Îţi permit *ţie* să vezi, dar ne orbesc pe noi, ceilalţi.

Mather îşi muşcă buza.

— Poate că acesta este scopul lor, spuse ea după un moment.

— Este? Renunţând la precauţie, Liza traversă încăperea, mergând să ia prăjitura cu mac. Prima muşcătură îi răsplăti curajul: moale, aromată, perfectă. Atunci, să înţeleg că şcoala de dactilografie a fost atât de periculoasă?

Privirea lui Mather se plimbă de la propriile mâini spre fereastră, apoi înapoi la Liza. Rar vorbea despre trecutul ei. Această expresie de pe chipul ei acum era motivul pentru care Liza nu insistase niciodată asupra subiectului.

Directoarea şcolii îi dăduse o recomandare foarte bună, ceea ce fusese suficient pentru Liza.

— Nu este nevoie să răspunzi, spuse blând Liza – deşi, deodată, curiozitatea ei crescu, nerăbdătoare să descifreze această enigmă, care îi distrăgea într-un mod foarte eficient atenţia.

Văzând-o pe Mather îmbrăcată de parcă ar fi fost de viţă nobilă şi simţindu-se atât de *confortabil* în această postură, o făcu să se întrebe şi mai multe lucruri. Mather vorbea cu accente elegante, dar dacă fusese obligată să îşi caute de muncă, atunci, cu siguranţă că familia ei nu fusese suficient de înstărită cât să îi asigure o guvernantă.

— La şcoala de dactilografie ai învăţat franceza?

Şi să cânte la pian şi toate acele cunoştinţe impresionante despre geografie? Fata se încruntă uşor.

— Nu. Şcoala era preocupată de lucruri mai utile.

— Sună foarte plictisitor.

— Deloc. Este minunat să înveţi să fii util. Să te *simţi* util. Franceza… Mather se strâmbă. Franceza nu este utilă.

— Vorbită ca o persoană care nu suportă Parisul! Liza mai luă o îmbucătură din prăjitură. Pentru că era vorba de Mather, făcu un gest foarte primitiv şi vorbi cu gura plină. În plus, dragă, tu eşti *definiţia* utilităţii. Bănuiesc că aşa te-ai născut. Dar sunt curioasă în privinţa francezei. Dacă nu la şcoală, unde ai învăţat-o?

— De la mama, spuse Mather încet.

— Şi ea cânta la pian?

— Oricum, este exact opusul, doamnă – m-am născut teribil de inutilă. Şi foarte zgomotoasă, mi s-a spus.

O eschivare îndemânatică.

— Un copil plângăcios, spuse Liza. Da, îmi pot închipui asta: sigur ai avut colici. Uneori, cred că încă mai ai.

Mather râse. Iată o altă ghicitoare: albul incredibil al dinţilor ei. Într-adevăr, acum că Liza le căuta, apăreau mici indicii pretutindeni, contrazicându-i presupunerile

anterioare. Ţinuta graţioasă a lui Mather; înălţimea ei, care sugera mese îmbelşugate în copilărie; stăpânirea ei de sine: aceste lucruri nu sugerau un copil crescut în sărăcie.

— Mama ta a fost franţuzoaică? sugeră Liza.

Mather se foi uşor, rochia ei din satin foşnind.

— Nu, doamnă. A fost englezoaică. Nimeni cu renume, spuse ea, ceea ce Lizei i se păru straniu – cine şi-ar fi închipuit că mama unei dactilografe ar fi opusul?

— Şi tatăl tău?

— Am fost doar eu şi mama.

— Văduvă?

Mather se încruntă uşor.

— Abandonată, doamnă.

Răspunsurile ei scurte îi dădură de înţeles Lizei că fata era epuizată de interogatoriu.

— Înţeleg.

Liza simţi cum o nouă suspiciune se formează în mintea ei.

— Nu trebuie să credeţi ceea ce este mai rău, adăugă Mather, făcând-o pe Liza să se întrebe dacă expresia de pe propriul chip trăda ceva. Ne-am descurcat întotdeauna.

Atunci, nu trăiseră din milă. Intuiţia Lizei se adeveri.

— Îmi închipui că mama ta a fost foarte frumoasă.

Mather zâmbi din tot sufletul acum.

— Da, a fost. O mare frumuseţe, cred.

Amanta unui bărbat bogat. Asta ar explica caracterul tainic al lui Mather şi, de asemenea, ar explica şi cum putuse o femeie abandonată să aibă un venit cu care să susţină educaţia copilului ei.

— Atunci, înfăţişarea ai primit-o de la mama ta, spuse Liza. Cu sau fără rochia aia, şi tu eşti o frumuseţe. Oricât ai încerca să o deghizezi.

Elizabeth se întinse după o ceaşcă cu ceai plină doar pe jumătate.

— Sper că nu sunt o frumuseţe, spuse posomorâtă

Mather. Pentru că văd acum cum vă tratează această şansă.

Cu ceaşca în aer, Liza încremeni.

— Poftim?

Mather oftă.

— Nu vă bucuraţi de petrecerea asta, doamnă.

Liza puse ceaşca jos.

— Ai auzit ceva din partea oaspeţilor?

Ultimul lucru de care avea nevoie era ca poveşti despre starea ei deprimată să înceapă să circule. Dumnezeule, Nello avea să presupună că *el* era cauza. Cât de enervant!

— Nu cred că a mai observat cineva. Dar pentru mine este destul de limpede. Încruntându-se, Mather se aplecă spre ea. Doamnă, ştiu că simţiţi o presiune de a vă căsători şi că urmăriţi o partidă foarte bună. Dar, mă întreb… Mather ezită. Nu vreau să jignesc.

Liza flutură din mână.

— Întotdeauna ai fost sinceră cu mine, spuse ea, zâmbind. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Aşa că, spune, dragă.

— Mă întreb dacă un titlu este ceea vă trebuie. Mather îşi aranjă ochelarii, evidenţiindu-şi ochii albaştri mari şi serioşi. Aţi spus cândva că Lord Michael are nevoie de o… *virgină pioasă,* acestea au fost cuvintele dumneavoastră. Dar nu cred că este cazul.

— Ah. Liza simţi că buna dispoziţie îi dispare. Cât de repede şi de complet îşi pierdu greu recăpătatul cumpăt.

„Vrei să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun? Pentru că o voi face, să ştii.”

— N-ar fi trebuit să vorbesc, spuse imediat Mather. Iertaţi-mă, eu…

— Nu. Nu-ţi face griji. Liza se întinse din nou după ceaşcă, răsucind-o în mâini în timp ce gândurile îi goneau prin minte. Dumnezeule, dăduse de bucluc. Mather,

continuă ea, te-ai uitat cu mine peste registrele contabile. Ştii cât de mare este nevoia mea. Şi un al doilea fiu… Liza înghiţi în sec. Nu o poate susţine.

În tăcere, îşi ţinu privirea pe ceaşca de ceai, pe bucăţile de frunze de pe fundul cănii. Unele persoane credeau că norocul cuiva poate fi citit în frunzele de ceai. Ce idee deprimantă – că norocul cuiva ar putea sta, la propriu, în reziduuri.

— Nu sunt vreo romantică, spuse Mather în cele din urmă.

Nu trebuie să credeţi asta.

Râsetul Lizei văluri suprafaţa ceaiului.

— Dumnezeule, Mather, te asigur că nu mi-am închipuit niciodată asta.

— Dar tocmai de aceea mă simt încurajată să spun asta. Căsătoria este cel mai *mare* risc pe care şi-l poate lua vreodată o femeie. Ştiu că aveţi oarecare experienţă, dar sunt atât de multe umbre de nefericire într-o căsnicie. Iar cele mai întunecate… nici măcar sărăcia nu este atât de periculoasă.

Liza ridică privirea. Mather îşi privea mâinile pe care le ţinea împreunate în poală. Umerii îi erau încordaţi.

— Ai vreun motiv personal să ştii lucrurile astea? întrebă cu blândeţe Liza.

Mather ridică privirea, cu chipul indescifrabil.

— Am doi ochi, doamnă. Şi am văzut multe lucruri cu ei.

Liza ezită, uimită de misterul care devenise secretara ei.

— Ştii că sunt aici întotdeauna dacă ai nevoie de ajutor, Mather.

Expresia fetei se îmblânzi.

— Ştiu, doamnă. Dar acum vorbesc de dumneavoastră. N-aş vrea să vă văd nefericită.

Liza încercă să zâmbească.

— Bine. Sunt de acord cu tine că opusul nefericirii nu sunt banii. Banii nu pot cumpăra fericirea. Dar nici dragostea nu este o valută prea de nădejde, să ştii. Şi nu mă gândesc doar la mine când mă gândesc la căsătorie. Mă gândesc la Bosbrea. La sutele de arendaşi care muncesc pământul, care se bazează pe mine pentru traiul lor.

Putea să vândă pământul, dar oamenii care aveau bani să îl cumpere nu mai căutau să facă profit din agricultură. Oamenii ca Hollister căutau minereuri sub pământ ca să îşi crească averile sau să defrişeze păduri pentru fabrici…

— Viitorul nu este doar al meu, dragă, continuă Liza.

Cu câtă înţelepciune vorbea. De-ar putea să îşi audă propriile vorbe! Mather o studia.

— Atunci, este dragoste?

Gâtul i se încordă.

— Oh, Mather, spuse ea cu dificultate. Nu fi ridicolă.

„Oh, Liza”, îşi spuse în sinea ei. „Te rog, *te rog,* nu fi ridicolă.”

Capitolul 17

Domnul Smith, scriitorul spiritist, insistate pe un decor specific: semiîntuneric, cu tavane înalte pentru a permite „circulaţia vaporilor”… orice ar fi însemnat asta. Sfătuindu-se cu Mather, Liza alesese să găzduiască evenimentul în galeria cu portrete, unde adusese mai multe sfeşnice pentru a ajuta la crearea atmosferei. Bărbatul luă loc sub un portret de-al tatălui ei şi îşi scoase ustensilele – o călimară; o pană; un teanc de pergamente – pe un birou mic, pe care îl adusese cu el tocmai din York.

Hieroglife misterioase fuseseră gravate pe picioarele lăcuite din lemn ale biroului. Poate că Liza nu le-ar fi observat dacă nu ar fi încercat din răsputeri să evite

privirea lui Michael. El stătea la câţiva paşi distanţă şi nu făcea niciun efort să îşi ascundă interesul pentru ea. Îi putea simţi privirea fermă ca pe o mână fierbinte pe pielea ei. Michael voia ca ea să îl privească înapoi. Liza nu putea. Ceea ce se petrecuse pe terasă o afectase mai mult decât putea ea să suporte. Dacă îl privea, avea să meargă lângă el; dacă mergea lângă el, avea să îl ia de braţ şi să îl scoată din încăpere. Michael aprindea în ea un foc pe care Liza nu ştia cum să îl stingă.

„Nu este iubire. Nu este."

Încercând cu disperare să îşi distragă atenţia, Liza se aplecă spre Lydia, care se aşezase lângă ea.

— Simbolurile acelea de pe birou. „Da, foarte bine, Liza. Ce e cu ele?" Nu sunt impresionante? Le recunoşti?

Lydia era un fel de expert în asemenea chestiuni.

— Nu, deloc, răspunse Lydia. Îmi amintesc vag de hieroglife, dar bănuiesc că vreunui artist i-a luat ceva vreme să le inventeze.

— Este un escroc? întrebă James. Denunţă-l, Lyd.

Acest schimb de replici îi făcu pe soţii Sunburne să râdă tare. Din câte îşi dădea Liza seama, era o aluzie la cum se cunoscuseră prima dată – James îl tachinase în public pe tatăl lui în legătură cu un artefact pe care Lydia îl declarase fals.

O viziune însufleţită se contură în mintea ei. Ea şi Michael ar schimba asemenea glume – o aluzie vicleană la autenticitatea doctorilor de provincie. El ar râde, la fel şi ea. Şi nimeni altcineva din încăpere nu ar înţelege de ce.

Un fior o străbătu, puternic şi dulce-amărui. Cum de îşi închipuise vreodată că fusese îndrăgostită de Nello? Glumele lor fuseseră răutăcioase şi întotdeauna pe seama altcuiva. El o excitase, desigur – şi o înfuriase şi enervase; fiecare moment petrecut cu el fusese tumultuos, iar în pauzele dintre întâlnirile lor, ea se agitase, analizând fiecare moment din interacţiunile lor trecute. Dar aceea nu

era dragoste. Dragostea, îşi dădu Liza seama acum, nu se simţea deloc la fel.

Dragostea era mai mult decât pasiune. Era construită pe *intimitate,* o poveste ţesută din momente intime, priviri semnificative şi zâmbete tăcute. Ea *ştiuse* asta când era mică. Cum de ajunsese atât de confuză acum? Liza văzuse o asemenea dragoste între mama şi tatăl ei, iar acum, pentru prima dată, văzuse posibilitatea de a avea şi ea parte de aşa ceva. Văzu într-un singur moment cum ar putea decurge lucrurile între ea şi Michael, dacă ea… abandona orice altceva.

Moştenirea părinţilor ei.

Propria siguranţă.

Viitorul arendaşilor ei şi speranţele tinerilor precum cei din familia Broward.

Era o cruzime prea mare. Propriile gânduri păreau să îi spintece inima. Nu mai putea să asculte şoaptele lui James şi ale Lydiei niciun moment în plus. Plecă de lângă ei şi se alătură conversaţiei lui Tilney cu fraţii Hawthorne. Tonurile lor tăioase i se potriveau mai bine.

— A, doamnă Chudderley, spuse Nigel drept salut. Tocmai vorbeam despre ideea puţin probabilă că spiritele ar putea prefera o formă *scrisă* de exprimare.

— Lui Nigel îi lipseşte imaginaţia, spuse Katherine. Era îmbrăcată din cap până-n picioare într-un satin de un bronz roşiatic, care reflecta lumina lumânărilor în valuri stranii. La urma urmei, scrisul este modul firesc pentru răspândirea tuturor veştilor şocante şi delicioase. Dacă ştiţi la ce mă refer.

Katherine ridică o sprânceană neagră. Cuvintele aveau o direcţie clară şi invitau la o replică pe măsură.

— Cât de incitant, spuse Liza. Acesta pare a fi punctul de vedere al unei femei cu corespondenţi *extrem* de interesanţi.

— Aşa este, spuse Tilney cu un râset ironic. Dacă lui

Katherine i s-ar cere să îşi citească propriile scrisori în această seară! *Acela* ar fi divertisment!

Katherine îşi ridică bărbia semeaţă, adoptând o atitudine satisfăcută.

— N-aş trăda niciodată încrederea corespondenţilor meu. Pot spune totuşi că am primit cea mai *fascinantă* scrisoare pe ziua de azi. Ridică din sprâncene spre Liza. Presupun că nu ai primit şi tu veşti din partea domnului Nelson?

Cât de previzibil!

— Dragă, nu ţi-ai dat seama că interesul meu pentru domnul Nelson a scăzut considerabil? De fapt, cred că nu m-am mai gândit la el de săptămâni întregi.

— Înţeleg. Katherine făcu un schimb de priviri cu Tilney. Ce păcat! Atunci, presupun că nu trebuie să-i menţionăm numele.

Ce naiba se întâmplase cu Nello? Oh, dar nu îi păsa. Amintirea lui era ca o mâncărime pe cale să se vindece, uşor enervantă, dar nu merita atenţia ei.

Domnul Smith bătu din palme, atrăgând atenţia grupului către micul său birou, unde o singură lumânare ardea lângă un teanc subţire de pergamente.

— Dacă sunteţi amabili, spuse el. Voi avea nevoie de tăcere deplină pentru munca mea aici.

Conversaţiile se stinseră în şoapte, apoi încetară definitiv, când domnul Smith ridică lumânarea în dreptul feţei pentru a-şi evidenţia încruntarea aprigă. Lumina pâlpâitoare revărsă o mască stranie şi fioroasă pe chipul lui ca de buldog, care era brăzdat de riduri adânci. Ochii îi erau întunecaţi şi ameninţători şi îi sclipeau în mod ciudat.

Un efect foarte bun. Liza aruncă un zâmbet prietenilor ei, menţinându-l când privirea ei îl găsi pe Michael şi când întâlni privirea lui Hollister.

Orice străin l-ar considera mai chipeş decât Michael. Dar cât s-ar înşela acel străin! Pentru că o singură privire

nu putea dezvălui priceperea din mâinile lui Michael, fie pentru a mângâia sau pentru a salva o viaţă, sau umorul care se ascundea în spatele zâmbetelor lui, sau modul în care, atunci când privea o femeie, ea se simţea văzută în toate felurile, expusă înaintea lui şi totuşi atât de *protejată...*

— Acum voi lua pana, spuse Smith, şi voi aştepta îndrumare divină. Dacă liniştea va fi întreruptă, la fel se va întâmpla şi cu transa mea, iar apoi ar trebui să începem din nou. Aşadar, pentru răbdarea şi satisfacţia dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, vă voi ruga să aveţi puţină indulgenţă.

Liza nu era atentă la Michael. Totuşi, fu complet conştientă când el se retrase cu un pas mare din cerc; când atenţia lui se concentră asupra tabloului din dreapta scriitorului spiritist. Inima ei o luă la goană. Se uita la *ea* pe când era doar o fetiţă, când chipul încă îi era rotund şi avea acei obraji de copil, inocenţa personificată în acea rochie albă, ridicolă, pe care mama ei insistase să o poarte, legată în talie cu o centură din mătase albastră. O copilă a cărei expresie era timidă şi plină de speranţă, nesemănând deloc cu frumuseţea profesionistă pe care domnul Readey o surprinsese în fotografiile lui.

Oare Michael o recunoscuse pe acea fată? Se întreba cum fusese ea? Pentru că Liza îşi dorea ca el să se întrebe acest lucru, îşi *dorea* să fie cunoscută de către el.

Ce lucru curios! Farmecele unei femei erau învăluite în mister. Dar Liza îşi dorea să fi fost transparente precum sticla pentru el.

— Aici, spuse brusc domnul Smith. Aici... *aici.*

Pana lui începu să se mişte.

Un lucru foarte demodat, să scrii cu o pană. Dar Liza înţelese motivul, întrucât sunetul hârşâit era un accesoriu teatral potrivit cu grimasa lui concentrată în timp ce scria, şi scria, şi scria. Din când în când, icnea şi ridica pana de pe

pagină, ca şi cum ceea ce descoperea acolo era mult prea teribil pentru cuvinte; şi apoi, gura lui schimonosindu-se şi deschizându-se ca într-un ţipăt tăcut, cufunda pana cu violenţă în călimară şi începea din nou să scrie.

Împotriva voinţei ei, Liza fu copleşită de dorinţa de a râde. Îşi muşcă tare obrazul, întrucât ar fi fost păcat să îşi distrugă propriul program de divertisment.

În cele din urmă – după cinci minute sau treizeci; fiindu-i interzis să i se pară amuzant, Liza consideră activitatea plictisitoare –, domnul Smith icni şi aruncă pana, făcându-le pe doamnele din apropierea lui să ţipe şi să se dea înapoi, ca nu cumva cerneala să le păteze rochiile. Apoi, evident ignorând privirile încruntate care îi erau adresate, Smith se ridică şi flutură hârtia în aer, poate pentru ca astfel cerneala să se usuce, poate pentru un efect general, comportându-se ca un nebun cu o caligrafie foarte urâtă.

— Ascultaţi! strigă el. Mesaje de dincolo! Ridică pagina în dreptul feţei şi începu să citească, vocea lui reducându-se la un murmur atât de vag, încât grupul fu nevoit să se apropie de el pentru a-l auzi.

— Silfida cu păr auriu va ieşi triumfătoare din umbră, spuse el foarte repede. Din durere se ridică, precum phoenixul renăscut.

— Doamna Hull, spuse Weston entuziasmat. Trebuie să fii dumneata, doamnă Hull.

— O, nu ştiu. Jane stăpânea arta sfielii; Liza prevăzu o nuntă înainte de Crăciun. N-aş vrea să cred…

— Dar este un mesaj minunat, o asigură Weston. Vei triumfa!

Bărbatul era, crezu Liza cu dezgust, puţin *prea* entuziasmat pentru toată această şarlatanie. Domnul Smith trecu la mormăieli acum:

— Când oglinzile se vor sparge, imaginile gemene vor fi despărţite. O nouă viziune se va înălţa între ele, întru

pericolul lor!

Feriţi-vă de cioburi!

Acum toată lumea se întoarse spre fraţii Howthorne. Katherine îşi dădu ochii peste cap.

— O, prostii! spuse Nigel.

— Coroanele militante vor fi răsturnate, strigă domnul Smith. Doborâte de un şarpe veninos care apare din subteran! Doar una va supravieţui pentru a recupera coroana princiară, dar toate prăzile de război se vor întoarce împotriva lui!

— Asta nu are niciun sens, se plânse Tilney. Doar dacă nu cumva avem un cuplu secret de prinţi printre noi? Nu, aşa credeam şi eu.

— Lordul Forbes este rudă îndepărtată cu un prinţ habsburg, spuse vioaie Lady Forbes. Dar, vă asigur, el se ceartă doar cu câinii lui de vânătoare.

Baronul protestă zgomotos.

— M-aş descurca în luptă.

— Desigur că da, dragă, spuse baroneasa.

Domnul Smith îşi drese glasul:

— Să continui?

Liza se întrebă dacă, într-o viaţă anterioară, bărbatul fusese majordomul cuiva. Aerul lui serios şi autoritar îi aminti foarte mult de Ronson.

— Fireşte, spuse Hollister. Suntem cu sufletul la gură, bunule domn.

Şi ce *păcat* că Hollister se pripi. Liza admirase întotdeauna o persoană rezervată. S-ar fi lăsat convinsă să treacă de partea lui dacă ar fi dat dovadă de mai multă subtilitate.

Liza îşi muşcă buza. Era o *mincinoasă!* De ce se deranja să se prefacă? Nu era nevoie să se îndrăgostească pentru a se căsători. Şi nu era nevoie de căsătorie pentru a se alege cu inima frântă. Şi-o frângea singură, cu fiecare privire furişă pe care o arunca spre Michael.

— Zâna cu părul negru va reduce vocea la tăcere, dezvăluindu-i adevărata origine, spuse domnul Smith. O nouă viaţă, ea însăşi fiindu-şi aliat.

Liza simţi un fior incomod, recunoscându-se.

— Despre tine e vorba? o întrebă Katherine.

— Doar spiritele ştiu, răspunse ea încet, dar nu se putu abţine să îşi frece discret ceafa cu mâna pentru a-şi alunga un fior rece.

Absurdităţi din partea unui actor priceput. Cât de stupid din partea ei să îi permită să o afecteze chiar şi pentru o clipă. Liza nu auzea cu adevărat vocea mamei ei. Era o născocire a imaginaţiei sale, nimic mai mult.

Smith deveni pompos.

— Fratele regelui îşi va vedea istoria repetată, intonă el. O uşuratică drept mamă şi una drept soţie, iar el devine fraierul, bufonul ridiculizat de toată curtea.

Lizei i se tăie răsuflarea. Nu era nevoie să întrebe nimeni cui aparţinea *acest* mesaj. Exista o singură persoană în încăpere a cărui frate fusese descris în termeni regali.

Reacţia lui Michael se pierdu în umbră. Dar niciun milimetru din corpul lui nu păru să mişte. Tăcerea parcă era brăzdată de sticlă – şi de furia ei crescândă. Liza păşi înainte.

— Continuă, spuse ea tăios. Care este următoarea prezicere?

Domnul Smith pufni.

— Nu sunt preziceri, doamnă, ci mesaje din tărâmuri înceţoşate.

Îngâmfat nesuferit.

— Atunci, următorul mesaj.

Bărbatul citi din nou de pe hârtie:

— Regalitate falsă pentru o minte nesănătoasă: regele însuşi se va ofili în propria închisoare…

— Destul despre regi, spuse ea, dar o mişcare

surprinsă cu coada ochiului îi atrase atenţia.

Îi zări pe fraţii Howthorne făcând un schimb de priviri cunoscătoare. Priviri de *felicitare,* de fapt.

Aşa că, poate Liza ştia, la urma urmei, ce veşti le adusese scrisoarea lui Nello. Ciudăţeniile fratelui lui Michael deveniseră publice. Şi se părea că ea nu era singura care se gândise să mituiască un spiritist.

— Următorul mesaj, spuse ea pe un ton ameninţător. Ceva mai…

Liza tăcu în timp ce Michael păşi în cercul uşor luminat din jurul spiritistului.

— De fapt, mi se pare foarte interesant, îi spuse Michael Lizei. Te rog, domnule Smith… continuă.

Tonul lui era amabil, iar expresia îi era neutră. Dar în timp ce vorbea cu domnul Smith, ochii lui trecură de la Liza asupra fraţilor Hawthorne, iar zâmbetul pe care li-l oferi o făcu să se gândească la un lup care tocmai îşi zărise cina. Rânjetul fraţilor se stinse. Chiar şi spiritistul păru brusc nesigur de materialul său. Privind de la Michael pe hârtie, ezită puţin.

— Ah, a… Dădu pagina. Midas, care a plătit monedă pentru statutul său, va afla…

— O, cred că este suficient, spuse grăbit Hollister. Zvonurile spuneau că îşi cumpărase titlul. Nu părea deloc amuzat. Cine vrea ceva de băut?

— Sună minunat, spuse Lady Forbes.

— O idee foarte bună, adăugă şi Liza grăbită. Pe terasă, atunci. Gesticulă larg spre coridor, apoi nu pierdu nicio clipă şi îi smulse pagina din mână domnul Smith. Voi vorbi cu dumneata mai târziu, spuse ea încet.

Angajaţii ei, temporari sau nu, nu luau mită de la nimeni în afară de *ea.*

*

După ce grupul se reuni pe terasă pentru o distracţie aranjată în grabă cu şampanie şi şarade, Liza îşi dădu seama că pierduse un oaspete. Michael nu era nicăieri. Scuzându-se faţă de Jane şi Weston, care stăteau lângă ea, se întoarse în casă. O servitoare, trecând grăbită pe lângă ea cu urcioare de apă proaspătă pentru dormitoare, îi spuse că da, îl văzuse pe Lord Michael intrând în bibliotecă în urmă cu câteva minute.

Acolo îl găsi Liza. El aprinsese toate lămpile şi răsfoia un raft plin de Shakespeare, iar zâmbetul pe care i-l oferi când ea intră în încăpere fu tulburător de vesel.

— Ai o bibliotecă frumoasă. Sper că nu te superi.

Liza alungă comentariul, fluturând din mână, apoi vorbi:

— Îmi pare atât de rău, spuse ea. Îmi asum responsabilitatea pentru toate prostiile domnului Smith. Ar fi trebuit să mă asigur dinainte că nu se va ajunge la răutăţi.

Michael nu răspunse imediat, dar privirea lui gânditoare îi transmitea Lizei un mesaj care îi ocolea complet creierul. Următoarea ei răsuflare deveni sacadată, iar ea făcu un pas în spate, punând mâna pe mânerul uşii. Poate că nu fusese foarte înţelept din partea ei să vină aici, singură.

El îi observă mişcarea şi zâmbi uşor, apoi privi înapoi spre raft. Cu vârfurile degetelor, trasă conturul cotorului unui volum. Gestul păru straniu de graţios… senzual, cumva. Mâinile lui erau magice. Abilitatea lor nu înceta să o fascineze.

— I-ai cerut scuze şi lui Hollister? şopti Michael.

Degetele ei se plimbau agitate pe mânerul din bronz.

— Ar trebui? Ceea ce a spus domnul Smith despre el era adevărat.

Michael ridică din umeri.

— La fel şi mesajul pentru mine.

Lizei nu îi plăcea asta.

— Ce absurdităţi! Ştii că cineva i-a dat replicile alea ca să…

— Mă întărâte? Michael plecă de lângă raft, îndreptându-se spre o canapea lungă, pe care se aşeză. Nu sunt supărat, spuse el. Dacă erai îngrijorată… te asigur, nu m-am furişat aici ca să stau bosumflat. Doar că nu-mi plac jocurile de şaradă. Râse. Ceea ce este destul de ironic, dacă stai să te gândeşti. Pentru că, ce se întâmplă între noi doi, dacă nu o şaradă imensă?

„Pleacă. Pleacă acum.” Deja se învârtiseră pe marginea subiectului astăzi şi asta o afectase, lăsând-o plină de dorinţe mistuitoare şi impotente. Dar tonul straniu al vocii lui o împiedică. Liza se trezi cuprinsă de o suspiciune care îi depăşea grija pentru sine. Eliberând mânerul uşii, făcu un pas spre Michael.

— Nu poţi crede că este adevărat, spuse ea. Că vei sfârşi ca tatăl tău. Că… soţia ta va urma calea mamei tale.

— Mama nu a greşit cu nimic, spuse el fără ezitare.

Dar asta nu răspunse întrebării ei.

— Iartă-mă, spuse Liza. Nu ştiu prea multe despre trecutul familiei tale.

— Mi se pare greu de crezut.

Ea tresări. Desigur că ştia esenţialul: un divorţ scandalos, un proces presărat cu poveşti şocante despre infidelitate şi certuri violente. Dar ea era mică atunci când ziarele vuiseră despre problemele familiei de Grey, iar bârfele vechi rar erau readuse la viaţă.

— Nu pot pretinde că ştiu adevărul, zise Liza. Eu, dintre toţi oamenii, ştiu că autorii de zvonuri pot deforma faptele după bunul-plac.

— A, dar majoritatea zvonurilor au fost adevărate, spuse el, ridicând din umeri. Cel puţin cele referitoare la tata. A fost un crai violent şi abuziv. Iar dacă mama a făcut… alegeri proaste, atunci nu poate fi învinuită pentru

asta. Cu tata drept soţ, ce altă alegere avea? El scotea la iveală tot ce era mai rău din toate persoanele pe care le întâlnea.

— Îmi pare rău, spuse ea cu blândeţe. Pentru o clipă stătu stingheră, apoi îşi încrucişă braţele la piept. Nu îşi putea închipui cum era să ştii asemenea lucruri despre părinţii tăi. Este groaznic, continuă Liza.

— Da, presupun că este. Michael zâmbi, un zâmbet supărător, care îi dezveli dinţii. Dar asta este ceea ce ştiu eu despre dragoste, Elizabeth. Şi se spune că învăţăm din exemple. Aşa că spune-mi, cum poţi fi sigură că spiritistul s-a înşelat? Istoria se repetă, nu-i aşa?

Starea lui de autocompătimire o luă prin surprindere pe Liza şi i se păru deranjantă. Făcu încă un pas spre el.

— Istoria se repetă pentru că nu *învăţăm* din ea, spuse Liza. Atunci, tu, dintre toţi oamenii, eşti cel mai bine pregătit pentru a evita o uniune nefericită.

Michael îşi întinse braţul pe spătarul canapelei, lăsându-se pe spate, studiind-o.

— Dar tu? întrebă el încet. Cum rămâne cu tine? Nu ai învăţat nimic din povestea cu domnul Nelson?

Elizabeth simţi cum îi îngheaţă sângele în vene. Povestea ei nu fusese un secret pentru el; ea presupuse că nu ar trebui să fie surprinsă că Michael aflase cu cine îşi pierduse ea vremea. Dar o îngrozea, în egală măsură.

— Să nu crezi că l-am iubit, spuse ea. Nu sunt atât de proastă!

El ridică din sprâncene, dar nu răspunse.

— *Nu* l-am iubit, spuse ea. M-am păcălit pentru o vreme, dar…

Urgenţa cu care nega acea poveste o derută. Dar Liza nu îşi închipuise că atunci când el o privea, avea cunoştinţă despre Nello. Acest lucru o făcu să se simtă ciudat de panicată. Ea… ei bine, îşi dorea ca el să o vadă aşa cum o cunoscuse în zilele de dinaintea petrecerii. În acele zile

petrecute cu Michael, ea fusese o femeie care nu avusese nicio legătură cu ticăloşi precum Nello. Fusese femeia care i-ar plăcea să fie *întotdeauna.*

Gândul o făcu să-şi piardă echilibrul şi se aşeză pe fotoliul din faţa lui.

— Cu siguranţă, poţi vedea că nu eşti deloc precum tatăl tău, şopti ea. Michael scosese la iveală ce era mai *bun* în ea. Făcea lucruri miraculoase. Tu faci doar bine în lume. Nu uita cum ai salvat-o pe doamna Broward! Şi ce-ai făcut cu spitalul tău! Cum poţi să spui că semeni cu el?

El se aplecă înainte acum, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Pentru că mă uit la tine, spuse Michael blând. Şi nu-mi pasă de nevoile tale. Nu-mi pasă de alegerea ta. Mă uit la tine şi mă gândesc doar că te vreau. Şi sunt foarte tentat, Elizabeth, să te iau, şi la naiba cu toate grijile tale.

Liza trase speriată aer în piept. Acele cuvinte întunecate, fierbinţi trimiseră un fior sălbatic în corpul ei. Nu avea să îl nege.

— Atunci, şi eu sunt ca tatăl tău, reuşi ea să spună. Pentru că simt la fel.

El miji ochii şi parcă se pregăti să se ridice – dar Liza se ridică de pe fotoliu şi făcu un pas înapoi.

— Dar este *greşit,* Michael. Cuvintele ieşiră grăbite; Liza de-abia ştia ce voise să spună. Se ascultă pe sine parcă din depărtare, în timp ce continuă: Este teribil de greşit. Pentru că nu este vorba doar de tine şi de spitalul tău. Sunt oameni care depind şi de mine, de asemenea. Atât de *mulţi* oameni, şi nu-i pot dezamăgi, îmi cunosc datoria! Şi totuşi, în ciuda ei, vreau…

Ochii lui o devorau. Liza se simţea de parcă nu mai putea să respire. Nu mai voia. Voia să se înece în ochii lui şi să savureze moartea.

— Mă gândesc doar că te vreau, recunoscu ea. Acela era adevărul.

— Atunci vino aici, spuse el încet. Şi ia-mă.

Pentru o secundă, Liza ezită. Ochii lui o chemau. Iar apoi, de parcă ar fi fost într-un vis, se privi păşind înainte. Raţiunea ei parcă dispăru odată cu gravitaţia. Liza pluti peste covor. Mâinile lui îi cuprinseră şoldurile, iar ea se aşează uşor pe genunchii lui.

Michael se aplecă înainte şi îşi puse buzele pe gâtul ei. Palmele Lizei pe spatele lui îi simţiră încordarea în timp ce trase aer în piept, iar ea simţi pe piept căldura arzătoare a respiraţiei lui.

— Ascultă-mă, îi spuse el. Te-am minţit, dar nu voi minţi în legătură cu asta. Am aflat ce este dragostea. Şi cu toţi oamenii care ar suferi din pricina asta, cu ruşinea pe care ar trebui s-o îndur şi cu vina care m-ar ţine treaz noaptea, tot cred că aş demola spitalul şi l-aş vinde cărămidă cu cărămidă, dacă asta mi-ar aduce ceea ce am nevoie pentru a te avea doar pentru mine.

Liza închise ochii pentru a împiedica lacrimile să curgă.

— Dar nu te-aş lăsa eu, spuse ea cu tristeţe.

— Nu. Michael îi sărută blând clavicula. Iar pentru asta te iubesc şi mai mult, Elizabeth.

Ea resimţi şocul pe pielea ei – uimire şi teamă.

— Taci, şopti ea.

El spunea lucruri care nu puteau fi spuse. Lucruri cu care ea va fi nevoită să trăiască şi să şi le amintească întotdeauna.

— De ce să nu o spun? Ştim amândoi…

Liza îi acoperi gura cu a ei. Din poziţia în care stătea pe genunchii lui, fu nevoită să îşi întoarcă gâtul într-un unghi ciudat, dar ce conta? Las-o să se contorsioneze, să se rupă; avea nevoie de acest sărut. Îi cuprinse obrazul în palmă şi îi arătă cu buzele ceea ce simţea: „Te iubesc”, gândi ea, „şi iubesc asta, şi nu pot avea asta din nou”, dar simţi că momentul era atât de adevărat, de glorios. Când

buzele lui se întredeschiseră, iar Michael îi sorbi limba în gura lui, ea gemu de o plăcere care părea aproape vicioasă.

El se răsuci uşor sub ea, întinzându-se pe toată lungimea canapelei şi aşezând-o peste el. Sărutul lor deveni mai fierbinte; aveau să se devoreze unul pe altul sau să se topească unul în celălalt. Una sau alta, *acum.* Mâinile lui se plimbară pe spatele ei, cuprinzându-i fundul prin rochie, dar nu era suficient. Liza îşi puse picioarele peste ale lui, vrând să îl înconjoare; să îl simtă pe fiecare parte din corp. Michael era cald, puternic, atât de solid sub trupul ei, oasele lui rezistente ca piatra susţinând-o şi legănând-o. Îi simţi oasele şoldurilor prin straturile rochiei şi prin jupă, împungând în carnea moale a coapselor ei. „Nu e destul de tare.” Ea îi muşcă buza de jos, apoi încremeni, şocată de sine – de cât de brusc şi de violent crescuse dorinţa ei.

Michael râse blând, ciudat.

— Din nou, şopti el, apoi îşi plimbă mâna pe gâtul ei, după care degetele i se strecurară în păr şi o trase atât de tare, încât Liza simţi un fior dureros – la început neaşteptat, iar apoi, deodată, teribil de corect şi de îndreptăţit.

Pentru că ei aveau să se rănească reciproc dincolo de orice şansă de vindecare. Aceasta era soarta lor. Se prea putea ca asta să fie scrisă în scripturi, atât de convinsă era Liza de acest lucru. Nu îl va mai avea niciodată, nu îi va mai linge niciodată buza, foarte uşor acum, pentru a-i trasa conturul ferm, atât de flexibil şi de perfect. Se ridică puţin pentru a o putea mângâia cu degetul, pentru a o admira, pentru a-şi vedea propria mână pe buzele lui şi pentru a şti, cel puţin în acest moment, că el era bărbatul potrivit pentru ea.

După această noapte, Liza nu va mai simţi niciodată duritatea dinţilor lui când îi luă degetul în gură. I-l supse încet, privind-o în ochi, palid şi frumos precum lumina pătrunsă printr-un vitraliu. Limba lui i se plimbă pe deget, iar Liza scoase din gât un sunet aproape animalic, plin de

dorinţă. Îşi eliberă mâna şi îşi coborî gura pe gâtul lui, mirosindu-l, inhalându-i mireasma fierbinte şi masculină, ca şi cum trupul lui era medicamentul ei, leacul pe care îl căutase întreaga viaţă. Nu va mai cunoaşte vreodată gustul gâtului lui, al pielii lui fierbinţi sub atingerea gurii ei deschise.

Avea atât de multe de memorat. Atât de puţin timp. Îi împinse haina de pe umeri, aproape părându-i rău că era nevoită să primească ajutor, blestemându-i vesta în timp ce o deschise grăbită, urând rezistenţa nasturilor cămăşii lui. Aproape că o rupse şi *ah,* dezvălui mai mult din el, pielea lui încordată şi palidă peste muşchii tremurători ai stomacului său. Liza îşi puse gura pe buricul lui şi îl simţi cutremurându-se. Altă femeie va face la fel; avea să împartă cu altele această amintire pe care ea o crea, şi le ura pentru asta. Voia să le scoată ochii, dar şi pe ai *lui,* pentru că avea să le permită să se bucure de această privelişte preţioasă, o alta care nu va mai fi vreodată a ei. Coborî mai jos, urmând dâra subţire de păr care ducea spre curea pantalonilor. Mâinile lui îi găsiră părul din nou, oprindu-i coborârea, gâfâind.

— Dumnezeule.

Liza îi luă mâinile şi i le puse pe lângă corp. El îşi luase deja partea; era timpul să şi-o ia şi ea pe a ei înainte ca totul să se termine.

Nasturii pantalonilor lui nu opuseră rezistenţă; cedară fără luptă. Mădularul lui fu eliberat, lung şi gros, şi drept, cu venele proeminente în lumină. Liza îşi plimbă limba pe toată lungimea mădularului, gustând perla de lichid din vârf.

Michael înjură pe un ton jos, arzător.

— Elizabeth…

— Da.

Vocea ei era sălbatică. El nu avea să o uite vreodată. Îi luă mădularul în gură, iar Michael icni. Îl învălui cu limba

şi simţi un fior fierbinte de triumf când şoldurile lui se zvârcoliră sub ea. „Nu vei uita asta.”

— Elizabeth…

Ea îl privi. Michael avea o expresie uimită în timp ce se uita la ea, respirând greoi. Apoi clipi, trăsăturile lui recăpătându-şi treptat simţurile.

— Nu te mişca, spuse ea, apoi îşi coborî din nou gura.

Fu un sărut diferit de oricare altul pe care îl oferise vreodată, dincolo de intimitate, încărcat de plăcerea stranie de a şti cât de vulnerabil era el. Cu dinţii, l-ar fi putut pedepsi. În schimb, Liza supse, blând apoi mai tare, iar el se zvârcolea sub trupul ei, scoţând un geamăt sugrumat înainte să o prindă de mâini. Degetele lui se împreunară cu ale ei.

— Aşteaptă, spuse el răguşit. Nu pot…

Liza îl ignoră, vrând să îl distrugă, să îl facă să devină incoerent. Era aproape să cedeze; ea îşi dădea seama din sunetele pe care le scotea. Dar apoi, strânsoarea lui se înteţi şi o trase peste trupul lui cu o mişcare brutală.

Liza încercă să se elibereze – apoi uită de sine, pentru că mâinile ei îi găsiră încheieturile mâinilor lui, groase şi puternice, apoi braţele lui, atât de ferme, la fel ca muşchii lui, toate aceste locuri preţioase pe care ea trebuia să le reţină. Bicepşii lui se încordară; mâinile îi cuprinseră şoldurile; dar Liza nu se putea concentra pe asta, întrucât acum îi descoperise umerii, pe care îi strânse fără milă. Trupul lui fusese croit cu atâta eleganţă, cu o musculatură fermă; nu avea niciun cusur. Şi îi spusese că o iubeşte, iar Liza nu avea cum să nu mai audă acele cuvinte.

Gândul o făcu să îşi înfigă unghiile în umerii lui cu brutalitate, în timp ce gura ei o găsi din nou pe a lui. Propria furie o deruta, dar se contopi cu dorinţa ei când Michael o sărută înapoi, arzător, palma lui plimbându-se pe gâtul ei şi strângând, pentru a o ţine nemişcată. Liza îşi împinse şoldurile în el, iar Michael icni în gura ei, apoi

încercă să se ridice.

Liza încercă să se lase în genunchi pentru a-i face loc, dar rochia îi era prea voluminoasă, iar frustrarea ei se revărsă într-un mârâit iritat.

— Nu te mişca, şopti el, strecurând un braţ sub ea, prin spatele genunchilor, apoi ridicând-o de pe canapea.

Pentru un moment, camera se învârti puternic, apoi Michael se aşează din nou, iar ea stătea peste el. Mădularul lui împungea în locul unde se uneau coapsele ei, iar trupul Lizei încremeni pentru o clipă, totul în interiorul ei concentrându-se pe acel loc.

Şi el se opri şi, pentru o secundă tensionată, se priviră unul pe celălalt. În acel moment, o cuprinse teama, rece şi delicată precum fâşii de gheaţă.

Niciodată.

Michael îi cuprinse chipul în palme. Foarte blând, o sărută pe buze. Fâşiile de gheaţă se sparseră, iar ceea ce ieşi din gura ei fu:

— Nu vei uita niciodată?

Michael respiră adânc pe buzele ei.

— Te voi purta ca pe un costum, spuse el răguşit. Nu îţi voi da niciodată drumul.

Liza se întinse spre fusta rochiei în acelaşi timp cu el. Mâinile li se ciocniră, iar ea aproape că râse, dar privirea lui – dură, concentrată – îi stinse râsul şi îi dizolvă oasele.

Împreună ridicară straturile din mătase ale rochiei, apoi el băgă mâna sub ele şi îşi potrivi mădularul sub ea, iar Liza se lăsă uşor, coborând până când simţi că nu mai putea primi nimic înăuntrul ei. Apoi, şoldurile lui se înălţară, iar ea icni în timp ce mădularul lui o penetră atât de adânc, încât Liza se temu pentru o clipă că nu va putea suporta.

Cu următoarea suflare, Michael o ridică uşor de şolduri, iar teama se transformă în dorinţă disperată de a-l simţi din nou atât de adânc în ea. Uşor, rochia foşnind în jurul lor, Liza se mişcă. Cu buzele pe obrazul ei, apoi la

tâmplă, Michael îi şopti:

— Da, aşa. Ah, cum te simt… Cuvinte fierbinţi, explicite, pe care nu le mai auzise niciodată de la nimeni. Îţi place, spuse el în gura ei, gustându-i suspinul; Michael se mişcă din nou, iar trupul ei se cutremură precum o coardă întinsă. Te rog să gemi pentru mine, tare, spuse el, iar Liza o făcu; nu avea de ales. Cuvintele lui răzbăteau prin ea şi preluau controlul asupra ei, la fel ca trupul lui. Vreau să te fac să ţipi, îi spuse el din nou la ureche, cu o voce joasă şi aspră.

Şi avea să o facă. Mâinile lui erau fierbinţi şi brutale, şi păreau să se mişte conform gândurilor ei, găsind fiecare milimetru de piele care tânjea după atingerea lui.

— Mai tare, şopti Liza, iar râsul lui fu înăbuşit.

— Te iubesc, îi şopti el cu buzele în părul de pe fruntea ei.

Nu. Liza îi acoperi din nou gura cu a ei. „Nu asta.” îl imploră cu limba să tacă. „Fără promisiuni. Doar momentul ăsta.”

Dar când strânsoarea lui, menită să o facă să se frece uşor de el, se înteţi, grijile Lizei se evaporară, întrucât promisiunea lui de a o face să ţipe începu să se adeverească, scâncetul din gâtul ei îndreptându-se spre ceva mai zgomotos. Fiori fierbinţi de plăcere începură să se contopească. Michael se eliberă din sărutul ei, apoi îi trasă conturul urechii cu limba şi şopti un mesaj fierbinte:

— Dă-ţi drumul pentru mine, Liza.

Iar ea o făcu, cu un ţipăt pe care nu l-ar fi putut înăbuşi nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta.

„Niciodată”, gândi ea, iar gândul deschise înăuntrul ei o noapte întunecată şi plină de pierdere. „Nu se va mai întâmpla niciodată.”

Capitolul 18

În uşa dormitorului ei se auzi o bătaie uşoară. Liza se întoarse pe partea cealaltă a patului, trăgându-şi pătura mai sus, în jurul umerilor. Lumina care se strecura pe sub draperii ajunsese acum la ciucurii covorului. Probabil că era amiază. La un moment dat în viaţa ei, fusese destul de pricepută la a lenevi sau a dormi toată ziua. Dar acum era nevoie de ceva efort pentru asta.

Prea multe lucruri necesitau un efort exagerat zilele astea. Flirtul. Râsul. Negarea şi ignorarea propriilor dorinţe. Nu dobândise această abilitate în timpul căsniciei? Nu o perfecţionase când îndurase tratamentul lui Nello? De ce ar fi trebuit să o uite acum?

„Nu îl poţi avea!”

Uşa scârţâi şi se deschise uşor. Enervarea o făcu să se ridice în şezut.

— Ce…

— Vicontele Sunburne, spuse menajera ei posomorâtă, păşind în lateral şi dezvăluindu-l vederii pe James.

Cu mâinile în buzunare, îi aruncă un rânjet pieziş.

— Deci aici te-ai ascuns toată ziua.

Liza aruncă pătura.

— Pleacă! Mă doare capul!

În schimb, James porni spre ea – apoi se opri destul de brusc. Ridicând din sprâncene, cercetă încăperea cu o expresie diabolică.

— O, este minunat, spuse el. Nu e de mirare că ne-ai neglijat.

În timp ce îi urmări privirea, valul de căldură care îi înroşi obrajii îi aprinse şi mai tare temperamentul Lizei. O tavă uitată de ceai, două cărţi zăcând cu faţa în jos pe covor, unde le aruncase ea, o sticlă goală de vin şi o compresă rece pe marginea mesei, din care încă se scurgea apă. Dacă directorul unui teatru ar fi avut nevoie de un decor care să sugereze vădit autocompătimire,

camera ei ar fi fost cel mai bun exemplu.

Liza trase aer în piept pentru a-i da o replică usturătoare – dar ironia o părăsi. Îşi simţea creierul la fel de îmbibat precum compresa, un terci inutil. Cu o noapte în urmă, se smulsese de pe trupul lui Michael şi plecase fără să privească înapoi. Iar el ştiuse că nu ar fi rezolvat nimic dacă ar fi încercat să o oprească, întrucât ştia ceea ce trebuia să accepte creierul ei stupid: „Nu îl poţi avea”.

Liza luase decizii groaznice înainte. Dar acum era diferit. Să plece de lângă el fusese de parcă ar fi călcat pe cuţite, ca şi cum şi-ar fi târât inima prin cioburi de sticlă. Se mai îndrăgostise de bărbaţi nepotriviţi înainte; greşise în atât de multe feluri. Dar niciodată înainte nu se mai trădase pe *sine* în mod conştient şi intenţionat.

Iar faptul că plecase de lângă el îl resimţea ca pe o trădare îngrozitoare. Ceea ce era *absurd.* Nu avea de ales!

Se trânti înapoi pe pat, făcând aşternuturile să danseze.

— Pleacă, mormăi ea. Nu sunt o companie prea plăcută.

Patul se legănă uşor când James se aşeză pe margine. Măgar încăpăţânat!

— Lydia ştie că dai buzna în dormitorul altei femei?

— O, a fost ideea ei, spuse el calm. Ştiu cum stau lucrurile. Nu poţi sfida o leoaică în propria cuşcă.

Liza îşi acoperi ochii cu braţul.

— Sunt atât de nesuferită?

Era de acord. Ce impuls idiot o făcuse să seducă un bărbat despre care ştiuse de la început că nu îl poate păstra? Indiferent că era doar un doctor de provincie, fratele unui duce sau un prinţ cerşetor – *nu era pentru ea.* Cum de îşi închipuise că totul avea să se termine cu bine?

James ţâţâi din buze.

— Haide, Lizzie. Mâna lui o acoperi pe a ei, mângâind-o blând. Când îi observă lacrimile, zâmbetul lui pieri şi se

încruntă. Ce s-a întâmplat?

Îngrijorarea din ochii lui cenuşii o făcu să se simtă şi mai rău.

— Nimic.

Nu îl putea iubi pe Michael. Dragostea nu ar supravieţui în faţa sărăciei. Sau, mai exact, *ei* nu ar supravieţui. Fratele unui duce şi o frumuseţe profesionistă – da, mult noroc ar mai avea trăind de pe o zi pe alta, în timp ce proprietăţile ei s-ar nărui şi arendaşii s-ar întoarce împotriva ei!

Dar chiar şi sărăcia părea minunată atunci când şi-o închipuia alături de el.

Liza îşi înăbuşi un geamăt. Ce idee *ridicolă!* Era limpede, creierul ei se prăjise. Şi mai multe dovezi: asta era o pasiune nebună, ameţitoare, *pasageră.* Avea să treacă.

— O, da, spuse James, *arăţi* perfect bine. Serios, Lizzie, adu-ţi aminte cu cine vorbeşti.

Ea oftă. Într-adevăr, James o cunoştea mai bine decât restul lumii. Îi devenise un fel de frate în timpul verilor copilăriei lor, întrucât părinţii lui îşi petrecuseră adesea vara la Sitby, la o oră de mers cu trăsura spre nord, şi îi invitase pe părinţii ei în vizite lungi acolo, lângă ocean.

Dar el fusese plecat atât de mult timp… iar ea de-abia îl recunoştea acum. Cândva fusese frumos şi desfrânat, şi uşor nemilos. Acum, pe chipul lui, Liza văzu genul de compasiune pe care el nu şi-ar fi permis niciodată să o arate. Lydia îl învăţase ce este fericirea. Iar oamenii cu adevărat fericiţi… erau dispuşi să încerce să înţeleagă orice. Dar, ca rezultat al propriilor vieţi confortabile, rareori reuşeau asta.

Ea era născută sub o stea nenorocoasă. Avea ghinion în dragoste. Un fior primitiv de panică o făcu să se teamă că ar putea fi ceva molipsitor, pe când ea îi dorea lui James doar bucurie. Aşa că spuse doar:

— Probabil că toată lumea se întreabă unde sunt.

James se lăsă uşor pe spate, sprijinindu-se într-o mână şi privind-o.

— Eu aş spune că i-ai ţinut destul de ocupaţi. Secretara aia a ta a mărşăluit la micul dejun azi-dimineaţă cu o listă de activităţi lungă de un kilometru. Dar, da, cred că fraţii Hawthorne, cel puţin, se întreabă destul de vădit cât de mult poate să dureze o durere de cap.

Liza îşi dădu ochii peste cap.

— I-aş pocni peste capetele alea pompoase ca să afle răspunsul din propria experienţă.

— O idee foarte bună, spuse James. Dar eu nu cred că tu chiar ai o durere de cap. Te voi mai întreba o singură dată, apoi voi începe să împrăştii zvonuri despre posibile răspunsuri: ce se întâmplă?

Liza îşi întoarse privirea spre fereastră.

— Ai fost plecat atât de mult timp, spuse ea.

De-abia când rosti cuvintele îşi dădu seama cât de mult resimţise şi urâse absenţa lui. Avusese *nevoie* de el. James oftă.

— Ei bine, Canada, spuse el, ca şi cum acesta ar fi fost un răspuns. Al naibii de greu să ajungi acolo şi chiar mai greu să pleci. Porturile îngheaţă, drumurile îngheaţă, zăpada se aşterne mai înaltă decât capul tău. Mi-a fost puţin teamă că va trebui să sap un tunel ca să ajungem înapoi în Anglia – pe drumul cel lung, fii atentă, pentru că am fi ieşit din tunel în China, şi am fi pornit de acolo.

Liza zâmbi fără să vrea.

— Dar ţi-a plăcut.

O simţea în vocea lui.

— Nu cred că aş fi reuşit, spuse James. Dar să o văd prin ochii lui Lyd a fost ceva… nou. Destul de diferit.

Liza înghiţi în sec. James nu putea să o înveselească, nu când orice cuvânt promiţător se tot întorcea înapoi, atât de previzibil, spre ridicarea în slăvi a soţiei lui.

„Cât de egoistă ai devenit.”

Liza îşi muşcă buza.

„Oh, mamă.” Mama fusese în al nouălea cer la nunta lui James. „în sfârşit, o femeie care îl merită. Ştiam eu că o să apară una. La fel şi cu tine, dragostea mea. Trebuie doar să aştepţi, şi el va veni.”

— Ascultă-mă, spuse James. Ar fi trebuit să mă întorc acasă. Când am primit telegrama ta, era la două zile distanţă de Montreal. Ar fi trebuit să mă întorc şi…

— Nu. Liza încercă să iasă din starea de visare, ştergându-şi discret nasul înainte de a-l privi. Adică… este drăguţ din partea ta, James. Dar murise deja. Şi după aceea…

După aceea, nu mai avusese ea starea necesară pentru compania cuiva. Îşi dorise doar destrăbălare, dulcele gust al uitării. Nello îi oferise asta într-un mod foarte satisfăcător, pentru un timp.

— N-am fost singură, spuse ea cu dificultate.

James o privea cu o expresie compătimitoare.

— Era de aşteptat ca nenorocitul să te dezamăgească. Îţi e mai bine fără el.

Cât de bine o cunoştea de îi urmărea gândurile!

— Aşa mi-ai spus. Trebuia să te fi ascultat.

James îşi înclină uşor capul, părul lui arămiu căzându-i peste un ochi.

— Dar nu din motivul ăsta ai plâns, nu-i aşa?

— Nu. Liza ezită, cuprinsă de dorinţa de a avea încredere în el. Dar dacă i-ar spune întreaga poveste tristă despre situaţia ei materială precară, el ar încerca să îi rezolve problema. I-ar plăti datoriile din averea sa, poate. James nu îşi putea permite asta. Nu încă. Relaţia cu tatăl lui era încordată, iar existenţa şi-o ducea în principal din profitul fabricilor sale din nord. Până nu căpăta titlul, nu se putea juca de-a eroul. Şi indiferent de ce s-ar putea oferi el să facă, Liza nu îşi putea închipui că soţia lui ar aprecia o asemenea demonstraţie a prieteniei lor. Ea nu fusese

întotdeauna la înălţime în faţa Lydiei, care se trăgea dintr-o familie foarte burgheză. Avea noţiuni foarte stricte despre decenţă!

— Este o prostie, spuse ea în cele din urmă, cu vocea fermă, nelăsând să se simtă vreo fărâmă din durerea pe care o simţea. Sunt doar… foarte agitată, cred. M-ai întâi te-ai însurat tu. Apoi Phin. Şi Lord Ashmore făcuse parte din grupul lor văratic din copilărie, cel mai adesea ca oaspetele lui James la Sitby. La gândul noii lui soţii, Liza se strâmbă. Căsătorit cu o americană, din atâtea femei! Şi ce fată ciudată. Este frumoasă, nu pot să neg, dar ultima dată când ne-am întâlnit, a încercat să mă convingă să mă rostogolesc după un deal, doar pentru distracţie. Purtam o rochie Worth atunci, nu uita – şi mai grav, la fel purta şi *ea!*

James îi zâmbi pieziş.

— Phin însuşi este destul de ciudat. Poate noi le părem lor ciudaţi.

— Presupun că da. Şi probabil că Phin îşi putea permite oricâte rochii Worth voia. Liza oftă. În orice caz, se pare că toată lumea din vechea gaşcă din copilărie îşi găseşte drumul în viaţă. Şi mă bucur foarte mult pentru voi, doar că eu… poate ajung să-mi dau seama că nu este destinul meu să fiu iubită aşa cum sunteţi voi.

James râse neîncrezător.

— Din câte îţi pot spune eu, ai cel puţin doi burlaci jos care îţi sorb fiecare cuvânt. Nu spun că vreunul din ei este cel potrivit pentru tine, dar, cu siguranţă, nu ai niciun motiv să disperi că nu vei găsi dragostea, dacă asta îţi doreşti.

Liza îşi dădu ochii peste cap.

— Weston şi Hollister? Chiar m-ai vedea cu vreunul din ei?

Acum James ridică din sprâncene.

— Cine l-a pomenit pe Weston? Eu mă gândeam la de Grey.

Pentru o clipă, Liza aproape că uită să respire. Dacă

Michael ar fi eligibil pentru scopul ei! Dacă viaţa ar oferi soluţii din basme…

— Lord Michael este al doilea fiu al ducelui. Vocea ei era aspră, îşi drese glasul şi încercă din nou. Cu siguranţă, ai ţinti mai sus pentru mine! Nu merit un prinţ sau un rege, cel puţin?

James o studie.

— Fără îndoială, spuse el după un moment. Desigur, nu sunt orb, văd cum îl priveşti. Mă aştept să existe o poveste în spatele acestor priviri.

Liza simţi cum gâtul i se încleştează. „Vrei să spun lucruri pe care nu ar trebui să le spun?” Asta o întrebase Michael pe terasă. „Pentru că o voi face, să ştii. Ţi le voi spune ţie şi oricui mai vrea să le asculte.”

În acea secundă, Liza ştiu exact la ce se referise el. Impulsul de a vorbi despre el, de a se *lăuda* că el pusese mâinile pe ea şi că fusese *minunat,* era de o ferocitate aproape fizică.

Dar ducele de Marwick îşi dorea pentru fratele lui o soţie pe care să nu o critice nimeni. Liza nu ar putea fi niciodată acea persoană. Cu siguranţă, Michael şi-ar pierde spitalul.

— Privirea ta spune multe, observă James.

Liza scutură din cap.

— Multe prostii.

— Mărturisesc, m-a luat prin surprindere când m-am gândit prima oară la asta. Tu şi sfântul Michael? Întotdeauna a fost un făţarnic. Iar acum, un blestemat de spital. Sunt surprins că nu a câştigat rangul de cavaler până acum.

Descrierea lui o surprinse.

— L-ai înţeles greşit. Nu este deloc făţarnic sau ipocrit.

— Nu? James ridică din umeri. Ei bine, n-am fost niciodată apropiat de el la şcoală. Dar mereu părea foarte

ferm în convingerile lui. Dar ştiind ceea ce ştiu despre fratele lui… James zâmbi, deloc încântat. Marwick pare un tiran, un bărbat făcut din acelaşi aluat ca tatăl meu. Aşa că îmi voi schimba părerea şi voi spune că îl plac pe de Grey din simplul motiv că are curajul să îl sfideze pe nenorocit – pentru că sunt convins că Marwick prevăzuse o carieră mult mai glorioasă pentru fratele său decât medicina.

Ea se încruntă, iritată de idee.

— Dar spitalul este o realizare foarte importantă! Are… cea mai joasă rată a mortalităţii din ţară, cred. Dacă Marwick nu vede gloria din acest fapt, atunci este un prost!

James o privea, dar nu răspunse. În tăcere, propriile ei cuvinte îi răsunară în urechi, iar Liza le auzi aşa cum probabil că le auzise el – sincere şi defensive – şi închise din nou ochii. Cine era prostul aici? Se pare că nu Marwick.

— Lady Elizabeth de Grey, spuse James. Sună bine, elegant.

Liza îşi muşcă buza.

— James, nu face asta.

— Oamenii îl plac. Nu vei avea nicio problemă să îl prezinţi grupului nostru. Desigur, este puţin cam sobru pentru gustul meu…

— Sobru! Liza rămase cu gura căscată. Spune bărbatul care s-a căsătorit cu o doamnă lector!

James râânji.

— Dar Lydia este departe de a fi sobră. Îţi vei da seama de asta când o vei cunoaşte mai bine. Creierul ei, Lizzie… este minunat; nu pot începe să-mi explic cum funcţionează. Faptul că nu o plictisesc este o surpriză constantă pentru mine.

Ce absurditate!

— Tu n-ai putea fi niciodată plictisitor. Iar dacă ea nu este sobră, atunci Lord Michael *cu siguranţă* nu este.

— Ah, dar el *munceşte,* ştii. Ne face pe noi să părem puţin cam leneşi. James ezită. Şi mai este şi harababura cu

părinţii lui. Nu e de mirare că a avut întotdeauna un aer mai… dur.

Liza se juca gânditoare cu dantela de pe pătura de sub ea.

— Un proces, dacă îmi aduc bine aminte?

— Da, un divorţ foarte urât. Bătrânul duce şi-a acuzat soţia de numeroase păcate, unele dintre ele fiind prea indecente chiar şi pentru ziare. Iar ducele însuşi nu era vreun premiu. James oftă. Tot ce-mi amintesc e destul de vag – în mare parte bârfe aflate de prin glumele stupide de la şcoală. De Grey a fost o ţintă din clipa în care s-a înscris – a îndurat multe tachinări, după cum îţi poţi imagina. Dar a dat înapoi la fel cum a primit. Zâmbind uşor, James adăugă: O mică bestie, cu pumni foarte abili. Nu că l-aş condamna pentru asta. Glasul lui deveni mai serios. Nu este nicio onoare să cedezi în faţa bătăuşilor. Eu spun că trebuie să răspunzi cu aceeaşi monedă, continuă el.

Acum era rândul Lizei să ghicească încotro îl purtaseră gândurile. O mare parte din ura lui James pentru tatăl său se datora faptului că bărbatul o abandonase pe sora lui James, Stella, atunci când soţul ei devenise abuziv.

Stella îşi omorâse soţul. Acum era într-un azil din Kent.

— Nu-mi răspunde la scrisori, spuse blând Liza. Ea şi Stella fuseseră foarte apropiate cândva. Dar toate scrisorile ei erau respinse cu tăcere. Ai spus că era… mai bine. Dar nu-mi răspunde. Mă întreb de ce.

James ridică din umeri.

— N-aş putea să îţi spun. Aş elibera-o de acolo şi mâine dacă ar vrea asta. Dar pare să aştepte ceva. Moartea lui tata? N-aş învinovăţi-o. Dar nu are ce căuta acolo, Lizzie. Este la fel de raţională ca tine sau ca mine. James râse, fără să fie deloc amuzat. Mai raţională, de fapt. Am văzut-o – chiar înainte de nuntă. Ţi-am spus?

— Da, şopti Liza.

El scutură din cap.

— Nu pot să-ţi spun cât de bine arăta. Doar că a insistat că trebuie să rămână… închisă acolo, ca un animal. James trase adânc aer în piept. Lydia spune că trebuie s-o las în pace; că nu trebuie să încerc să o conving. Că trebuie să aştept până va fi pregătită.

Liza îşi puse mâna peste a lui. Durerea de pe chipul său îi frânse puţin inima.

— Lydia are dreptate, rosti ea cu blândeţe. Las-o pe Stella să aleagă. Se va întoarce la noi când va considera că este timpul.

Mâna lui se răsuci sub a ei, strângându-i uşor degetele, apoi retrăgându-le.

— Deci, la naiba cu asta, spuse James. Nu am decât admiraţie pentru de Grey. Ripostează când eşti lovit. Ripostează împotriva nedreptăţii. La dracu – arde locul din temelii. Mult mai bine decât să fii amabil şi să te porţi frumos.

Liza se retrase, uşor alarmată acum. Dacă el hotărâse că Michael semăna oarecum cu sora lui, atunci nimic nu avea să îl împiedice din a-i susţine cazul înaintea ei.

— James, n-am niciun interes pentru Michael.

Pentru binele lui, dar şi pentru al ei, nu trebuia să aibă vreun interes pentru el. James încuviinţă din cap.

— Eşti o mică pesimistă obosită şi te ador pentru asta. Dar ascultă de la cineva care a învăţat: dragostea te poate transforma oricând într-un optimist.

Liza îşi simţi zâmbetul tremurând.

— Acesta nu este optimism, ci idealismul care vorbeşte prin tine, James. Chiar de-ar fi să găsească cineva dragostea…

El aşteptă un moment, apoi spuse:

— Cineva ca tine, poate?

Liza îşi simţi inima grea ca o piatră.

— Chiar dacă cineva găseşte dragostea, nu înseamnă

că poate să o şi păstreze.

— Da? James zâmbi în timp ce se ridică, un zâmbet care nu era deloc liniştitor. Atunci dovedeşte-o, spuse el. Haide jos şi flirtează cu Weston pentru mine.

*

În absenţa Lizei, dinamica petrecerii devenise complicată. Katherine Hawthorne dezvoltase un interes inexplicabil pentru Weston. Jane stătea bosumflată. Iar de îndată ce Liza intră în încăpere la ora ceaiului şi a gustării, Hollister o trase deoparte, cerând o discuţie privată.

Privindu-i faţa chipeşă şi calmă, Liza se simţi, brusc, foarte iritată. Să o ceară în căsătorie după un timp atât de scurt părea jignitor. Putea măcar să pretindă că îi păsa cât de puţin de cum era ea ca persoană? Sau, cel puţin, să pară puţin agitat în preajma ei! Evident, bărbatul credea că datorită banilor, a înfăţişării lui şi noului său titlu, Liza avea să îi cadă la picioare.

Îi refuză invitaţia pretinzând că are datorii de gazdă de îndeplinit, iar apoi îşi dădu silinţa să îl evite, asigurându-se că era implicată constant în conversaţie cu altcineva. Cu altcineva în afară de Michael. Pe Michael îl evita.

Iar în această tentativă, el părea hotărât să o ajute.

În timp ce mergeau spre salonul mare la şapte şi jumătate, ea se apropie din greşeală de un grup, înainte să îl zărească printre ei – dându-şi seama de greşeală doar când Michael părăsi grupul şi se alătură lui Jane şi soţilor Forbes. Şi, în mod ilogic, cooperarea lui tacită o răni. Ca o săgeată străpungându-i inima, văzându-l că se îndepărtează de ea o lăsă fără aer.

Asta trebuia să înceteze. *Trebuia.*

În decursul unei cine interminabile, Liza născoci glume pe care le împărtăşi cu fraţii Hawthorne şi Tilney, reuşi să râdă convingător când oaspeţii îşi povestiră

predicţiile clarvăzătoarei şi încercă să nu dezvăluie prea multe când i se cerură detalii despre activităţile serii. Nu intenţiona să bea foarte mult, pentru că nu avea rost; deja se simţea ameţită şi amorţită. Dar era politicos să ţină pasul cu toasturile, iar mâncarea din farfurie nu o interesa deloc. Când se ridică de la masă, podeaua păru să se mişte sub picioarele ei. Fu nevoită să se sprijine de marginea mesei ca să îşi păstreze echilibrul.

— Dumnezeule!

Reuşi să râdă vesel şi spuse ceva despre covor – se împiedicase de covor; cât de ridicol! Dar fără vreun folos. Văzu asta în modul în care Lydia îşi feri grăbită privirea. Avea un dar de a privi în altă direcţie în cel mai *critic* mod cu putinţă.

În secunda următoare, Hollister fu lângă ea, oferindu-i cu solicitudine braţul. Dacă Liza nu s-ar fi lipsit de formalităţi în prima seară, el nu ar fi avut şansa să o însoţească; femeile s-ar fi retras în salon în timp ce bărbaţii se bucurau de trabucurile lor. Dar de îndată ce ea se ridică, la fel făcu şi restul, şi acum ieşeau din încăpere, vorbind entuziasmaţi despre următoarea demonstraţie spirituală. Iar ei i se învârtea capul şi nu se putea desprinde din strânsoarea lui Hollister fără să rişte să îşi piardă din nou echilibrul. Nu încă. Îşi simţea inima ca şi cum încerca să îi iasă din piept. Prea puţină mâncare; prea mult vin.

— Poate ar fi mai bine să vă odihniţi puţin înainte să vă alăturaţi oaspeţilor, îi spunea Hollister, iar acum o îndruma în direcţia opusă celorlalţi.

Când Liza încercă să se elibereze, ameţeala o asaltă din nou, încremenind-o în loc. Pentru prima oară în viaţa ei, se simţi cu adevărat panicată. Pentru prima oară, îşi dorea cu adevărat să nu fi băut deloc. Trupul ei nu răspundea corespunzător comenzilor ei. Un val iraţional şi exagerat de panică o cuprinse. Era în propria casă. Era în siguranţă.

— Sunt bine, spuse ea, dar camera se învârti din nou,

iar Hollister râse şi spuse:

— Eraţi bine înainte de al cincilea pahar.

Râsul lui nu avea nimic răutăcios în el, dar panica ei păru să crească mai mult. Ce femeie ar primi liniştită vestea că un bărbat ţinuse socoteala consumului ei de alcool? Liza făcu un pas.

— Nu…

— Vreau doar să vă conduc în siguranţă în camera dumneavoastră, spuse el. Nu voi profita…

— Nu, nu o vei face.

Această afirmaţie fermă veni de la Michael, vocea lui învăluind-o ca o briză răcoritoare, făcând-o să se simtă uşurată. Veni lângă ei şi îşi strecură braţul în jurul taliei ei, îndepărtându-i braţul lui Hollister în acelaşi timp. O întoarse uşor, iar Liza deveni conştientă că fraţii Hawthorne se opriseră în prag şi priveau – James veni lângă ei şi îi îndemnă să meargă înainte.

Dumnezeule! Îşi dorea ca pământul să se deschidă şi să o înghită. Una era să bea în exces în mod intenţionat şi alta să descopere că se ameţise din greşeală. Îi minte îi veni brusc o amintire de la balul dat de Stromond în urmă cu un an – cea mai urâtă ceartă dintre ea şi Nello; mult prea multă şampanie, ca uleiul turnat peste flăcările furiei ei – şi James salvând-o din camera de toaletă, unde se trezise ceva mai târziu, întinsă pe podea.

Cum de nu o speriase acea întâmplare? Cum de putuse să râdă pe această temă a doua zi? Acum, brusc, voia să şteargă acea amintire din mintea ei. Ce se întâmplase cu ea în acest an?

„Cine ai devenit?” şopti mama. „N-ai visat niciodată aşa ceva pentru tine.”

Liza îşi îndreptă umerii.

— Sunt bine, spuse ea. Nu avea să se prăbuşească *azi.* Lord Michael mă va însoţi.

Hollister îi privi.

— Sunteţi sigură? Când ea dădu aprobator din cap, el făcu un pas înapoi. Foarte bine. Pe mai târziu, doamnă Chudderley.

Când el se îndepărtă, ea l-ar fi urmat, dar Michael o ţinu pe loc.

— Într-un minut, spuse el.

Stătea lângă ea şi puţin în spatele ei, oarecum. Liza nu voia să îl privească. Ea nu era aşa atunci când era cu el. Când era cu Michael, nu se bucura de acest sentiment de ameţeală; nu avea nevoie de el.

— Sunt bine, spuse ea. Şi, într-adevăr, ameţeala se risipea uşor.

— Bine. Dar trase de câteva ori aer în piept şi respiră adânc. Şi bea puţină apă. Poftim.

Cu braţul încă în jurul ei, se aplecă să ia un pahar pe jumătate băut de pe masă. Este al meu, spuse el în timp ce i-l dădu, ca şi cum ea nu ar fi ştiut; el era ciudăţenia de la masă, oaspetele care ceruse apă împreună cu vinul său. Mâna lui se închise peste a ei pentru a o susţine în timp ce îi duse paharul la gură.

Asemenea unui tată cu copilul lui. Ar fi trebuit să o îngrozească. Dar lacrimile care îi umeziră ochii erau provocate de un alt sentiment. „Vrei să… vei avea întotdeauna grijă de mine aşa? Nu îţi vei pierde niciodată răbdarea?”

Liza bău ezitant o gură de apă, temându-se pentru o secundă că stomacul ei avea să o respingă. Dar de îndată ce înghiţi, îşi dădu seama că era exact ceea ce avea nevoie. Dar apoi un strop o luă pe calea greşită, făcând-o să tuşească. Braţele lui se închiseră în jurul ei, trăgând-o la pieptul său, liniştindu-i agitaţia.

— Termină apa, îi şopti el la ureche. Sprijină-te pe mine.

Pentru un moment totuşi, Liza nu se putu convinge să îl asculte. Senzaţia braţelor lui în jurul ei fu mai mult decât

o revelaţie. Era uşurare în cea mai pură şi mai fizică formă.

„Sprijină-te pe mine.”

„Asta”, şopti mama ei. „Asta, aici.”

Gâtul îi era atât de încordat, încât nu era sigură că poate înghiţi. Dacă fraţii Hawthorne ar fi dat buzna să vadă acest tablou grăitor, ei nu i-ar fi păsat.

— Termin-o, spuse el, glasul lui tăios readucând-o cu picioarele pe pământ.

Liza bău apa, repede. Apoi se răsuci în îmbrăţişarea lui pentru a pune paharul pe masă – devenind conştientă de servitorii adunaţi în cadrul uşii, părând nesiguri dacă această scenă permitea intervenţia lor.

Ea încuviinţă din cap pentru a le acorda permisiunea, apoi cercetă masa cu privirea, încercând astfel să îşi recapete cumpătul.

Farfurii cu deserturi şi firimituri. Iederă împletită cu iscusinţă în jurul sfeşnicelor din argint. Nu putea suporta să îl privească în ochi şi să vadă dispreţ.

— Mai bine? întrebă Michael.

Ezitant, se eliberă din îmbrăţişarea lui. Chipul îi era serios în lumina lumânărilor. Nu îşi putea da seama ce sentimente se puteau ascunde sub seriozitatea lui.

Ea nu îşi cerea scuze în faţa nimănui. Nu-i aşa?

„Poate ar trebui să-ţi ceri scuze faţă de tine.”

— Cel puţin nu m-am trezit în toaletă, spuse ea. Întreabă-l pe Lord Sunburne despre asta, spuse ea.

Expresia lui nu se schimbă.

— Crezi că ar face vreo diferenţă, Elizabeth?

Nu era convinsă ce voia el să spună cu asta. Sau poate *credea* că ştia şi îi era teamă să descopere că se înşela. Sau că avea dreptate. El nu era pentru ea.

— Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să pleci, spuse Liza. Glasul nu îi era deloc ferm. Dacă ar fi mai… uşor. Pentru amândoi.

— Dacă eu sunt motivul pentru care bei, spuse el

încet, voi pleca astă-seară.

Ea trase aer în piept.

— Nu. Simţea o nevoie urgentă să îi clarifice acest subiect. A început cu mult înainte de tine. Şi a… Nu este mereu atât de grav. Nu beau niciodată când sunt singură. Nu aş… „bea cu tine”.

— Atunci, poate ar trebui să reconsideri anturajul pe care îl ai, spuse Michael.

Apoi se auzi clinchetul blând al porţelanului în timp ce tacâmurile erau strânse. Liza se temea de ceea ce ar putea spune dacă rămâneau acolo. Ochii lui albaştri erau fixaţi într-ai ei. Atât de palizi, cu un inel auriu în jurul irişilor. Cei mai frumoşi ochi din lume.

— Ar trebui să ne alăturăm celorlalţi, spuse ea. „Nu putem fi singuri.” În seara asta avem… mediumul. Bătăi în masă în timpul şedinţelor de spiritism. Râsul ei era slab. Un vechi truc favorit de-al meu.

Michael îşi înclină uşor capul.

— Arăţi mai bine, spuse el. Dar poate că ar trebuie să te culci mai devreme.

Liza îşi şterse gura cu mâna – apoi încremeni în timp ce îşi dădu seama de ceea ce făcuse, de gestul nepoliticos şi copilăresc. El zâmbi uşor.

— Cred că ai ratat un loc. Se aplecă şi îşi trecu blând degetul mare peste bărbia ei, ştergând ultimul strop de apă.

Lizei îi scăpă un sunet înăbuşit. Zâmbetul lui pieri. Ea păşi înapoi, agitată. Felul în care o privea!

— Chiar n-am băut atât de mult, spuse ea grăbită. Doar că n-am mâncat nimic până la cină.

— Şi atunci de-abia te-ai atins de mâncare, şopti el.

O studiase. Îi simţise privirea asupra ei. Liza trebuia să plece. Acum.

— Voi fi bine. Trebuie doar…

Uşa se deschise brusc. Mather dădu buzna în

sufragerie, gâfâind şi împiedicându-se în una dintre noile sale rochii.

— Doamnă, spuse ea. Tocmai a sosit o trăsură de la gară şi se pare – domnul Nelson este aici!

— Cine? întrebă ea prosteşte. Şi apoi: *Ce?*

— Mă ocup eu de asta, spuse Michael, încruntându-se – iar acum, cel puţin, Liza avu puterea să răspundă imediat.

— Ba nu o vei face.

Expresia lui nu lăsa nicio urmă de îndoială că *nu* avea de gând să se ocupe într-un mod diplomat.

— Nu eşti în stare să te ocupi de oaspeţi neinvitaţi, spuse el calm, apoi ieşi din sufragerie – nelăsându-i de ales decât să îl urmeze, cu Mather pe urmele amândurora.

Liza nu îşi dorea ca el să îl întâlnească vreodată pe Nello. Însuşi gândul o înnebunea de teamă. Nello nu era… un bărbat pentru care nu îşi dorea vreodată să fie nevoită să dea socoteală. Sau ca Michael să îl asocieze cu ea.

Îl prinse de braţ chiar când el ajunse în holul principal.

— Stai! *Stai,* spuse ea. Asta nu te priveşte pe tine!

Cât despre vizita lui Nello, Liza nu îşi putea închipui care era scopul ei – dar el nu avea niciun rol în ea.

Michael se întoarse, înjurând.

— Nu mă priveşte? Nu am dreptul…

Pe chipul lui citi violenţă. Expresia lui o şocă. Instinctul îi spunea să se ferească de el, să îşi ia mâna de pe braţul lui – iar reacţia ei, în schimb, păru să îl şocheze pe *el.* Michael clipi şi îşi frecă faţa cu mâna. Trăgând adânc aer în piept, îşi lăsă mâna să cadă.

— Desigur, ai dreptate, spuse el cu răceală. Nu mă priveşte deloc. Scuză-mi presupunerea, doamnă Chudderley. Atunci, mă voi alătura celorlalţi oaspeţi.

Plecăciunea lui fu dureros de formală. Liza înghiţi în sec şi aşteptă ca el să plece înainte să se întoarcă spre Mather.

— Nello? întrebă ea.

— Da, doamnă!

— Ce vrea? Ţi-a spus?

Mather scutură din cap.

— Ronson nu a ştiut ce să facă. Domnul Nelson s-a autoinvitat în salonul mic. Îl veţi da afară, desigur. Mă voi ocupa eu – nu este nevoie nici măcar să-l vedeţi.

— Nu. Nu, asta nu ar fi deloc înţelept.

Pe măsură ce relaţia lor se deteriorase, Liza ajunsese să îşi dea seama – prea încet şi foarte ezitant – că Nello era făcut din acelaşi aluat ca fraţii Hawthorne. El se distra pe seama nefericirii altora. Să îl alunge acum, când era evident că vizita lui avea un motiv, ar fi ca şi cum ar întoarce spatele unei trăsuri ai cărei cai erau speriaţi şi loveau cu copitele. Era mai bine să afle scopul vizitei lui. Îşi îndreptă umerii.

— Arăt bine?

Era uimitor cât de repede i se evaporă ameţeala înaintea pericolului.

Mather se încruntă.

— Foarte bine, spuse ea pe un ton solemn. Dar nu-mi place – adică, pot să ascult la uşă, în caz că... aveţi nevoie de ajutor?

— Nu va fi nevoie, spuse Liza.

Deja spărsese o vază în camera aceea, dar mai rămăseseră câteva obiecte grele care ar putea fi arme excelente.

Capitolul 19

Când intră în salon, Nello stătea lângă şemineu, studiind un bibelou. Se întoarse imediat, afişând un zâmbet pieziş – printre armele preferate din arsenalul lui de farmece. Dar zâmbetul acela, care cândva îi făcuse inima

să tresară, acum îi dădea o senzaţie stranie, ca o furnicătură, asemănătoare cu o răsuflare rece pe spate, urmată adesea de un pericol mortal.

El arăta departe de a fi ameninţător. Parcă trezindu-se dintr-un vis, Liza fu uimită să descopere că şi-l amintea într-un mod greşit. Nello părea mai mic, oarecum micşorat, iar părul lui blond, care fusese întotdeauna rar şi subţire, părea să se fi retras vreo doi centimetri de când îşi vorbiseră ultima dată. Haina lui, croită după ultima modă, părea o alegere proastă, reverele largi evidenţiindu-i umerii înguşti.

Întotdeauna fusese atât de mic?

Liza se simţi învăluită de calm. Pulsul îi încetini şi trase aer în piept.

— Ce cauţi aici?

— Direct la subiect, spuse el. N-ai vrea să bem ceva mai întâi? Am bătut cale lungă.

— Şi încă vei mai bate. N-am nicio intenţie să te găzduiesc peste noapte.

— Ei, haide acum! Râzând, Nello se aşeză într-un fotoliu de lângă şemineu. Când îşi scoase mănuşile şi le împături, mâinile lui păreau palide şi subţiri ca ale unei fete. Chiar vei fi atât de rece cu mine? Noi doi suntem prieteni vechi.

Liza tremură când îşi aminti cum o atinseseră cândva acele mâini.

— Nu rece, spuse ea. Plictisită, deja. Şi de-abia ai scos cinci cuvinte.

— Uimitor, spuse el. Pari să o duci minunat fără mine. Ştii că nu pot rezista indiferenţei unei femei.

Cum de crezuse vreodată că umorul lui răutăcios era amuzant? Şi, serios vorbind, exista ceva mai demoralizator decât întâlnirea cu un fost iubit? O femeie nu avea niciodată mai multe motive să se îndoiască de propria judecată decât atunci când era confruntată cu dovezi patetice a ceea ce cândva crezuse a fi atrăgător.

— Nu-mi întorci complimentul? întrebă el, făcându-i cu ochiul.

Acel gest o enerva. Îl văzuse aruncându-l încolo şi încoace în zeci de săli de bal, dar ei niciodată nu îi plăcuse comportarea aceasta copilărească. Acea amintire o încurajă. Da, încă de la început văzuse toate semnele de avertizare care îl făcură insuportabil în cele din urmă.

— Cu siguranţă n-ai bătut drumul până în Cornwall pentru complimente.

— Poate că mi-a fost dor de tine, spuse el.

Liza zâmbi.

— Foarte amuzant! Atunci, domnişoara Lister a rupt logodna? Fraţii Hawthorne se tot întrebau de ce nu a fost fixată încă o dată pentru nuntă.

El râse şi flutură alene din mănuşi.

— Doamne, nu! Copila aia crede că eu culeg stele pentru ea. Nu, nu ştie că sunt aici. Tatăl ei, pe de altă parte… Nello oftă. Este mai dificil. Chiar aş vrea să iei loc, Lizzie.

Acela era numele de alint al lui James pentru ea. Faptul că Nello îl folosea acum, când nu o mai făcuse niciodată înainte, anunţă foarte limpede cât de *hotărât* era să fie prietenos. Realizarea acelui fapt fu uşor alarmantă.

Liza se aşeză pe un fotoliu.

— Poftim, spuse ea. Acum, explică-te.

— Ei bine, dacă trebuie să ştii – am o propunere pentru tine. Una delicată. N-am vrut să ţi-o prezint în scris.

Râse din nou. Râsul era unul dintre farmecele lui principale, jos şi adorabil. Dinţii lui, pe de altă parte, erau galbeni. Liza ştiuse întotdeauna asta.

— Nu-mi pot închipui ce fel de propunere ne-ar putea implica pe amândoi, spuse ea.

— Nu poţi?

Acum Nello începu să bată din picior. Întotdeauna îi lipsise talentul de a sta liniştit. Cercetă încăperea cu

privirea, oprindu-se asupra bufetului cu băuturi, spre care dădu din cap.

— Doar un pahar, spuse el.

— Serveşte-te singur. Liza îşi împreună mâinile. Voi aştepta.

El deveni serios.

— Ai fost nevoită să renunţi la servitori? Ştiam că strângi cureaua, dar nu mi-am imaginat că totul se va duce de râpă atât de repede.

— Servitorii sunt ocupaţi cu oaspeţii mei.

— Da, Katherine mi-a spus că ai o casă plină cu netoţi. Foarte bine. Se ridică şi merse la bufet, cotrobăind până găsi o sticlă cu whisky. Scoţându-i dopul, adulmecă alcoolul şi se strâmbă. Faci economii şi aici?

— Nu eşti deloc creativ, spuse ea. Ţi-am spus deja despre problemele mele. Dacă vrei să mă jigneşti, va trebui să găseşti o abordare nouă.

— Să te insult? Îşi turnă câteva degete de whisky în pahar, apoi reveni la locul său. Nu, nu am niciun interes să fac asta. Şi, desigur, n-am spus nimănui un cuvânt... încă.

Liza mimă un căscat plictisit.

— Şi acum ameninţări. Dar sunt convinsă că pe astea le puteai face în scris. E nevoie doar de puţină subtilitate.

— Foarte adevărat, spuse el şi luă o gură sănătoasă de whisky. Dar vorbesc serios când spun că nu-ţi doresc răul, Liz. Eşti minunată. Şi mă gândesc cu drag la timpul petrecut împreună.

Liza simţi o mâncărime pe piele. Ar fi mai uşor, îşi dădu ea seama, să audă că o ura.

— Nu te gândi deloc la mine, spuse ea. Şi îţi voi întoarce favoarea.

— Nu, am în minte un alt târg, continuă el.

Ea nu îşi închipuia ce diavol se învârtea prin capul lui.

— Atunci spune-l, ca să mă pot întoarce la petrecere.

— Foarte bine, zise el. La subiect, atunci. Ceea ce m-a

făcut să mă gândesc la tine a fost Hollister. Înnobilat în urmă cu trei ani, da?

O remarcă foarte stranie.

— Eu nu urmăresc asemenea evenimente. Dar o poţi întreba pe secretara mea. Vrei să o chem?

Nello alungă sugestia, fluturând din mână.

— Ei bine, nu contează. A fost în urmă cu trei ani. Am auzit că ducele de Marwick a avut mare legătură cu asta.

Liza încercă să nu se încordeze. Ultima oară când Marwick intervenise în discuţia lor, ea izbucnise în lacrimi din pricina trădării lui Nello cu soţia lui Marwick. Era îngrozitor să îşi amintească acum cât de îndurerată fusese atunci. Acest bărbat nu meritase nicio oră nedormită.

— Şi ce e cu asta?

Nello se aşează picior peste picior şi se lăsă pe spate în fotoliu, făcându-se confortabil.

— Să fie clar – vorbesc acum bazându-mă pe faptul că noi doi ne vom păstra secretele unul altuia, ca o favoare reciprocă…

— Da, spuse ea nerăbdătoare. Nu este nevoie să spui în gura mare; nu vreau să aud că problemele mele personale sunt bârfite afară.

— Foarte bine, spuse el. Atunci, ca să fiu direct: tatăl viitoarei mele mirese n-a fost deloc încântat de logodna noastră. O aberaţie, crede că fiica lui merită un titlu.

Liza râse.

— Închipuie-ţi asta! Şi presupun că tu n-ai avut nicio legătură cu aşteptările lui.

Nello învârtea aceeaşi poveste de ani buni: putea să primească un titlu nobiliar în orice zi. Era înrudit cu regina printr-un văr de-al doilea şi făcea ocazional încercări de a apărea la curte, deşi nu mai era bine-venit acolo după ce regina îl văzuse beat la teatru primăvara trecută. Totuşi, el insista să creadă că legătura de sânge pe care o avea cu ea şi puţinii ani în care servise în regimentul de gardă călare

meritau, cumva, o înnobilare.

— Posibil să fi făcut nişte aluzii, spuse el, ridicând din umeri. Întotdeauna lipsit de ruşine. Niciun preot din lume nu îl putea face să roşească. Dacă Hollister poate face rost de o baronie – un nimeni ai cărui părinţi au fost crescuţi într-o colonie de deţinuţi! — ei bine, nu văd de ce eu n-aş putea fi la fel de norocos, continuă el. Practic, titlurile sunt de vânzare acum. De-a dreptul ruşinos.

Liza oftă. O controversă foarte veche.

— Dacă sunt de vânzare, atunci Hollister, cu siguranţă, a avut mijloacele necesare pentru a şi-l cumpăra pe al lui. Dar presupun că, de îndată ce te vei însura cu moştenitoarea ta, şi tu o vei putea face.

— Aici este problema, spuse el, schimonosindu-se. Tatăl ei vrea o asigurare mai solidă a promovării mele *înainte* de nuntă.

— Dar asta este absurd.

În ciuda articolelor din ziarele conservatoare, nu era, la urma urmei, atât de obişnuit ca titlurile să fie create. Da, apăreau o mână de baroneţi în fiecare an şi câte un baron nou sau doi, – poate – dar titlurile nu erau acordate persoanelor care nu realizaseră nimic important.

— Nu-i aşa? Nello oftă. Ar fi mult mai uşor dacă fiica lui mi-ar finanţa şansele. Dar este insistent, aşa că am făcut cercetări discrete. De fapt, am primit asigurări din partea câtorva persoane că numele meu ar *putea* fi inclus pe o listă specială care să îi fie prezentată Maiestăţii Sale la începutul anului viitor – dar va fi nevoie de fonduri, înţelegi tu, ca să garantez acest lucru. Şi, mai important, un cuvânt sau două din partea oamenilor potriviţi.

— Normal, spuse Liza. Dar habar n-am ce legătură are asta cu mine, desigur.

— Niciuna, de fapt, spuse Nello. Doar că deţin anumite informaţii, care nu ţi-ar plăcea să fie divulgate şi care îmi asigură discreţia ta – iar tu te afli destul de

aproape de cineva care mă poate ajuta. Sau, mai degrabă, de fratele lui.

Liza avea acum o mică bănuială încotro se puteau îndrepta aberaţiile lui ocolite, iar asta o nelinişti.

— Continuă.

— Din moment ce te descurci atât de bine fără mine, sper că nu te deranjează dacă îţi spun că Margaret de Grey era foarte vorbăreaţă în pat, continuă Nello. Chiar şi mai vorbăreaţă în afara lui. Foarte indiscretă în scrisorile ei – mai ales în una dintre ele. Voi fi direct: nu am doar o listă a bărbaţilor cu care a împărţit patul, dar şi câteva anecdote foarte amuzante despre aceşti bărbaţi şi secrete împărtăşite cu ea de către soţul ei. Acum, ştim cu toţii că Făuritorul de Regi este cel mai sensibil când vine vorba de reputaţia lui, continuă Nello. Cred că ar aprecia foarte mult dacă aceste scrisori n-ar vedea niciodată lumina zilei. Dar nu sunt atât de prost încât să-l abordez pe Marwick direct.

— O, într-adevăr, spuse Liza. Îmi amintesc că te târâi pe jos de frică la gândul că el ar putea afla despre legătura ta cu soţia lui.

— Frică este un cuvânt prea puternic, spuse Nello tăios. Dar un respect sănătos, da, desigur. Aşa că voi lăsa negocierile pe mâna ta.

Ea pufni. Propunerea era mult mai absurdă decât orice altceva îşi imaginase Liza.

— Pe mâna *mea?* De-abia am schimbat două vorbe cu omul!

— Da, dar ar fi un miracol ca el să nu fi auzit de tine – şi de aventura noastră. În plus, îmi închipui că va fi destul de intrigat când o frumuseţe ca tine va apărea smiorcăindu-se la uşa lui. Este văduv, ştii doar. Tu poţi juca rolul iubitei cu inima frântă. Un văduv ar putea aprecia asta. În schimbul scrisorilor, vei insista ca Marwick să pună o vorbă bună pentru mine când regina va lua în considerare noile titluri. De fapt, continuă el, cred că dovada acestui

devotament continuu al tău faţă de mine i se va părea înduioşătoare. Cine ştie? Poate vei ajunge ducesă. Zâmbi. Vezi? Chiar îţi doresc tot ce-i mai bun, Liz.

Liza se ridică în picioare, râzând din tot sufletul.

— Charles Nelson! Serios, cred că te-ai lovit foarte tare la cap. N-aş ridica un deget ca să te salvez din calea unei trăsuri grăbite, şi ştii asta.

— Ei, haide, dragă, sigur ai putea să strigi măcar, să mă avertizezi?

Liza îşi dădu ochii peste cap. Când te gândeşti că această neruşinare i se păruse cândva amuzantă! Nello se ridică şi el în picioare.

— Dar, şi mai direct, ai putea să ceri o plată pentru tine, spuse el. Nu voi fi egoist – nu voi avea nevoie de bani de îndată ce această chestiune nobiliară va fi stabilită, iar eu şi domnişoara Lister ne vom îndrepta spre altar. Cere cât vrei de la Marwick. Îţi salvezi casa şi mica parohie. Vezi? Ţi-am adus un dar!

— Dumnezeule, spuse Liza. Cât de amabil din partea ta. Ţi se pare că eu aş fi o şantajistă?

— Nu, dar am încredere că poţi învăţa să devii una. El zâmbi încet. Întotdeauna ai fost foarte… inventivă.

Dacă ar fi fost mai aproape de ea, Liza l-ar fi pălmuit pentru privirea aia îngâmfată.

— Vei pleca acum, spuse ea. Sau voi pune să fii dat afară.

El ţâţâi din buze.

— Gândeşte-te, Liz. Dacă nu o faci pentru tine, poate ţi-ar plăcea să-l scuteşti pe Marwick de ruşinea provocată de publicarea acelor scrisori. Nu i-ar face prea bine fratelui său.

Ea încremeni.

— Da, spuse Nello. N-ai fost niciodată foarte pricepută în arta discreţiei, nu-i aşa? Scrisorile fraţilor Howthorne au fost foarte sugestive.

O cacealma bazată pe suspiciuni seci. Ea nu făcuse nimic compromiţător în prezenţa celor doi fraţi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu? Nello îşi termină băutura şi puse paharul pe măsuţa de cafea. Foarte bine. Atunci, presupun că s-au înşelat. Nu contează pentru tine dacă Lord Michael de Grey ajunge din nou de râsul lumii din cauza familiei lui. Foarte bine.

Nu, Liza nu era deloc de acord cu acea perspectivă. Faptul că *Nello* era cel care o prevedea îi făcu inima să tremure de furie. Trase adânc aer în piept şi gândi cu precauţie.

— Din câte ştiu eu, minţi, spuse ea. Ce femeie ar fi atât de proastă încât să lase în scris toate aceste secrete?

— O mâncătoare de opiu, spuse Nello, rânjind. Nu mă privi aşa – cum am spus, a fost o greşeală să mă culc cu ea. Dar una pentru care sunt destul de recunoscător că am făcut-o, acum că îmi oferă o soluţie atât de simplă.

— Minunat, spuse ea. Deci, propui să merg în paşi de dans acasă la Marwick şi să-l informez despre toate astea? Sunt convinsă că va fi foarte dispus să te ajute după aceea. Presupunând că mă va crede!

— Ei bine, vei avea dovada sub forma scrisorilor, spuse Nello. Cât despre Marwick... cu siguranţă va recunoaşte scrisul soţiei sale.

Liza îl privi, nevenindu-i să creadă.

— N-ai pic de ruşine.

El îi zâmbi mieros.

— Odată îţi plăcea asta.

Dezgustată, Liza alungă comentariul fluturând din mână.

— Dacă ce spui este adevărat, ar trebui să mergi la Lord Michael, nu la mine.

— După cum am spus, vreau să rămân anonim. În legătură cu asta... Nello făcu o pauză. Dacă îi spui un

cuvânt lui de Grey – dacă află că eu sunt în spatele planului –, ei bine, scrisorile vor fi publicate. Iar situaţia ta tristă va deveni publică instantaneu.

Pe lângă scandalul scrisorilor, situaţia ei personală de-abia ar fi băgată în seamă. Dar nu avea de gând să îi menţioneze asta lui Nello. El doar ar căuta o altă cale de a o constrânge. Liza nu credea că ar găsi una, dar… Michael va plăti preţul pentru asta.

Poate că ar trebui să facă exact ce îi cerea Nello: să îi ducă scrisorile lui Marwick şi să îl lase pe *el* să descopere sursa lor.

Dacă Michael ar afla că ea era implicată, nu ar ierta-o niciodată.

Michael. Michael ştia că Nello era aici.

— Lord Michael va pune lucrurile cap la cap, spuse ea. Ştie că ai venit în Bosbrea. Nu este idiot. Îşi da va seama că tu eşti în spatele acestei intrigi.

— Iar tu trebuie să-l convingi de contrariu, spuse Nello. Sau copiile scrisorilor vor începe să circule.

Liza îşi muşcă buza. Trebuia să existe vreo soluţie, dar avea nevoie de timp ca să o găsească.

— Trebuie să mă gândesc, spuse ea. Să-mi dau seama cum să-l abordez pe Marwick.

— Nu gândi prea mult, spuse el vesel. Nu vrem să păţească ceva căpşorul tău drăguţ.

Nenorocitul!

— Mereu ai fost aşa de ticălos? întrebă ea. Sau te-ai lovit recent la cap?

— Repet – înainte îţi plăcea, spuse Nello, râzând. Porni spre uşă. Mă conduc singur, bine? Scrie-mi de îndată ce ai luat o decizie, dacă îţi mai poţi permite să trimiţi scrisori.

Uşa se închise în urma lui, lăsând-o într-o tăcere sufocantă.

*

Elizabeth nu se mai întoarse după întâlnirea cu ticălosul. Că niciunul dintre oaspeţii ei nu îi observă absenţa îl enervă şi mai tare pe Michael. Aceştia erau *prietenii* ei. Nu se întrebau unde se dusese? Nu, se pare că erau mulţumiţi să bea până la moarte şi să poarte conversaţii ridicole.

Mai târziu în acea seară, conversaţia fu despre chestiunea credinţei, a convingerilor: credea cineva în aceşti spiritişti? Iar vicontesa Sunburne, o femeie minunată, dar foarte serioasă, care petrecuse mare parte din timp zâmbind în tăcere la replicile soţului ei, se aplecă înainte şi argumentă că magia era reală.

Înţepăturile care răspunseră afirmaţiei ei – chiar şi baronul Forbes râse – nu o descurajară. Încordându-se, le explică faptul că ea nu credea în *vrăjitorie* sau în chestiile de acest gen, dar credinţa în sine era un mister şi poate o putere magică, în măsura în care nimeni nu îi putea contrazice proprietăţile transformaţionale.

— De exemplu, spuse ea, un anumit trib din nord-vestul Americii are o ceremonie care necesită trei zile şi trei nopţi de nesomn, în bătaia tobelor, explică ea, bărbaţii tribului inhalează un fum toxic şi vorbesc mai întâi despre viziunile pe care le primesc, în a treia noapte, totuşi, nu mai vorbesc deloc, întrucât intră într-o transă mută, în care niciun sunet sau imagine nu are nicio influenţă asupra lor. De-abia după ce se trezesc din nou, încheie ea, sunt consideraţi bărbaţi – întrucât au atins un loc dincolo de raţiune, un loc foarte sacru, în care au ajuns să descopere un adevăr mai profund despre sine, dincolo de logică. În multe cazuri, par transformaţi – unii îşi descoperă abilităţi noi, iar alţii observă că şi-au schimbat chiar personalitatea.

Fraţii Hawthorne nu luaseră în serios discursul ei, aşa cum le era obiceiul. Dar cu mult timp după ce grupul se despărţi, cuvintele vicontesei continuară să răsune în

mintea lui Michael, până când sensul lor deveni perfect limpede pentru el. Poate că toate marile adevăruri apar din constrângeri. Pentru că, în timp ce el hoinărea pe holul întunecat acum, nimic – nicio fărâmă de logică, niciun raţionament – nu l-ar fi putut constrânge să se întoarcă din drum. Era mânat pe această cale, deşi avea să îl schimbe irevocabil.

Nu putea să renunţe la ea.

Chiar dacă preţul era onoarea lui şi orice altceva crezuse că ştia despre el însuşi – dedicarea lui faţă de spital şi de oamenii care munceau acolo; hotărârea lui a de vindeca; ideea cinică conform căreia dragostea nu era un pariu înţelept – nu putea renunţa la ea.

Aproape ajunse lângă uşa ei, când o siluetă păşi din umbră direct înaintea lui.

— Ai intenţii rele, spuse silueta.

Michael recunoscu vocea şi se opri.

— Sunburne. De ce eşti treaz?

Vicontele păşi înainte, în lumina palidă revărsată de o făclie din apropiere. Purta o cămaşă de noapte, iar ochii îi erau pe jumătate închişi.

— Sunt treaz pentru că am o soţie căreia nu-i place să sun din clopoţel la două şi jumătate noaptea. Fursecurile alea pe care le-am servit la ceaiul de după-amiază, spuse el sec. Îi e o poftă teribilă de ele. Şi are idei ciudate despre servitori, despre care crede că au nevoie de somn.

Michael zâmbi fără să vrea.

— Ai plecat să prazi bucătăria?

— Într-adevăr. Sunburne îl privi suspicios. *Tu* încotro ai plecat?

Michael nu răspunse. Dormitorul lui Elizabeth era la trei uşi distanţă. Ştiuse asta de zile întregi deja, iar faptul îl ţinea treaz şi agitat nopţile. După un moment, Sunburne oftă.

— Dacă o răneşti, mă voi asigura că vei regreta. Tonul

lui era amabil şi ferm. De fapt, voi face din asta o ocupaţie principală.

Michael nu pretinse că nu înţelege.

— N-am asemenea intenţii. Şi mă bucur că are prieteni care să-i poarte de grijă.

Sunburne îşi îndreptă umerii, un gest nerăbdător.

— Nu are doar unul.

— Atunci, sunt cu atât mai bucuros.

Urmă o scurtă pauză, în care Sunburne îl studie cu o curiozitate sinceră.

— Uite care-i treaba, spuse el. Eşti un tip decent, ceea ce este mai mult decât aş putea spune despre mine înainte să o întâlnesc pe Lyd. Şi presupun că şi Lizzie ar putea avea poftă de fursecuri într-o zi. Ai şti unde să le cauţi?

Conversaţia se apropia rapid de supranatural.

— Presupun că aş încerca întâi cămara, spuse Michael.

Sunburne dădu aprobator din cap.

— Şi dacă vrea doar din acelea cu căpşune?

Pentru numele lui Dumnezeu!

— Presupun că le-aş lua pe toate şi aş lăsa-o să aleagă.

Sunburne râse.

— Îmi place asta. Păşind înainte, puse o mână dură pe umărul lui Michael. Nu uita ambiţia asta. *Toate* fursecurile. Ea nu s-ar mulţumi cu mai puţin, să ştii. Nici n-ar trebui să o facă. Iar acum… Cred că mă voi preface că nu te-am văzut aici. Ridicând o pălărie invizibilă, îşi continuă drumul.

Michael rămase în întuneric, ascultând paşii vicontelui îndepărtându-se. Se simţi ciudat de dezorientat – ca şi cum fusese într-o transă şi de-abia acum se trezise.

„Toate fursecurile.” Zâmbi încet. Poate că Sunburne era puţin dus cu pluta, dar avea dreptate: Elizabeth merita totul.

Dar Sunburne nu cunoştea circumstanţele. Indiferent

de ce făcea sau nu făcea Michael, ea avea să sufere la final. Dragostea nu îi putea salva proprietăţile.

„Întoarce-te. Pleacă.”

Acela era drumul onorabil.

Se enervă. Deja plecase o dată în acea seară, când ar fi trebuit să o urmeze şi să îi tragă un pumn sănătos lui Charles Nelson. Şi după aceea – după aceea s-ar fi întors spre ea şi i-ar fi spus: *„Era* dreptul meu. Şi va rămâne aşa”.

De ce nu se întorsese în salon după întâlnirea cu ticălosul? Michael se putea forţa să respecte nevoia ei pentru bani – dar dacă ea avea de gând să se împace cu măgarul acela… atunci Elizabeth îşi abandonase planurile. Caz în care, putea la fel de bine să se distreze şi cu *el.*

Parcurse distanţa rămasă în mai puţin de un minut. Uşa de la salonaşul ei se deschise fără un sunet. Prin lumina lunii, văzu următoarea uşă întredeschisă. Iar prin ea…

Înaintă, mergând pe vârfuri.

*

Ea deschise brusc ochii. În întunericul dormitorului, Liza ştia că nu era singură.

Dar nu îi era teamă. Mai târziu avea să i se pară curios cum de ştiuse din primul moment că el era cel care stătea la piciorul patului ei. Clarviziune, i-ar fi spus spiritiştii ei. Dar cunoştinţa ei era mult mai pământească, născută dintr-un curent de aer care îi aduse căldura lui, mirosul exact al pielii sale. Cu un instinct animalic, îl simţi în apropiere.

Se ridică în capul oaselor. O umbră se mişcă şi se apropie.

— Plec mâine, spuse Michael.

Ea se frecă la ochii, resimţind lipsa somnului. În urmă cu doar zece minute, sau aşa i se părea ei, încă se foia şi se

răsucea de pe o parte pe alta, căutând o cale de a-i zădărnici planurile lui Nello, de a-l proteja pe acest bărbat.

„Plec”, spuse el. Da, aşa era cel mai bine. Pentru amândoi.

— Dacă ai de gând să te întorci la el, mormăi Michael, eu nu pot sta să privesc.

Ar fi mai înţelept să nu îl corecteze. Dar Liza nu putea suporta ca el să o creadă atât de naivă.

— Nu mă întorc la el, spuse ea.

Îl auzi răsuflând uşurat. Apoi salteaua se lăsă uşor, când Michael se aşeză lângă ea.

— Nu m-aş mai putea întoarce la el acum, şopti Liza.

Căldura degetelor lui pe obrazul ei o făcu să închidă ochii. Stătură împreună în tăcere pentru un moment îndelungat, în timp ce prin fereastra deschisă pătrundea sunetul brizei calde de vară, care legăna frunzele copacilor.

El nu mai fusese până acum în dormitorul ei. Cât de surprinzător şi de greşit părea acest fapt. El aparţinea acestui loc, unde ea dormea. Presiunea îi accelera pulsul. Liza văzuse durerea de pe chipul lui când îşi făcea griji pentru fratele său; o auzise în vocea lui când vorbise despre părinţii lui. Ce fel de dragoste ar fi dragostea ei dacă nu l-ar proteja de alte suferinţe?

Se forţă să o spună:

— Mă bucur că pleci. Este cel mai bine.

— Da, şopti Michael.

Salteaua scârţâi uşor când se aplecă. Buzele lui erau ca o şoaptă peste ale ei. Sărutul, atât de blând, parcă distruse ceva înăuntrul ei.

Liza îşi puse mâna pe după gâtul lui şi îl sărută înapoi, cu toată sinceritate. „Trebuie să te protejez.” Gândul, atât de panicat în urmă cu un moment, acum păru dulce şi încurajator. Putea să facă asta pentru el, cu toată bucuria, fără niciun regret. Dar nu înainte ca el să o mai iubească încă o dată.

— Vino, şopti Liza, şi îl trase de braţe, chemându-l să se întindă lângă ea.

*

Michael o lăsă să îl ghideze – dorindu-şi, pentru o secundă, să se fi gândit să tragă draperiile, să o poată vedea în acea cămaşa subţire pe care o purta. Dar apoi, gura ei o găsi din nou pe a lui şi toate celelalte gânduri pieriră, cu excepţia unuia: cât de delicată era ea sub trupul lui, cât de parfumată, o notă floralã subtilă îmbinându-se cu mireasma naturală a pielii ei; greutatea diafană a părului ei printre degetele lui, apoi conturul delicat al gâtului ei. Braţele ei se închiseră uşor pe spatele lui, dar Michael îi simţi forţa când se împinse în el. Îşi plimbă mâna spre talia ei, apoi peste şold.

Ar fi atins-o la nesfârşit. Nu simţea nicio grabă, nicio urgenţă fizică. Tot ce îşi dorea era să o atingă astfel, în întunericul dormitorului ei, fiind uimit că ea acceptase prezenţa lui acolo.

Liza se dădu în lateral pentru a-i face loc. Michael se aşeză lângă ea, sărutând-o leneş şi îndelung. Nicio grabă, absolut niciuna. Îi mângâia părul în timp ce o săruta, şi fruntea delicată, apoi îi trasă conturul urechii cu degetele. Liza oftă, iar el simţi cum genele ei îi mângâie obrazul, ceea ce îi trimise un fior pe şira spinării. Ştia pe de rost locul aluniţei ei, lângă ochi, şi îşi puse uşor buzele peste ea. „Te cunosc.”

Buzele ei îi găsiră urechea, făcându-l să tresară din nou. Mădularul i se întări, iar Michael simţi o dezamăgire trecătoare, una familiară, la gândul că trupul lui nu era mai presus, la urma urmei, de pofta lui. Se lăsă puţin mai jos pentru a-i săruta gâtul, apoi îi mângâie sânul şi sfârcul care se întărise atât de ispititor sub materialul subţire. Apoi îl muşcă uşor cu dinţii, udând materialul cu limba, după care

supse cu putere, până când Liza scânci.

Dar nu era suficient. Atât de multe părţi ale trupului ei necesitau atenţia lui. Îi ridică uşor şi treptat cămaşa din mătase, sărutând fiecare parte pe care o dezgolea: gleznele ei, mici şi osoase, apoi gambele delicate; locul sensibil din spatele genunchilor ei şi coapsele, care tremurau sub buzele lui.

Timpul, se gândi Michael, era un privilegiu, iar într-o lume dreaptă, acesta ar fi patul lor, iar această noapte nu ar trebui să aibă o semnificaţie aparte, fiind prima dintr-o serie nenumărată de nopţi. Dar Michael ştia acum de ce se căsătoreau oamenii: pentru că era timpul lor, un privilegiu şi un drept; „timpul tău este tot al meu”, i-ar spune el. Iar Michael observă, de asemenea, că să faci dragoste este un gen foarte special de sex, unul de care nu se mai bucurase înainte, dar acum acest lucru era atât de limpede pentru el, părând să izvorască dintr-un loc antic al cunoaşterii dinăuntrul lui. Era o lume aparte faţă de simpla uniune, dorinţa lui era de nerecunoscut – nu era mai puţin arzătoare decât atunci când o avusese pe Liza în căsuţa din pădure, dar era profund redirecţionată. Imboldul care îl făcea să continue, plăcerea după care tânjea, nu avea nicio legătură cu propria lui plăcere, doar dacă plăcerea ei devenea a lui.

Michael linse locul dulce dintre picioarele ei, ţinându-i şoldurile nemişcate atunci când ea voia să se răsucească. Liza avea gustul oceanului şi suspina precum marea. Cu limba, găsi micul mugur care o făcea să tresară. Pătrunse uşor cu limba înăuntrul ei, lingând iar şi iar, făcând-o să suspine. Iar când ţipă, rămânând fără vlagă sub el – când îi şopti să se oprească; nu mai putea îndura – de-abia atunci era doar începutul. Încă era doar începutul.

Se ridică din nou, gura găsindu-i sânul, iar mâna lui plimbându-se cu fermitate între picioarele ei, folosindu-se de podul palmei pentru a tortura carnea ei sensibilizată în

timp ce îi luă din nou sfârcul în gură. Şoaptele ei deveniră fragmente incoerente, suspine care nu aveau niciun sens; o mângâie şi mai tare cu mâna şi gemu în gura ei când Liza încercă să se elibereze.

— Te vreau înăuntrul meu, îi şopti ea răguşit la ureche.

Nu încă. Încă era doar începutul. Michael era concentrat…

Îi scăpă un geamăt când mâna ei micuţă îi cuprinse mădularul. Liza îl eliberase din trei mişcări abile, aşezându-i mădularul ferm deasupra intrării ei.

— Te rog, şopti ea.

Michael o sărută în timp ce pătrunse în ea. Nu mai era o mişcare inocentă, nu mai era pură; dorinţa lui ardea, iar el ura că îl făcea atât de neajutorat – până când Liza îşi înfăşură picioarele în jurul lui şi îşi arcui spatele, iar frumuseţea gestului îl învălui ca o revelaţie minunată. Nu era pic de ură în acest moment. Doar recunoştinţă.

— Dumnezeule, eşti frumoasă, spuse el.

Liza râse înăbuşit.

— Nici măcar nu mă poţi vedea.

De parcă ar conta.

— Eşti o minune, spuse el. Şi dacă aş fi orb, aş vedea cât eşti de frumoasă.

Dar lui Michael nu îi plăcea că ea încă putea să lege cuvintele, îşi undui şoldurile, iar Liza rămase fără aer. Aplecându-se, îi linse lobul urechii şi se împinse mai tare în ea. Coapsele ei se încordară în jurul şoldurilor lui, iar acesta fu semnalul de care avea nevoie, împinse iar şi iar în ea, mai adânc, mai repede, în timp ce ea respira sacadat, gâfâind, izbucnind…

Liza se contractă în jurul lui, iar Michael se simţi de parcă i-ar fi fost retezat creştetul capului. Una, două, încă trei mişcări şi apoi – ah, Dumnezeule, nu voia să o facă, nu voia…

Mâinile ei îi strânseră fesele, zgâriindu-l poruncitor cu unghiile. Iar cu un geamăt puternic, Michael atinse apogeul înăuntrul ei.

O *greşeală.* O ştiu în momentul în care se ridică de pe trupul ei şi se aşează lângă ea. Dar nu trebuia să fie aşa.

— Căsătoreşte-te cu mine, spuse el.

Respiraţia ei sacadată se stinse. Apoi o auzi trăgând adânc aer în piept.

— Nu pot, spuse ea. Ştii că nu pot.

— Uită de ce nu poţi, spuse Michael. Doar spune-mi că vrei. Că o vei face.

Mâna ei îi găsi gâtul. Îi mângâie cu blândeţe obrazul. Atingerea uşoară a buzelor ei îl distruse.

— *Nu pot,* spuse ea tandru. Nici tu nu poţi, dragostea mea.

Dragostea mea.

— Nu folosi cuvintele astea, spuse el aspru. Nu dacă nu vorbeşti serios…

— Şi vei pleca de dimineaţă, iar inima mi se va frânge, spuse ea. Dar te iubesc. Asta nu se va schimba, nici când inima îmi va fi bucăţi.

Michael rămase nemişcat, curios să afle ce avea să se frângă mai întâi – inima ei sau el.

Apoi, brusc, toate aceste cuvinte, toată această harababură, îl iritară peste măsură. Se ridică în capul oaselor. Fratele lui nu îi răspunsese la scrisoare. Era timpul pentru o confruntare.

— Dacă mă întorc cu bani, spuse el. Dacă îl putea convinge pe Alastair – sau ameninţa, pentru că, în numele lui Dumnezeu, era în stare să o facă. Atunci, te-ai…

Liza se ridică şi ea şi îl sărută din nou, îndelung, pielea ei rece fiind umedă pe a lui, umedă de sudoarea trupurilor lor împreunate. Michael simţi pe buzele ei un mesaj pe care nu voia, *refuza* să îl audă. Se retrase din sărutul ei.

— Răspunde-mi!

— Vreau ce este mai bun pentru tine, şopti ea. Asta înseamnă dragostea.

— Ce este mai bun pentru tine sunt eu.

Nu primi niciun răspuns. Scrâşni din dinţi.

— Şi dacă se va naşte un copil din asta?

— Îţi voi spune, zise Liza. Ne vom ocupa de asta atunci. Dar este puţin probabil. De-abia mi s-a încheiat ciclul.

Ea avea toate răspunsurile, dar nici unul pe care Michael voia să îl audă. Se ridică din pat, luându-şi hainele.

— Promite-mi că nu vei lua nicio decizie până data viitoare când ne vom vedea.

— Da, spuse Liza. Promit.

*

Michael plecă în dimineaţa următoare, la o oră după răsărit, în timp ce soarele urca pe cer printre bancuri de nori roşietici. Dar Liza nu era la Havilland Hall ca să îl vadă plecând. Se ţinuse tare pentru el înainte să plece din dormitorul ei, apoi plânsese până când începuse să o doară gâtul. Pentru o vreme, gânduri teribile o chinuiseră – modalităţi de a-l face pe Marwick să se supună dorinţei lor; de a-l *face* să fie de acord cu ea apoi raţiunea o învălui din nou.

În cele din urmă, la primele raze ale dimineţii, plecase din camera ei spre pădure. Lacul strălucea sub lumina zorilor, dar ea zăbovi acolo doar un sfert de oră, după care îşi continuă drumul.

Până în ultimele câteva minute, Liza nu fu în stare să recunoască în sinea ei încotro o purtau paşii. Cimitirul părea un loc paşnic, pietrele de mormânt aruncând umbre alungite pe pătura de iarbă. Mintea ei era straniu de liniştită în timp ce deschise poarta, zăvorul scârţâind.

Un buchet de trandafiri proaspeţi zăcea pe mormântul

mamei sale, pe petalele roşietice licărind broboane de rouă. Liza se aplecă să îl ridice, picături de apă scurgându-se pe mânecile ei, mirosul puternic al florilor ameţind-o. Clipi. Lipsa somnului şi, poate, câteva lacrimi insistente, înceţoşară cuvintele gravate pe piatra de mormânt a mamei ei.

„Aşază-mă ca pe un sigiliu pe inima ta… pentru că dragostea este puternică precum moartea.”

— Mama, spuse ea tandru.

Briza blândă îi mângâie obrajii; purta miresmele verii, sugerând căldura zilei ce o aştepta, dâra fumului dintr-o vatră, unde era încălzită mâncarea pentru micul dejun. Îngenunche în iarbă. Aşeză cu grijă trandafirii la loc. „De la mine, mama. Întotdeauna au fost de la mine.”

Se temuse atât de mult de acest loc. Ruşinea o ţinuse la distanţă. Dar mama ei nu era aici. Şi chiar dacă ar fi fost în locul acesta… nu ar fi judecat-o niciodată pe Liza atât de dur.

Vocea aceea din capul ei… fusese întotdeauna propria ei voce.

— Mi-e dor de tine, şopti ea.

Surprinse un fâlfâit de aripi cu colţul ochiului: un cintezoi mic, maroniu, aterizase pe mormântul tatălui ei. Pasărea înclină uşor capul, privind-o.

Cum suportase mama despărţirea de el? Îl plânsese, dar niciodată nu se lăsase doborâtă de disperare. Blândeţea, mila, tandreţea ei – nu dispăruseră nicio clipă. Întotdeauna avusese dragoste de oferit.

Michael avea dreptate. Fiecare copil avea nevoie de un exemplu. Iar Liza avea să înveţe din exemplul mamei ei.

Se ridică în picioare. Ciudat faptul că, exact în timp ce iubitul ei o părăsea, urcându-se într-un tren spre Londra, în timp ce stătea într-un cimitir, înconjurată de nume şterse şi suflete uitate, Liza putea simţi, în cele din urmă, cum sentimentul de singurătate se ridică de pe umerii ei.

Singură, dar nu singuratică.

Odată cu moartea mamei ei, îşi închipuise că nu avea să mai găsească vreodată pe cineva care să o iubească necondiţionat. Dar uitase că întotdeauna avea să existe cineva care să o facă: ea însăşi.

„Eşti o minune”, îi spusese Michael.

Liza era decisă să nu fie nimic mai puţin. Dar dacă, uneori, avea să eşueze în a se ridica la înălţimea acestei perspective a lui despre ea… atunci, Liza avea să se iubească chiar şi aşa. Nu îşi va mai permite niciodată contrariul.

— Vise plăcute, mamă.

Întorcându-se pe călcâie, porni spre casă.

*

Două ore mai târziu, stătea la măsuţa ei de toaletă, ascultând doar pe jumătate recitalul lui Mather despre treburile dimineţii. În ziua următoare aveau să plece şi ceilalţi oaspeţi, iar aranjamentele pentru călătoria lor presupuneau multe lucruri, iar Mather părea să le stăpânească foarte bine pe toate.

— Iar soţii Forbes iau trenul de dimineaţă, spuse Mather, dar asta n-ar trebui să fie o problemă, întrucât Lord Hollister a sosit cu trăsura proprie şi va fi bucuros să îi conducă pe Lord Weston şi pe domnul Tilney la gară cu vehiculul său.

— În regulă. Liza îşi studie pudrele şi fardurile. Speranţa ei era să reuşească să construiască o faţă care să nu fie umflată şi roşie în urma plânsului de noaptea trecută. Atunci, noi două vom merge cu trăsura. Nu este nevoie să o grăbim pe Jane; ne poate însoţi după bunul-plac.

Mather se încruntă.

— Dar… unde mergem, doamnă?

— La gară. Şi eu vreau să prind primul tren.

Luă capacul borcănelului cu pudră, apoi se răzgândi. Niciun produs cosmetic nu avea să o facă să arate bine astăzi. Gândul, în mod straniu, nu o deranjă deloc.

— Eu… eu nu ştiam, se bâlbâi Mather. Biata fată; nu îi plăcuseră niciodată schimbările bruşte de plan. Dar casa din oraş este închisă, doamnă. Va trebui să trimit personalul acolo de îndată…

— A, pot deschide obloanele şi după ce ajungem, spuse Liza. Avea două treburi urgente, ce nu puteau aştepta după asemenea detalii – o întâlnire cu Nello, urmată imediat după aceea de o vizită la ducele de Marwick. Încă un lucru, continuă ea, întorcându-se pe scaun spre Mather: Trebuie să fii pregătită să calmezi servitorii sau să îi consolezi. Situaţia mea financiară va deveni publică în curând. Mă aştept ca ei să fie foarte speriaţi în legătură cu asta. Trebuie să-i asiguri că nu am nici cea mai mică intenţie de a concedia pe cineva. „Încă.” Nu fără să-i anunţ dinainte, adăugă ea.

Mai putea să reziste încă şase luni, să le dea angajaţilor ei o marjă generoasă de timp, pentru a-şi găsi alte slujbe.

Fu de-a dreptul surprinsă când Mather se prăbuşi într-un fotoliu fără să-i ceară permisiunea. Era aşa o maniacă. Liza avea să îi simtă lipsa.

— Nu înţeleg, spuse fata. De ce ar… de unde ar putea afla cineva? Brusc, se încruntă. *Domnul Nelson.* Vreţi să…

Ţuguie brusc buzele, ţinând gândul captiv.

Liza ridică din umeri.

— La urma urmei, avea să se afle.

Şi aşa avea să fie, cu siguranţă, de îndată ce Nello şi-ar fi dat seama că ea îl aruncase în cuşca lupilor – sau, mai degrabă, a Făuritorului de Regi. Pentru că nu avea nici cea mai mică intenţie de a-l proteja. Cu atât mai prost fusese pentru că îşi închipuise că Liza şi-ar pune mândria şi presupusele câştiguri financiare mai presus de şansa de a-l

vedea zvârcolindu-se.

Mather o studie pentru o clipă.

— Foarte bine, spuse ea încet. Apoi Liza începu să se ridice. Mai este un singur lucru, doamnă, spuse Mather, întinzându-i o scrisoare.

Luând-o, Liza simţi cum i se taie respiraţia. Nu îi era adresată ei. O privi tăios pe Mather.

— De ce mi-o aduci mie? Ar fi trebuit să o trimiţi mai departe, lordului Michael.

Mather îşi cobori privirea, ascunzându-şi expresia. La o fată recunoscută pentru caracterul ei direct, acea privire jenată spunea la fel de multe ca o confesiune.

— Am crezut că v-ar plăcea s-o citiţi.

Liza îşi dădu seama că rămăsese cu gura căscată.

— Ticăloasă mică! Ai luat lecţii de la fraţii Hawthorne? N-aş citi niciodată scrisorile altcuiva.

Indiferent cât de arzătoare era tentaţia, acum că Mather o sugerase… De ce naiba…

Dar se opri când Mather ridică din sprâncene. „Haide acum”, spunea privirea ei. „Nu sunt proastă.”

Liza oftă.

— Era atât de evident?

Mather ridică din umeri.

— Uneori trag cu urechea, doamnă. Este un viciu.

— Dumnezeule, Mather. Măcar te *cunosc?*

Fata se înroşi.

— Seara trecută mi-am făcut griji că domnul Nelson nu se va purta cuviincios. Am vrut să fiu pregătită să vă ajut, în caz că… Se strâmbă. Şi nu pot spune că s-a purtat prea frumos! Ce plan infam!

Deci ştia şi ea despre chestiunea Marwick?

— Dumnezeule, ce *altceva* ai mai auzit?

— Din spusele fraţilor Hawthorne, suficient cât să-mi dau seama că aveţi dreptate: Lord Michael nu este o soluţie potrivită pentru dificultăţile dumneavoastră financiare,

spuse Mather cu fermitate. Totuşi, nu a fost nevoie să trag cu urechea ca să-mi dau seama că v-aţi fi dorit exact opusul.

Se lăsă o tăcere scurtă, pe care Liza nu ştiu cum să o spargă. Secretara ei ar fi fost un spion foarte bun!

— Atunci, înţelegi în mare problema. Dar tot nu voi citi această scrisoare.

Mather îşi frământa mâinile pe genunchi.

— Atunci, am o altă propunere. Nu vă va surâde, totuşi, spuse ea, apoi continuă grăbită: Puteţi folosi scrisorile acelea pentru a-l şantaja pe duce şi a-l face să vă accepte. Să… să îl forţaţi să vă plătească datoriile, aşa cum a sugerat domnul Nelson, dar şi să vă dea binecuvântarea de a vă căsători cu fratele dumnealui.

Liza oftă. Poate că ar fi fost surprinsă, de-a dreptul şocată… dacă ideea nu i-ar fi trecut şi ei prin cap în orele dinaintea dimineţii.

— Dar n-aş putea, spuse ea – blând, întrucât, judecând după paloarea crescând a chipului lui Mather, şi secretara ei vedea imoralitatea din spatele acelui fapt. Lord Michael îşi iubeşte fratele. Când s-ar afla adevărul, cum m-ar ajuta pe mine dacă el ar şti că eu l-am ameninţat pe fratele lui cu acele scrisori?

În plus, ea avea în cap o ameninţare foarte diferită la adresa ducelui. Nefiind obişnuită cu şantajul, Liza putea doar să presupună că ameninţările erau mai eficiente la singular.

— Nu, desigur că nu v-ar sta în fire, spuse Mather. Dar dacă *altcineva* s-ar ocupa de scrisori pentru dumneavoastră…

— Dumnezeule, nu! N-aş târî pe nimeni altcineva în dezastrul ăsta. Privirea îi căzu pe scrisoarea din mână. Părea să devină din ce în ce mai fierbinte. Şi nu pot citi asta, spuse ea, înapoind-o lui Mather.

— Dar…

Mather părea foarte agitată acum. În timp ce Liza o studia, o bănuială teribilă îi veni în minte.

— Mather, de unde ştii că Lord Michael are nevoie de aprobarea fratelui său pentru a se căsători?

Dacă mai era posibil, Mather deveni şi mai palidă. Pistruii ei păreau de-a dreptul livizi. Liza oftă adânc.

— Nu-mi spune că ai *citit-o.*

Ochii ei căzură pe sigiliu, care părea neatins. Mather strângea atât de tare plicul, încât degetele i se albiseră.

— Eu… nu vă spun, spuse Mather şoptit.

Liza îşi acoperi ochii pentru câteva secunde. Dumnezeu să o ajute.

— Nu mai ai voie să umbli cu corespondenţa! Niciodată!

— Nu se va mai întâmpla, doamnă! Vă *promit!*

— Atunci… Mâna îi căzu pe lângă corp şi trase aer în piept. Pari să crezi că aş găsi interesant conţinutul scrisorii. Spune-mi… ce scrie?

Mather înghiţi în sec.

— Cred că… dacă aţi citi această scrisoare… aţi înţelege cât de mult ţine Lord Michael la dumneavoastră… şi ce *idiot* este ducele de Marwick!

Liza reuşi să zâmbească.

— Bine, spuse ea. Asta pusese capăt ultimei ei speranţe – o speranţă pe care nu ştiuse că o are până în acest moment, când o găsise în adâncul inimii ei. Nu este nevoie să citesc ceva ce deja ştiu.

— A închis spitalul! L-a închis şi a dat afară toţi pacienţii!

Lizei se tăie respiraţia. Asta nu ştiuse. Şi făcea misiunea ei la Londra şi mai urgentă.

— Mather, *asigură-te* că rezervi biletele alea – la primul tren care urmează, te rog. Vreau să fiu la Londra până mâine la miezul nopţii. Făcu o pauză. Şi… pune scrisoarea la poştă pentru mine, bine?

— Sunteţi o persoană mai bună decât mine, spuse Mather răguşit, smulgându-i Lizei un râset.

Se părea că ea avea să râdă în continuare, indiferent de situaţie. Era bine de ştiut. Poate că nu avea blândeţea mamei sale – dar darul veseliei ei nu avea să piară niciodată, nici măcar în împrejurări triste precum acestea.

— Mather, spuse ea, acesta este un verdict *foarte* măgulitor pentru mine şi foarte *sinistru* pentru tine – în ciuda talentului tău la spionaj. Acum, te rog să duci scrisoarea la poştă – şi asigură-te că sigiliul pare neatins.

— Da, doamnă. Imediat.

Capitolul 20

Pentru a doua zi la rând, Michael se aşeză vizavi de fratele său. Astăzi nu avea de gând să ţipe. Astăzi voia să fie la fel de rece precum ducele.

— Mulţumesc pentru că m-ai primit, spuse el calm.

Dacă aveau să sfârşească la tribunal, dacă istoria era decisă să se repete, atunci Michael avea să încerce să o modifice, cumva. Nu voia să dea ziarelor motive să raporteze certuri şi insulte. Partea vătămată nu avea să le furnizeze citate meschine.

— Trebuie să mărturisesc, am fost surprins când ai fost anunţat, spuse Alastair.

Din nou, el stătea în spatele biroului său. Jones spusese că îşi petrecea majoritatea zilelor în birou şi încă refuza să iasă din casă. Refuzul lui devenise şi mai vizibil, mai ales din pricina faptului că slăbise alarmant de mult; dacă ar fi fost un pacient care căuta ajutor, înfăţişarea lui l-ar fi îngrijorat pe Michael şi i-ar fi recomandat o supă fierbinte şi mâncare sănătoasă.

Dar, deşi pielea lui Alastair avea o culoare

bolnăvicioasă şi părea că se usucă, voinţa lui rămase la fel de dură precum diamantul. „Este spre binele tău”, spusese el cu o zi în urmă. „O văduvă, o târfă renumită, nu, nu voi de acord cu aşa ceva. Îmi iroseşti timpul şi-mi insulţi inteligenţa cu această propunere.”

Amintirea acelor cuvinte îi uşură sarcina atunci când îi întinse teancul de hârtii. Michael nu simţi nimic în timp ce îşi privi fratele răsfoindu-le.

— Nu înţeleg, spuse Alastair fără ezitare.

— Este o acţiune legală elaborată de către Smythe şi Jackson. Avocaţii îl acceptaseră drept client cu o zi în urmă, înţelegându-se să îşi tragă onorariile din câştigurile lui. Dacă nu-mi vei da alocaţia care mi-a fost acordată prin testamentul tatălui nostru, atunci îmi voi înainta cererea în faţa unui judecător. În plus, cer la tribunal excluderea ta din consiliul director al spitalului. Ai depăşit limitele când ai ordonat închiderea lui. L-am rugat pe Weston să te înlocuiască. Este posibil să mi se alăture şi Hollister.

Michael vorbise cu ambii bărbaţi înainte să plece de la Havilland Hall.

— Interesant, murmură Alastair. Puse deoparte hârtiile, mâna lui odihnindu-se anemică peste ele. Inelul cu sigiliu atârna larg pe degetul lui, alunecându-i până la articulaţia degetului. Totuşi, mă îndoiesc că au vreun interes pentru a-ţi sponsoriza eforturile.

— Referitor la asta, spuse Michael, Weston mi-a oferit o sumă considerabilă, şi amândoi îmi susţin propunerea de a ne extinde serviciile şi către pacienţii din clasa mijlocie. Taxele colectate de la noua clientelă vor sprijini operaţiunile noastre caritabile.

Revăzuse bugetul cu o noapte în urmă. Presupunând că burghezia avea să îşi dea acordul să fie tratată la un spital caritabil, ar putea funcţiona. Nu îşi făcea speranţe prea mari, totuşi. Dar era o şansă, şi era mai mult decât avusese în urmă cu trei zile.

Zâmbetul lui Alastair era nesigur şi se stinse repede, lăsând impresia că era epuizat.

— N-aş conta pe Hollister să rămână implicat. I-am fost un foarte bun prieten, după cum poate ştii. Împinse hârtiile spre Michael. Şi nu-mi plac oamenii fără loialitate. De fapt, tind să mă asigur că regretă lipsa ei.

Michael scrâşni din dinţi.

— Amuzant lucru, spuse el. Până recent, am crezut că *frăţia* ar putea implica loialitate. Dar văd că tu înţelegi noţiunea într-un mod diferit de-al meu. Împinse hârtiile înapoi spre Alastair, apoi se ridică. Acum, îţi urez o zi bună.

— Stai. Alastair îl privi. Tu…

Michael aşteptă cu nerăbdare, încercând să ignore cum ochii fratelui său păreau să se retragă în craniul lui. Alastair arăta din ce în ce mai mult ca un cadavru.

— *Ce este?*

— Chiar ai de gând să faci asta? spuse Alastair. Să *mă* duci la tribunal.

Michael îşi invocă cel mai sinistru zâmbet.

— O ironie fină, nu crezi? Şi tu care îţi doreai să-ţi ţii numele departe de scandal.

Un muşchi se zbătu în obrazul lui Alastair. Începu să se ridice şi… Dumnezeule, dar fu nevoit să se ajute de mâini; cu palmele pe birou, se împinse în sus cu o dificultate vizibilă.

Sacoul îi atârna larg pe umeri. Nu mai avea carne cu care să îl umple.

Şi în ciuda efortului lui de a rămâne rece – pentru că Alastair nu merita nimic din partea lui; *nimic* –, Michael îşi simţi indiferenţa cedând.

— Dumnezeule, spuse el. *Dumnezeule,* Al. Te sinucizi. Tu…

Dar ce mai putea să spună care să nu fi fost spus deja?

Mai era un lucru:

— Te iubesc, spuse el cu dificultate. Asta nu s-a schimbat. Dumnezeule – noi am trecut prin iad împreună când eram mici. Erai *totul* pentru mine. Singurul meu aliat. Cel mai bun prieten. Protectorul şi sprijinul meu. Dacă am ieşit întreg din iadul ăla, este numai datorită ţie. Cum aş putea vreodată să uit asta? Vei fi *întotdeauna* fratele meu.

Alastair se încruntă.

— Şi cât de nobil o arăţi, spuse el. Afecţiunea asta *frăţească.*

— Nu-mi dai de ales. Michael scutură din cap. Alastair, tu ai devenit bărbatul de care cândva ai încercat să mă protejezi. Eşti tatăl nostru reîncarnat – dar eu nu sunt mama. Dumnezeu mi-e martor, *tu* m-ai crescut mai bine de atât. Deci, da – nu-ţi voi arăta pic de milă. Te voi duce la tribunal şi voi lupta pentru ceea ce este al meu, şi voi câştiga. Şi, îţi jur, acea zi va marca sfârşitul legăturii noastre. Deşi mă întristează, te voi lăsa în braţele destinului tatălui nostru – pentru că tu însuţi l-ai atras asupra ta.

Alastair se holbă la el pentru un moment îndelungat. Apoi râse, un râset care suna precum foşnetul frunzelor uscate.

— Foarte dramatic, spuse el. Dar mă tem că mi-ai înţeles greşit surprinderea. Sunt uimit de prostia ta. Vei câştiga, crezi? Nu. Te voi zdrobi. Foarte uşor. Este foarte simplu să-i mituieşti pe Weston şi Hollister! Şi eu am la dispoziţie avocaţi care sunt specializaţi în a închide repede aceste cazuri... şi întotdeauna, *întotdeauna* în detrimentul oponenţilor mei.

Michael oftă.

— Corect. Acum uiţi cu cine vorbeşti. Ani de-a rândul am fost martorul manevrelor tale. Dar dacă îţi face bine să stăruieşti asupra puterii care ţi-a mai rămas – pentru că întreaga Londră şuşoteşte acum că ai luat-o razna – atunci, te rog, stăruieşte. Şi exercit-o împotriva mea, dacă aşa crezi că trebuie.

Alastair miji ochii.

— Nu de *mine* va râde societatea. *Tu* eşti cel care ne va transforma din nou în râsul lumii. Şi pentru ce – o *femeie?* Ce-ţi închipui că vor spune oamenii? De Grey se dă în spectacol, se ruinează de bunăvoie pentru o târâtură care îşi vinde fotografiile pentru bani; care se prăbuşeşte la baluri de la prea multă băutură; care, după toate zvonurile, a avut amanţi care…

— *Destul!* Michael făcu un pas în spate, ca nu cumva să se repeadă *înainte;* ca nu cumva să îşi rănească pumnii în faţa fratelui său. Te-aş lovi, spuse el printre dinţii încleştaţi, dar mă tem că te-aş ucide, în starea patetică în care eşti. Dar acum ascultă-mă cu atenţie: acea *femeie* este femeia pe care o *iubesc.* Şi, spre deosebire de dragostea mea pentru tine în acest moment, ceea *ce* simt pentru ea este *meritat.* Michael izbucni într-un râs sinistru, apoi continuă: Iar tu o judeci pe baza poveştilor pe care *spionii* tăi le-au cules despre ea? *Tu,* care ai văzut cât de nerăbdătoare era lumea să creadă *ce* era mai rău despre mama noastră? Dumnezeule, te-aş întreba unde ţi-ai pierdut simţul ruşinii – dar mă aştept să-l fi lăsat acolo unde ţi-ai pierdut şi mintea! Mă spăl pe mâini de tine, Alastair. Dar îţi jur, dacă ridici *un deget* ca să-i faci probleme, mă voi răzgândi. Mă voi întoarce aici şi te voi doborî precum furia lui Dumnezeu.

Cuvintele ieşiseră din gura lui ca un val fierbinte de furie. Făcu din nou un pas în spate, întrucât furia nu i se domoli; voia să îl împingă înainte, să îl provoace să facă ceva ce ar regreta. Dar se controlă şi, în cele din urmă, îşi văzu fratele *reacţionând* aşa cum ar face-o un om. Alastair clipi foarte rapid şi aproape că se prăbuşi în scaun. Arătа, în sfârşit, zdruncinat.

Michael nu îşi permise să spere, totuşi. Se săturase să spere că asemenea semne prevesteau o revelaţie.

— Am terminat cu tine, repetă el încet – atât pentru

sine, cât şi pentru Alastair. *Terminat.*

Apoi se întoarse şi plecă.

Pe coridor, trecu pe lângă Jones, care îi aruncă o privire scandalizată. Poate că bătrânul ticălos ascultase la gaura cheii. Michael grăbi pasul, disperat să iasă cât mai repede din acea casă, să respire un aer care să nu fi fost otrăvit de fratele său.

În capul scărilor totuşi, se opri brusc. La parter, în holul de la intrare, stătea o siluetă care îi făcu inima să tresară.

Din pur instinct, se retrase în alcovul care ascundea vederii intrarea în aripa de vest. Inima lui, care pe tot parcursul întâlnirii cu Alastair stătuse precum un cadavru în pieptul lui, acum reveni brusc la viaţă, bătând violent.

În numele lui Dumnezeu, ce căuta *Elizabeth* aici?

Jones trecu din nou pe lângă el, ignorând poziţia lui ascunsă. Majordomul coborî grăbit scările. Făcu schimb de câteva replici şoptite cu Elizabeth, pe care Michael nu le putu distinge. Apoi, împreună, începură să urce scările.

Alastair o *primea?*

Muşchii i se contractară, inima bătându-i şi mai tare, întreg corpul încordându-i-se ca şi cum s-ar fi pregătit de luptă. Fu nevoie şi de ultima fărâmă de voinţă să nu iasă din ascunzătoare şi să o împiedice să intre în acel birou. Fratele lui nu era un bărbat cu care să glumeşti. Dacă Alastair ridica mâna la ea – Dumnezeule, dacă ridica doar *vocea...*

Michael aşteptă, de-abia respirând, până când Jones reveni, singur, pentru a coborî scările.

Fără să mai piardă vreo secundă, ieşi din ascunzătoare şi alergă silenţios de-a lungul holului. Uşa biroului era închisă. Dar exista o gaură a cheii pe care puteai spiona. Michael îngenunche şi îşi puse urechea peste ea, vag conştient de umilinţa poziţiei, nepăsându-i nici cât negru sub unghie. La primul semn de probleme, avea să

dea buzna în camera aia şi…

— Iertaţi-mi îndrăzneala, spuse Elizabeth. Ştiu că nu am făcut cunoştinţă. Dar am o chestiune foarte urgentă de discutat cu dumneavoastră şi nu putea aştepta amânare pentru amabilităţile obişnuite.

Michael ştia că înfăţişarea fratelui său trebuie să o fi speriat-o – şi că Alastair o privea cu un dezgust de fier. Dar ea părea destul de calmă, chiar puţin rece.

— Îmi pare rău să aud asta, răspunse Alastair, pentru că, după cum vă puteţi imagina, cea mai mare dorinţă a mea este să rămânem nişte străini.

— Atunci, reacţia politicoasă ar fi să vă mulţumesc pentru amabilitatea de a mă primi, spuse ea. Dar nu vă voi mulţumi. Nu văd niciun motiv să fiu politicoasă cu un bărbat ale cărui recente acţiuni faţă de fratele său merită doar dispreţul meu.

Michael respiră adânc. Era ciudat să o audă luându-i apărarea. O plăcere stranie şi… deplasată, în asemenea circumstanţe. Ce *căuta* ea aici?

— Foarte sinceră, spuse Alastair.

— Da, spuse ea. Simt cunoscută ca fiind o persoană sinceră şi directă. Şi voi fi mai directă, încă. Vedeţi dumneavoastră…

— V-aţi întâlnit cu fratele meu când aţi urcat?

Această simplă întrebare primi răspuns după o pauză foarte scurtă.

— Nu, spuse ea. El este… aici?

Michael îşi înfipse unghiile în palmă. *Acea* idee o tulburase într-un fel în care cuvintele fratelui său nu reuşiseră. Pentru Dumnezeu, dar el voia să o vadă… Se stăpâni, trăgând adânc aer în piept. *Răbdare.* Trebuia să afle de ce era ea aici.

— Presupun că a plecat deja, spuse Alastair. Ei bine, atunci vă rog să terminaţi repede ce aveţi de spus. N-am timp pentru femei ca dumneavoastră.

Râsul ei fu jos şi uşor răutăcios.

— Atunci, standardele dumneavoastră au crescut considerabil în ultima vreme – şi, cu siguranţă, de când au fost scrise aceste scrisori.

O tăcere mai îndelungată acum. Michael trase cu ochiul prin gaura cheii. Ea stătea cu spatele la el, dar îi dăduse lui Alastair un teanc de hârtii. El le răsfoia cu mai multă energie decât meritaseră documentele legale.

— De unde aveţi astea? întrebă el apoi, cu vocea tăioasă.

— De la un anume domn Nelson, spuse ea. El mi-a dat sarcina de a vi le aduce şi de a cere, în schimb, să-i susţineţi încercarea de a obţine o baronie. Iar eu trebuia să cer şi partea mea, poate optzeci sau nouăzeci de mii de lire, ca să-mi pot plăti datoriile – pe care el va fi bucuros să le facă publice de îndată ce va afla că i-am divulgat rolul în acest plan. Dar, în schimb, am o propunere total diferită pentru dumneavoastră.

Michael scuturã cap. Nelson o *şantajase?* O amenințase cu divulgarea sărăciei care o pândea? Avea să îl ucidă pe nenorocit.

— Nelson, spuse Alastair.

— Charles Nelson. Amantul soţiei dumneavoastră. Unul dintre ei, cel puţin. După cum puteţi vedea.

— Barclay, mormăi fratele lui. Şi Patton!

— Da, spuse ea, şi Huston, de asemenea. Răposata ducesă era destul de ocupată, nu-i aşa? Lumea s-ar putea întreba ce făceaţi *dumneavoastră* în tot acest timp. Ah, da, îmi amintesc acum: vă jucaţi de-a politica şi vă promovaţi preferaţii. Dar se pare că soţia nu era de acord cu politica dumneavoastră, întrucât sentimentele ei favorizau opoziţia – iar ei se pare că au profitat din plin de asta. De fapt… înălţimea voastră, îndrăznesc să spun că ducesa era şi ea o făuritoare de regi!

Michael rămase fără aer. Acum îi era limpede.

Scrisorile pe care i le dăduse fratelui său aveau legătură cu Margaret. Cumva, Nelson pusese mâna pe corespondenţa personală a lui Margaret. Doamne! Nelson fusese unul dintre amanţii ei.

Nevenindu-i să creadă, Michael aproape izbucni în râs, un râs isteric care l-ar fi dat imediat de gol. În schimb, îşi muşcă degetele şi încercă să asculte în continuare discuţia, în timp ce gândurile i se învălmăşeau în cap. De ce nu îi spusese lui? De ce Liza nu venise la el?

— Acestea sunt originalele? întrebă Alastair.

— Doar câteva, spuse ea. Vi le voi da pe celelalte mai târziu. Da, ştiu – sunt mai multe! Închipuiţi-vă. Foarte productivă soţia dumneavoastră. Dar înainte să primiţi opera ei, trebuie să-mi faceţi o favoare specială.

Lui Michael i se tăie respiraţia. Cu acest avantaj asupra fratelui său, ea putea cere… orice din partea lui.

Brusc, se ridică. Nu voia să audă asta. Nu era de mirare că Liza nu îi spusese despre ameninţarea lui Nelson – pentru că voia să îl şantajeze pe Alastair, aşa cum Nelson procedase cu ea. Michael nu putea să respire, o prăpastie părând să se deschidă în pieptul lui. Era o dezamăgire, o *trădare,* dincolo de orice suferinţă…

Nu. Ea nu avea să facă asta. Nu fratelui său.

În secunda următoare, *ştiu* că nu avea să o facă. Nu l-ar dezamăgi niciodată. Nu l-ar trăda niciodată astfel – sau în orice mod atât de important.

Siguranţa acestei convingeri se dezlănţui înăuntrul lui atât de rapid şi de puternic, încât aproape îi fură tot aerul din plămâni.

Nu avea nicio îndoială în privinţa ei. *Niciuna.* Iar această siguranţă, în care crezuse cândva, pe care o *ştiuse,* nu avea să o mai simtă pentru nicio altă femeie – la urma urmei, nu părea atât de miraculos. O simţea… naturală. Să aibă încredere în ea era cel mai natural şi mai simplu lucru din lume. Nu avea de ales; încrederea lui în ea era precum

răsuflarea lui, fermă şi involuntară.

Se temuse atâta vreme să nu repete tragedia părinţilor lui. Dar *asta* era dragoste: nu ceva separat de încredere, ci *ţesut* din ea. *Asta* le lipsise părinţilor săi. Povestea lor nu avea să fie niciodată povestea lui.

Simţindu-se ameţit şi ciudat de uşor, îngenunche din nou, la timp pentru a o auzi spunând:

— Veţi redeschide spitalul fratelui dumneavoastră. Aceasta este favoarea mea. Şi veţi continua orice făceaţi pentru munca lui înainte. Vreau să-mi promiteţi în scris, printr-un document legalizat de avocaţii mei, că vă veţi îndeplini partea de înţelegere faţă de *el* oricât timp va cere.

Michael închise ochii. „Elizabeth, prostuţo.” Nu era nevoie să facă asta. El avea situaţia sub control. La naiba, ar fi *trebuit* să ceară banii pentru ea. Ea…

Michael se ridică şi deschise brusc uşa. Alastair ridică privirea de pe scrisori. Elizabeth, întorcându-se spre uşă, deveni palidă.

— Tragi cu urechea? spuse Alastair. Încântător.

— Dă-i banii, spuse Michael. Optzeci, nouăzeci de mii de lire. Fă-o, sau scrisorile devin publice!

— Nu. Liza păşi spre el. Nu asta este calea cea bună. Michael…

— N-am nevoie de susţinerea lui, spuse el. La naiba, *nu am nevoie* de ea. Dar tu ai nevoie de bani.

Liza se schimbă la faţă. Se opri, ducându-şi mâna la gât.

— Şi tu crezi că i-aş lua? De la *el?* Ieri mă credeai altfel!

O jignise. Propria idioţenie îl uimi.

— Nu, spuse el, păşind înainte şi luându-i mâinile în ale lui. Nu, m-ai înţeles greşit. Tot ce vreau este ca tu – îşi spori strânsoarea când Liza încercă să se elibereze. Ascultă-mă, Elizabeth! Nu te poţi căsători cu alt bărbat. Nu voi *permite* să o faci! Vei lua banii ăia blestemaţi!

Din dreapta lor se auzi un hârşâit. Alastair aruncase scrisorile în foc şi acum le împungea cu vătraiul.

— Există mai multe, îi spuse Michael. Şi, pentru Dumnezeu, eu însumi le voi tipări şi le voi distribui pe străzi…

Mâinile lui Elizabeth se răsuciră în ale lui, înfigându-şi unghiile în încheieturile sale pentru a-l readuce în simţiri.

— Ba nu o vei face, spuse ea tăios. N-ai nicio legătură în treaba asta. Este *fratele* tău, Michael. Eliberându-l, se întoarse spre Alastair. Dar ameninţarea mea rămâne valabilă. Voi avea promisiunea aceea din partea dumneavoastră, domnule, asigurându-mă că spitalul Lady Marwick se redeschide – şi rămâne deschis – începând cu săptămâna viitoare. Altfel, *veţi* regreta.

Se întoarse iar spre Michael, ridicând mâna şi atingându-i foarte uşor obrazul. Dar când el încercă să o ia de mână, ea scutură din cap şi păşi înapoi.

— Trebuie să plec, spuse ea încet şi porni spre uşă.

— Nu. La naiba cu *asta.* Michael se mişcă fără să gândească, apucând-o de braţ şi întorcând-o spre el. Nu vei fugi de mine! Nu ai auzit? Am găsit o soluţie pentru spital. Şi…

— Şi nicio soluţie pentru mine, rosti ea blând. Michael, dacă ar fi doar viitorul meu în joc, l-aş lăsa bucuroasă în mâinile tale. Dar…

— Te *iubesc,* spuse el. Voi găsi o cale. Voi găsi o soluţie. Nu poţi pleca.

Liza îl privi, cu buzele întredeschise. Tremurau vizibil, iar privelişte a îl duru pe Michael. Întinse mâna şi le linişti blând cu degetul lui mare.

— Ai încredere în mine, şopti el. Aşa cum eu am în tine. Vom găsi o cale.

Elizabeth scânci într-un mod straniu.

— Dar… eu… dacă era vorba doar de mine… dar atât de mulţi oameni depind de mine…

— Şi vom găsi o cale. Aproape că o convinse. Victoria pulsa în sângele lui. Spune-mi doar că ai încredere în mine şi, îţi jur, nu te voi dezamăgi niciodată.

Liza ridică privirea spre el şi o singură lacrimă se prelinse din ochii ei magnifici. Verzi precum jadul. Michael nu suporta să o vadă plângând. Se aplecă uşor şi prinse acea lacrimă cu buzele lui.

— Îţi interzic să plângi, spuse el. Îi voi cere preotului să includă asta în jurămintele noastre.

Răsuflarea ei sacadată îi încălzi urechea, spunând:

— O. Bine, atunci… dacă tu… promiţi.

— Îţi promit totul, spuse el, foarte încet.

Cu un sunet înăbuşit, Liza îl apucă de păr şi îi trase gura peste a ei.

Fu un sărut fierbinte, intens, şi avea gustul – *liniştii,* în numele lui Dumnezeu; ea era a lui. O îmbrăţişă strâns.

— Să nu mă părăseşti, spuse el.

— Nu, spuse ea. Eu… nu pot, cred.

— O, pentru Dumnezeu!

Elizabeth tresări în braţele lui. Şi Michael uitase de fratele său. Ignoră încercarea Lizei de a se elibera, dar doar îşi slăbi puţin strânsoarea pentru a-i permite să se întoarcă spre fratele lui odată cu el.

Dezgustul animă trăsăturile lui Alastair, ceea ce Michael nu mai văzuse de luni întregi.

— Ce scenă patetică! izbucni Alastair.

— Sper ca farmecul lui să nu fie o trăsătură de familie, spuse cu indiferenţă Elizabeth.

Michael fu uimit de propriul râset.

— Vino, spuse el şi o îndreptă pe Elizabeth spre uşă.

— Voi pune mâna pe scrisorile alea! se auzi un strigăt panicat în spatele lor.

— Ignoră-l, spuse Michael. Nu există un moment mai bun decât prezentul pentru a face din asta un obicei.

— Poţi să-ţi iei banii.

Auzind asta, Michael se opri brusc. Când Elizabeth se încruntă, el ridică din sprâncene. Ea scutură din cap.

— Nu-i vreau. Nu aşa.

— Banii şi sponsorizarea spitalului. Alastair părea de-a dreptul disperat acum. Destui bani cât să o duceţi amândoi bine.

— Bani murdari, spuse Elizabeth, dar acum îşi frământa îngrijorată buza între dinţi.

— Mai curaţi decât ar fi dacă te-ai căsători pentru ei, spuse Michael. Iar tu erai dispusă să faci asta – sau te-ai gândit la opţiune, adăugă el grăbit, pentru că Liza începuse să se încrunte.

— Blestemaţi să fiţi! Îţi voi plăti şi datoriile! Iar aceasta este propunerea *finală!*

Elizabeth se întoarse spre fratele lui.

— Acceptată! spuse ea veselă.

Iar Michael izbucni în râs, uimit. Pentru Dumnezeu, crezuse că ea avea să protesteze – dar nu o făcu. Liza jucase la cacealma în aceste ultime momente, aşteptând ca miza să crească.

— Foarte bine, atunci, spuse Alastair. Îmi voi pune avocaţii să elaboreze un contract. Iar *tu* îmi vei da scrisorile. Dar mai am o singură condiţie.

— Nu, spuse Michael instantaneu.

Elizabeth îi atinse blând braţul.

— Aşteaptă. Să o auzim mai întâi.

Alastair, sprijinindu-se cu o mână pe şemineu, trase adânc aer în piept,

— Şi… referitor la nunta voastră…

— Dumnezeule, cât de grăbit este, şopti Elizabeth.

— Este logic, spuse Michael. Pentru că intenţionez să mă însor cu tine.

— Nu mă întrebi mai întâi?

— Într-un minut, da. Aş prefera să avem puţină intimitate.

— Trebuie să fie o nuntă publică, mormăi Alastair. Iar eu trebuie să fiu inclus, altfel vor apărea zvonuri despre absenţa mea.

Elizabeth îşi întoarse privirea spre Michael.

— Asta este decizia ta, îi spuse ea încet.

Michael îşi muşcă obrazul. Era posibil ca această condiţie a lui Alastair să fie, de fapt, un gest mascat pentru o scuză. Dar poate că doar îşi făcea el iluzii. Nu îl mai cunoştea atât de bine pe fratele său pentru a-şi da seama.

— Nu ne vom căsători în casa asta, spuse el. Aşa că alegerea îţi aparţine: eşti bine-venit la nuntă, dar numai tu poţi spune dacă eşti în stare.

Alastair miji ochii.

— Voi fi în stare, spuse el. Dumnezeule – crezi că aş rata nunta ta?

Iar Michael simţi ceva relaxându-se înăuntrul său, ceva care, fără să fie conştient de asta, pusese presiune pe plămânii lui de luni întregi.

Era un început slab de împăcare din partea lui Alastair… dar era un început.

Capitolul 21

Nu încăpea nicio îndoială că Michael avea să se întoarcă acasă cu ea în seara aceasta. Noutatea unui final fericit era prea proaspătă şi părea prea fragilă pentru a risca fie doar şi un moment de despărţire. De îndată ce urcară în trăsură, mâinile ei se plimbară pe trupul lui, iar gura lui era pe a ei, şi, cumva, Liza ajunse în poala lui, sărutându-se cu pasiune. Dar drumul fu prea scurt – frustrant de scurt; coborâră gâfâind şi răvăşiţi din vehicul. Iar apoi, odată ajunşi acasă, grăbindu-se spre dormitorul ei, Liza descoperi o surpriză foarte neplăcută: cutia în care

pusese scrisorile ducesei – cutia pe care o ascunsese în dulapul ei – stătea pe măsuţa de toaletă.

Speriată, o deschise.

— Nu! exclamă ea. Scrisorile sunt încă aici.

Nu, stai – nu erau *toate.* Scoţându-le din cutie, le numără grăbită.

— Dar lipsesc *jumătate* din ele, strigă ea. Ar trebui să fie douăsprezece!

— Cum este posibil? Michael le luă, numărându-le din nou. Şapte. Eşti sigură că erau douăsprezece?

— Foarte sigură! Dar cine le-ar lua?

Se întoarse cu precauţie, privind în jur, ca şi cum în budoarul ei confortabil s-ar putea ascunde un hoţ. Dar nimeni, în afară de ea şi de Hankins, nu venea aici. Un fior rece o străbătu.

— Mather, şopti ea.

Mather intrase aici chiar când ea închidea uşa dulapului. Nu. Nu era posibil.

— Ce e cu Mather? vru Michael să ştie.

Liza scutură din cap şi fugi pe coridor, unde graba ei făcu două servitoare speriate să se oprească din drumul lor. Nu, nu o văzuseră pe domnişoara Mather în acea după-amiază. Nici menajera – nici Ronson, care tocmai sosise din Bosbrea. Dar unul dintre lachei o zărise plecând de acasă în urmă cu o oră, cu o valiză într-o mână şi o mapă în cealaltă.

— Nu e posibil să fi făcut asta, îi spuse Liza lui Michael în timp ce urcau din nou scările. *De ce* ar fi făcut asta? Şi ce va face fratele tău când nu voi putea să-i dau toate scrisorile?

— Sunt destule ca să-l mulţumească, spuse Michael. Nu i-ai spus câte mai erau. Se întoarseră în budoarul ei, unde Michael răsfoi scrisorile rămase. Sunt destule detalii aici ca să fie mulţumit, spuse el. Nu va şti niciodată că lipsesc câteva, şi poate că ea…

Michael încremeni.

— Ce este? întrebă Liza îngrijorată.

Cu o expresie serioasă, Michael se întinse peste măsuţa de toaletă şi găsi o foaie de hârtie pe care Liza nu o observase din pricina panicii ei.

Scrisul lui Mather era ordonat pe hârtie.

Doamnă,

Sunteţi, într-adevăr, o persoană mai bună decât mine. Dar poate că păcatele mele vă vor fi de folos. Am luat câteva scrisori ale ducesei ca să le păstrez în siguranţă – o selecţie atentă, care să vă asigure un tratament onorabil din partea ducelui. Dacă înălţimea sa va continua să vă stea în cale, îi puteţi spune că eu voi avea grijă să regrete amarnic.

Vă veţi întreba de ce am făcut acest lucru. Din motive pe care nu le pot divulga, sunt obligată să-mi închei munca pentru dumneavoastră. Dar aţi fost foarte amabilă cu mine şi, fie că sunteţi sau nu de acord, am o datorie faţă de dumneavoastră, în acest mod vă răsplătesc. Îmi pare rău că trebuie să o fac pe ascuns, dar, vă implor, dacă puteţi, să nu consideraţi gestul meu o trădare, ci un dar de rămas-bun.

Cu sinceritate,

Olivia Mather

P.S.: S-ar putea să vă intereseze că am prins-o pe doamna ~~Hussy~~[7] *Hull închisă în budoarul ei cu Weston în dimineaţa plecării noastre, vorbind despre căsătorie şi... alte lucruri. Prevăd că mireasa va avea nevoie să-şi slăbească foarte considerabil corsetul înainte de nuntă.*

— Unde naiba s-a dus? şopti Liza.

---

7 *Hussy* înseamnă *femeie uşoară.*

Michael citea peste umărul ei.

— Are familie?

Ea scutură din cap.

— Mama ei este moartă. Şi nu a pomenit niciodată de altcineva.

— Vreun angajator anterior?

— Am găsit-o la o şcoală de dactilografie, spuse Liza. Habar n-am unde s-o caut!

Michael îşi puse mâinile pe umerii ei, liniştind-o.

— Se pare că nu-ţi vrea răul, spuse el.

— Poftim? Nu, desigur că nu. Vorbim despre *Mather!* Dar de ce-a fugit? Liza reciti grăbită scrisoarea. Nu-mi place cum sună. Sună ca şi cum ar fi fost *obligată* să plece. Dar ce a obligat-o? N-a dat niciun semn că ar vrea să mă părăsească…

— Şşşt. Michael începu să îi maseze umerii, degetele lui frământând-o blând. În ciuda voinţei ei, Liza îşi simţi muşchii relaxându-se. Oriunde s-ar fi dus, nu ar trebuie să fie prea greu să dai de urma unei roşcate de înălţimea unui bărbat. Poliţia o va găsi repede.

Liza îşi muşcă buza.

— Nu înţelegi. Nu sunt… *furioasă* pe ea, mai mult îngrijorată. Adică – da, a fost greşit din partea ei… şi nu m-am aşteptat *niciodată…* nu a dat *niciun* semn…

Dar asta nu era tocmai adevărat, nu-i aşa? Acum că se gândea mai bine, Mather făcuse o aluzie la planul ei în timpul ultimei conversaţii pe care o purtaseră în Bosbrea. „Dacă altcineva s-ar ocupa de scrisori pentru dumneavoastră?” întrebase ea.

— Fără poliţie, spuse ferm Liza. Ceva era în neregulă cu Mather. Aceste împrejurări misterioase care o siliseră să plece – sugerau că avea nevoie de ajutor. O vom găsi noi înşine.

— Foarte bine, spuse Michael. O vom găsi.

— Dacă putem, se agită ea.

Michael o întoarse spre el, aplecându-şi capul pentru a o privi în ochi.

— O vom găsi, spuse el. Este o promisiune.

Liza trase adânc aer în piept, apoi simţi cum un zâmbet răsare pe buzele ei.

— De ce oare, spuse ea, mă poţi face să cred orice?

— Pentru că ţi-aş da orice.

Michael devenise brusc serios.

Liza se aplecă spre el – iar scrisoarea, uitată în mâna sa, se mototoli între ei. Michael coborî privirea pe ea.

— Mai scrie ceva pe spate? întrebă el.

Liza întoarse biletul – şi se încruntă, uimită.

— Este o copie a regulilor! Cele pe care le-am născocit pentru peţitori. Râse uşor. A păstrat asta? Dar – cât de absurd; a *corectat-o!*

Michael studia biletul cu susul în jos.

— Ce-a tăiat acolo?

— Observaţia aia despre cuvintele care trebuie să se potrivească cu faptele.

— A, da. Nu i-a plăcut deloc, dacă îmi amintesc bine.

— A protestat cu înverşunare, spuse Liza. Privind înapoi, ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

Michael râse uşor.

— Era foarte îngrijorată, cred, cu privire la potenţialul pericol reprezentat de câinii domnilor… Dumnezeule! O privi uimit.

Inima Lizei o luă la goană, cuprinsă de panică.

— Ce mai este acum? întrebă ea. Prea multe revelaţii, iar ea se temea că avea să devină apoplectică.

— Tocmai ce mi-am dat seama că nu te-am servit niciodată cu ceai!

Liza clipi confuză.

— O. Este în regulă. Stai – unde te duci?

Michael se întorsese spre uşă. Peste umăr, spuse:

— Să sun pentru ceai. Trebuie să-mi repar repede

greşeala, ca nu cumva să te răzgândeşti şi să decizi că nu sunt eligibil.

Bărbat naiv! Liza se repezi după el, prinzându-l de mână pentru a-l împiedica să sune.

— Nu este nevoie de ceai acum. Coborându-şi glasul, continuă: Poţi să… îmi dovedeşti că eşti eligibil în alt mod.

Michael îi urmă privirea spre dormitor şi un nou licăr i se aprinse în ochi. Cuprinzându-i talia, o trase spre el.

— Plăcerea este de partea mea, spuse el şi se aplecă să o sărute.

Ea îşi puse braţele după gâtul lui şi îi răspunse cu sete la sărut. Simţindu-i pielea pe a ei, toate grijile se spulberară asemenea picăturilor de ploaie de pe o fereastră. Pentru un moment îndelungat, se desfătă cu sentimentul de a-l avea aproape, de a-i simţi mâinile ferme pe spate. Era al ei, putea să îl păstreze – să îl aibă aici şi în Bosbrea, şi oriunde în altă parte dorea; dar, mai presus de orice, să îl aibă *acum,* pentru că dorinţa ei creştea din ce în ce mai repede, gonind prin ea şi trezindu-i toate simţurile. Farmecul momentului se extinse; Liza simţi lumina amiezii strecurându-se în spatele ei precum o mângâiere caldă pe gâtul său şi mirosul trandafirilor din vaza de pe măsuţa de cafea şi auzi foşnetul distant al oraşului, mulţimile grăbite de pe drum, care nu erau conştiente de perfecţiunea ce se desfăşura în dormitorul ei.

Întreaga lume era a lor acum.

Apoi el distruse momentul, eliberându-se din sărut. Când ea încercă să îl tragă înapoi, Michael scutură din cap.

— Trebuie să mai spun ceva.

— *Acum?* Nu putem să…

— Data viitoare când cineva încearcă să te şantajeze, vii la *mine.* Nu încerci să te descurci de una singură.

Liza oftă.

— O, foarte bine. Poţi adăuga şi asta la jurămintele noastre.

Dar Michael deveni şi mai serios, iar privirea îi era gânditoare.

— Încă un lucru pe care trebuie să-l fac: să-l vânez pe Nelson şi să-l fac să plătească pentru că te-a ameninţat.

— Nu cred că va fi nevoie să faci asta, spuse ea. N-ai văzut chipul fratelui tău când mi-a auzit povestea. De fapt, cred că-ţi va părea un om renăscut în următoarele zile, pentru că niciodată n-am văzut pe nimeni care să se transforme instantaneu, ca urmare a simplului fapt de a afla numele duşmanilor săi.

Michael se concentră asupra ei.

— Aşa crezi?

Ah, el îşi iubea fratele. Inima Lizei se încordă când citi speranţa de pe chipul lui, atât de fragilă, de preţioasă. Iar Michael încerca din răsputeri să o controleze, să o ascundă de ea. Liza îi mângâie obrazul.

— Vreau ca fratele tău să fie bine, spuse ea blând. De dragul tău. Nu îl putea plăcea pe Alastair, dar, din iubire pentru Michael, îşi dorea ce era mai bine pentru el. Şi cred că va fi bine, cu timpul.

Michael îi zâmbi.

— Dacă îşi va reveni, atunci va fi datorită ţie.

Ideea o încântă.

— Deci nu eşti singurul vindecător de aici.

Ridicându-i mâna, Michael îi sărută palma.

— Într-adevăr, nu. Într-o zi îţi voi dezvălui toate modurile în care m-ai vindecat. Pentru moment, permite-mi să-ţi spun doar că am ales să mă însor cu o femeie *foarte* inteligentă.

— Lasă-mă să adaug că eşti foarte norocos că m-ai găsit, râse ea. Apoi, devenind serioasă, îi luă mâna şi îi sărută palma, la rândul ei. Şi ce comoară fără egal este faptul că te am pe tine.

Pentru un moment, se priviră fascinaţi. Apoi, în acelaşi timp, se strâmbară.

— Prea sentimental, spuse ea.

— De-a dreptul mieros, încuviinţă el.

— În acest caz, vom fi la fel de rău precum Lydia şi James. Sau poate mai rău – pentru că Lydiei nu îi place să se afişeze în public, ştii doar.

Michael ridică din sprâncene.

— Iar ţie da? Cât de neobişnuit.

Îi studie lent trupul, într-un mod senzual, făcându-i inima să o ia la goană. Dar acest joc putea fi jucat în doi.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştii încă despre mine, spuse ea. Totuşi, ştiu un loc de unde ai putea începe să înveţi. Este convenabil de aproape şi destul de confortabil.

Michael îi ghici gândurile.

— Atunci, cu toată graba cuvenită, spuse el, aplecându-se şi ridicând-o în braţe atât de brusc, încât Liza ţipă şi se prinse de gâtul lui. Spre dormitor, dragostea mea.

Liza oftă.

— Şi apoi, la trăsură.

— Şi, în cele din urmă, spuse el, împingând uşa cu umărul, la lac?

— *Pretutindeni,* spuse ea şi îl sărută.

Reguli pentru doamne nesăbuite, pentru a distinge domnii eligibili de bădărani escroci şi alte tipuri de ticăloşi

~~1.~~ Burlacul eligibil trebuie să fie chipeş, dar nu trebuie să creadă niciodată că este mai chipeş decât tine.

~~2.~~ Burlacul eligibil este fermecător fără să fie prefăcut. Complimentele sale nu sunt niciodată ghidate de motive ulterioare sau de interese personale.

~~3.~~ ~~Astea fiind spuse, ştie, de asemenea, cum să îşi~~

~~folosească limba în scopuri mai variate şi mai profitabile decât vorbirea.~~

~~1.~~ Nu are datorii, este generos dar nu prea generos! cu prietenii săi şi nu se supără pe o femeie pentru zorzoanele ei, chiar dacă acestea au prea multe *funde* pentru gustul lui. ~~Fiţi precaute, nu cumva să îi placă prea mult fundele dumneavoastră!~~

~~4.~~ Burlacul eligibil se face util în moduri neaşteptate: ~~îi toarnă ceaiul unei doamne, spre exemplu. De exemplu, îi oferă o soluţie ingenioasă pentru durerile de cap. De exemplu, nu provoacă o durere de cap, în primul rând.~~ De exemplu, o pelerină pentru orice băltoacă.

~~5.~~ Este îngrijit fără să fie un filfizon; costumele îi vin bine ~~şi arată şi mai bine de îndată ce costumul dispare.~~

~~6.~~ Burlacul eligibil este priceput la a-şi cere scuze. Îşi mărturiseşte greşelile şi cere cu sinceritate iertare, pentru care este dispus să aştepte o zi sau două, ~~timp în care, dacă este înţelept, va cumpăra o bijuterie foarte frumoasă!~~

~~7.~~ Burlacul eligibil îşi priveşte doamna cu admiraţie, dar admite că celelalte talente ale ei ~~reuşesc cumva aproape inimaginabil~~ să îi depăşesc frumuseţea remarcabilă.

~~8.~~ Cuvintele burlacului eligibil trebuie să se potrivească *tot timpul* cu acţiunile lui. Nu face promisiuni goale, întrucât nimic nu este mai rău decât o promisiune goală (cu excepţia, poate, a unui minţi goale sau a unui buzunar gol!)

Anexă! Burlacul eligibil îşi tratează câinii foarte bine, dar nu mai bine decât pe servitorii săi, pe care îi va trata minunat.

Mai presus de toate, burlacul eligibil este neînfricat şi fidel în dragostea lui, dar niciodată sentimental fără scop. ~~Burlacul eligibil este capabil să facă dragoste, cel mai delicat dintre sentimente, care are, într-adevăr o dimensiune *dură.*~~

Sfârşit